

DINSDAG 9 MAART 2010

VOORZITTER: MIGUEL ANGEL MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Ondervoorzitter

1. Opening van de zitting

De Voorzitter. – Ik verklaar de zitting van het Europees Parlement 2010-2011 geopend.

2. Opening van de vergadering

(De vergadering wordt om 9.00 uur geopend)

3. Debatten over gevallen van schending van de mensenrechten, de democratie en de rechtsstaat (bekendmaking van de ingediende ontwerpresoluties): zie notulen

4. Scorebord van de interne markt – Consumentenbescherming – SOLVIT (debat)

De Voorzitter. – Als eerste agendapunt is aan de orde de gecombineerde behandeling van drie hoogst belangrijke verslagen op het gebied van de interne markt en consumentenbescherming:

- A7-0084/2009 van Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein, namens de Commissie interne markt en consumentenbescherming, over het scorebord van de interne markt (SEC (2009)/1007 – 2009/2141(INI)),

- A7-0024/2010 van Anna Hedh, namens de Commissie interne markt en consumentenbescherming, over consumentenbescherming (2009/2137(INI)), en

- A7-0027/2010 van Cristian Silviu Buşoi, namens de Commissie interne markt en consumentenbescherming, over SOLVIT (2009/2138(INI)).

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein, rapporteur. – (PL) Ik verheug mij zeer dat ik het 19e scorebord van de interne markt uit juli vorig jaar mag presenteren. Uit dit document blijkt dat de omzetting van het recht van de Europese Unie door de lidstaten steeds beter gaat. Opnieuw is het streefcijfer van 1 procent gemiddelde omzettingsachterstand dat de staatshoofden en regeringen zich ten doel hadden gesteld, niet overschreden. Toch is het aantal richtlijnen dat nog niet is omgezet in een of meerdere lidstaten nog steeds te hoog, waardoor de markt is versnipperd. Het gaat hierbij om meer dan honderd internemarktrichtlijnen. Bovendien zijn maar liefst 22 richtlijnen meer dan twee jaar na het verstrijken van de omzettingstermijn nog steeds niet omgezet. De lidstaten moeten zich dus nog beter inzetten om alle Europeanen van de voordelen van de interne markt te kunnen laten profiteren.

Op het moment dat ik u dit verslag presenteer, heb ik ook al de beschikking over het volgende scorebord, de 20e 'jubileumuitgave', die een nieuwe verbetering van de omzetting van het recht van de Unie laat zien. De omzettingsachterstand is namelijk gedaald tot 0,7 procent, aanzienlijk lager dan het streefcijfer. Dit is het beste resultaat uit de geschiedenis. Het is duidelijk zichtbaar dat de inspanning van de Europese Commissie waarvan deze publicatie het resultaat is, de lidstaten mobiliseert. We kunnen de Commissie dan ook feliciteren met dit goede, zware werk.

Het volgende goede nieuws is dat marktfragmentatie is gedaald van 6 procent naar 5 procent. Er zijn echter nog steeds 74 richtlijnen die niet zijn omgezet in een of meerdere lidstaten. Hierdoor blijven er op de interne markt voor burgers en ondernemingen bijzonder schadelijke obstakels bestaan die wij samen moeten wegnemen.

In het verslag van de Commissie interne markt en consumentenbescherming stellen wij hiertoe nauwere samenwerking voor tussen degenen die medeverantwoordelijk zijn voor de omzetting van de EU-wetgeving en degenen die gebruikmaken van de gemeenschappelijke markt. Wij stellen voor om een jaarlijks Internemarktforum (ofwel SIMFO, *Single Market Forum*) te organiseren, met deelname van Europese instellingen, de lidstaten, nationale parlementariërs en vertegenwoordigers van het bedrijfsleven en consumenten. Een dergelijk forum biedt gelegenheid tot het uitwisselen van ervaringen en de beste praktijken

van omzetting van het recht van de Unie, maar ook voor de ontwikkeling van strategieën om het hoofd te bieden aan de uitdagingen die ons nog altijd te wachten staan.

Teneinde de schadelijke obstakels weg te nemen, roepen we de Europese Commissie op om een 'internemarkttest' toe te passen op alle nieuwe EU-wetgeving zodat we er zeker van zijn dat die geen negatieve invloed heeft op de vier vrijheden van de Europese Unie. Verder is het ook bijzonder belangrijk om burgers heldere informatie te verschaffen over de werking van de interne markt, die immers twintig jaar geleden juist voor hen in het leven is geroepen.

Om een volledig beeld te geven van de ontwikkeling van de interne markt dringt de Commissie interne markt en consumentenbescherming aan op gelijktijdige publicatie van het scorebord van de interne markt, het SOLVIT-verslag, het verslag van de Wegwijzerdienst voor burgers en het scorebord van de consumentenmarkt.

Tot slot richt ik een woord van dank aan iedereen die heeft meegewerkt aan de totstandkoming van dit verslag en vraag ik u om voor te stemmen. Ik ben er namelijk van overtuigd dat dit in de toekomst zal leiden tot snellere en juiste omzetting van de EU-regelgeving in de rechtsorde van de lidstaten. Hierdoor zullen Europeanen op de interne markt minder obstakels tegenkomen. Dat is de basis voor de groei van onze Europese economie, maar ook voor de ontwikkeling van onze Europese identiteit.

Anna Hedh, rapporteur. – (SV) Mijnheer de Voorzitter, ik wil eerst en vooral de schaduwrapporteurs en andere betrokkenen bedanken voor de goede samenwerking die we hebben gehad gedurende de periode dat we aan het scorebord voor de consumentenmarkten hebben gewerkt. Ik ben ook blij dat we opnieuw een verslag tot stand hebben gebracht dat door de overgrote meerderheid in de Commissie interne markt en consumentenbescherming wordt gesteund.

Ik heb altijd gesteld dat we, om de interne markt naar behoren te laten werken, in de EU consumenten nodig hebben die vertrouwen hebben en tevreden zijn. Daarom was het verheugend dat we in 2007 een commissaris kregen die specifiek verantwoordelijk was voor consumentenzaken. Mevrouw Kuneva gaf blijk van een sterk persoonlijk engagement en grote openheid, wat er ten dele toe bijdroeg dat er op het gebied van het consumentenbeschermingsbeleid en consumentenkwesties vooruitgang is geboekt. Ook het scorebord voor de consumentenmarkten is een van de verwezenlijkingen van mevrouw Kuneva.

Ondanks de ongerustheid over het feit dat de verantwoordelijkheid voor consumentenzaken door twee commissarissen wordt gedeeld, hopen we dat het werk zich verder positief zal ontwikkelen en vruchten zal afwerpen en dat de nieuwe Commissie de consumenten nog altijd even centraal zal stellen. Die verantwoordelijkheid is nu in feite nog groter omdat artikel 12 van het Verdrag van Lissabon zegt dat eisen in verband met consumentenbescherming in overweging moeten worden genomen als andere vormen van beleid en werkzaamheden van de Unie worden geformuleerd en ten uitvoer gelegd. Dat is een belangrijke stap voor de consumenten en ik ben van plan om er in mijn verdere politieke werkzaamheden voor te zorgen dat niemand dit vergeet.

Ik ben echt ingenomen met de tweede editie van het scorebord voor de consumentenmarkten. Het scorebord is een van diverse instrumenten ter verbetering van de interne markt en ik vind dat met name het perspectief dat aan de basis van het scorebord ligt, interessant is, omdat het om de verwachtingen en problemen van de burgers gaat en omdat het de interne markt precies voor de consumenten beter maakt. Het scorebord heeft de consumentenmarkt geanalyseerd aan de hand van dezelfde indicatoren als de vorige keer, namelijk prijs, wisselen van aanbieder, veiligheid, klachten en tevredenheid.

Uiteindelijk zullen die indicatoren ongetwijfeld ontwikkeld en verbeterd moeten worden en er zullen ook nieuwe indicatoren aan toegevoegd moeten worden. Momenteel vormen ze volgens mij echter een adequate basis voor het vastleggen van prioriteiten en het trekken van conclusies met betrekking tot de bijkomende analyses die uitgevoerd moeten worden. Het is ongelooflijk belangrijk dat we geduld hebben en het scorebord tijd geven om zich te ontwikkelen. Het staat nog altijd in de kinderschoenen.

In het tweede scorebord voor de consumentenmarkten hebben we onder andere duidelijke indicaties gezien dat de consumenten meer problemen hebben met diensten dan met goederen en dat prijzen minder vaak stijgen in sectoren waar de consumenten vaak van leverancier wisselen. Grensoverschrijdende e-handel kent ook een tragere ontwikkeling op grond van grensbelemmeringen die bij de consumenten ongerustheid en een gebrek aan vertrouwen teweegbrengen. Bovendien kunnen we zien dat effectieve toepassing van de wetgeving en effectieve controlemogelijkheden van essentieel belang zijn om de markten goed te laten werken.

Uit de gegevens blijkt ook dat er aanzienlijke verschillen zijn tussen de lidstaten en dat er ruimte is voor verbeteringen op het gebied van verhaalmechanismen. Daarom roep ik de Commissie nu op om gevolg te geven aan het Groenboek over collectief verhaal voor consumenten.

De doelmatige tenuitvoerlegging en handhaving van de EU-voorschriften inzake consumentenbescherming zijn essentieel voor het versterken van het consumentenvertrouwen. De handhaving in de EU is echter verre van eenvormig en de cijfers tonen aan dat er tussen de lidstaten grote verschillen bestaan in de kredieten voor bewaking van de markt en de aantallen ingezette inspecteurs. De Commissie en de nationale handhavingsinstanties moeten dan ook in sterkere mate streven naar verwezenlijking van het nagestreefde hoge niveau van consumentenbescherming, en zij moeten de consument het vertrouwen geven om optimaal gebruik te maken van de mogelijkheden van de interne markt.

Uitbreiding van mechanismen voor markttoezicht en handhaving om het consumentenvertrouwen aan te wakkeren zijn van doorslaggevend belang, daar consumptieve uitgaven eveneens een belangrijk element zullen zijn in het economisch herstel van Europa.

Cristian Silviu Buşoi, *rapporteur*. – (RO) Allereerst wil ik iedereen bedanken met wie ik mocht samenwerken aan het SOLVIT-verslag: het secretariaat van de Commissie interne markt en consumentenbescherming, alle schaduwrapporteurs en de overige leden die belangstelling hebben getoond voor dit dossier, en een belangrijke bijdrage hebben geleverd aan het eindresultaat.

SOLVIT is een netwerk dat informele oplossingen biedt voor problemen die kunnen ontstaan door een onjuiste uitvoering van de internemarktwetgeving. Het is een bijzonder nuttige innovatie voor Europese consumenten en bedrijven in de Europese Unie, voor wat betreft de voordelen van Europese regelgeving. Er zijn vaak problemen met de uitvoering van Europese internemarktwetgeving. SOLVIT lijkt me een levensvatbaar alternatief voor de juridische weg, eens te meer omdat het gerechtelijk apparaat overbelast is door zaken van allerlei aard.

We kunnen niet negeren dat de werklast van SOLVIT steeds toeneemt en dat het, vanuit dit perspectief, een slachtoffer van zijn eigen succes is. De SOLVIT-centra met onvoldoende personeel moeten meer personeel krijgen, opdat SOLVIT ondersteuning van hoge kwaliteit kan bieden aan burgers en bedrijven in de Europese Unie.

Het aanvullende personeel moet met gezond verstand en op beheerste wijze worden geworven, rekening houdend met de bevolkingsgrootte van een land en het aantal zaken dat het centrum in het verleden heeft afgehandeld. Deze analyse moet worden uitgevoerd zodat er alleen personeel wordt geworven waar een echte behoefte is. Extra personeel voor SOLVIT brengt uiteraard extra kosten met zich mee. Het verslag nodigt de lidstaten uit om alle beschikbare middelen te gebruiken om meer personeel te bekostigen, inclusief alternatieve financieringsmethoden.

Een ander belangrijk onderwerp in dit verslag is het bevorderen van het SOLVIT-netwerk. Dit beschouw ik persoonlijk als van het grootste belang, en ik ben van mening dat u dit allen met mij eens zult zijn. Door de hulp van SOLVIT in te roepen kunnen kleine en middelgrote bedrijven veel geld besparen, dat ze vervolgens kunnen investeren in andere zaken waarmee economische groei kan worden gegenereerd en die veel beter zijn voor hun ontwikkeling dan de juridische ondersteuning die ze nodig zouden hebben om problemen op te lossen. Voor wat individuele consumenten betreft: SOLVIT biedt hun het voordeel dat langdurige en kostbare juridische procedures worden vermeden.

Om echter gebruik te kunnen maken van het SOLVIT-netwerk, moeten burgers en bedrijven eerst weten hoe effectief het netwerk is. Daarom ben ik van mening dat we nationale overheden, de Europese Commissie en ook leden van dit Parlement actief moeten betrekken bij het bekendheid geven aan SOLVIT. Er zijn vele manieren om dit te doen, via de media en informatiecampagnes van lidstaten, of bijvoorbeeld door het opzetten van één gezamenlijke SOLVIT-portaalsite. Daarnaast zouden de overheidsorganisaties die betrokken zijn bij het uitvoeren van Europese internemarktregels een verbindingspersoon kunnen aanwijzen voor SOLVIT. Dit zou eveneens de efficiëntie van het netwerk vergroten en bijdragen aan het bekend raken ervan. Als leden van het Europees Parlement kunnen we zelf het initiatief nemen om SOLVIT te promoten, en we kunnen bij onze collega's van nationale parlementen de bewustwording vergroten.

Uitwisseling van goede praktijken tussen lidstaten betreffende het breder bekend maken van SOLVIT en het oplossen van de operationele problemen is een andere maatregel die in dit verslag sterk wordt aanbevolen. Goede ideeën kunnen praktisch op Europees niveau worden verspreid en toegepast, in ieders voordeel.

Tot slot: we kunnen niet negeren dat SOLVIT met veel zaken te maken krijgt die niet in zijn taakveld vallen of die uitzonderlijk complex zijn, en oplossingen via alternatieve methoden nodig hebben. Verzoekschriften aan de Commissie verzoekschriften van het Europees Parlement kunnen een oplossing bieden voor de gevallen die te complex zijn om op SOLVIT-niveau te worden opgelost. Daarom wordt in dit verslag onder andere voorgesteld dat de SOLVIT-portaalsite dergelijke zaken doorstuurt naar de website van de Commissie verzoekschriften van het Europees Parlement, evenals naar de speciale commissies van de nationale parlementen.

Dit zijn slechts enkele van de ideeën waarop het SOLVIT-verslag is gebaseerd. Ik ben van mening dat deze voorstellen het netwerk en daarmee de steun van hoge kwaliteit aan consumenten en bedrijven kunnen verbeteren. SOLVIT heeft een enorm potentieel, en wij moeten zijn prestaties constant analyseren om dat potentieel ten volle te kunnen benutten.

Michel Barnier, lid van de Commissie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik acht het om te beginnen bijzonder belangrijk dat we zij aan zij staan met mijn collega, de heer Dalli, om uw vragen te beantwoorden en u te informeren over de tenuitvoerlegging van deze verschillende instrumenten en teksten.

Dames en heren, in mijn politieke leven heb ik vaak gemeend dat het toezichteffect minstens zo belangrijk is als het aankondigingseffect. Het is volgens mij dus van het grootste belang om – in een nationaal parlement, in het Europees Parlement, in de Commissie – te beschikken over instrumenten voor de verificatie en evaluatie van de concrete en daadwerkelijke tenuitvoerlegging van de teksten waarover gestemd wordt. Ook denk ik dat we pas goed kunnen handelen als we iets goed begrijpen en dit is precies waarop uw rapporteurs zich met de grootste kundigheid en waakzaamheid hebben toegelegd.

Ik bedank mevrouw Thun Und Hohenstein en de heer Buşoi – hun verslagen betreffen onderwerpen die mij directer aangaan – en mevrouw Hedh in alle oprechtheid voor hun kwaliteitswerk.

Waarover praten wij? Over de interne markt. Gisteravond vrij laat heb ik hier in dit Huis gezegd dat wij het ons in deze tijd van crisis en economische problemen niet kunnen permitteren ook maar enige mogelijkheid onbenut te laten. Als de interne markt, de grote Europese markt, normaal, naar behoren functioneerde, zouden wij zelf, onder ons, tussen een half en anderhalf procent extra groei kunnen realiseren.

Wij kunnen het ons op dit moment niet veroorloven deze kans voorbij te laten gaan. Alle aspecten van de interne markt moeten dus volledig functioneren en dit is natuurlijk de taak die voorzitter Barroso mij heeft toevertrouwd en waarop u mij controleert. Daarom hecht ik zoveel waarde aan dit scorebord en dit SOLVIT-instrument en de goede werking ervan. Ik denk dat de heer Dalli precies hetzelfde zal zeggen over de belangrijke kwestie van de consumentenbescherming.

Mevrouw Thun Und Hohenstein heeft zojuist het goede en het minder goede nieuws met betrekking tot dit scorebord gegeven. We hebben het hier over het aanzienlijke aantal van 1 521 richtlijnen of teksten die het functioneren van de interne markt mogelijk maken. Zoals u al aangaf, is er momenteel sprake van de kleinste omzettingsachterstand ooit. Dit is goed nieuws en onze dank moet uitgaan naar al degenen die in de lidstaten en soms in de regio's verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van deze richtlijn. Hierbij bedank ik ook mijn collega's binnen het directoraat-generaal Interne markt en diensten.

Er is ook minder goed nieuws, namelijk dat de kwaliteit van de omzetting, van de uitvoering onvoldoende is. Wij moeten dus allemaal samenwerken, met het Europees Parlement, de nationale parlementen en de ambtenaren in iedere lidstaat. Dat is – zoals ik reeds heb gezegd toen ik door dit Parlement ben gehoord – de doelstelling van de bezoeken die ik inmiddels ben begonnen af te leggen aan alle 27 hoofdsteden om, onder het gezag van de bevoegde ministers, een ontmoeting te hebben met de ambtenaren die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de richtlijnen op het gebied van de interne markt, de uitwerking van de punten op dit scorebord en het echt van de grond doen komen van SOLVIT, zoals de heer Buşoi duidelijk heeft gezegd.

Dit is ook de reden waarom ik mevrouw Thun Und Hohenstein heb verteld dat ik dit idee van een forum steun; het is een prima idee. We moeten de mensen bijeenbrengen en dit zullen we samen doen, hier in het Parlement, met de Commissie, de nationale parlementen en al degenen in de lidstaten die verantwoordelijk zijn voor het delen, evalueren en uitwisselen van beste praktijken. Ik ben er rotsvast van overtuigd dat het bijeenbrengen van de verantwoordelijken voordelen heeft: overeenstemming in plaats van verplichting, eerst overeenstemming, wederzijds vertrouwen en gedeelde arbeid.

Wat SOLVIT betreft, heeft de heer Buşoi gewezen op het belang van dit instrument, dat goed begint te functioneren. In 1 500 zaken is samenwerking, een oplossing of bemiddeling mogelijk gebleken, hoofdzakelijk

ten behoeve van burgers, maar ook voor een groot aantal bedrijven. Zoals de heer Buşoi zeer terecht benadrukte kan hiermee tijd en geld worden bespaard en nemen burgers, consumenten en bedrijven zo opnieuw hun centrale plaats in op de interne markt en hoeven zij geen bijzonder omslachtige procedures te volgen opdat een oplossing voor hun problemen kan worden gevonden, opgenomen en voorzien in de uitvoering van een internemarktgerelateerde bepaling die voor hen van belang is.

Dezelfde gedachte zit tot op zekere hoogte achter het actieplan voor de bijstandsdiensten voor de interne markt, het SMAS-plan, dat gericht is op een betere informatie en service voor burgers en bedrijfsleven. Ook hier is er vooruitgang geboekt. Dit plan heeft ervoor gezorgd dat verschillende diensten en gemeenschappelijke onlineformulieren tussen SOLVIT en de Wegwijzerdienst konden worden gebundeld.

Zoals uw rapporteurs hebben gesuggereerd, denk ik dat we – onder leiding van de heer Dalli – een inspanning kunnen, ja zelfs moeten leveren om al deze documenten, resultaten en mededelingen tegelijkertijd te presenteren met het oog op de bundeling en betere coördinatie van deze verschillende instrumenten die een beschrijving geven van de uitvoering van de internemarktgerelateerde teksten of richtlijnen.

Ik ben in ieder geval een voorstander van een betere coördinatie en bevestig dat ik mij persoonlijk zal inzetten voor een optimale gebruikmaking van deze verschillende instrumenten voor evaluatie en controle van de 1 500 richtlijnen die verband houden met het functioneren van de interne markt.

John Dalli, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik zal iets zeggen over het verslag over deze twee uiterst belangrijke Europese beleidsmaatregelen – het scorebord van de interne markt en het pakket voor de handhaving van de consumentenwetgeving – dat door mevrouw Hedh is ingeleid. Ik bedank mevrouw Hedh voor haar uitstekende werk als rapporteur.

Consumentenbeleid vormt de kern van de economische en sociale uitdagingen waarmee we momenteel geconfronteerd worden. Het draait allemaal om mensen. Goedgeïnformeerde en mondige consumenten bevorderen de innovatie en concurrentie, maar wat misschien het belangrijkste is, het goed laten functioneren van de interne markt is onze troefkaart als het gaat om het herstellen van het contact met de burgers. De centrale rol van het consumentenbeleid komt in een aantal portefeuilles tot uitdrukking. Het college zal er in nauwe samenwerking voor zorgen dat de aangenomen regels worden vertaald in praktisch nut voor de consument. Ik ben hier vandaag met mijn vriend Michel Barnier en dit is een voorbeeld van de nauwe samenwerking die wij in praktijk zullen brengen.

De consumentendimensie moet in alle portefeuilles worden ontwikkeld en er zullen in de hele Commissie maatstaven worden aangenomen om de vorderingen op dit punt, of het gebrek daaraan, te meten. Het consumentenscorebord dient als een alarmsysteem dat ons vertelt wanneer de interne markt de consumenten in de steek laat. Het scorebord dient ook om toezicht te houden op de vorderingen van de integratie van de detailhandel in de interne markt voor consumenten, de kleine en middelgrote ondernemingen en overige detailhandelaren. Het is ook een hulpmiddel om te zien of de lidstaten zich voldoende inspannen om nieuwe consumentenwetgeving uit te voeren en om consumenten voor te lichten en mondiger te maken.

Wat de handhaving betreft, ben ik blij dat het Parlement het met de Commissie eens is dat het belangrijk is dat mensen ook in de praktijk de rechten krijgen die ze op papier hebben. We hebben nog een lange weg te gaan wat dat betreft. De mededeling van juli 2009 had tot doel om aan te geven hoe we de uitvoering in de hele Europese Unie effectiever, efficiënter en consequenter kunnen maken. Dit moet nu in concrete acties worden vertaald. We moeten ons onder andere meer inspannen voor meer efficiency en effectiviteit van grensoverschrijdende netwerken die handelaren een sterk signaal moeten geven dat er geen toevluchtsoord in de EU is waar ze niet vervolgd zullen worden. Dit geldt ook voor samenwerking met de autoriteiten in derde landen. Om dit te bereiken moeten de nationale handhavingsinstanties over voldoende personeel en middelen kunnen beschikken. In economisch moeilijke tijden staan alle overheidsdiensten onder druk, maar besparen op handhaving van consumentenrechten is verkeerde zuinigheid. Door vrije, open en goed geleide markten wordt de concurrentie met betrekking tot kwaliteit en prijs gestimuleerd en dit leidt tot grotere concurrentiekracht. Hier profiteren niet alleen de consumenten van, maar ook de EU-economie als geheel. De Commissie en het Parlement moeten samenwerken om ervoor te zorgen dat deze boodschap in alle lidstaten luid en duidelijk wordt gehoord.

We zijn ook van plan om door te gaan met de invoering van gecoördineerde handhaving in heel Europa – de zogenaamde 'sweeps'. Door deze sweeps is echter duidelijk geworden dat gecombineerde nationale inspanningen soms niet toereikend zijn. We hebben Europese oplossingen nodig. Ik ga daarom graag in op uw uitnodiging om een onderzoek in te stellen naar de wettelijke basis in het Verdrag voor een sterkere bescherming van consumenten, vooral door versterking van de competenties van de Commissie. We zullen

deze weg echter niet bewandelen voordat we ervan overtuigd zijn dat dit toegevoegde waarde heeft voor werk op nationaal niveau.

Dan kom ik bij het onderwerp 'vergoedingen'. Ik deel de mening dat alternatieve geschillenregelingen kunnen zorgen voor goedkope, eenvoudige en snelle vergoedingen voor consumenten, terwijl de reputatie van bedrijven intact blijft. Eén element van deze strategie heeft betrekking op het omgaan met collectieve claims. Op dit punt wil ik er samen met de vicevoorzitters Almunia en Reding voor zorgen dat de Commissie op een gecoördineerde manier te werk gaat.

Ten slotte wil ik zeggen dat ik erop reken dat u ons steunt in onze inspanningen om ervoor te zorgen dat er na 2013, wanneer het huidige consumentenprogramma ten einde loopt, voldoende middelen beschikbaar worden gesteld voor het ambitieuze consumentenbeleid en niet in de laatste plaats voor een verbeterd scorebord. Ik heb er het volste vertrouwen in dat we samen de complexe uitdagingen van nu en morgen tegemoet kunnen treden en als partners kunnen werken om ervoor te zorgen dat de interne markt voor al onze burgers optimaal functioneert.

Simon Busuttil, *rapporteur voor advies van de Commissie verzoekschriften*. – (MT) Namens de Commissie verzoekschriften heb ik een advies opgesteld over het SOLVIT-netwerk, dat ik volledig steun, aangezien het een middel is dat burgers helpt als zij moeilijkheden ondervinden. Ik wil echter in detail ingaan op een belangrijk punt: de noodzaak van volledige samenwerking tussen alle betrokkenen met wie de burgers contact opnemen. Welke adviezen zijn beschikbaar voor de burgers die met een probleem te maken krijgen? Zij kunnen een verzoekschrift indienen bij het Europees Parlement, dat hiervoor bevoegd is op grond van artikel 194 van het Verdrag, ze kunnen een klacht voorleggen aan de Europese Commissie, of anders kunnen ze een klacht indienen bij SOLVIT. De burgers kunnen ook proberen genoegdoening te krijgen door een klacht in te dienen bij de Europese Ombudsman, maar dit zorgt voor veel verwarring met als gevolg dat de burgers niet weten waar ze terecht kunnen voor genoegdoening of bijstand. Daarom roep ik, mede namens de Commissie verzoekschriften, op tot meer samenwerking tussen alle betrokken instellingen, zodat de burgers precies weten waar ze met hun klachten terecht kunnen.

Zuzana Roithová, *namens de PPE-Fractie*. – (CS) Geachte commissaris, geachte collega's, de internetdienst SOLVIT is al acht jaar actief en heeft in die periode 83 procent van de klachten die door burgers en ondernemingen naar aanleiding van een onjuiste tenuitvoerlegging van het communautaire recht door de lidstaten zijn ingediend, weten op te lossen, en dit telkens binnen tien dagen. In 2008 zijn dankzij de informele behandeling van zaken middels SOLVIT talrijke rechtszaken voorkomen en is ook schade vermeden ter hoogte van 32 miljoen euro.

Het probleem dat uit de drie verslagen naar voren komt, kent twee niveaus: allereerst de laksheid waarmee talrijke lidstaten het Europese recht omzetten in de nationale rechtspraktijk. We hebben het over maar liefst honderd richtlijnen die niet naar behoren kunnen functioneren ten behoeve van de interne markt. Ik ben me ervan bewust dat dit procentueel gezien niet zo heel erg veel is, maar het is wel duidelijk een percentage met verstreckende gevolgen. Ten tweede is er het uiterst magere gebruik van het uitermate praktische instrument SOLVIT. In de Tsjechische republiek bijvoorbeeld wordt dit instrument weliswaar vakkundig ten uitvoer gelegd, maar weet helaas slechts 7 procent van de geregistreerde ondernemingen dat deze dienst überhaupt bestaat. In Frankrijk is de situatie ronduit het zorgwekkendst. Volgens de gegevens is SOLVIT daar toevertrouwd aan een enkele stagiair.

Het doet mij deugd dat onze commissie zich tevens achter de door mij in de hoedanigheid van schaduwrapporteur ingediende voorstellen geschaard heeft, bijvoorbeeld met betrekking tot de versterking van de administratieve capaciteit van het SOLVIT-netwerk in de lidstaten. Het allerbelangrijkste is echter om het netwerk onder de aandacht te brengen van ondernemingen, expats, uiteenlopende organisaties, de nationale parlementen alsook hier in het Parlement. Ik wil erop wijzen dat SOLVIT verbonden moet worden met de uiteenlopende door de Commissie opgezette contactpunten en adviesdiensten. Ook is het uiteraard van belang dat de Commissie er zorg voor draagt dat alle lidstaten tijdig worden geïnformeerd over de problemen die binnen het SOLVIT-netwerk zijn opgelost. Het is aan te bevelen dat de Commissie deze analyses publiceert middels jaarverslagen, waarmee we vervolgens uiteraard de hele gebruiksvriendelijkheid van het SOLVIT-netwerk dienen te verbeteren.

Het doet mij deugd dat onze commissie zich van links tot rechts en in groten getale achter deze drie verslagen geschaard heeft. Ik heb er alle vertrouwen in dat dit ook gebeuren zal tijdens de behandeling in de plenaire vergadering. Mijn dank aan alle rapporteurs voor hun werk.

Evelyn Gebhardt, *namens de S&D-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, we hebben het vandaag over de interne markt, over consumentenbescherming en de mobiliteit van de burgers van de Europese Unie. Dat zijn de thema's waar het om gaat en daar wil ik met name op ingaan.

Dat we deze drie thema's vandaag gezamenlijk behandelen, is een groot voordeel voor ons. De economie en de rechten van consumenten en werknemers zijn immers geen tegenpolen, maar onderwerpen die moeten worden samengevoegd. Daarop moeten we ons richten met het oog op de toekomst. Daarom is het goed dat we dit overkoepelende debat vandaag voeren.

Als we dit willen verwezenlijken, zullen we vooral aan drie politieke beginselen aandacht moeten besteden. Ten eerste, zoals reeds treffend verwoord door commissaris Barnier, is het zaak het protectionisme te overwinnen dat in de nationale regeringen van de lidstaten nog een belangrijke rol speelt. Dat is een essentieel punt dat aan de orde moet worden gesteld.

Als tweede politieke beginsel moeten we de rechten van consumenten en van werknemers op een zeer hoog niveau waarborgen. De interne markt betekent dus niet afschaffing van rechten, of deregulering, maar zorgen voor handhaving van de gemeenschappelijke rechten op deze gebieden op een hoog niveau. Daarom zijn wij het niet eens met een punt in het verslag van mevrouw Von Thun Und Hohenstein, namelijk het zogeheten scorebord van de interne markt of de "internemarkttest". Deze benadering is verkeerd omdat erdoor de indruk ontstaat dat het alleen om de werking van de interne markt zou gaan. Dat is niet het geval. We moeten ons afvragen welke gevolgen de wetgeving in de Europese Unie heeft op de rechten van de werknemers, de rechten van consumenten. Wij wijzen dit punt dan ook af omdat het een verkeerd concept is.

Ten derde moeten we zorgen voor een goede handhaving van de rechten op Europees niveau. Daarom hebben we een systeem van collectieve schadevorderingen nodig zodat de consumenten in deze interne markt er niet alleen voor staan, en hun rechten daadwerkelijk gestand wordt gedaan.

Robert Rochefort, *namens de ALDE-Fractie.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, om te beginnen wil ik graag zeggen dat het mij bijzonder deugd doet dat deze gedachtewisseling over de interne markt en consumentenbescherming vanochtend als prioritair debat op de agenda staat.

Mijnheer Barnier, in de context van een economische crisis is de interne markt een troef die we echt moeten uitspelen. Binnen deze interne markt is de consumptie misschien wel de belangrijkste aanjager die we op zeer korte termijn moeten ondersteunen. Maar niet om het even welke consumptie. Wat we nodig hebben is een toekomstgerichte consumptie, die in overeenstemming is met de uitdagingen van duurzame ontwikkeling; een verantwoordelijke consumptie die niet altijd gericht is op de promotie van discountproducten die de koopkracht van gezinnen zogenaamd vergroten, maar in feite vaak van matige kwaliteit zijn en resulteren uit de vrijwel systematische verplaatsing van de productie ervan naar landen buiten de Unie. De voornaamste slachtoffers hiervan zijn bekend: de consumenten met het laagste inkomen, de kwetsbaarste consumenten.

Om kort te gaan: we moeten het vertrouwen tussen consumenten en ondernemingen – met name distributiebedrijven – terugbrengen teneinde de ontwikkeling van onze interne EU-markt te versterken en te bevorderen. Ik heb een zeer duidelijke boodschap voor de Commissie. Ja, mijnheer Dalli, we zullen u steunen, maar zijn wel enigszins bezorgd over het risico van uw onderlinge verdeling van bevoegdheden. Wij zijn bang dat dit zal leiden tot een versnippering van uw verantwoordelijkheden. Tegelijkertijd zullen we er nauwlettend op toezien dat u echt op een gecoördineerde wijze samenwerkt. Wij verwachten dat de belangen van de consument in de geest van het Verdrag van Lissabon daadwerkelijk worden behartigd in al het EU-beleid.

Ik zal u onmiddellijk een voorbeeld geven dat de heer Barnier, de heer Dalli én mevrouw Reding aan elkaar koppelt. Het wordt tijd om gevolg te geven aan het Groenboek over collectief verhaal. Wij verwachten dat u op dit stuk vooruitgang boekt. Overigens, mijnheer Dalli, aangezien u eraan hebt gerefereerd, zou ik u willen vragen of u in deze kwestie al een tijdschema hebt. Ook verwachten wij van u een nieuwe specifiek Europese vorm van collectief verhaal zodat dit de al te bekende misstanden van het Amerikaanse systeem kan ontwijken en wij met iets kunnen komen dat in ieders voordeel, in ieders belang is.

Ik feliciteer onze collega, mevrouw Hedh, met haar bijzonder complete verslag. Ik wijs er met name op dat zij in haar verslag terecht de nadruk legt op de voorlichting aan de consument, die van essentieel belang is en een levenslang karakter moet hebben daar deze niet alleen gericht moet zijn op jonge kinderen, maar ook op consumenten, aangezien producten zo sterk veranderen en marketingkrachten geraffineerder worden.

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Tot slot wil ik slechts dit zeggen: indicatoren, scoreborden, het is allemaal prima – en dit zeg ik als voormalig statisticus en econoom –, maar geen vervanging van de politieke wil, die ons de echte aanzet moet geven tot actie.

Heide Rühle, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik wil mij aansluiten bij de woorden van commissaris Barnier aan het begin, namelijk dat de interne markt in de huidige crisis van groot belang is. Dat is opnieuw duidelijk gebleken. Een voorwaarde voor de goede werking van de interne markt is evenwel dat de burgers er vertrouwen in hebben. En daaraan ontbreekt het nog op veel terreinen. Wij merken als afgevaardigden in de debatten in onze thuislanden regelmatig dat er nog veel argwaan bestaat jegens de interne markt en dat zaken als protectionisme niet alleen door regeringen, maar ook door tal van burgers gesteund worden. Het is dan ook des te belangrijker dat we in het Parlement werken aan meer vertrouwen in de interne markt, waarbij het consumentenbeleid vanzelfsprekend een cruciale rol speelt. Het vertrouwen van consumenten in de interne markt kan worden bevorderd en versterkt door het consumentenbeleid en een hoogwaardige consumentenbescherming. Aan deze aspecten moeten we dan ook extra aandacht besteden.

Het doet mij genoegen dat u hier vandaag als commissarissen gezamenlijk aanwezig bent. U weet immers dat ook onze fractie haar vraagtekens plaatste bij het feit dat er niet langer één commissaris voor consumentenbeleid is, aangezien mevrouw Kuneva een bijzonder positieve bijdrage heeft geleverd. Het doet mij dan ook deugd dat u hier laat zien bereid te zijn op dit gebied samen te werken. We waren ook bang dat de verdeling over verschillende commissarissen uiteindelijk negatief zou uitpakken voor de consumentenbescherming. Ik hoop echter dat dit signaal geen eendagsvlug is, maar dat u tot een nauwe samenwerking bereid bent, aangezien het hier gaat om zeer belangrijke kwesties. Zo is bijvoorbeeld het recht van collectieve procedures of collectieve rechtsvorderingen een onderwerp dat nog verder uitgewerkt dient te worden. Ook dat is van belang om het vertrouwen van burgers te vergroten.

We hebben meer instrumenten nodig die duidelijk maken dat de burgers in de interne markt beschermd worden. SOLVIT speelt daarbij een uitermate belangrijke rol. Wij staan dan ook volledig achter het verslag van collega Buşoi. SOLVIT voorziet in de mogelijkheid om problemen buitengerechtelijk op te lossen, en draagt zo bij aan het vertrouwen in de interne markt en een vergroting van de kennis over de interne markt, waaraan het ook bij de autoriteiten in de lidstaten vaak schort. SOLVIT kan hier een belangrijke en centrale aanvulling bieden. Ik ben dit jaar rapporteur voor de begroting en ik kan de heer Dalli verzekeren dat we aandacht zullen besteden aan de begrotingskwesties en de toewijzing van middelen op het gebied van consumentenbeleid. Wij hebben bij de Begrotingscommissie reeds aangegeven dat we vanzelfsprekend wensen dat er fondsen verstrekt zullen blijven worden en dat we willen dat de juiste gelden worden ingezet. U kunt hierbij op onze steun rekenen.

Samenvattend vind ik dat deze drie verslagen een buitengewoon belangrijk en goed signaal afgeven. We steunen de verslagen dan ook. Er is een punt waarop we kritiek hebben, namelijk de internemarkttest, die naar ons idee enigszins eenzijdig is. Bij het controleren van de richtlijnen moeten diverse aspecten worden meegewogen. Daarbij is ook de duurzaamheid van belang, evenals sociale vraagstukken. Als we een controle gaan uitvoeren, moet deze niet alleen op de interne markt gericht zijn, maar een bredere focus hebben. Ook het beginsel van subsidiariteit mag in dit verband niet tekort worden gedaan. Daarom vinden wij de eenzijdige vermelding van de internemarkttest betreurenswaardig. Wij zijn het echter in principe eens met de aanpak van de rapporteur, ook wat de internemarkttest betreft, en zullen dan ook voor het verslag stemmen.

Adam Bielan, *namens de ECR-Fractie.* – (PL) Mijnheer de Voorzitter, de opbouw van de gemeenschappelijke markt op basis van de vier vrijheden – vrij verkeer van personen, goederen, kapitaal en diensten – is een proces dat nog steeds niet is afgerond. Vooral waar het gaat om die vierde vrijheid – vrij verkeer van diensten – is er nog veel werk te verrichten. Het gaat hier om een uitermate belangrijk proces, zeker in tijden van economische neergang of economische crisis waar ons continent op dit moment mee te maken heeft. Juist wanneer we te maken hebben met economische neergang moeten we het hebben over de voordelen van de gemeenschappelijke markt. Wellicht dat dan de politieke wil waartoe de heer Rochefort heeft opgeroepen, zich manifesteert.

Ik wil het Bureau van het Europees Parlement er dan ook mee feliciteren dat het de ernst van het probleem inziet en heeft besloten om het debat over deze drie verslagen op deze zitting van het Parlement prioriteit te geven. Mijn dank en felicitaties aan de voorzitter van de Commissie interne markt en consumentenbescherming, de heer Harbour, voor de doeltreffendheid van de maatregelen op dit gebied. Ook feliciteer ik de drie rapporteurs van deze drie bijzonder belangrijke verslagen. We kunnen echter een zekere absurditeit niet over het hoofd zien. Vandaag discussiëren wij op de plenaire zitting over het verslag van mevrouw Thun – een uitstekend verslag overigens – maar dit verslag betreft het scorebord van de interne

markt over het jaar 2008. Ondertussen heeft de Commissie een aantal dagen geleden al het scorebord van de interne markt over het jaar 2009 gepubliceerd. Ik denk dat dit een extra argument is om in de toekomst alle vier de verslagen die de interne markt volgen tegelijkertijd te publiceren. Het scorebord van de interne markt, het scorebord van de consumentenmarkt, het SOLVIT-verslag en het verslag van de Wegwijzerdienst voor burgers gaan immers allemaal over hetzelfde onderwerp, daarom zouden we ze ook tegelijkertijd moet ontvangen.

Tot slot wil ik mijn steun uitspreken voor de twee belangrijkste voorstellen uit het verslag van mevrouw Thun. Ik sta zowel volledig achter het voorstel om jaarlijks een internemarktforum te organiseren, als achter het nog veel belangrijkere voorstel voor een verplichte test, de zogenaamde internemarkttest, die in de toekomst aan elk voorstel van de Europese Commissie zou moeten worden toegevoegd.

Kyriacos Triantaphyllides, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (EL) Mijnheer de Voorzitter, steeds meer dringt zich de mening op – die ook wordt bevestigd door het Verdrag van Lissabon en de standpunten van de Commissie – dat het beleid voor consumentenbescherming gericht moet zijn op het waarborgen van een gezonde markt, waarop de burger in alle veiligheid en met vertrouwen actief kan zijn.

Het uitgangspunt van deze opvatting is dat als de consument zich goed voelt en vertrouwen heeft in de markt, grensoverschrijdende handel wordt aangemoedigd, concurrentie wordt gestimuleerd en consumenten de beschikking krijgen over een grotere keuze aan producten en diensten tegen concurrerende prijzen.

Wij zijn het echter niet eens met het standpunt en de opvatting dat een efficiënte en soepele consumptiemarkt van doorslaggevend belang is voor het concurrentievermogen en het welzijn van de burgers. Zoals de economische crisis heeft aangetoond moeten wij ons laten leiden door de bijzondere omstandigheden in elk land en mogen wij niet zomaar dogmatisch een bepaald model, een model van onvervalste concurrentie, overnemen. Het concurrentievermogen heeft volgens ons geen rechtstreekse band met het welzijn van de burgers maar is veeleer goed is voor de ondernemingen. Gebleken is immers dat het normaliter niet de consumenten zijn aan wie prijsdalingen ten goede komen.

Er moet controle worden uitgeoefend op de prijzen van basisgoederen, ten behoeve van de financieel minst draagkrachtige bevolkingsgroepen en van de burgers in hun geheel. Alleen een beleid waarin niet het concurrentievermogen maar de mens en zijn welzijn in het middelpunt staan, zal de consumenten meer bescherming kunnen bieden.

Dit gezegd hebbende stemmen wij weliswaar in met het bestaan van een scorebord waarmee de tevredenheid van de Europese consumenten over de soepele werking van de markt wordt gemeten en beoordeeld, maar wij mogen daarbij niet het echte probleem en het echte doel uit het oog verliezen, namelijk de werking van een op de mens gerichte interne markt die draait om het welzijn van de mensen en niet om dat van de cijfers. Voor ons is het consumentenscorebord een instrument waarmee de tevredenheid wordt gemeten binnen een specifiek kader en op een bepaald moment. Dit registratie- en beoordelingsinstrument alléén kan de burgers echter niet meer welzijn verschaffen omdat, zoals wordt beweerd, de consumenten daarmee meer zelfvertrouwen zouden krijgen en zich veiliger zouden voelen.

Daar komt bij dat beoordelingen altijd gebaseerd moeten zijn op sociaal meetbare doelstellingen. Ook wijzen wij erop dat, omdat het scorebord voornamelijk tot doel heeft de klachten van consumenten te registreren, de nadruk moet worden gelegd op maatregelen tegen ongeoorloofd winstbejag.

Oreste Rossi, *namens de EFD-Fractie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, vandaag debatteren we over drie maatregelen met betrekking tot de gezondheidszorg en de consumentenbescherming. In de commissie hebben we al vóór deze maatregelen gestemd en in de plenaire vergadering zullen we dat opnieuw doen.

Wij staan aan de kant van de burgers, die te vaak worden benadeeld door besluiten van Europese organen. Ik denk daarbij aan het besluit van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens om hun de vrijheid te ontzeggen om het kruisbeeld te tonen, aan het onvermogen om illegale immigratie op een doeltreffende manier aan te pakken, aan de oneindige stroom immigranten uit derde landen die de banen van onze burgers afnemen en aan de angst om de consument correct te informeren over de producten die ze kopen en over de herkomst van voedingsmiddelen.

In het verslag-Hedh wordt veel belang gehecht aan het perspectief van de Europese burgers, die dag in dag uit de voor- en nadelen van de interne markt ondervinden, en wordt onderstreept dat de benoeming van een commissaris voor Consumentenbescherming in 2007 een goede stap is geweest. In dit verslag wordt ook

gewezen op de noodzaak om de toezichts- en controlemechanismen van de lidstaten te harmoniseren, ook ten opzichte van derde landen.

In het verslag-Thun Und Hohenstein wordt kritiek gegeven op bepaalde houdingen die in het verleden zijn aangenomen en wordt gepleit voor een gedeelde verantwoordelijkheid tussen de lidstaten en de Commissie.

Het verslag-Buşoi gaat over het SOLVIT-netwerk, dat door de Europese Commissie is opgezet om burgers en bedrijven gratis steun te bieden bij het uitoefenen van hun rechten in de EU, met name in geschillen. In dit verslag wordt tevens kritiek uitgeoefend op inefficiënte elementen in het netwerk en wordt geadviseerd betere voorlichting te verstrekken aan burgers en bedrijven, die vaak niet op de hoogte zijn van het bestaan van deze structuur. Voor ons wetgevers moeten burgers en consumenten onze grootste zorg zijn.

Angelika Werthmann (NI). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, SOLVIT kan en moet een wezenlijke bijdrage leveren aan het vergroten van de transparantie in de uitvoering en handhaving van de mensen- en burgerrechten in de interne markt. Het online SOLVIT-netwerk voor probleemoplossing biedt een pragmatische benadering die zowel burgers als bedrijven lasten ten goede komt, zonder al te veel bureaucratische rompslomp.

Uit het verslag van 2009 blijkt evenwel ook dat het in bijna 40 procent van de vragen van burgers ging om verblijfsbepalingen in een ander EU-land. Dat doet de vraag rijzen of de tenuitvoerlegging van verblijfsrechten nog altijd niet op transparante wijze geschiedt.

Tiziano Motti (PPE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, vandaag gaan we stemmen over het initiatiefverslag over consumentenbescherming, een heel belangrijk instrument waarvoor ik de rapporteur, mevrouw Hedh, overigens nog moet bedanken. Ook de andere rapporteurs wil ik bedanken voor de uitstekende sfeer waarin we hebben samengewerkt.

Op veel punten waren we het volstrekt met elkaar eens en aan andere punten kunnen we hopelijk in de toekomst werken: om precies te zijn het door de Europese Commissie voorgestelde Europees scorebord voor de consumentenmarkten, een zeer belangrijk instrument dat naar mijn mening echter nog geen gestandaardiseerde gegevens levert op basis waarvan duidelijke besluiten kunnen worden genomen. Als we een bedrijf waren en over de toekomst van het bedrijf zouden beslissen op basis van gegevens die nog onnauwkeurig zijn, zouden we ook failliet kunnen gaan. Daarom hoop ik dat we in de toekomst kunnen werken aan een databank op basis waarvan we eenduidige beslissingen kunnen nemen.

We moeten rekening houden, ook in dit verslag, met de grote last die we de consumenten opleggen, maar naar mijn mening en volgens het standpunt van mijn fractie is in de toekomst een beter evenwicht nodig, omdat de Europese burgers niet alleen consumenten, maar ook werknemers zijn van bedrijven die in de interne markt actief zijn. Daarom moeten we altijd rekening houden met het evenwicht dat er moet zijn tussen de dienstverlener of producent en de consument zelf, want dat is ons doel.

Een geïnformeerde consument is een vrije consument – dus elk initiatief om nadere informatie te verstrekken is welkom – maar we hebben 'nee' gezegd tegen de schoolprogramma's, omdat we niet in de plaats van de consument moeten treden als het gaat om diens keuzevrijheid, en wij zijn van mening dat de ouders de belangrijkste rol vervullen voor de voorlichting over consumptie. De ouders hebben bovendien controle op wat hun kinderen consumeren, vooral als ze nog jong zijn.

Wat volwassenen betreft, is het waar dat de consument soms moeite heeft om via de geschikte juridische wegen bescherming te zoeken, en daarom zijn wij voorstander van buitengerechtelijk verhaal. Wij vinden echter dat er meer kan worden gedaan, met name in crisistijd, om bestaande structuren beter te laten functioneren en het aantal ombudsmannen dat de consumenten beschermt te laten toenemen.

Tot slot een opmerking over de diensten die de overheid biedt: ik betreur het dat er niet uitdrukkelijk is gewezen op het feit dat de overheid, gemeenten, instanties, provincies en zelfs de nationale overheden een referentie zijn voor de consument. Ik hoop dat we in de toekomst meer kunnen doen, omdat de consument ook moet kunnen worden beschermd tegen deze slecht functionerende diensten van de overheid.

Liem Hoang Ngoc (S&D). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de voorzitter, ik bedank mevrouw Thun Und Hohenstein voor haar consciëntieuze werk en de algemene kwaliteit van haar verslag.

Als schaduwrapporteur voor de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement doet het mij bijzonder deugd dat de stemming in de Commissie interne markt en

consumentenbescherming het mogelijk heeft gemaakt in het eindverslag een aantal in onze ogen essentiële ideeën op te nemen.

Het eerste is de noodzaak van een meer kwalitatieve aanpak in het kader van de uitvoering van het scorebord van de interne markt, waardoor de redenen voor de omzettingsachterstand kunnen worden blootgelegd. Wij onderschatten niet hoe nuttig de statistische gegevens zijn en hoeveel druk de aanwijzing van de goede en slechte leerlingen van de EU met zich meebrengt, maar wij vinden dat de Commissie ambitieuzer zou moeten zijn en zou moeten proberen van dit scorebord een instrument te maken voor de bespreking van de problemen waarmee de lidstaten te kampen hebben tijdens het omzettingsproces. Dit te meer daar wij allemaal weten dat de omzettingsachterstand soms niet het gevolg is van kwaadwilligheid van de lidstaten, maar van de matige kwaliteit van de om te zetten Europese wetgeving.

Het tweede aspect waarop ik mij heb gefocust, is de noodzaak de dialoog tussen de Commissie en de lidstaten gedurende de hele omzettingsperiode te versterken. Hoe meer de informatie-uitwisseling aan de bron plaatsvindt, hoe meer het risico van incorrecte of helemaal geen omzetting kan worden vermeden.

Eén punt in het verslag vormt echter een probleem, namelijk paragraaf 10, die aanvankelijk ontbrak in het ontwerpverslag van mevrouw Thun Und Hohenstein. In deze paragraaf wordt de creatie voorgesteld van een 'internemarkttest' voor alle nieuwe EU-regelgeving die wordt voorgesteld. Wij verzetten ons hier fel tegen omdat zo'n test ons op zijn best zinloos en op zijn slechtst gevaarlijk lijkt.

Tijdens de effectbeoordelingen die de Europese Commissie bij ieder nieuw wetgevingsvoorstel verricht, wordt er namelijk al gekeken of er nog obstakels resteren voor de voltooiing van de interne markt. Wij zouden niet willen dat deze internemarkttest wordt gebruikt als voorwendsel voor het ondermijnen van vooruitgang op sociaal of milieugebied. In dat geval zouden wij er niet mee instemmen.

Jürgen Creutzmann (ALDE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, commissaris Barnier, commissaris Dalli, het feit dat we vandaag drie initiatiefverslagen over consumentenbescherming en de interne markt behandelen, laat zien dat er op deze gebieden ondanks geboekte successen nog veel te verbeteren valt. Over de hele linie hebben de lidstaten zeker veel verbeterd in de omzetting van de internemarktrichtlijnen, maar er zijn toch nog zeven lidstaten die het door de Commissie gestelde doel niet gehaald hebben, namelijk om de achterstand bij de omzetting van internemarktrichtlijnen tot 1 procent terug te dringen.

Het hoofdprobleem is echter niet de omzetting, maar vooral de toepassing van het EU-recht. Zo duurt het bij inbreuken door lidstaten gemiddeld 18 maanden – dus nog altijd veel te lang – voordat zij het arrest van het Hof van Justitie uitvoeren. Dat blijkt uit het actuele scorebord van de interne markt en het is voor de Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa onacceptabel. Deze tekortkoming zorgt voor problemen bij burgers en met name bij kleine en middelgrote ondernemingen; zij vertrouwen op de geharmoniseerde regels in de interne markt, maar worden met onverwachte, tijdrovende en bureaucratische belemmeringen geconfronteerd wanneer zij over de grens actief willen worden.

Om die reden is het van belang om SOLVIT verder uit te breiden. SOLVIT is een online-netwerk voor probleemoplossing waarin de lidstaten samenwerken aan het vinden van pragmatische oplossingen voor problemen die ontstaan wegens een onjuiste toepassing van de wettelijke internemarktvoorschriften door overheidsinstanties. Alle lidstaten moeten nu eindelijk de financiële middelen en voldoende goed opgeleid personeel ter beschikking stellen aan de SOLVIT-centra. De ALDE-Fractie eist nadrukkelijk dat in de lidstaten meer bekendheid aan SOLVIT wordt gegeven, teneinde de grensoverschrijdende afzet van producten en diensten te vergemakkelijken. Hiertoe moeten de relevante verenigingen worden betrokken bij groots opgezette voorlichtingscampagnes en dient er een uniforme en duidelijke portaalsite te worden gecreëerd met een eenvoudig adres waarop alle soorten klachten in behandeling worden genomen.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, als voorzitter van de Commissie interne markt en consumentenbescherming wil ik allereerst graag zeggen dat wij het allen zeer op prijs stellen dat de commissarissen Barnier en Dalli hier vandaag allebei aanwezig zijn, zoals een aantal van mijn collega's heeft opgemerkt, en in de tweede plaats wil ik opmerken dat dit volgens mij een bijzondere gelegenheid voor het Parlement is.

We hebben één commissie die drie initiatiefverslagen heeft samengesteld die zijn gericht op het toezicht op en de uitvoering van belangrijke wetgevingsinstrumenten en zoals u, commissaris Barnier, hebt gezegd, wordt er bij het meten van succes niet alleen gekeken naar het aantal wetgevingsvoorstellen dat iemand indient, maar ook naar de werking daarvan.

Ik denk dat dit een zeer belangrijke ontwikkeling is, waar alle commissies in dit Parlement aan mee moeten doen. Ik wil vooral alle coördinatoren in de commissie bedanken die met mij hebben gewerkt om voortgang te boeken en ook om de nationale parlementen bij de discussie te betrekken.

Ik hoop van harte, zoals beide commissarissen hebben aangegeven, dat we een bredere discussie over de interne markt zullen voeren, maar we willen graag dat uw verslagen worden samengevoegd, zodat dit debat over dit zeer belangrijke onderwerp een jaarlijkse gebeurtenis in het Parlement kan worden.

Ik denk dat het veelzeggend is – als we kijken naar het voorstel voor EU 2020 – dat de voltooiing van de interne markt nu is verplaatst naar een paragraaf waarin het gaat over ontbrekende schakels en netwerken die moeten worden voltooid. Ik hoop dat alle collega's het met mij eens zijn dat dit absoluut onaanvaardbaar is. Met het EU 2020-initiatief wordt een beroep gedaan op de lidstaten om een bijdrage te leveren en we hebben van de rapporteurs – die ik hartelijk voor hun verslagen bedank – gehoord dat de lidstaten moeten bijdragen aan de voltooiing van de interne markt.

Dit moet een toonaangevend initiatief zijn en het mag niet worden gedegradeerd zoals dat in het EU 2020-initiatief is gebeurd. Ik hoop dat u ons de komende weken beiden zult helpen om dat te bewerkstelligen.

Trevor Colman (EFD). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de eerste wanklank vanmorgen: deze verslagen bieden een volledige ondersteuning voor de uitvoering van EU-wetgeving inzake consumentenbescherming in lidstaten en het toezicht op het integratieproces van de markten, waarover in een jaarverslag zal worden gerapporteerd.

Een van de belangrijkste aanbevelingen is de instelling van een scorebord voor de consumentenmarkten over zaken als klachten, prijzen, tevredenheid, omschakeling en veiligheid, plus een groot aantal bijkomende indicatoren voor de lange termijn. De Commissie wil een diepgaande analyse maken van alle zogenaamde problematische sectoren die zijn vastgesteld in het scorebord voor de consumentenmarkten.

Dit bureaucratische netwerk van met elkaar verbonden handhavingsmechanismen en zichzelf in stand houdende regelgeving zal net zo'n effect hebben op de kleine middenstand in Groot-Brittannië als het gemeenschappelijk visserijbeleid op de Britse visserij heeft gehad: het zal deze kapotmaken.

De kleine ondernemer is weer eens het doelwit en de dupe van bureaucratie en overregulering. Ik ben ervan overtuigd dat deze voorstellen goedbedoeld zijn, maar hier is alwéér een EU-oplossing gevonden voor iets wat helemaal geen probleem is.

Andreas Schwab (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, ik wil mij uitdrukkelijk scharen achter de eerdere bijdragen van mijn collega's – met uitzondering van de laatste – en direct overgaan tot de meest belangrijke punten.

Het verslag van collega Von Thun toont op succesvolle wijze aan hoe wij als Parlement kunnen laten zien dat we de besluiten die we gezamenlijk met de Raad hebben genomen, ook daadwerkelijk willen uitvoeren. Het is aan de lidstaten om regelgeving uit te voeren. Als Parlement moeten we er samen met de Commissie de komende jaren extra op toezien dat deze uitvoering ook echt zal plaatsvinden.

Uit het verslag blijkt in de tweede plaats dat de opdeling die de socialisten kennelijk voor ogen hebben, namelijk dat zij zelf verantwoordelijk zijn voor de voordelen, de consumentenbescherming en de werknemersbescherming, maar dat de Commissie de interne markt controleert, niet zal werken.

Daarom is ons verzoek, zoals opgenomen in het verslag met de internemarkttest, dat we alle wezenlijke zaken die we waarderen in de interne markt, die de consument wenst en de ondernemer nodig heeft, samenbrengen en een zuivere evaluatie doorvoeren.

Het is niet onze bedoeling om de rechten van werknemers te ondermijnen, maar we willen wel dat deze werknemers ook de producten kunnen kopen die zij willen hebben. Het is niet onze bedoeling om de sociale structuren in de lidstaten aan te tasten, maar we willen er wel voor zorgen dat ze worden aangepast met het oog op de toekomst. Daartoe zal het Parlement samen met de Commissie een aanpak moeten afstemmen. Het kan niet zo zijn dat de Commissie voor de moeilijkheden moet opdraaien, terwijl het Parlement mooie beloften doet.

Ten tweede blijkt uit het verslag van mevrouw Hedh, dat, zoals alle verslagen die wij hier behandelen, op uitstekende wijze is aangevuld door de schaduwrapporteurs, dat we het consumentenvertrouwen even zwaar moeten laten meewegen als het vertrouwen van het bedrijfsleven. Dat is een taak voor de toekomst die wij

slechts kunnen volbrengen als wij de doelstelling van de interne markt langdurig centraal blijven stellen. We zullen een einde moeten maken aan de versplintering in verschillende directoraten-generaal en uiteenlopende beleidslijnen en de interne markt werkelijk gaan beschouwen als het grote doel van Europa, dat we de afgelopen jaren te veel links hebben laten liggen.

Het doet mij genoegen, geachte commissarissen, dat u hier vandaag beiden bent en dat u deze aanzet de komende vijf jaar ook in de Commissie mee zult nemen.

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de commissarissen en de rapporteurs bedanken. Ik was schaduwrapporteur voor het verslag over SOLVIT, en daar wil ik mij, namens mijn fractie, de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement, op concentreren.

Het concept van SOLVIT is fantastisch en ik denk dat commissaris Dalli het goed heeft samengevat door te zeggen dat het allemaal om mensen draait. De burger staat centraal in SOLVIT en het probeert hulp te bieden aan degenen die op barrières en problemen stuiten die door de EU zijn gecreëerd en het probeert die problemen binnen tien weken op te lossen. Ik weet dat sommigen terugschrikken voor zoiets als 'ik ben van de regering en ik kom u helpen', maar SOLVIT is, in essentie, een netwerk in 27 lidstaten dat precies daarvoor is bedoeld: om te helpen.

Ik wil al degenen die in de lidstaten in SOLVIT-centra werken hier noemen en hun mijn respect betonen. Vorig jaar heb ik een ontmoeting gehad met het kleine team dat het SOLVIT-centrum in het Verenigd Koninkrijk runt. De werkwijze van het SOLVIT-centrum in het Verenigd Koninkrijk is een voorbeeld van beste praktijken, omdat het een SOLVIT+-model probeert te hanteren dat verder gaat in de hulp aan bedrijven en individuen die met een probleem bij hen komen. Het team is geïntegreerd in de Europese regelgevende afdeling van het ministerie van Handel en Industrie. Het doel van een van mijn vele amendementen was om ervoor te zorgen dat de centra in de hele EU zonder uitzondering over voldoende personeel beschikken.

Commissaris Barnier, in december heb ik de kwestie-SOLVIT in het Parlement aan de orde gesteld in uw aanwezigheid en heb ik opgemerkt dat ons in de herfst in de commissie was verteld dat het SOLVIT-centrum in uw eigen lidstaat door een stagiair werd gerund. De commissieleden waren geschokt. Mag ik u net als in december vragen of er verandering in die situatie is gekomen? Indien u het Parlement deze informatie niet kunt geven, kunt u de zaak dan uitzoeken? Het is belangrijk dat SOLVIT-centra over goed personeel beschikken.

De interne markt is de kern van wat ons bindt. Het is belangrijk dat onze wetgeving duidelijker wordt en eenvoudiger te interpreteren is voor de lidstaten, zodat de interne markt zo soepel mogelijk kan functioneren en consumenten kunnen profiteren van de beste prijs en de hoogste kwaliteit.

Tot slot vraag ik mij af waarom er in het Parlement geen SOLVIT-dag is. Waarom hebben we geen SOLVIT-posters op de ramen van al onze kiesdistrictkantoren? Wat kunnen we doen om alle nationale politici en hun politieke kantoren informatie te geven over de voordelen van SOLVIT? Ik hoop dat we SOLVIT zullen blijven steunen om de mensen te helpen die we hier vertegenwoordigen.

Morten Løkkegaard (ALDE). – (DA) Mijnheer de Voorzitter, als schaduwrapporteur voor het verslag over het scorebord van de interne markt zal ik me op dit onderwerp concentreren en in dit verband moet ik zeggen dat het vandaag een heuglijke dag is. Vandaag kunnen we het er allemaal over eens zijn dat deze scoreborden uitzonderlijk goed werken. Fundamenteel zijn ze een groot succes en daarom kunnen we het er vermoedelijk over eens zijn dat er meer moet worden gedaan voor de bevordering ervan. Het verheugt mij ook om te zien dat de sociaaldemocraten erachter zijn gekomen dat het in ieder geval geen goed idee is om ertegen te stemmen. Wat betreft de beroemde test die is voorgesteld, steunen wij van de Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa dit voorstel uiteraard en vinden wij het overigens moeilijk te begrijpen waar de enigszins defensieve argumentatie tegen het voorstel op gebaseerd is. Daar kunnen we later echter nog op terugkomen. Ik stel slechts in het algemeen vast dat het zeer verheugend is dat er brede overeenstemming is over de voorstellen en ook het verslag.

Ik zal me concentreren op een aantal, mijns inziens goede, dingen die in het verslag zijn opgenomen. Ten eerste zijn we erin geslaagd om de aandacht te vestigen op de behoefte aan ruimere bevoegdheden voor het bestuur in de lidstaten, zowel op nationaal als regionaal en lokaal niveau. Ik ben van mening dat een van de problemen met de scoreborden is dat er nog steeds bevoegdheden ontbreken, wanneer het erom gaat de dingen goed te laten functioneren. Daarom is het goed dat dit ook in het verslag opgenomen is.

Een ander goed element is de aandacht voor handhaving. De SOLVIT-centra hebben veel lof gekregen en daar sluit ik mij volledig bij aan. Zoals de laatste spreker heeft gezegd, zouden we in het Parlement een SOLVIT-dag kunnen invoeren. Naar mijn mening is het grootste probleem van SOLVIT dat het niet bekend genoeg is. Er bestaat werkelijk een grote behoefte aan meer aandacht voor SOLVIT – veel meer dan vandaag de dag het geval is – wat mij op het laatste punt brengt, namelijk dat dit een communicatiekwestie is, wat ook blijkt uit het verslag. We moeten werkelijk tegenover de pers en ook de rest van het publiek op de grote trom slaan en ervoor zorgen dat er meer aandacht komt voor bijvoorbeeld SOLVIT en de scoreborden.

In het algemeen wil ik zeggen dat het mij verheugt om namens mijn fractie te kunnen zeggen dat wij dit verslag volmondig steunen en natuurlijk hoop ik dat de Commissie – en voor zover ik heb begrepen ...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Edvard Kožušník (ECR). – (CS) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het is misschien goed als ik om te beginnen iets zeg dat nog niet gezegd is hier in deze zaal, en wel dat mevrouw de commissaris Kuneva dubbel en dwars ons aller dank verdiend heeft. Evenals alle andere collega's doet het mij deugd dat we hier vandaag beide commissarissen in ons midden hebben, zowel de heer Dalli als de heer Barnier, die voor zijn benoeming nog lid was van onze commissie.

Ik heb persoonlijk collega's ontmoet die verantwoordelijk zijn voor SOLVIT in Tsjechië. Ik acht dit netwerk uitermate nuttig voor de interne markt, wat niet wegneemt dat er nog heel wat veranderd dient te worden aan de sterk uiteenlopende manieren waarop de lidstaten omspringen met dit instrument. Het is bovendien van belang dat er ook een grensoverschrijdend element in komt te zitten. Ik twijfel er niet aan dat beide commissarissen zullen bijdragen aan de totstandkoming van een ware grensoverschrijdende consumentenmarkt en dan met name aan de verwijdering van de uiteenlopende nationale uitzonderingen die een obstakel vormen hiertoe, opdat er een volledig geharmoniseerde consumentenmarkt tot stand kan komen.

Ik persoonlijk denk dat opening van de grensoverschrijdende markt tot meer concurrentie leidt en aldus een doeltreffend instrument zijn zal in de strijd tegen de economische crisis waar we ons nu middenin bevinden.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte commissarissen, dames en heren, laten we, zoals commissaris Barnier tijdens de hoorzitting gezegd heeft, de interne markt tot onze vriend maken. Als we deze taak serieus nemen, zullen we van de interne markt onze thuismarkt moeten maken. Als we dat doen, wordt de interne markt een plaats waar de burgers van de Europese Unie kunnen leven. Wij zijn Europa. Europa als plaats om te leven, of als thuisland, dat is een groot verschil.

De interne markt is geen afgeronde zaak, maar herbergt nog een groot potentieel. De Commissie moet alle belemmeringen opsporen en met maatregelen komen om deze weg te nemen. De euro en de interne markt zijn ons meest succesvolle antwoord op de uitdagingen van de globalisering, zowel intern als extern. De sterke punten van de interne markt zijn de kwalificaties van de Europese burgers en de kleine en middelgrote ondernemingen, die 90 procent van de economie uitmaken. Daarom is het van belang dat de Small Business Act zo snel mogelijk in alle lidstaten wordt omgezet. Laten we er een symbool van de interne markt van maken. 80 procent van de economie in de Unie wordt echter met krediet gefinancierd en slechts 20 procent middels de kapitaalmarkt. Daar moeten we op letten bij de herregulering van de financiële markt.

Het derde sterke punt is de concurrerende exportsector. Er wringt ook nog het een en ander: de horizontale aanpak tegenover de sectorale belangen, de vier vrijheden tegenover de verschillende sociale realiteiten, de scheve verhoudingen op het gebied van competenties, met name voor belastingen, onderwijs en onderzoek, de nog niet tot stand gebrachte duurzame sociale markteconomie. Voor al deze zaken moeten we een oplossing vinden. Er moet een *one-stop-shop* worden ingericht waar informatie inzake de interne markt verstrekt wordt die gericht is op bedrijven en consumentenbescherming.

Het jaarlijks terugkerende Internemarktforum en het gemeenschappelijke debat over deze drie verslagen stelt ons in de gelegenheid al deze vragen te stellen en de interne markt te laten uitgroeien tot de thuismarkt van alle burgers in Europa.

Bernadette Vergnaud (S&D). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, commissarissen, dames en heren, ik ben bijzonder blij met deze gelegenheid om tijdens een prioritair debat deze drie verslagen te bespreken die betrekking hebben op het dagelijks leven van de burgers. Ik feliciteer onze rapporteurs bovendien met hun werk en wil het meer in het bijzonder hebben over het SOLVIT-netwerk.

Dit netwerk bestaat inmiddels acht jaar; het heeft een groot aantal problemen weten op te lossen en is toch volstrekt onbekend. Hoe vaak heb ik mensen niet moeten verwijzen naar dit netwerk, waarvan zij het bestaan niet eens vermoeden, zelfs al zou dit instrument het imago kunnen versterken van een Europa dat de rechten van zijn burgers beschermt.

Ik moet toegeven – en ik ben erg blij dat de heer Barnier hier is – dat ik begrijp dat de regering van mijn land het niet echt promoot. Het grotere aantal zaken zou een enorme kluif worden voor de ene stagiair die momenteel, in 2010, verantwoordelijk is voor het SOLVIT-netwerk in Frankrijk – toegegeven: een land met maar 60 miljoen inwoners en dat slechts de tweede EU-lidstaat is uit het oogpunt van het in 2009 ingediende aantal dossiers.

Het percentage opgeloste dossiers is inderdaad verbazingwekkend hoog, maar de tijdsbestekken zijn dramatisch, met een gemiddelde van vijftien weken voordat een dossier wordt behandeld – vijf weken na het verstrijken van de streeftermijn.

Ik verzoek de Commissie en de lidstaten dan ook reële financiële en personele middelen te verstrekken en grote voorlichtingscampagnes te lanceren die hoofdzakelijk gericht zijn op het bedrijfsleven, dat in 2009 evenveel dossiers indiende als in 2004.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Mijnheer de Voorzitter, commissarissen, ik wil de betrokken rapporteurs bedanken voor hun goede werk. Ondanks zijn tekortkomingen is de interne markt van de EU een groot succes en ik kan de kritiek van de heer Colman moeilijk begrijpen. De interne markt heeft ten doel om de consumenten ruime keuze aan kwalitatieve goederen en diensten tegen een goede prijs te bieden en tegelijkertijd goede consumentenbescherming te garanderen. Ik denk daarom dat we naar een volledige harmonisatie van de consumentenrechten op een hoog beschermingsniveau moeten streven opdat de consumenten echt baat kunnen hebben bij de voordelen van de interne markt. Dat is met name belangrijk in het licht van de toenemende grensoverschrijdende handel en e-handel.

Ik ben ervan overtuigd dat een collectief verhaalmechanisme een effectieve manier zou zijn om de Europese consumenten te versterken, zij het niet naar Amerikaans model, maar naar Europees model. Wat dat betreft, mogen we niet langer talmen en moeten we eindelijk uit de startblokken schieten. Ik ben blij dat commissaris Dalli zich hiervoor inzet.

We weten allemaal dat momenteel de meeste banen worden gecreëerd in de dienstensector. Daarom is het belangrijk dat de EU een echte Europese dienstensector krijgt waarin ondernemers en consumenten niet alleen nationaal maar ook in de interne markt ongehinderd actief kunnen zijn. We hebben een werkende handel in gezondheidsdiensten nodig. Dat zal tot betere zorg, grotere keuzevrijheid en kortere wachlijsten leiden. Vandaag zitten we met een situatie waarin nagenoeg elke regelgeving ontbreekt, en ik stel mijn vertrouwen in commissaris Dalli om dat op te lossen.

Een ander gebied dat grotere aandacht behoeft, zijn de financiële diensten, want we weten dat er daar nog altijd problemen zijn. We hebben daarom duidelijke en geloofwaardige regels nodig, met name gezien de financiële onrust, en commissaris Barnier zal zich daarvoor inzetten. Evenwichtige, redelijke en correcte regels zijn een goede zaak voor de consumenten.

Jacek Olgiard Kurski (ECR). – (PL) Het is goed dat het Parlement een verslag heeft opgesteld over SOLVIT dat voorstellen bevat voor de Europese Commissie en de lidstaten.

Ik heb als schaduwrapporteur voor de Europese Conservatieven en Hervormers al tijdens werkzaamheden in de commissie de betekenis van promotie van SOLVIT onder de burgers van de Europese Unie benadrukt, met name de mogelijkheid voor burgers en in het bijzonder ondernemers om hun rechten uit te oefenen. We zijn het er waarschijnlijk allemaal over eens dat het noodzakelijk is om een informatiecampagne te voeren ter promotie van het SOLVIT-netwerk als een alternatief mechanisme voor het oplossen van geschillen. Het gaat erom dat de informatie over het bestaan van SOLVIT terechtkomt bij de belanghebbenden. Het internet speelt hierbij een sleutelrol. Het zou daarom goed zijn als de Commissie gehoor geeft aan de voorstellen van het Parlement en een gemeenschappelijke internetsite met de domeinnaam solvit.eu introduceert voor alle nationale SOLVIT-centra en dat lidstaten die dit tot nog toe niet hebben gedaan, websites creëren bij nationale domeinen die zijn verbonden met het Europese SOLVIT-portaal.

Uiteraard is alleen promotie niet voldoende. Het is ook essentieel om de effectiviteit van de nationale SOLVIT-centra te vergroten door competente ambtenaren in te zetten en SOLVIT op Europees niveau te subsidiëren.

Śławomir Witold Nitras (PPE). - (PL) Mijn oprechte felicitaties voor alle rapporteurs. De verslagen waarvoor zij verantwoordelijk zijn, hebben twee heel belangrijke eigenschappen. Ten eerste nemen zij het op voor de interne markt, door niet alleen te wijzen op zijn tekortkomingen, maar hem tegelijkertijd ook bijzonder consequent te verdedigen. Een tweede grote kwaliteit van deze verslagen is dat zij breed gesteund worden. Dit betekent dat het volledige Europees Parlement, ook de afgevaardigden onder u die sceptisch staan tegenover de vrije markt, de interne markt en zijn waarden in het algemeen verdedigt – dat is een grote kwaliteit van deze verslagen.

Ik wil de aandacht vestigen op een aantal specifieke kwesties. Wat SOLVIT betreft, hebben we te maken met de paradoxale situatie (de heer Kurski heeft hierover al gesproken) dat het instrument dat de verschillen moet nivelleren, zelf in de verschillende landen op verschillende niveaus functioneert. Ik ben van mening dat hier een zekere vorm van coördinatie noodzakelijk is, omdat het een samenhangend systeem moet zijn dat niet alleen goed, maar ook overal op dezelfde manier functioneert. Een bijzonder belangrijk element uit het verslag van mevrouw Thun zijn de middelen die de Commissie moet vinden om een model te ontwikkelen dat ervoor zorgt dat de door ons gecreëerde wetgeving niet in tegenspraak is met de vrije interne markt. Indien het ons lukt om een dergelijk mechanisme te ontwikkelen, hoeven we ons over de toekomst van de nieuwe markt geen zorgen te maken.

Barbara Weiler (S&D). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte commissarissen, collega's, de grote prioriteit die gegeven wordt aan het internemarkt- en consumentenbeleid in Europa komt tot uitdrukking in dit debat en is terug te zien in de hoge kwaliteit van de drie verslagen. Ik wil de drie rapporteurs en de vele schaduwrapporteurs en collega's bedanken voor het werk dat zij gezamenlijk verricht hebben.

Ik wil ingaan op twee belangrijke punten. Ten eerste is het zo dat wij, dat wil zeggen de Commissie en het Parlement, ervan uitgaan dat alles in de interne markt in relatieve harmonie verloopt en dat we te maken hebben met consumenten die goed op de hoogte zijn en aanbieders die eerlijk te werk gaan. Dat is vaak ook het geval, maar niet altijd. Er zijn aanbieders die onverantwoord te werk gaan en alleen op snelle winst uit zijn. Daarom moeten we zorgen voor een beter toezicht op en bewaking van de markt. Dan zijn er consumenten die onvoldoende geïnformeerd zijn. Er is derhalve een betere voorlichting nodig. We kunnen niet volstaan met goed leesbare bijsluiters, er is een voortdurende voorlichting nodig.

Het is net al gezegd: er is vertrouwen nodig. Vertrouwen komt echter voort uit kennis. Ik heb gehoord dat in Duitsland maar één op de twee personen in de leeftijd veertien tot en met vierentwintig weet wat inflatie betekent. Ik wil niet eens weten wat de uitkomst van een dergelijke enquête zou zijn bij het woord 'deflatie'. We moeten zorgen voor betere netwerken op scholen, en voorlichting over de tegengestelde belangen van aanbieders en consumenten. Dat wordt aangehaald in de verslagen van de collega's ...

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken.)

Theodor Dumitru Stolojan (PPE). - (RO) Het is een fundamenteel recht van Europese burgers, dat als ze op de interne markt een product of dienst willen afnemen ze hiervoor dezelfde prijs betalen, ongeacht de lidstaat waarin ze zich bevinden. Als er verschillen bestaan, moet het mogelijk zijn hier een uitleg voor te krijgen.

Ik ben van mening dat we ons meer moeten richten op de problemen in de financiële en bankensector, aangezien er op dit moment grote verschillen bestaan op de interne markt met betrekking tot de bedragen die voor deze diensten worden betaald. Als men bijvoorbeeld in Roemenië een bancaire dienst van een bank wil afnemen – dezelfde bank die ook in Frankrijk, Italië en Oostenrijk actief is – betaalt men meer verschillende onkosten die ook nog veel hoger zijn. Een dergelijke situatie is verkeerd, en ik ben van mening dat burgers overal in de Unie mogen hopen dat Europese instellingen een actievere rol zullen spelen bij het ophelderen van deze discrepanties. Ik benadruk dat het gaat om kosten voor geleverde diensten en niet om rente.

Dank u wel.

Alan Kelly (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil hier vooral even al mijn collega's feliciteren die met mij in de Commissie interne markt en consumentenbescherming aan de toekomst van het scorebord voor de interne markt hebben gewerkt. Dit onderwerp ligt mij na aan het hart omdat we hiermee beschikken over een uitstekend communicatiemiddel voor de manier waarop lidstaten met EU-richtlijnen omgaan.

Het ligt mij ook na aan het hart omdat ik vooral in mijn eigen lidstaat, Ierland, voortdurend hoor spreken over overregulering van de EU, en we moeten hierbij stilstaan. Met één blik op het scorebord is te zien dat

Ierland in niet minder dan 67 gevallen EU-richtlijnen verkeerd heeft toegepast en de kans loopt om de afgesproken maximale omzettingsachterstand van 1 procent niet te halen.

Dit roept de vraag op wie verantwoordelijk is voor deze veronderstelde overregulering. Indien een lidstaat de EU-regelgeving niet juist omzet, of meer regelgeving toevoegt aan richtlijnen, is dit dan de schuld van de EU of van de lidstaat? Volgens mij is dit misschien en waarschijnlijk de schuld van de laatste.

Misschien zou het goed zijn als het scorebord in de toekomst de kwestie van overregulering of 'gold-plating' zoals dat wordt genoemd, rechtstreeks zou aanpakken. Ik denk dat dit een positief resultaat zou zijn.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik een compliment geven aan degene die de naam 'SOLVIT' heeft bedacht. Die naam is simpel, duidelijk en zoals wel gezegd wordt: 'het doet precies wat er op de verpakking staat'.

Sinds de instelling van SOLVIT in 2002 is de werklast voor dit netwerk ieder jaar exponentieel gegroeid. In 2008 was het aantal behandelde gevallen met 22 procent toegenomen. Hiermee kwam het aantal gevallen op 1 000 en met een oplossingspercentage van 88 procent bedroeg de besparing 32,6 miljoen euro. Dat zijn indrukwekkende statistieken. De keerzijde is echter dat het gemiddeld aantal dagen dat nodig was voor het oplossen van problemen toenam van 53 naar 69 dagen. Dit brengt ons bij de oplossingen die we nodig hebben.

Er is duidelijk een gebrek aan personeel. Dat moet opgelost worden en het personeel moet over voldoende middelen kunnen beschikken. Er is, overeenkomstig de EU 2020-strategie van een leven lang leren, behoefte aan voortdurende training en een uitwisseling van beste praktijken en het is belangrijk om regelmatig bij elkaar te komen. Omdat veel problemen plaatselijk zijn, wil ik ook voorstellen om bij onderzoek in een vroeg stadium aandacht te besteden aan het lokale aspect.

Consumenten moeten ook meer bekend raken met het netwerk. Ik denk dat een internetadres deze bekendheid zou creëren en dit zou ook meer vertrouwen kunnen kweken. Ik denk dat het belangrijk is, zoals een vorige spreker heeft gezegd, dat er zeer zorgvuldig wordt gekeken naar wat er in de afzonderlijke lidstaten op het gebied van de omzetting van EU-regels gebeurt.

Ten slotte is hier volgens een vorige spreker een 'EU-oplossing gevonden voor iets wat helemaal geen probleem is' genoemd. Ik zou dit echter een 'EU-probleem waarvoor een oplossing is gevonden', willen noemen.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de rapporteurs en schaduwrapporteurs van de drie verslagen van harte gelukwensen en bedanken. Het feit dat een akkoord is bereikt stemt mij optimistisch over de toekomst van de interne markt.

Ik wil op twee punten wijzen. Het eerste punt betreft paragraaf 10 van het verslag-Thun. Mijns inziens is het van fundamenteel belang – en het beste zou zijn geweest als wij daarin geslaagd waren – te verduidelijken dat werknemersrechten, sociale rechten en milieubescherming geen hinderpalen vormen voor vooruitgang in de interne markt.

Het tweede punt gaat over SOLVIT. Dit is een uitstekend mechanisme dat echter nog heel veel steun nodig heeft. Ik moet u eerlijk zeggen dat ik van plan was druk uit te oefenen op mijn eigen regering in Griekenland en haar wilde vragen iets te doen, want wij hebben hier maar twee personen voor aan het werk. Toen ik echter hoorde dat Frankrijk slechts één persoon, een stagiair, heeft, besloot ik te wachten en eerst de heer Barnier druk te laten uitoefenen op zijn regering.

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, commissarissen, dames en heren, het nieuwe onlinenetwerk voor het oplossen van problemen die het gevolg zijn van een onjuiste toepassing van de internemarktwetgeving, SOLVIT genaamd, is een bijzonder succesvol systeem voor zover het zonder gerechtelijke procedures gemiddeld binnen tien weken verhaal biedt.

Dit in 2002 gecreëerde netwerk zag in 2008 zijn werkbelasting met 22 procent stijgen. Hoewel het percentage opgeloste zaken met 83 procent vrij hoog blijft, neemt het aantal opgeloste zaken af. Acht jaar na de oprichting van dit netwerk lijkt het tijd te worden om te overwegen het te versterken door het de middelen te geven om doeltreffend te functioneren.

Deze nieuwe maatregelen zouden Europese burgers en bedrijven kunnen helpen om hun rechten te doen gelden, met name bij de erkenning van kwalificaties of sociale en verblijfsrechten.

Ik ben het er dan ook mee eens dat er niet alleen meer SOLVIT-personeel moet komen in de lidstaten, maar dat er ook ondersteuning en opleiding moet worden aangeboden opdat dit personeel zo efficiënt mogelijk kan functioneren.

Het lijkt mij van essentieel belang dat zowel regeringen als wijzelf, als gekozen vertegenwoordigers van onze respectievelijke kiesdistricten, het SOLVIT-netwerk promoten, dat in 2008 een kostenbesparing van 32,6 miljoen euro heeft opgeleverd. Het promoten van dit nieuwe instrument zou bovendien een bovenmatig gebruik van het gerechtelijk apparaat voorkomen. Ik roep de lidstaten er derhalve toe op alle Europese richtlijnen om te zetten en burgers en bedrijven bewust te maken van hun rechten binnen de interne markt, met gebruikmaking van mediakanalen en voorlichtingscampagnes op nationaal niveau.

Namens mijn fractie binnen de Commissie verzoekschriften spreek ik, tot slot, de hoop uit dat de samenwerking tussen SOLVIT en deze parlementaire commissie zal worden versterkt teneinde hun beider werk te vergemakkelijken.

Małgorzata Handzlik (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik feliciteer de rapporteurs met de bijzonder goede verslagen. De laatste tijd spreken we veel over de noodzaak om de interne markt een impuls te geven. Ook de commissaris heeft er over gesproken tijdens de hoorzitting voor de Commissie interne markt en consumentenbescherming. Het verslag van professor Monti waar wij nog op wachten, gaat hier ook over. Ik ben van mening dat er te weinig over de interne markt in de Europa 2020-strategie terug te vinden is. Wij hebben een interne markt nodig, niet alleen in naam, maar een die daadwerkelijk functioneert. Er kan niet beweerd worden dat we die op dit moment al hebben. Het marktpotentieel wordt afgeremd door een teveel aan obstakels voor de vier vrijheden en het protectionistische beleid van de lidstaten is in tegenspraak met de regels van de interne markt. Enerzijds hebben we goede omzetting van de wetten door de lidstaten en goed werkende ondersteunende instrumenten zoals SOLVIT nodig, maar anderzijds is ook een meer diepgaande (...).

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken)

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik kan mij slechts aansluiten bij de conclusies in het verslag van onze collega, mevrouw Hedh, met name ten aanzien van de noodzaak van een actief consumentenbeleid dat specifiek gericht is op de bescherming van kwetsbare consumenten en groepen met lage inkomens.

Ook wil ik een paar andere essentiële punten van dit beleid benadrukken. Het scorebord van de interne markt is weliswaar een belangrijk statistisch instrument, maar het is tegelijkertijd volstrekt ontoereikend omdat het zich uitsluitend concentreert op het functioneren van de consumentensector en hierbij niet probeert de problemen van de EU-consument op deze markt op te lossen.

Het scorebord van de interne markt zou niet slechts moeten kijken naar de marktvraag en naar consumenten als passieve ontvangers aan het einde van de keten. Het wordt steeds duidelijker dat consumenten voortaan een verantwoordelijke en actieve rol moeten spelen door middel van een duurzame, ethische, sociaal verantwoorde en ecologische consumptie. Het scorebord zou derhalve moeten worden herzien en het zou indicatoren moeten omvatten betreffende de sociale en milieuaspecten van deze keuzen, die steeds belangrijker worden.

De wetgeving op het gebied van energieconsumptie, vervoer, milieu, digitale technologie, enzovoorts, moet uiteindelijk worden geïntegreerd in de herziening van het acquis.

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Franz Obermayr (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik de positieve punten in de voorstellen voor consumentenbescherming benoemen: consumenten die zelfbewuster worden door een betere voorlichting op alle niveaus, hetzij gemeentelijk, lokaal, regionaal of grensoverschrijdend in de EU, versterking van de positie van consumenten – zoals bij ons in Oostenrijk in de antitrustwetgeving – en natuurlijk ook zwaardere sancties voor banken die onzorgvuldig te werk gaan bij de kredietverstrekking. Een uniform formulier bij kredieten is tevens zeer positief.

Ik wil echter ook een aantal negatieve punten aan de orde stellen, en wel het ernstige nadeel op het gebied van garantierecht en ongeoorloofde contractbepalingen die bijvoorbeeld bij ons in Oostenrijk strenger bestraft worden. Ik wil voorstellen om het beginsel van de gunstigste regeling toe te passen, zodat wanneer nationale regels de consument beter beschermen, deze ook van toepassing zijn.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, we zijn allemaal voor consumentenbescherming. Het probleem is dat sommige lidstaten alleen maar lippendienst bewijzen aan het SOLVIT-mechanisme, zoals andere sprekers hebben gezegd. Dat moet onderzocht worden en er moet voor voldoende personeel worden gezorgd.

Ik kan u echter uit de praktijk enkele voorbeelden van consumentenproblemen geven die mij in mijn kantoor ter ore komen. Vanmorgen nog hoorde ik een probleem met betrekking tot vastgoedtransacties in de Europese Unie. Ik weet dat de EU op dit terrein geen bevoegdheden heeft, maar mag ik de lidstaten vragen om in geval van problemen EU-burgers op dezelfde manier te behandelen als zij hun eigen burgers zouden behandelen? Ik denk dat we op dit punt actie moeten ondernemen.

Het tweede voorbeeld heeft betrekking op zakelijke adresboeken. We hebben in het Parlement fikse hoofdpijn gekregen van European City Guides en zij zijn nog steeds actief omdat ze enige bescherming genieten in de lidstaat van waaruit zij opereren. Dit moeten we aanpakken, omdat de houding van burgers ten opzichte van de interne markt door hun ervaringen met dit soort zaken wordt beïnvloed, ook al bezit de EU op dit gebied geen bevoegdheden.

Christel Schaldemose (S&D). – (DA) Mijnheer de Voorzitter, hartelijk dank voor het goede debat van vandaag. Het verheugt mij dat de heer Barnier en de heer Dalli het ermee eens zijn dat binnen de interne markt rekening moet worden gehouden met de consumenten. Ik wil echter de aandacht vestigen op een bijzondere paragraaf in het verslag van mevrouw Hedh, namelijk paragraaf 40, waarin we voorstellen om een Europees Consumentenbureau op te richten. Ik kan me goed voorstellen dat dit is iets waar u zich voor in wilt zetten. Een dergelijk bureau kan helpen gegevens te verzamelen, onderzoeken uit te voeren naar consumentengedrag en kan uiteraard ook fungeren als waakhond voor het werk van de Commissie en het Parlement ten aanzien van consumentenkwesties. Derhalve zou ik graag vernemen wat u van dit idee vindt, of u zich ervoor wilt inzetten, en wat mij betreft kunnen we een dergelijk bureau best in Malta of Frankrijk vestigen, als dat het proces zou helpen.

Michel Barnier, lid van de Commissie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw Schaldemose heeft zojuist de kwaliteit van dit debat onderstreept, met name over het specifieke punt van het consumentenbureau dat, als ik mij niet vergis, al bestaat in Canada, en de heer Dalli zal ons de huidige stand van zaken geven. Ik sluit mij aan bij deze beoordeling van de kwaliteit van het debat en alle constructieve, kritische toespraken en voorstellen over de uitvoering, evaluatie en controle van deze 1 500 – ik herhaal, voor al onze toehoorders: – 1 500 richtlijnen of teksten die deze grote Europese markt reguleren. Ik moet zeggen dat ik het misschien liever zou hebben over de grote Europese markt dan over de interne markt aangezien dit duidelijker zou zijn voor de burgers en consumenten.

Onder de supervisie van de heer Harbour, die mij dit heeft horen zeggen in de door hem voorgezeten Commissie interne markt en consumentenbescherming, en in reactie op de toespraak van de heer Triantaphyllides herinner ik u aan de achterliggende gedachte van de actie die ik de komende vijf jaar binnen de Commissie zal ondernemen.

Dames en heren, dag na dag en wet na wet is het mijn doel ervoor te zorgen dat de Europese markt weer de mannen en vrouwen op ons continent dient. Mijn tweede doel is erop toe te zien dat de markten – aangezien ik ook verantwoordelijk ben voor regulering en supervisie –, de financiële markten, waarover de afgelopen maanden veel is gezegd, weer in dienst komen te staan van de reële economie, van de mannen en vrouwen.

Ik wil dat de burgers, consumenten en kleine ondernemingen zich deze markt weer toe-eigenen. Dit ligt ten grondslag aan de actie waaraan ik binnen het college richting zal mogen geven. Het is – in de woorden van de heer Rochefort en mevrouw Rühle – een kwestie van vertrouwen, van wederzijds vertrouwen. Daarom wil ik nogmaals mevrouw Thun Und Hohenstein bedanken voor haar kwaliteitsverslag over het door de Europese Commissie gepubliceerde scorebord.

In dit verslag en in alles wat ik heb gehoord, zijn er veel ideeën die het verdienen te worden overgenomen of bestudeerd. De heer Bielan steunt het idee van indicatoren voor de toepassing van de wetgeving, zoals opgenomen in het verslag van mevrouw Thun Und Hohenstein. Mevrouw Gebhardt noemde ook de economische en sociale beoordeling van de richtlijnen en de impactstudies. In dit stadium kan ik misschien reageren op de constructieve kritiek van de heer Harbour met betrekking tot de EU 2020-strategie. Ik heb mevrouw Handzlik bovendien horen zeggen dat we onvoldoende praatte over de interne markt.

Eerlijk gezegd, wanneer u de vorige week door de Commissie gepubliceerde EU 2020-strategie leest, ziet u dat de interne markt hierin centraal staat en alom aanwezig is: intelligente groei met octrooien en andere

middelen, groene groei met een correct gebruik van contracten voor overheidsopdrachten, en inclusieve, billijke en eerlijke groei. De interne markt is overal – móet overal zijn –, maar, mijnheer Harbour, de tekst van de EU 2020-strategie is niet bedoeld om alles te bespreken. Zo wordt er, bijvoorbeeld, niet in gesproken over buitenlands en veiligheidsbeleid en is deze tekst er evenmin op gericht de Commissie te ontheffen van haar taak die erin bestaat de correcte uitvoering van alle teksten te realiseren, te superviseren en te controleren. Geloof u alstublieft dat ik mij onveranderd genoodzaakt voel controles uit te voeren en actie te ondernemen – soms zelfs door middel van inbreukprocedures – opdat de internemarktregels correct worden toegepast. Maar nogmaals, overeenstemming, vertrouwen en uitleg zullen voor mij altijd voorrang hebben boven dwang.

Het verslag van mevrouw Thun Und Hohenstein omvat nog andere goede ideeën: het partnerschap met de lidstaten en dit internemarktforum, dat ik steun. Overigens, misschien zouden we vandaag andere initiatieven kunnen bundelen die betrekking hebben op dezelfde onderwerpen die we met de heer Dalli behandelen, en dingen tegelijkertijd aanpakken. Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan de uitvoering van het SOLVIT-netwerk of aan het uit de verf laten komen, het tot zijn recht laten komen van dit netwerk.

Ik heb het erover gehad dat ik net zoveel belang hecht aan het toezichteffect als aan het aankondigingseffect. Dit is mijn manier van politiek bedrijven en vanuit dat standpunt denk ik dat het scorebord, de evaluatie, ons in staat moet stellen niet alleen een kwantitatieve evaluatie te verrichten – hoeveel richtlijnen er zijn omgezet –, maar ook een kwalitatieve.

Ik meen dat de heer Hoang Ngoc – overigens op zeer heldere wijze – heeft gesproken over de kwaliteit van de uitvoering van de wetgeving, de kwaliteit van de omzetting en ook van de wetgeving zelf, hetgeen voor een wetgever of commissaris een goede oefening is in helderheid. Al deze ideeën zijn in ieder geval nuttig, zoals de heer Schwab en mevrouw Roithová zojuist hebben benadrukt.

Wat SOLVIT betreft, om te besluiten met enkele korte opmerkingen: ik steun het geopperde – goede – idee van de oprichting van een SOLVIT.eu-website. Deze zal informatie verspreiden of de gebruiker verwijzen naar nationale websites. Samen met mijn diensten zullen wij zeer snel werken aan deze SOLVIT.eu-website, in combinatie met een ander project betreffende de Uw Europa-site. Zoals de heer Kelly heeft gezegd, is het woord SOLVIT in ieder geval duidelijk en eenvoudig en ik sluit mij aan bij deze positieve beoordeling.

SOLVIT functioneert goed, maar het zou nog beter kunnen. Te veel burgers en bedrijven zijn nog niet op de hoogte van hun rechten en de manieren waarop zij deze kunnen doen gelden en ik onderschrijf de opmerking van mevrouw Werthmann dat er meer transparantie moet komen. Ik meen daarnaast dat meerderen van u – mevrouw Vergnaud, de heer Rossi, mevrouw Stihler, mevrouw Rapti – hebben gesproken over de ontvankelijkheid van de middelen voor SOLVIT, overigens niet alleen in Frankrijk, maar uw boodschap is duidelijk overgekomen. Tot u spreekt geen Frans minister – ook al ben ik een voormalig Frans minister – en u kunt ervan uitgaan dat ik goed zal kijken naar de gang van zaken in dat land, waarvan ik nog steeds een staatsburger ben, teneinde het goede functioneren ervan te garanderen, hetgeen ik ook zal doen in alle andere landen.

Er is inderdaad behoefte aan toereikende en noodzakelijke middelen en ik zal dit controleren bij elk van mijn bezoeken ter plaatse. Deze instrumenten zijn, nogmaals, noodzakelijk om goed te kunnen nagaan hoe de interne markt functioneert – een markt die, zo zeg ik op mijn beurt, niet is voltooid. We moeten deze weer op gang brengen en verder ontwikkelen – zoals verschillende sprekers, de heer Stolojan, mevrouw Gebhardt, de heer Karas en de heer Kožušník, hebben gezegd – vanuit het grensoverschrijdende perspectief of zelfs binnen elk land. We moeten de belemmeringen wegnemen en daarom, mijnheer Harbour, is het belangrijk vast te stellen wat de ontbrekende schakels zijn, hetgeen wellicht onvoldoende is benadrukt, maar toch is vastgelegd in de EU 2020-strategie. Ik zal mij hierop toelagen samen met mijn twaalf of vijftien collega's in het college die op enigerlei wijze verantwoordelijk zijn voor de toepassing van de internemarktrichtlijnen.

Mijnheer de Voorzitter, ik noem tot slot drie specifieke punten. "Ja" voor een nauwe samenwerking – een door de heer Busuttil aangekaarte kwestie – tussen SOLVIT, de Europese Ombudsman en het werk van de Commissie verzoekschriften. Dit is de lijn die ik zal volgen.

Ik bedank mevrouw Rühle en de andere leden van de Begrotingscommissie voor hun bereidheid de begroting voor SOLVIT te verdedigen. Ik steun het idee van mevrouw Gruny om raadplegingen en seminars te organiseren. Deze vinden al een- of tweemaal per jaar plaats – en ik zal nagaan of dat volstaat – tussen al degenen in de lidstaten en soms zelfs in de regio's die verantwoordelijk zijn voor het SOLVIT-project.

Tot slot, wat betreft de door diverse leden van de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement bekritiseerde internemarkttest, herinner ik u, dames en heren, er zonder deze kwestie te dramatiseren aan dat ieder wetgevingsvoorstel het Verdrag moet respecteren. Dit is wat de rapporteur bedoelt; er moet, met andere woorden, worden getest of zo'n voorstel verenigbaar is met de beginselen van de interne markt. Dit is één ding en ik zal ook een aantal sociale, milieu- en economische criteria in het oog houden, aangezien ik mij ervoor inzet dat alle wetgeving van tevoren wordt geëvalueerd.

Dit zijn de vereisten bovenaan en verderop in de wetgevingsketen, als wij tenminste willen proberen het beste wetgevingscorpus te creëren in dienst van de burgers, consumenten en bedrijven die op het Europese grondgebied wonen en werken.

VOORZITTER: LIBOR ROUČEK

Ondervoorzitter

John Dalli, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, net als mijn collega vind ik het zeer bemoedigend om deel te nemen aan dit levendige debat en om zulke deskundige standpunten te horen met betrekking tot consumentenaangelegenheden. Dit voorspelt veel goeds voor onze samenwerking in een echt partnerschap en voor de verwezenlijking van ons doel om het belang van de consument voorop te stellen.

Staat u mij toe om één ding te herhalen dat ik al in mijn eerste toespraak heb genoemd. Naast de economische argumenten voor een sterk, effectief en juist uitgevoerd consumentenbeleid, is er ook nog het argument dat dit een centrale rol kan spelen in het aanhalen van de band tussen Europa en de burgers – wat misschien wel de mooiste prijs is die we kunnen behalen. Dit is iets dat we beslist niet uit het oog mogen verliezen. Ik weet dat de coördinatie van deze inspanningen een van mijn belangrijkste taken in de Commissie is en uw waakzaamheid op dit punt is zeer welkom en bemoedigend.

Met het scorebord voor de consument kunnen we de fouten in de markt opsporen en nader onderzoek verrichten naar de manier waarop we zulke fouten moeten aanpakken. Ik denk dat dit instrument van essentieel belang is, dat het echt nuttig voor ons is en dat we veel baat kunnen hebben bij de verdere ontwikkeling en versterking van dit instrument.

Het scorebord zal onze ogen en oren zijn en ons waarschuwen wanneer zich ergens veel problemen voordoen. Wanneer we in het EU-beleid meer aandacht besteden aan het gezichtspunt van de consument en onze gemeenschappelijke steun verlenen aan een effectieve handhaving, zal de EU-consument sterker worden en dit zal weer economisch voordeel opleveren.

De Commissie is, na een openbare raadpleging vorig jaar, bezig met de evaluatie van het commentaar op collectieve schadeacties en zoekt een oplossing die aan de behoefte van de Europese consument voldoet zonder daarbij Amerikaanse praktijken te importeren. Alternatieve geschillenbeslechting zal op dit gebied onze voornaamste drijfveer zijn.

Mijn vriend, Michel Barnier, heeft al uitgelegd dat de interne markt een centrale positie inneemt in de EU 2020-strategie. Als men de tekst goed leest, blijkt hier ook duidelijk uit dat de consument het hart van de interne markt moet blijven. Consumenten worden gezien als de stuwende kracht van de interne markt en we willen de centrale positie van de consumenten handhaven.

Consumentenvoorlichting is voor mij van het grootste belang voor het mondig maken van de consument. We onderzoeken hoe ons Dolcetta-programma kan worden versterkt voor toepassing op nieuwe terreinen.

Wat het laatste punt betreft, de kwestie van een Europees consumentenbureau, moet worden benadrukt dat handhaving uitsluitend de taak van de lidstaten is en dat zij moeten zorgen voor voldoende middelen om deze taak naar behoren te kunnen verrichten. Het Verdrag biedt echter een juridische basis voor steun en aanvulling van de Unie bij hun inspanningen. Er moet zorgvuldig worden onderzocht op welke gebieden de EU een aanvulling kan leveren op de nationale overheidshandhaving en wat hiervoor de juiste institutionele structuur is. De Commissie zal de verschillende opties nauwkeurig bestuderen.

Ik verheug mij op de serieuze en duurzame vorderingen die ik met u zal kunnen maken in de tijd dat ik voor deze sector verantwoordelijk ben.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein, rapporteur. – (PL) Op de eerste plaats wil ik iedereen van harte bedanken voor dit fascinerende debat, voor de levendige reacties en de serieuze beschouwingen. De aanwezigheid en uitspraken van beide commissarissen en de aanwezigheid van een groot aantal medewerkers

van de Commissie tonen aan dat dit nieuwe Parlement en deze nieuwe Commissie goed en nauw zullen samenwerken aan de verdere ontwikkeling van de interne markt.

De interne markt is een van de grootste verworvenheden van de Europese Unie en ik wil dan ook mijn dank uitspreken voor de positieve reacties op de voorstellen die ik in mijn verslag heb gedaan. Verder wil ik de socialistische afgevaardigden die bezorgd zijn over paragraaf 10 – de internemarkttest – eraan herinneren dat dit niets nieuws is. Dit voorstel is al in 2003 door de Commissie interne markt en consumentenbescherming aangenomen en vormt een onderdeel van de internemarktstrategie. We hoeven hier niet bang voor te zijn. De test tast de sociale verworvenheden van de Europese Unie niet aan. We hebben immers zojuist van de commissaris gehoord dat de Europese Commissie nieuwe richtlijnen zal beoordelen aan de hand van sociale, economische en ecologische criteria, er is dus geen reden voor paniek. Het gaat ons er tenslotte allemaal om dat de gemeenschappelijke markt zich verder ontwikkelt en het protectionisme niet bij de Europese Commissie binnensluipt.

De Europese integratie kan zich alleen verder ontwikkelen met bewuste en actieve burgers en openbare instellingen die competent, effectief en burgervriendelijk zijn. In dit verslag heb ik een reeks voorstellen gedaan waarmee u – geachte collega's – uw kiezers goed en actief kunt betrekken bij het proces van de Europese integratie, in dit geval – via versterking van de interne markt – door hun aandeel in de interne markt, dat grote succes van de Europese Unie, te vergroten. We moeten de instrumenten die de ontwikkeling van de interne markt bevorderen verder ontwikkelen. De gezamenlijke publicatie van de vier verslagen is een bijzonder belangrijk aspect, net als betere coördinatie en betere omzetting van wetgeving. Laten we niet allergisch reageren op het woord 'markt'. In het deel van de wereld waar ik vandaan kom, konden we decennialang geen gebruik maken van die markt en we weten allemaal waar dat toe heeft geleid.

Laten we onze burgers er tot slot aan herinneren dat de vier vrijheden het hart van de interne markt vormen, zoals wordt benadrukt in mijn verslag. Het is ontzettend belangrijk om de vrijheden van deze markt niet te beperken, burgers te helpen ze steeds beter te gebruiken en om ze verder te ontwikkelen zonder de bereikte verworvenheden aan te tasten.

Anna Hedh, rapporteur. – (SV) Mijnheer de Voorzitter, ik heb met belangstelling naar alle verstandige en interessante interventies geluisterd. Ik ben ook ontzettend blij dat de beide verantwoordelijke commissarissen beloven om zich samen in te zetten om het consumentenbeleid van de EU te ontwikkelen en verbeteren. Ik zou er zelf nog enkele dingen aan toe willen voegen.

Aan consumentenorganisaties komt een cruciale rol toe doordat zij de overheid moeten wijzen op de problemen waarmee consumenten dagelijks te maken hebben. Daarom moeten de instrumenten waarover zij beschikken worden verbeterd opdat zij op EU- en nationaal niveau doelmatiger kunnen optreden.

Bovendien moeten we de lidstaten verzoeken om de consumentenorganisaties naar behoren te raadplegen in alle stadia van het besluitvormingsproces met betrekking tot consumentenbeleid. Ik vind het ook verheugend dat commissaris Dalli erop wees dat de lidstaten moeten zorgen voor adequate financiering en voldoende personeel voor de verdere ontwikkeling van het scorebord.

Tot slot mag het scorebord niet alleen worden gebruikt om een beter consumentenbeleid tot stand te brengen, maar dient het eveneens van invloed te zijn op alle beleidsterreinen die gevolgen hebben voor de consument, en aldus te waarborgen dat de consumentenbelangen beter worden opgenomen in iedere vorm van EU-beleid. Het scorebord zou eveneens moeten aanzetten tot een meer algemeen debat over problemen in verband met consumentenbeleid, zowel op Europees als op nationaal niveau. Ik zou er echt naar uitzien om over een jaar opnieuw een debat in dit plenum te voeren over de interne markt en consumentenbescherming.

Cristian Silviu Buşoi, rapporteur. – (RO) Ik wil commissaris Barnier en de collega's die positieve terugkoppeling hebben gegeven hartelijk danken voor de opmerkingen over mijn eerste verslag, maar ook over het SOLVIT-netwerk zelf. Ik ben van mening dat SOLVIT aan consumenten een praktische oplossing biedt. Daarom denk ik dat het door ons en de lidstaten moet worden verbeterd en gepromoot, opdat zoveel mogelijk Europese burgers weten dat SOLVIT bestaat en hun rechten kunnen verdedigen, door de hulp van SOLVIT in te roepen.

Ik denk dat de uitkomst die we bereikt hebben, zowel in de Commissie interne markt en consumentenbescherming als in de Commissie verzoekschriften, bevredigend is. SOLVIT is een netwerk dat al goed opereert. Er zijn echter oplossingen nodig voor een aantal problemen waar zowel de afnemers van SOLVIT-diensten als de medewerkers mee geconfronteerd worden. Het verslag bevat een aantal van deze oplossingen, en andere zijn ter bespreking naar voren gebracht in dit debat.

Afgezien van het feit dat het aantal medewerkers in een aantal SOLVIT-centra vergroot moet worden om de effectiviteit van SOLVIT te garanderen, moeten de medewerkers ook voldoende gekwalificeerd zijn en instructie ontvangen over de internemarktregels. Een andere factor van even groot belang is dat SOLVIT-medewerkers juridische ondersteuning moeten kunnen krijgen, zowel van functionarissen van nationale overheden als van de Europese Commissie. De complexiteit van de zaken die aan SOLVIT worden voorgelegd is namelijk groot. De Europese Commissie reageert soms laat op verzoeken om juridische ondersteuning van de SOLVIT-medewerkers, hetgeen leidt tot vertragingen in het gehele proces van het oplossen van zaken.

Ik wil commissaris Barnier danken voor zijn toezegging aan het Europees Parlement dat hij zo snel mogelijk de website <http://www.solvit.eu> beschikbaar zal maken.

Geachte collega's, ik ben ervan overtuigd dat dit verslag een belangrijke stap is richting een verbeterde werking van SOLVIT. Ik roep daarom alle fracties op om voor dit verslag te stemmen.

Dank u wel.

De Voorzitter. – De gecombineerde behandeling is gesloten.

De stemming vindt dadelijk plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

John Attard-Montalto (S&D), schriftelijk. – (EN) Het is onbegrijpelijk dat de officiële instanties op Malta en Gozo, ondanks flagrante overtredingen in twee essentiële sectoren als gezondheidszorg en consumentenbescherming, volkomen passief blijven.

Op de Maltese eilanden zijn geneesmiddelen veel duurder dan in een ander EU-land, namelijk België. Ik geef de volgende voorbeelden:

Galvus 50 mg (pillen voor diabetes)

Prijs op Malta voor een doosje van 28 stuks: 27,84 euro

Prijs in Brussel voor een doosje van 180 stuks: 135,13 euro

Voor 180 pillen betaalt men op Malta 178,97 euro en in Brussel 135,13 euro.

Tegretol 200 mg

Prijs op Malta voor een doosje van 50 stuks: 17,00 euro

Prijs in Brussel voor een doosje van 50 stuks: 7,08 euro

Zocor 20 mg

Prijs op Malta voor een doosje van 28 stuks: 34,94 euro

Prijs in Brussel voor een doosje van 84 stuks: 21,71 euro

Voor 84 pillen betaalt men op Malta 104,82 euro en in Brussel 21,71 euro.

Dit zijn nog maar een paar voorbeelden van een situatie die bijdraagt aan de moeilijke omstandigheden waarin de meerderheid van de Maltese gezinnen verkeert. De EU gaat prat op haar gezondheidszorg en consumentenbescherming, maar op de Maltese eilanden is de prijs van geneesmiddelen zonder enige rechtvaardiging steeds hoger geworden.

Robert Dušek (S&D), schriftelijk. – (CS) Het doeltreffend functioneren van de interne markt is een *sine qua non* voor een adequate waarborging van de door de Verdragen geboden rechten van vrij verkeer van personen, diensten, goederen en kapitaal binnen de Gemeenschap. In tijden van crisis kan dit bijdragen aan het herstel van een stabiel en welvarend economisch klimaat. Zonder een goede omzetting en tenuitvoerlegging van de wetgeving en zonder toezicht op de naleving daarvan kan de interne markt zijn functie echter niet vervullen. De lidstaten zijn verplicht om EU-wetgeving tijdig om te zetten, in ieder geval indien zij zich daartoe contractueel verplicht hebben. Dat 1 procent niet is omgezet, lijkt misschien niet zoveel, maar als we dat uitdrukken in een absoluut aantal te laat of vooralsnog niet omgezette richtlijnen, dan zitten we echter met een niet onaanzienlijk aantal, hetgeen een verstrekend effect heeft op de werking van de interne markt.

Sommigen lidstaten hebben de zaken keer op keer niet op een rijtje. Ik ben er voorstander van dat meer gedetailleerde informatie op de website van de Commissie wordt gepubliceerd over nog niet omgezette richtlijnen. Dergelijke informatie zou ertoe kunnen bijdragen dat zowel het algemeen publiek als de uiteenlopende overheidsinstellingen in de lidstaten beter geïnformeerd zijn. Ik ben ingenomen met de oproep aan de lidstaten om de nodige maatregelen te treffen, bijvoorbeeld om middelen uit te trekken ten behoeve van een grensoverschrijdend netwerk van elektronische informatiesystemen voor een tijdige informatie-uitwisseling, met name voor gevaarlijke non-food producten (RAPEX), voeding en diervoeders (RASFF), alsook het netwerk voor de samenwerking op het gebied van de consumentenbescherming (CPC). Deze netwerken functioneren tot op heden niet naar behoren en sommige lidstaten komen niet al hun verplichtingen in verband hiermee na. Ook dient goed gekeken te worden naar de juiste omzetting van de richtlijnen. Dat is mogelijk indien er doeltreffend wordt samengewerkt tussen de verschillende organen op nationaal, regionaal en lokaal niveau.

Louis Grech (S&D), schriftelijk. – (EN) Er moet serieus worden nagedacht over bestaande verhaalmechanismen in de Unie zoals SOLVIT. Deze alternatieve verhaalmethode wordt onvoldoende benut, omdat burgers, consumenten en bedrijven onvoldoende op de hoogte zijn van het bestaan ervan en omdat hiervoor op nationaal niveau te weinig middelen beschikbaar worden gesteld. De SOLVIT-centra die momenteel in iedere lidstaat (én in Noorwegen, IJsland en Liechtenstein) aanwezig zijn, beschikken over onvoldoende personeel en middelen – er is behoefte aan meer training voor personeel en meer middelen ter verbetering van de administratieve capaciteit van de centra. Ik roep de Commissie op om het project voor de hulpdiensten voor de interne markt (SMAS) met voorrang af te ronden. Ik stel de Commissie voor om te overwegen om in het scorebord voor de consumentenmarkten een uitgebreid verslag op te nemen van de vorderingen, prestaties en tekortkomingen van SOLVIT. Bovendien moeten de lidstaten, in een poging om het publiek beter te informeren, door middel van nationale voorlichtingscampagnes SOLVIT onder de aandacht brengen als een geschikt en toegankelijk alternatief mechanisme voor geschillenbeslechting. Ten slotte moeten de Commissie en de lidstaten beduidend meer voorlichting geven over de mogelijkheden die de interne markt burgers, consumenten en bedrijven kan bieden.

Danuta Jazłowiecka (PPE), schriftelijk. – (PL) Een maatschappij die vrijelijk gebruikmaakt van de mogelijkheden die de interne markt te bieden heeft, is het fundament onder het succes van het Europese integratieproces. Het is onmogelijk om een werkelijk verenigde Europese Unie op te bouwen zonder dat mensen ervan overtuigd zijn dat heel Europa hun thuis is. SOLVIT zou met name hierin een rol van betekenis kunnen spelen. We kunnen gerust beweren dat de instelling van het SOLVIT-systeem in 2002 een van die gebeurtenissen uit de geschiedenis van het verenigde Europa is die ogenschijnlijk van bescheiden betekenis zijn, maar die na verloop van tijd onverwachte resultaten te zien geven. Het achterliggende idee van het systeem verwijst direct naar de bronnen van de Europese integratie, namelijk dat die vooral ten dienste staat van de burgers van de Europese Unie en niet van de verschillende lidstaten of regeringen.

Is er iets beters te bedenken dan gewone mensen een instrument in handen geven waardoor zij de problemen kunnen oplossen die hun vrijheid van handelen op de interne markt beperken? Helaas leren de ervaringen van bijna een decennium dat er nog vele obstakels bestaan die een volledig gebruik van de mogelijkheden van het systeem onmogelijk maken. Daarom moeten wij het eens zijn met de voorstellen uit het verslag dat is opgesteld door de Commissie interne markt en consumentenbescherming. We zullen ons vooral moeten concentreren op de promotie van SOLVIT onder de burgers van de lidstaten, omdat hun kennis hierover verwaarloosbaar is. Het toekennen van extra financiële en personele middelen, bijscholing van werknemers of het benoemen van een verbindingsofficier hebben geen enkele zin als mensen niet weten dat zij kunnen beschikken over een dergelijk instrument. Dat moet naar mijn mening het startpunt zijn van alle activiteiten, zonder overigens af te zien van de overige maatregelen.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), schriftelijk. – (RO) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de soepele werking van de interne markt moet een prioriteit blijven voor het Europees Parlement. Diensten als SOLVIT zijn cruciaal voor de realisatie van die soepele werking. Het verslag belicht dit punt en vestigt de aandacht op de problemen waarmee deze dienst te maken heeft. Hoewel wij ons er allen van bewust zijn dat aspecten als communicatie en het verhogen van het mediaprofiel van SOLVIT zeer belangrijk zijn, zien wij dat deze problemen al bestaan vanaf de beginperiode. De lidstaten en de Europese Commissie moeten zorgen dat de Europese burgers, de bedrijven en vooral kleine en middelgrote bedrijven die steun nodig hebben, ten volle gebruik kunnen maken van alle faciliteiten van de interne markt, toegang hebben tot informatie en tot hulpmiddelen om snel problemen op te lossen. Bovendien hebben de SOLVIT-centra aanvullende middelen nodig. Ik doel daarmee op gekwalificeerd personeel en op continue opleidingen voor hen. De lidstaten moeten zich realiseren hoe belangrijk deze centra zijn voor de correcte toepassing van de internemarktregels.

Ik ben van mening dat de voordelen van deze dienst voor burgers en bedrijven nog lang niet volledig worden benut.

Andreas Mölzer (NI), schriftelijk. – (DE) De consumentenbescherming in de Europese Unie moet zodanig geregeld zijn, dat burgers een ruime keuze aan hoogwaardige producten en diensten wordt geboden, waarbij zij tegelijkertijd kunnen vertrouwen op naleving van hun consumentenrechten, die, zo nodig, ook effectief uitgeoefend kunnen worden. Voorwaarde daarvoor is vanzelfsprekend dat consumenten op de hoogte zijn van hun rechten en plichten overeenkomstig de vigerende wetgeving. De in het verslag vermelde initiatieven om de burgers in de EU voor te lichten, zijn dan ook van belang en dienen snel uitgevoerd te worden. Een groot probleem is de toegenomen ingewikkeldheid van met name de markt van dienstverlening, waardoor het voor consumenten steeds moeilijker is bij de aankoop van goederen en diensten met kennis van zaken een keuze te maken. De kennis en de behoeften van consumenten, die in beeld worden gebracht middels het scorebord voor de consumentenmarkten, moeten doorklinken in de beleidsvorming en regelgeving van de EU-instellingen. We moeten werken aan een verdere harmonisatie van voorschriften inzake consumentenbescherming – een opwaartse aanpassing – gezien de toename van grensoverschrijdende dienstverlening. Bij alle verbeteringen in de interne markt mogen we echter niet de grote invoer vanuit derde landen uit het oog verliezen. We moeten de samenwerking tussen douane- en consumentenbeschermingsinstanties van de lidstaten opvoeren om consumenten te beschermen tegen onveilige importproducten.

Siiri Oviir (ALDE), schriftelijk – (ET) In de loop der jaren is men in het communautair beleid inzake consumentenbescherming ook rekening gaan houden met de veranderende behoeften en verwachtingen van mensen. Met bijna 500 miljoen consumenten speelt de interne markt van de Europese Unie een grote rol bij het bereiken van de doelen van het actieplan van Lissabon (economische groei, werkgelegenheid en een groter mededingingsvermogen), aangezien consumentenuitgaven bijdragen aan de welvaart in de Europese Unie. Bovendien is dankzij de snelle ontwikkeling van e-handel de grensoverschrijdende dimensie van de consumentenmarkten in de Europese Unie aanzienlijk gegroeid, waardoor hoogwaardige consumentenbescherming des te belangrijker is. Helaas is de huidige communautaire regelgeving op het gebied van consumentenbescherming echter niet in alle lidstaten op dezelfde wijze geïmplementeerd en gehandhaafd. Naar mijn mening zijn een scherper toezicht op de markt en handavingsmechanismen, alsmede de doeltreffende en omvattende tenuitvoerlegging ervan, van wezenlijk belang voor het vergroten van het consumentenvertrouwen. Daarom steun ik de voorstellen van de rapporteur dat de Europese Commissie de aanneming en tenuitvoerlegging van de EU-consumentenrechten in de lidstaten nauwgezet moet volgen en hen daarmee in elk opzicht moet steunen. Ik vind dat de Europese Commissie het idee moet overwegen om een Europees agentschap voor consumentenbescherming op te richten, dat zou kunnen functioneren als een coördinerend centraal bureau dat zich vooral met het oplossen van grensoverschrijdende incidenten bezighoudt om de bevoegde consumentenbeschermingsbureaus in de lidstaten te steunen en aan te vullen bij de toepassing en handhaving van regelgeving van de EU inzake consumentenbescherming. Ik denk dat de EU-regelgeving inzake consumentenbescherming weinig nut heeft als zij op nationaal niveau niet goed worden aangenomen, geïmplementeerd en gehandhaafd.

5. Verkeer van personen met een visum voor verblijf van langere duur (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het verslag (A7-0015/2010) van Carlos Coelho, namens de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken, over het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van de Schengenuitvoeringsovereenkomst en Verordening (EG) nr. 562/2006 wat het verkeer van personen met een visum voor verblijf van langere duur betreft (COM(2009)0091 – C6-0076/2009 – 2009/0028(COD)).

Carlos Coelho, rapporteur. – (PT) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, beste collega's, vandaag hebben we het over absurde situaties. Neem bijvoorbeeld een student die een visum heeft om in België een cursus te volgen. Daar hij niet onder Richtlijn 2004/114/EG valt, mag hij niet naar Nederland gaan om daar in een gespecialiseerde bibliotheek informatie te verzamelen voor zijn proefschrift. Hij kan ook niet van het weekend profiteren om een bezoek te brengen aan Barcelona, want hij zit gevangen in het land dat het visum heeft afgegeven.

In de Schengenovereenkomst wordt bepaald dat de houders van een visum voor verblijf van langere duur uitsluitend mogen verblijven op het grondgebied van de lidstaat die het visum heeft afgegeven. Zij mogen niet naar andere lidstaten reizen en evenmin over het grondgebied van de overige lidstaten reizen om naar hun land van herkomst terug te keren.

Schengen staat voor vrij verkeer. Eenieder die in het bezit is van een document op grond waarvan hij legaal in een lidstaat verblijft, moet zich vrij kunnen verplaatsen in deze ruimte zonder binnengrenzen. Idealiter zouden de lidstaten moeten voldoen aan hun verplichting om aan onderdanen van derde landen die een dergelijk visum bezitten een verblijfstitel te verstrekken. In de praktijk is dat echter in de meeste lidstaten niet het geval.

De lidstaten hebben deze situatie tijdelijk verholpen door D+C-visa af te geven. De houders van een visum voor verblijf van langere duur kunnen gedurende de eerste drie maanden vrij reizen in de Schengenruimte. In april zullen deze visa worden afgeschaft vanwege de inwerkingtreding van de gemeenschappelijke visumcode. Dat maakt het zoeken naar een oplossing voor dit probleem nog dringender.

Mijn amendementen zijn door de meerderheid van de leden in de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken gesteund. Zij dragen bij aan de oplossing van dit probleem zonder het veiligheidsniveau in de Schengenruimte te verlagen.

De verplichting het Schengeninformatiesysteem (SIS) te raadplegen bij de behandeling van een aanvraag voor een visum voor verblijf van langere duur is dezelfde procedure die al bestaat voor onderdanen van derde landen die in het bezit zijn van een verblijfstitel. Dat moet ervoor zorgen dat er geen extra veiligheidsrisico's ontstaan.

Sommige lidstaten hebben visa voor een verblijf van langere duur en vervolgens verblijfstitels afgegeven zonder eerst SIS te raadplegen (met name de in artikel 96 bedoelde signalering ter fine van weigering).

Daarmee brengen zij de veiligheid in de Schengenruimte in het gedrang en veroorzaken zij problemen aan de buitengrenzen wanneer personen met een geldig visum in het SIS gesignaleerd blijken te zijn. Dit leidt tot gecompliceerde en onnodige situaties, niet alleen voor de betrokken personen maar ook voor de grenswachten die dan lang werk hebben om te controleren of het visum vervalst is, of de signalering in het SIS onjuist is en dus moet worden verwijderd en of het visum eigenlijk nooit afgegeven had mogen worden.

Het initiatief waarover we gaan stemmen stelt houders van een visum voor verblijf van langere duur in staat zich om de zes maanden gedurende een periode van drie maanden vrij te verplaatsen. Dat is dezelfde regeling die geldt voor houders van een verblijfstitel en verplicht de lidstaten een verblijfstitel af te geven als zij een verblijf van langer dan een jaar toestaan.

Ook wordt vastgesteld dat de bestaande gegevensbescherming in de Schengenovereenkomst verbeterd moet worden. In dat verband wordt de Commissie aanbevolen voorstellen te doen mocht SIS II niet voor 2012 in werking treden.

Door de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon zijn de twee oorspronkelijke voorstellen samengevoegd op basis van een nieuwe rechtsgrond. De tekst waarover we gaan stemmen tijdens deze vergaderperiode is de vrucht van onderhandelingen met het Zweedse en het Spaanse voorzitterschap. Dat heeft geleid tot een akkoord in eerste lezing, waardoor de verordening kan worden goedgekeurd voordat de gemeenschappelijke visumcode van kracht wordt.

Mijnheer de Voorzitter, ik had het Spaanse voorzitterschap, dat niet aanwezig is bij dit debat, willen vragen dit Parlement te garanderen dat de verordening voor 5 april aanstaande in werking kan treden. Om een rechtvacuüm te vermijden is het essentieel dat doel te halen.

Ik feliciteer de Europese Commissie met dit initiatief dat op het juiste moment komt. Ik dank de Raad, in het bijzonder het Zweedse en het Spaanse voorzitterschap, voor de loyale medewerking en de schaduwrapporteurs voor hun samenwerking, waardoor er in de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken een brede consensus tot stand is gekomen. Met deze maatregelen lossen we een delicaat probleem op dat duizenden onderdanen van derde landen treft. Door het op correcte wijze te doen versterken we de vrijheid en de veiligheid.

Cecilia Malmström, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, zoals de rapporteur al heeft gezegd, is het doel van dit voorstel om het verkeer binnen het Schengengebied te vergemakkelijken voor onderdanen van derde landen die op basis van een visum voor verblijf van langere duur, oftewel een D-visum, legaal in een van de lidstaten verblijven. Volgens het huidige Schengenacquis kunnen onderdanen uit derde landen die in het bezit zijn van een verblijfsvergunning vrijelijk binnen het Schengengebied reizen omdat de verblijfsvergunning gelijkwaardig is aan een visum.

Er valt in de lidstaten echter recentelijk een trend te bespeuren om visa voor verblijf van langere duur bij aankomst niet in een verblijfsvergunning om te zetten. Daarom voeren wij hier vandaag dit debat. De Commissie, de Raad en het Parlement moeten natuurlijk een oplossing voor dit probleem vinden. De juridische en praktische situatie heeft zeer negatieve gevolgen voor onderdanen van derde landen die op grond van een D-visum legaal in onze lidstaten verblijven. Deze personen kunnen niet legaal naar een ander land reizen en ook niet via het grondgebied van een ander land reizen, wanneer ze naar hun land van herkomst willen terugkeren. De rapporteur, de heer Coelho, heeft de absurditeit van deze situatie met een voorbeeld aangetoond.

De beste oplossing zou natuurlijk zijn dat alle lidstaten de nodige verblijfsvergunningen afgeven en dat zij dit ook op tijd doen. Helaas verkeren we nu niet in deze situatie en daarom doen wij dit voorstel dat tot doel heeft om het beginsel van gelijkwaardigheid tussen een verblijfsvergunning en visa voor kort verblijf uit te breiden naar D-visa voor verblijf van langere duur. Een onderdaan van een derde land met een door een lidstaat afgegeven D-visum voor verblijf van langere duur kan dan gedurende drie maanden per half jaar naar andere lidstaten reizen onder dezelfde voorwaarden als iemand met een verblijfsvergunning. Hierdoor zou de filosofie die aan het creëren van een gebied zonder binnengrenzen ten grondslag ligt, worden hersteld, namelijk dat iemand met de documenten op basis waarvan hij of zij legaal in een lidstaat verblijft, voor verblijven van korte duur in het hele Schengengebied kan reizen.

Ik was heel blij dat Carlos Coelho vanaf het allereerste begin zijn steun aan dit voorstel heeft verleend en dat de rapporteur, samen met de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken en de Commissie juridische zaken, heeft begrepen dat we actie moeten ondernemen om het leven van onderdanen van derde landen te vergemakkelijken, omdat we mensen willen aanmoedigen om legaal in ons gebied te verblijven. Ik bedank de rapporteur voor zijn constructieve benadering.

Ik hoef er niet aan te herinneren dat we snel een oplossing moeten vinden, vooral vanwege de Visumcode die vanaf 5 april van dit jaar van kracht zal zijn en waardoor de zogenaamde D+C-visa zullen verdwijnen die waren bedoeld als een gedeeltelijke oplossing voor de situatie van houders van een D-visum. Ik geloof dat alle partijen tevreden zijn met de uiteindelijke tekst voor de ontwerpverordening, omdat de compromistekst het resultaat was van overeenstemming tussen alle instellingen. Om enkele van de zorgen van het Europees Parlement en de lidstaten weg te nemen – bijvoorbeeld op het gebied van de veiligheid – zijn er verschillende wijzigingen aangebracht in de oorspronkelijke tekst.

Ik zal een paar voorbeelden geven. Door het voorstel wordt de geldigheidsduur van visa voor een verblijf van langere duur verkort. Die geldigheidsduur mag maximaal één jaar zijn. Na deze periode van een jaar zijn de lidstaten volgens het voorstel verplicht om een verblijfsvergunning te verstrekken.

De eis van stelselmatige raadpleging van het Schengeninformatiesysteem (SIS) wordt ook bekrachtigd. Wanneer een lidstaat overweegt om een verblijfsvergunning of een D-visum af te geven, moet de verantwoordelijke autoriteit stelselmatig het Schengeninformatiesysteem raadplegen ter voorkoming van de situatie dat er tegelijkertijd een waarschuwing en een visum voor een verblijf van langere duur wordt gegeven.

In een reactie op de zorgen over de veiligheid in verband met de biometrie – en dit is natuurlijk voor veel lidstaten een zeer belangrijke kwestie – is er, zoals u weet, bij de ontwerpverordening een politieke verklaring gevoegd. Hierin wordt de Commissie uitgenodigd om de mogelijkheid van het gebruik van biometrische gegevens met betrekking tot visa voor een verblijf van langere duur te bestuderen en de resultaten van het onderzoek op 21 juli 2011 aan deze plenaire vergadering en de Raad te presenteren. De Commissie accepteert ook dat er in de ontwerpverordening een rapportageverplichting is opgenomen.

Samengevat is er, om een compromisantwoord te vinden op de grote bezorgdheid van het Europees Parlement over de garantie voor een hoog niveau van gegevensbescherming in gevallen waarin er een signalering in het SIS is, overeenstemming bereikt over een gemeenschappelijke verklaring. De Commissie wordt door de Raad en het Europees Parlement uitgenodigd om de nodige wetgevingsvoorstellen in te dienen ter wijziging van de relevante bepaling voor gegevensbescherming voor het Schengenverdrag, indien er nog verder substantieel uitstel plaatsvindt in de uitvoering van SIS II na 2012. Ik denk dat we met deze wijzigingen een redelijke, evenwichtige oplossing hebben gevonden die het leven van de onderdanen van derde landen die legaal in onze landen verblijven aanzienlijk eenvoudiger zal maken. Dit past ook heel goed bij de filosofie van een Europa zonder binnengrenzen.

Ik wil nogmaals de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken, de Commissie juridische zaken en de rapporteur bedanken voor hun zeer constructieve benadering.

Cecilia Wikström, *rapporteur voor advies van de Commissie juridische zaken*. – (SV) Mijnheer de Voorzitter, de Europese samenwerking is gebaseerd op waarden, en de meest fundamentele van die waarden is vrijheid. Het onderwerp dat we vandaag bespreken is het vrije verkeer voor personen. In mijn EU is dat niet aan beperkingen onderworpen. Juist daarin schuilt volgens mij de grootsheid van de EU. Voor ieder van ons die hier woont, geldt het recht van vrij verkeer, maar het zou ook moeten gelden voor al degenen die hierheen komen om hier gedurende langere tijd te verblijven.

Volgens de Schengenovereenkomst kunnen houders van een visum voor verblijf van langere duur geen gebruik maken van het recht van vrij verkeer en mag hij of zij, zoals de heer Coelho zei, alleen verblijven in de lidstaat die het visum verstrekte. Dat betekent bijvoorbeeld dat een gastprofessor uit India die woont en werkt in Uppsala, de stad in Zweden waar ik vandaan kom, niet voor een conferentie naar Parijs kan reizen zonder een visum voor Frankrijk aan te vragen, en dat een student uit China niet naar Duitsland kan reizen om daar in het weekend een vriend te bezoeken zonder daarvoor een visum aan te vragen.

Dit soort belemmeringen voor het vrije verkeer zou in de EU niet mogen bestaan. Nu doen we daar iets aan. Het doel van het voorstel waar we nu een besluit over moeten nemen, is het verzekeren van het vrije verkeer in het hele Schengengebied voor burgers van derde landen die gedurende langere tijd in een lidstaat verblijven.

Ik wil de heer Coelho bedanken die uitstekend werk heeft geleverd als rapporteur en die rekening heeft gehouden met de standpunten die ik in mijn advies namens de Commissie juridische zaken aan de orde heb gesteld, alsmede met standpunten van andere schaduwrapporteurs. Het resultaat ligt nu voor ons: het is een positief voorstel dat een verdere schakel vormt om het vrije verkeer in de EU te garanderen, ook voor burgers van derde landen. Het is een verdere stap in de ontwikkeling, en dat is de EU waarin ik vol trots woon en waarvoor ik mij inzet.

Kinga Gál, *namens de PPE-Fractie*. – (HU) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, ik verwelkom de mogelijkheid om nu een resolutie aan te nemen in het Parlement waarmee reizen gemakkelijker kan worden gemaakt voor onderdanen van derde landen die rechtmatig in de Europese Unie verblijven. Ik feliciteer mijn collega, de heer Coelho, met het uitstekende werk dat hij in het Parlement heeft verricht in deze kwestie. Met dit voorstel wordt reizen binnen de Europese Unie op een concrete manier vergemakkelijkt voor onderdanen van derde landen met het recht op verblijf van langere duur in een EU-lidstaat – in de vorm van een zogenaamd D-visum. Dit is namelijk een oplossing voor situaties waarin bepaalde lidstaten om verschillende redenen niet op tijd een verblijfsvergunning kunnen of willen afgeven aan onderdanen van derde landen die op hun grondgebied verblijven. Ze gebruiken dus de kaders van de Schengenregelgeving niet correct. Ik ben dan ook blij dat we in deze kwestie verder kunnen komen.

Het is ons doel dat onderdanen van derde landen die in de Europese Unie aankomen, niet het gevoel hebben dat ze een onneembare vesting binnengaan. Het geïntegreerde grensbeheer en het visumbeleid moeten deze doelen dienen. Als Hongaars lid van dit Parlement dring ik er op aan dat de buitengrenzen van de Europese Unie moeten kunnen worden overgestoken door personen die hier te goeder trouw naar toe reizen. Het contact tussen mensen aan beide kanten van de grenzen mag niet worden ingeperkt. Het is in het fundamentele belang van burgers in buurlanden van de Europese Unie – waaronder ook de leden van de Hongaarse minderheden – dat ze de mogelijkheid hebben zonder bureaucratische en administratieve lasten rechtmatig op het grondgebied van EU-lidstaten te verblijven. Hiervoor zijn er echter zowel op communautair- als op nationaal niveau adequate wetten nodig, maar dan wel wetten die elkaar niet tegenwerken, maar juist elkaars doelstellingen versterken.

Ik hoop dat de nieuwe communautaire regelgeving niet alleen in beginsel welluidend zal zijn, maar in de praktijk een verlichting zal betekenen, in de eerste plaats voor jongeren en universitaire studenten die in een lidstaat willen studeren. Zij moeten de voornaamste begunstigden zijn van deze verordening. In dit verband kan ik het er alleen maar mee eens zijn dat de Commissie uiterlijk in april 2012 een verslag moet indienen over de uitvoering van de verordening en, indien nodig, een voorstel voor de wijziging van de verordening om de gestelde doelen te kunnen verwezenlijken.

Vilija Blinkevičiūtė, *namens de S&D-Fractie*. – (LT) Ik feliciteer de rapporteur, de heer Coelho, met het opstellen van dit verslag en ik ben het ermee eens dat het belangrijk is om burgers van derde landen die in het bezit zijn van een visum voor verblijf van langere duur en die rechtmatig in een lidstaat verblijven, zo snel mogelijk vrij verkeer binnen het Schengengebied te garanderen. Volgens de huidige werkwijze van de lidstaten duurt het om verschillende redenen nogal lang voordat burgers van derde landen een visum voor verblijf van langere duur kunnen laten vervangen door een verblijfsvergunning. Ik kan veel voorbeelden noemen in lidstaten van de Europese Unie, waaronder mijn eigen land, Litouwen, waar bijvoorbeeld een

vrachtwagenchauffeur voor lange afstanden die een D-visum heeft gekregen, zijn voornaamste werk niet kan uitoefenen. De werkwijzen die op dit gebied zijn ontstaan, ondermijnen de legitieme verwachtingen van burgers van derde landen die naar de Europese Unie zijn gekomen om te werken of te studeren. De lidstaten moeten ook gepaste maatregelen nemen om de procedures voor de afgifte van visa te vereenvoudigen. Een visum voor verblijf van langere duur zou iemand dezelfde bewegingsvrijheid binnen het Schengengebied zonder binnengrenzen moeten geven als een verblijfsvergunning. Het belangrijkste aspect in deze kwestie is niet de duur van een bezoek aan een andere lidstaat door de houder van een visum in categorie D, maar de mogelijkheid om beter in zijn behoeften te voorzien binnen het Schengengebied. Daarom ben ik het eens met het voorstel dat een burger van een derde land die in het bezit is van een visum voor verblijf van langere duur dat is afgegeven door een lidstaat, het recht zou moeten hebben om gedurende drie maanden in elke periode van zes maanden in een andere lidstaat te verblijven onder dezelfde voorwaarden als iemand met een verblijfsvergunning. Tegelijkertijd is het erg belangrijk om er zeker van te zijn dat het vereenvoudigde verkeer van burgers van derde landen binnen het Schengengebied geen extra bedreiging vormt voor de veiligheid van de lidstaten. Daarom verzoek ik u deze deels gewijzigde verordening onmiddellijk aan te nemen.

Nathalie Griesbeck, *namens de ALDE-Fractie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, in een zee van moeilijkheden tekenen zich mogelijke uitwegen af. Dit geldt voor deze tekst, die al mijn collega's – van iedere politieke kleur – uitstekend hebben uitgelegd en die betrekking heeft op alle onderdanen van derde landen die, ik onderstreep, legaal in Europa verblijven.

Het wordt in feite hoog tijd dat deze tekst wordt aangenomen en dat het vrije verkeer van onderdanen van derde landen in Europa wordt bekrachtigd en ik ben blij dat we op het punt zijn gekomen waarop we weer een steen leggen van het bouwwerk van een Europa van vrijheden, in een ruimte waarvan wij willen dat deze steeds veiliger wordt.

Het is zowel een vanzelfsprekendheid als een stap vooruit. Een vanzelfsprekendheid, zoals is gezegd: er bestaat in wezen geen grote controverse over deze tekst en uit de weinige amendementen blijkt dat wij allemaal een Europa willen waarin niemand geblokkeerd is in een lidstaat zonder de rest van de Europese ruimte te kunnen ontdekken. Het is daarnaast een grote stap vooruit omdat het betrekking heeft op rechten voor onderdanen van derde landen, studenten, onderzoekers en anderen die op het EU-grondgebied leven.

Uiteindelijk zal dit er, tot slot, natuurlijk toe leiden dat mensen erbuiten Europa als één ruimte, een verenigd Europa, een gemeenschappelijke ruimte gaan beschouwen en zal dit de Europese cultuur en identiteit over onze grenzen heen vormgeven.

Rui Tavares, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (PT) Mijnheer de Voorzitter, op de eerste plaats wil ik de rapporteur, de heer Coelho, wiens voorstel ik steun, en de andere schaduwrapporteurs van de Commissie burgerlijke vrijheden, binnenlandse zaken en justitie bedanken.

Ik heb hier al eerder de gelegenheid gehad om te zeggen dat de heer Coelho de bewegingsvrijheid in de Europese Unie, een burgerrecht, en de Europese democratie in haar geheel een goede dienst bewijst. Het gaat om een recht van burgers, of ze nu Europese onderdanen of onderdanen van derde landen zijn. Voor die Europese democratie tellen niet alleen de onderdanen van de EU mee maar ook de bijdragen van duizenden of zelfs miljoenen onderdanen van derde landen die de Europese ruimte aandoen en hier voor kortere of langere tijd verblijven voor werk of studie.

De heer Coelho heeft samengewerkt met de schaduwrapporteurs. Zij hebben in een uitstekende sfeer van informatie-uitwisseling hun bijdrage kunnen leveren. De rapporteur heeft bovenal tijdig werk geleverd en aangezien het hier om het concrete bestaan van mensen gaat, is tijd een essentiële factor.

Net als sprekers voor mij zou ik een aantal voorbeelden kunnen geven van studenten, onderzoekers en wetenschappers die naar Europa worden gehaald vanwege de kwaliteit van hun werk en die vervolgens onze grenzen niet mogen overschrijden. Voor degenen die hier uit andere continenten naartoe komen zijn onze grenzen overigens soms aan de krappe kant. Een onderzoeker die in Portugal verblijft doet er twee uur over om Portugal te verlaten en de grens met Spanje over te gaan. In bepaalde gevallen kan hij echter Portugal niet uit. Dat geldt bijvoorbeeld als hij een visum heeft voor twee jaar om een master te volgen maar het land niet mag verlaten om onderzoek te doen in een andere lidstaat.

Wij hebben soms zelf al met dergelijke gevallen te maken gehad, als we bijvoorbeeld een onderzoeker naar Brussel wilden halen om een bijdrage te leveren aan een debat.

We moeten erop wijzen dat we het hier niet alleen hebben over een onnodige en onrechtvaardige last voor burgers uit derde landen. Het is een verlies voor degenen onder ons die rekenen op hun bijdrage. Het is een verlies voor ons concurrentievermogen, als wij de beperkte mobiliteit van deze buitenlanders in de Europese Unie bijvoorbeeld vergelijken met hun mobiliteit in de Verenigde Staten, China, India of Brazilië. Het is een verlies voor de mobiliteit van onze werkende bevolking en van onze wetenschappelijke gemeenschap, nu we vaststellen dat grotere mobiliteit juist erg belangrijk is in een periode van crisis zoals wij die nu meemaken. Het is ook een verlies voor de kennismaatschappij.

Het is dan ook tijd dat de Raad deze voorstellen toepast voordat in april de gemeenschappelijke visumcode meer onnodige belemmeringen opwerpt voor de mobiliteit van deze personen. Tot slot kan ik nog zeggen dat onze fractie het verslag van de rapporteur steunt en voor zijn voorstel zal stemmen.

Gerard Batten, namens de EFD-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, in het verslag wordt voorgesteld om het voor lidstaten mogelijk te maken om aan onderdanen van derde landen visa voor een verblijf van langere duur, voor maximaal 12 maanden, af te geven die dan door andere lidstaten binnen de Schengengroep zouden worden erkend.

Groot-Brittannië behoort niet tot de Schengengroep en lijkt hierdoor dus niet rechtstreeks getroffen te worden. De voorstellen maken het echter voor burgers van buiten de EU die een lidstaat zijn binnengekomen gemakkelijker om naar andere EU-landen te reizen.

Illegale immigratie vormt voor Groot-Brittannië een enorm probleem. Er zijn minstens een miljoen illegale immigranten in Groot-Brittannië. Volgens deze voorstellen kunnen mensen die illegaal naar Groot-Brittannië willen verhuizen, volkomen legaal naar een ander EU-land gaan, daar een visum voor een verblijf van langere duur krijgen waarmee ze bijvoorbeeld naar Frankrijk kunnen reizen om zich van daar illegaal toegang tot Groot-Brittannië te verschaffen.

De afgevaardigden van de UK Independence Party zullen tegen dit verslag stemmen om onze grenzen tegen verdere illegale immigratie te beschermen.

Frank Vanhecke (NI). – Voorzitter, in het verslag lees ik een toch wel heel merkwaardig voorbeeld van de redenen waarom wij per se deze versoepeling moeten doorvoeren, namelijk het voorbeeld van een buitenlandse student die een visum krijgt om in België te studeren en die door de nieuwe regeling nu opzoeking kan gaan verrichten in een Nederlandse bibliotheek, om daarna door te reizen naar Barcelona. Leuk voor die student!

Maar daarover gaat het natuurlijk niet. Schengen en het hele Europese visumbeleid betekenen in de praktijk iets helemaal anders dan vrij reizen voor studenten. Het betekent een volledige afbraak van onze grenzen, waardoor georganiseerde misdaad en illegale immigratie vrij spel krijgen zonder dat daar waterdichte buitengrenzen tegenover staan, wat nochtans de steunpilaar van het hele stelsel moest zijn. Een rechtstreeks gevolg van Schengen is bijvoorbeeld dat de massa's geregulariseerde Spaanse illegalen ongehinderd naar de andere lidstaten mogen trekken.

Ik denk dat dit Parlement zich beter eens zou bezinnen over de gevolgen van deze beslissingen voor de gewone Europeanen, in plaats van te denken aan de dagelijkse praktische besommeringen van buitenlandse studenten.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen wil ik Carlos Coelho gelukwensen met zijn uitstekende werk, en vooral met de hoge mate van consensus die bereikt is tussen de Raad, de Commissie, en de verschillende fracties in dit Parlement. Dankzij zijn werk zullen zich hier niet veel meningsverschillen voordoen.

De Europese Unie vormt de grootste ruimte van vrijheid die we kennen. We moeten alle obstakels wegnemen die een belemmering vormen voor het vrije verkeer, zowel van Europese burgers als van onderdanen van derde landen die op legale wijze in een lidstaat verblijven. Er moet een einde komen aan de absurde situaties waarmee de houders van D-visa voor verblijf van langere duur vaak geconfronteerd worden.

Zoals uw weet, is de houder van een visum voor verblijf van langere duur gemachtigd in de lidstaat te verblijven die het visum heeft afgegeven. Hij mag echter niet vrij reizen door de Unie, tenzij hij dat doet om zich te begeven naar de staat van afgifte van het visum. Paradoxaal genoeg leidt dit vaak tot de situaties die als voorbeeld genoemd zijn. Ik kan nog zo'n voorbeeld geven: de student die in Lissabon bezig is met zijn proefschrift over de geschiedenis van Amerika, kan niet naar Sevilla, op één uur vliegen afstand, om daar de documenten in het archief over Latijns-Amerika te raadplegen.

Kortom, het voorstel heeft tot doel dezelfde rechten toe te kennen aan visa voor verblijf van langere duur als die welke voortvloeien uit een verblijfsvergunning. Dames en heren, we moeten het mobiliteitsbeginsel bevorderen: mobiliteit die van essentieel belang is voor werk, wetenschap en studie.

Ten slotte wil mijn collega's verzoeken om het verslag van de heer Coelho te ondersteunen – een verzoek dat zo te zien trouwens volkomen overbodig lijkt – niet alleen omdat het buitengewoon goed is, maar ook omdat het een garantie temeer is van die grote ruimte van vrijheid van doortocht die wij nastreven. Verder sta ik ook achter het tijdschema dat de heer Coelho heeft voorgesteld.

Iliana Malinova Iotova (S&D). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen wil ik de rapporteur, de heer Coelho, bedanken voor zijn werk en de samenwerking roemen tussen het Parlement, de Raad en de Commissie tijdens de consolidatie van de twee verslagen, en de eerste lezing, die tevens de laatste zou moeten zijn.

Het was van cruciaal belang dat dit verslag vóór eind april 2010 werd aangenomen zodat het tegelijkertijd met de Visumcode kon worden uitgevoerd. Het is van groot belang dat alle ingezetenen van de Europese Unie door alle lidstaten kunnen reizen. Zo kunnen we het dubbele probleem oplossen van de toepassing van de D+C-visa en de regels voor verblijfsvergunningen.

Dankzij dit verslag zullen alle onderdanen van derde landen die houder zijn van een nationaal visum voor verblijf van langere duur zich zes maanden per jaar vrij mogen verplaatsen in heel Europa. De betrokkenen zouden alle noodzakelijke informatie moeten krijgen wanneer zij hun visa ontvangen en bovenal moeten worden geïnformeerd dat dit visum automatisch een verblijfsvergunning wordt voordat de eenjarige geldigheidsduur ervan is verstreken.

Er moet, tot slot, worden benadrukt dat om veiligheidsredenen onderzoek moet worden gedaan naar eenieder die een D-visum aanvraagt, maar dat niet iedereen die een dergelijk visum aanvraagt in het SIS hoeft te worden geregistreerd. De overeenkomstsluitende partij moet terdege rekening houden met alle door een andere overeenkomstsluitende partij reeds in het SIS ingevoerde informatie.

Bovendien, als SIS II niet vanaf eind 2012 wordt ingevoerd, dringen wij er bij de Commissie en de Raad op aan wetgeving in te dienen die hetzelfde niveau van gegevensbescherming biedt als SIS II.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, deze voorstellen zijn bedoeld om het onderdanen van derde landen die legaal in een lidstaat verblijven makkelijker te maken zich binnen het Schengengebied te verplaatsen, dankzij een D-visum voor verblijf van langere duur.

In wezen wil men – en dat baart ons zorgen – het geldende beginsel van gelijkwaardigheid tussen verblijfstitels en visa voor kort verblijf (C-visa) uitbreiden tot visa voor verblijf van langere duur. Wat het vrije verkeer in het Schengengebied betreft, zou een visum voor verblijf van langere duur bijgevolg dezelfde effecten hebben als een verblijfstitel. Met andere woorden, met dit voorstel wil men iedereen die een document bezit dat aantoonst dat hij of zij legaal in één enkele lidstaat verblijft, toestemming geven om zich gedurende korte periodes van maximaal drie maanden per halfjaar vrij te verplaatsen binnen het Schengengebied.

Wij maken de Commissie en de Raad attent op de veiligheidsproblemen die deze regeling voor vrij verkeer tot gevolg kan hebben. Het is al heel moeilijk controles uit te voeren in één lidstaat: we moeten ons bewust zijn van de risico's die we lopen als we dit beginsel zomaar ineens toepassen.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, enkele maanden geleden, toen er een feestelijke stemming heerste, waren de meesten leden hier bijzonder ingenomen met de vereenvoudiging van de visumbepalingen in een aantal landen in Europa.

Wat betekende dit in de praktijk? Met de opheffing van de visumverplichting voor burgers uit Montenegro, Macedonië en Servië in december 2009 trok een stroom mensen vanuit de Balkan via Oostenrijk naar Midden-Europa tot aan Scandinavië. Er was sprake van een ware volksverhuizing! In slechts zeven weken hebben volgens het ministerie van Binnenlandse Zaken ca. 1 50 000 Macedoniërs gebruik gemaakt van de nieuwe reismogelijkheid. Twee derde daarvan keert echter niet terug. In sommige dorpen, met name Albanisch-Macedonische dorpen, vertrekken dagelijks vijf bussen naar Midden- en West-Europa met mensen die over een toeristenvisum beschikken, waarmee het uitvoeren van betaalde arbeid uitdrukkelijk niet is toegestaan. Dat betekent dat men na 90 dagen onderduikt, waarna deze zogenaamde toeristen als goedkope krachten weer opduiken op de arbeidsmarkt. Dat is het verschil tussen de realiteit en het droombeeld dat men hier in het Parlement voor ogen heeft.

Onze lidstaten moeten hiervoor opdraaien. Zij moeten opdraaien voor het besluit dat hier met een meerderheid genomen is. Zij krijgen te maken met een nauwelijks beheersbare illegale immigratie en illegaliteit en het daarmee verbonden zwartwerk.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Ik wil ook graag mijn collega Carlos Coelho feliciteren met dit verslag op zijn initiatief, dat burgers van derde landen de mogelijkheid geeft zich vrijer te bewegen binnen de Europese vrije ruimte. Ik moet echter, mijnheer de Voorzitter, wel wijzen op een ironisch feit dat tijdens dit debat naar voren is gekomen, namelijk dat wij meer rechten willen geven aan burgers van derde landen, terwijl de Europese Unie en haar burgers op dit moment ernstige problemen ondervinden met reizen naar een land als bijvoorbeeld Libië. Dat is het gevolg van een slepende kwestie tussen Zwitserland en Libië, dat ertoe heeft geleid dat Libië een inreisverbod heeft ingesteld voor alle burgers van de Europese Unie, niet alleen die van Zwitserland. Dus terwijl wij burgers van derde landen meer rechten geven, krijgen onze eigen burgers minder rechten om naar landen als Libië te reizen. Wat zijn de gevolgen daarvan? De gevolgen zijn zeer ernstig. Er zijn werknemers die niet in Libië kunnen gaan werken, bedrijven die hebben geïnvesteerd in Libië maar hun werknemers daar niet naartoe kunnen sturen, terwijl andere werknemers op dit moment in Libië zijn en daar moeten blijven tot hun vervangers tot het land worden toegelaten. Dit is een zeer precaire situatie en ik verzoek commissaris Malmström dringend in deze kwestie in te grijpen. Ik begrijp dat dit een diplomatieke kwestie is tussen twee landen die niet eens lid zijn van de Europese Unie, maar deze kwestie heeft wel ernstige gevolgen voor burgers van de Europese Unie die er belang bij hebben om naar Libië te kunnen reizen om de kost te verdienen.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Het verslag van collega Coelho en de ontwerpverordening hebben betrekking op het vrije verkeer van personen. Dat is een essentieel element van de democratie in de Europese Unie en het is daarom onaanvaardbaar dat personen die een visum voor verblijf van langere duur hebben in een lidstaat van de Europese Unie niet binnen de hele Europese Unie mogen reizen.

Er zijn verschillende redenen om de genoemde initiatieven te steunen. De eerste is respect en handhaving van de fundamentele mensenrechten, waartoe de vrijheid van verkeer ontegenzeggelijk behoort. Als een lidstaat het verblijf van een burger van een derde land legaliseert, is er geen enkele reden waarom die persoon zich niet vrij zou mogen bewegen binnen het Schengengebied. Uiteraard moet er zorgvuldig worden gesproken over de details om de mate van veiligheid binnen het Schengengebied niet te verlagen.

Er is hier ook gesproken over studenten en wetenschappers die niet naar een andere lidstaat kunnen reizen. Ik wil hierbij ook zakenmensen betrekken, want als we hen niet vrij laten reizen, schaden we het concurrentievermogen van de Europese Unie. Daarom ben ik van mening dat dit voorstel gesteund moet worden en feliciteer ik de rapporteur.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik zou de heer Coelho graag bijzonder willen bedanken. Mijn standpunt is opgenomen in deze verordening. Ik heb ook de gelegenheid gekregen om inhoudelijk mee te werken. Het verslag van de heer Coelho is niet alleen dringend en belangrijk, maar het heeft ook een symbolische waarde. Vandaag kan ik als vertegenwoordiger van een van de nieuwe lidstaten met trots zeggen dat we voorschriften kunnen wijzigen die vrij reizen in het Schengengebied vereenvoudigen, terwijl nog niet zo lang geleden enkele van de huidige lidstaten van de Europese Unie op vergelijkbare problemen stuitten. Ik denk dat het symbolische karakter van deze wijzigingen niet onderschat mag worden en ik hoop dat de consensus die in deze vergaderzaal is bereikt een enorm succes zal zijn voor ons allemaal.

Ten tweede zou ik willen opmerken dat de afschaffing van het D+C-visum en het ontbreken van de mogelijkheid om verblijfstitels af te geven door de lidstaten, ons dwingen om dringende maatregelen te nemen. Ik vermeld slechts de voorbeelden die vandaag aan de orde zijn geweest in deze vergaderzaal. Twee Oekraïense studenten die op reis waren van Wrocław naar Berlijn zijn vorig jaar bij het overschrijden van de grens tegengehouden, voornamelijk door de onwetendheid van deze jonge mensen die gebruik wilden maken van onze intellectuele verworvenheden. Ik denk dat de stemming van vandaag voor ons allemaal bijzonder belangrijk is.

Ik zou nog willen wijzen op een laatste element – de veiligheidskwestie. We moeten de informatie die in Schengen is verzameld op een goede manier uitwisselen. We moeten zeker werken aan het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie en het visuminformatiesysteem, maar bovenal moeten we misschien nog vaker inspecties uitvoeren en meer rapporteren. Op deze plaats wil ik een beroep doen op mevrouw de commissaris om ervoor te zorgen dat de coördinatie tussen de lidstaten op het gebied van veiligheid goed blijft en wil ik de heer Coelho nogmaals hartelijk bedanken voor zijn uitstekende verslag.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag zeggen dat ik het eens ben met de rapporteur en commissaris Malmström en hen steun bij het vinden van een oplossing in deze kwestie, die in overeenstemming is met de wet, de eerbiediging van mensenrechten en aspecten van gegevensbescherming en natuurlijk veiligheid. Er is al veel over dit onderwerp gezegd. Ik wil enkele zaken benadrukken. Om te zorgen dat deze verordening kan functioneren, moeten we eerst onderzoeken en meer te weten komen over de praktijken in de lidstaten. We weten dat enkele lidstaten verblijfsvergunningen binnen de gestelde termijn kunnen afgeven. Deze goede praktijken kunnen van grote betekenis zijn voor ons. We moeten de praktijken van de lidstaten op elkaar afstemmen om meer vertrouwen te genereren. Hoe dan ook moet elk land het SIS-systeem gebruiken – we weten dat dit nu nog niet het geval is – en vóór alles is het dringend noodzakelijk dat we SIS II zo snel mogelijk kunnen invoeren en dat het VIS-systeem werkt, aangezien deze systemen garanties zullen bieden voor de lange termijn. Het is in het belang van Europa dat onderdanen van derde landen die hier verblijven – studenten, zakenmensen, onderzoekers – zich echt vrij kunnen verplaatsen.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ook ik de heer Coelho van harte bedanken voor het uitstekende werk dat hij ten behoeve van dit verslag heeft verricht. Ik wilde daarbij het volgende zeggen.

Ten eerste gaat het bij het Schengenacquis juist daarom: vrij verkeer binnen de grenzen van het Schengengebied. Uit dit debat moet dus een eerste, eenvoudige maar fundamentele conclusie worden getrokken en dat is dat deze verordening erdoor moet komen. Dat is heel belangrijk. Het voorbeeld van de student is kenmerkend: wie een visum heeft voor langdurig verblijf moet het recht op vrij verkeer hebben.

Derhalve stelt zich de vraag – en daar wil ik bijzonder de nadruk op leggen – of illegale immigratie in de hand wordt gewerkt, zij het dan indirect, of er een veiligheidsprobleem ontstaat en of iemand die dit recht wil uitoefenen misschien niet de middelen daartoe heeft; dat is iets waar de lidstaten rekening mee moeten houden.

Het staat als een paal boven water dat lidstaten bij het afgeven van visa altijd heel voorzichtig moeten zijn. Wat dat betreft zijn wij geconfronteerd met een heel interessant en absoluut doorslaggevend vraagstuk, zoals ook in het verslag staat: binnen het Schengeninformatiesysteem zal het voortaan verplicht zijn om de gegevens te verwerken voordat visa voor lang verblijf worden afgegeven. Met andere woorden, wij waarborgen niet alleen het acquis van de Schengenovereenkomst maar wij versterken ook de veiligheid.

Wij moeten dus allen heel positief staan tegenover dit vooruitzicht en in ieder geval ervoor zorgen dat het SIS II-systeem snel vordert. Dat is absoluut noodzakelijk. Tot slot moeten wij in samenwerking met de lidstaten en de diensten van de lidstaten het Schengenacquis niet alleen bevorderen maar ook versterken, en tegelijkertijd de veiligheid versterken. Veiligheid is namelijk een onontbeerlijk element, niet alleen voor de lidstaten maar ook voor onszelf en het Schengenacquis.

(Applaus)

Tanja Fajon (S&D). – (SL) Vrij verkeer en de afschaffing van de binnengrenzen zijn twee van de belangrijkste factoren van de Europese integratie. We moeten het voor burgers van derde landen die legaal in een lidstaat verblijven gemakkelijker maken om in het Schengengebied te reizen. Het is onaanvaardbaar dat we de bewegingsvrijheid van studenten, wetenschappers en bedrijven in Europa beperken als gevolg van bureaucratie.

Zo moeten we ook zo snel mogelijk vrij verkeer mogelijk maken voor burgers van Bosnië en Herzegovina, van Albanië en Kosovo, die vandaag paradoxaal genoeg op dat vlak minder rechten hebben dan jaren geleden. Natuurlijk moeten de voorwaarden daartoe vervuld zijn en we mogen ons niet door gegevens over massale illegale immigratie laten misleiden.

De visumregeling heeft de bevolking van de westelijke Balkan veel te lang geïsoleerd. Zij moeten hun contacten met de burgers van de Europese Unie verstevigen, maar de veelvuldige afwijzingen van hun visumaanvraag belemmeren hen daarbij. Laten we niet het risico lopen om een nog groter gevoel van isolatie en discriminatie te creëren, vooral onder de jongeren, die misschien nog nooit de mogelijkheid hebben gehad om de Europese Unie te ontdekken. Laten we daarom geen tijd verliezen wanneer zowel Bosnië en Herzegovina als Albanië de voorwaarden voor visumliberalisering vervullen.

Elke actie die we ondernemen om het reizen in het Schengengebied te vereenvoudigen, is een stap vooruit en is in het voordeel van de Europese Unie.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, het voorstel dat wij hier bediscussiëren, betreft een van de grondslagen van het functioneren van de Europese Unie – het afschaffen van de binnengrenzen en

vrij personenverkeer. Om die reden verdient het extra aandacht. Het is onbegrijpelijk en daarmee ook onacceptabel dat houders van een visum voor verblijf van langere duur minder vrijheid hebben om zich in het Schengengebied te verplaatsen dan personen met een visum voor kort verblijf. Ik sta om die reden dan ook welwillend ten opzichte van het voorstel van de Europese Commissie. Ik ben echter van mening dat we wijzigingen in het voorstel moeten aanbrengen om de veiligheid te garanderen. Ik ondersteun daarom het voorstel van de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken om in het kader van het Schengeninformatiesysteem een informatiestroom over ongewenste personen tot stand te brengen tussen de lidstaten. Verder moet de Europese Commissie zich ertoe verplichten niet later dan 5 april 2012 verslag uit te brengen over de toepassing van de verordening. De voorgestelde amendementen verdienen zorgvuldige overweging en – in de meeste gevallen – ondersteuning.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, naast de burgers van derde landen wachten ook wij, de inwoners van de Europese Unie, op vereenvoudiging van het personenverkeer in het Schengengebied. Het is paradoxaal dat de houder van een visum voor kort verblijf meer vrijheid heeft om zich te verplaatsen dan de houder van een visum voor verblijf van langere duur, waardoor een persoon uit een derde land die bijvoorbeeld in Polen een legale verblijfsvergunning voor langere termijn bezit, niet naar Duitsland of Frankrijk kan reizen. De vrijheid van verkeer moet niet alleen gelden voor inwoners van de Europese Unie. Wetenschappers, studenten, scholieren of ondernemers uit derde landen moeten de mogelijkheid hebben om zich vrij te verplaatsen, vrienden te bezoeken en de tradities, gewoonten en cultuur van andere landen te leren kennen. Zij worden goede ambassadeurs van het concept van de Europese Unie en wij, de inwoners van de Europese Unie, komen dichterbij de realisatie van het concept van een 'Europese Unie zonder grenzen'.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, het visumsysteem van de Schengenlanden is kennelijk dermate ingewikkeld dat het consulaire personeel er onvoldoende kennis van heeft en argeloze visumreizigers zo in de visumval laat trappen. Dat consulaire medewerkers de visumcategorieën 'D' en 'C' niet kennen, is op zich al merkwaardig. Ronduit nalatig wordt het, als zij zich het werk willen vergemakkelijken door af te zien van het raadplegen van het SIS-systeem. Dat hieruit talloze onnodige problemen voortkomen aan de buitengrenzen, is duidelijk en hier moet dringend iets aan gedaan worden. Het heeft in dit verband weinig zin in te gaan op nationale waarschuwingsbestanden voor visa, als het waarschuwingssysteem en de waarschuwingsbepalingen op EU-niveau niet eens consequent toegepast worden.

De visumliberalisering voor de Balkanlanden gaat hand in hand met een toename van het aantal kansloze asielaanvragen uit deze landen. Juist in deze tijd, nu er sinds de versoepeling van de visumbepalingen voor de Balkan een ware immigratiegolf dreigt te ontstaan, en er binnen zeven weken bijna 150 000 Macedoniërs van de nieuwe reismogelijkheid gebruik hebben gemaakt, waarvan naar schatting bijna twee derde niet zal terugkeren, moeten we erop toezien dat de visumbepalingen worden nageleefd.

Krisztina Morvai (NI). - (HU) Als Hongaarse Parlementsleden bevinden we ons in een bijzondere situatie als we moeten stemmen en beslissen over of we het vrije verkeer binnen de EU van burgers uit landen buiten de Europese Unie mogelijk moeten maken of dit juist moeten tegenhouden. Hongarije heeft als gevolg van de tragedie van Trianon een zeer groot deel van zijn grondgebied verloren, en er woont een groot aantal Hongaren buiten de huidige grenzen van Hongarije en dus ook buiten de huidige grenzen van de Europese Unie, namelijk in Noord-Servië en Sub-Karpatië. Onze landgenoten komen in een uitermate vernederende situatie terecht als ze in hun eigenlijke vaderland – het huidige, verminkte Hongarije – studies volgen, hetzij als onderzoekers of als werknemers in een andere functie, en ze het grondgebied van Hongarije niet mogen verlaten. Dit is een bijzonder kwalijke en onacceptabele situatie waartegen we moeten optreden. Daarom zullen wij, Hongaarse Parlementsleden met Hongaarse sentimenten, voor dit voorstel stemmen om een einde te maken aan deze belachelijke situatie.

Andrew Henry William Brons (NI). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, dit voorstel gaat uit van de veronderstelling dat alle personen uit derde landen die de EU binnenkomen te goeder trouw zijn en dat ze, als ze dat zeggen, hier werkelijk komen om te studeren. In de EU zijn een heleboel nepuniversiteiten en ook in echte universiteiten zijn vaak studenten ingeschreven die nooit een collegezaal zien. Indien het hun gemakkelijker wordt gemaakt om naar andere landen te gaan, zal het veel moeilijker worden om de echtheid van hun status te controleren en ook om ze te lokaliseren als blijkt dat hun status niet klopt.

Hoewel het Verenigd Koninkrijk geen deel uitmaakt van het Schengengebied, heeft de EU in het verleden illegale immigranten vaak gelegaliseerd. Wie vandaag in het bezit is van een visum voor een verblijf van langere duur of van een verblijfsvergunning, kan morgen een illegale migrant zijn en overmorgen een EU-burger met complete vrijheid van verkeer.

Cecilia Malmström, *lid van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, er zijn twee vragen naar voren gebracht die niet echt in verband staan met deze kwestie, maar ik wil toch graag van de gelegenheid gebruikmaken om hier kort iets over te zeggen.

De heer Busuttil heeft de kwestie Libië aan de orde gesteld. Ik kan hem verzekeren dat dit een zeer ingewikkelde zaak is, maar we zijn actief in gesprek met Libië, met Zwitserland en met de lidstaten om een oplossing te vinden voor dit zeer ingewikkelde probleem, voordat het nog verder escaleert. Ik hoop dus dat ik u spoedig meer zal kunnen vertellen over de ontwikkelingen in deze zaak.

Tegen mevrouw Fajon wil ik zeggen dat de situatie van Albanië en Bosnië en Herzegovina natuurlijk anders is en dat we daar nu bezig zijn met de afronding van een missie om te bezien in hoeverre deze twee landen aan de criteria voldoen. De Commissie zal heel spoedig – na overleg met lidstaten en deskundigen – hierover een verslag opstellen en dat verslag zal aan leden van de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken worden voorgelegd, voordat we een mogelijk voorstel op de agenda zetten.

Wat dit voorstel betreft, kunnen de lidstaten en de rapporteur er verzekerd van zijn dat de Commissie zich tot het uiterste zal inzetten om ervoor te zorgen dat de verordening wordt uitgevoerd. Het lijkt misschien een technisch probleem, maar dat is het niet. Het gaat om individuele burgers en wij willen mensen aanmoedigen om legaal, met al hun papieren in orde, hier te komen, of ze nu student, onderzoeker, deskundige of wetenschapper zijn. Dat is goed voor hen en goed voor ons. Het past ook in de filosofie van de Europese Unie om een gebied zonder binnengrenzen te hebben. Daarom moeten we voorkomen dat we het leven voor deze mensen onnodig ingewikkeld maken.

Ik denk dat we in dit voorstel een juist evenwicht hebben gevonden. We zijn erin geslaagd om in voldoende mate met de veiligheidsoverwegingen rekening te houden en we mogen onszelf feliciteren. Zo werkt de Unie het best, met drie instellingen die een probleem proberen te identificeren en die hiervoor een concrete oplossing ten gunste van de burger proberen te vinden.

Dus, hartelijk dank voor uw werk, meneer Coelho, en ik dank u ook voor dit goede debat in deze plenaire vergadering.

Carlos Coelho, *rapporteur*. – (PT) Mijnheer de Voorzitter, nog vier slotopmerkingen. Op de eerste plaats betreur ik het dat de Raad bij dit debat afwezig is. Op de tweede plaats wil ik commissaris Malmström bedanken voor haar aardige woorden. Ik wil haar vragen samen met de Raad ervoor te zorgen dat deze verordening op 5 april van kracht kan worden. Zo niet, dan ontstaat er een rechtsvacuüm met gevolgen voor concrete personen.

Op de derde plaats betreur ik het dat de collega's die tijdens dit debat hebben gewezen op problemen in verband met de veiligheid niet hebben willen erkennen dat dit Parlement verbeteringen heeft aangebracht in de verordening, met name de verplichte raadpleging vooraf van het Schengeninformatiesysteem.

Zoals ik al heb kunnen benadrukken in mijn inleidende betoog meen ik dat Parlement goed werk heeft verricht, daar zowel het vrij verkeer als de veiligheid is verbeterd. Wie dat niet wil inzien, kijkt slechts naar één kant van de waarheid en niet naar de hele waarheid.

En tot slot, mijnheer de Voorzitter, wil ik iedereen bedanken die aan dit doel heeft meegewerkt. Die dank geldt degenen die een akkoord in eerste lezing mogelijk hebben gemaakt, in het bijzonder de Commissie en de Raad, maar ook alle fracties in de Commissie burgerlijke vrijheden, binnenlandse zaken en justitie en de Commissie juridische zaken die hebben gezorgd voor deze brede consensus. Ik denk dat als we op deze manier samen voor een oplossing zorgen, we ons werk op de best mogelijke manier doen.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt dadelijk plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Petru Constantin Luhan (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Ik steun de inspanningen in het kader van dit verslag om de vrijheid van verkeer voor personen met een visum voor verblijf van langere duur uit te breiden op dezelfde wijze als voor houders van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van korte duur. De overeenkomsten die nu van kracht zijn, hebben vele nadelen met zich meegebracht voor inwoners van derde landen die legaal in een van de lidstaten verblijven, en die om verschillende redenen in de Europese Unie willen reizen. Er bestaan discrepanties tussen de lidstaten met betrekking tot de vereiste periode, methode

en criteria voor het toekennen van visa. In de praktijk blijkt dat mensen wier visumaanvraag in een lidstaat wordt afgewezen hun geluk in andere lidstaten proberen. Dit wordt veroorzaakt door het feit dat sommige lidstaten veeleisender zijn en andere soepeler met betrekking tot visa en verblijfsvergunningen. Om te voorkomen dat er een toevloed van visumaanvragen ontstaat via bepaalde lidstaten die een losser visumbeleid hanteren, stel ik voor om de controles en methodes voor het goedkeuren van visumaanvragen in alle lidstaten te standaardiseren. Met een dergelijke procedure wordt een standaardaanpak van alle aanvragen gegarandeerd, en het risico van 'poorten' tot het Schengengebied verdwijnt.

(De vergadering wordt om 11.50 uur onderbroken en om 12.00 uur hervat)

VOORZITTER: DIANA WALLIS

Ondervoorzitter

6. Stemmingen

De Voorzitter. – We gaan nu over tot de stemming.

(Uitslagen en nadere bijzonderheden betreffende de stemmingen: zie notulen)

6.1. Toerekening van indirect gemeten diensten van financiële intermediairs (IGDFI) voor de vaststelling van het bruto nationaal inkomen (BNI) (A7-0022/2010, Jean-Luc Dehaene) (stemming)

6.2. Beschikbaarstelling van middelen uit het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering: Duitsland – ontslagen (A7-0020/2010, Reimer Böge) (stemming)

6.3. Beschikbaarstelling van middelen uit het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering: Litouwen – ontslagen (A7-0021/2010, Reimer Böge) (stemming)

6.4. Beschikbaarstelling van middelen uit het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering: Litouwen – bouw (A7-0019/2010, Reimer Böge) (stemming)

6.5. Aanvullend protocol bij de Overeenkomst inzake samenwerking bij de bescherming van de kusten en het aquatisch milieu van het noordoosten van de Atlantische Oceaan tegen verontreiniging (A7-0009/2010) (stemming)

Vóór de stemming

Anna Rosbach, rapporteur. – (DA) Mevrouw de Voorzitter, ik heb om het woord gevraagd, omdat er door de planning voor de behandeling van dit belangrijke aanvullende protocol geen tijd was voor debat, noch in de commissie noch in de plenaire zitting. Het onderwerp van dit aanvullende protocol betekent dat het voor de EU-lidstaten mogelijk wordt om een gezamenlijke strijd tegen verontreiniging van de Atlantische Oceaan te voeren. Deze overeenkomst maakt deel uit van een serie regionale mariene overeenkomsten die de EU met een aantal afzonderlijke lidstaten en derde buurlanden heeft gesloten. Elke overeenkomst heeft betrekking op een ander deel van de zee rond de EU-landen en beoogt individuele of gezamenlijke maatregelen van de overeenkomstsluitende partijen in geval van verontreiniging of dreigende verontreiniging van water of kust. Ik maak er geen geheim van dat ik van ganser harte hoop dat dit aanvullende protocol het mogelijk zal maken om een groot aantal vormen van verontreiniging van de Atlantische Oceaan te bestrijden, aangezien dit protocol al te lang op zich heeft laten wachten. Het heeft twintig jaar geduurd vanwege meningsverschillen tussen Marokko en Spanje over de Westelijke Sahara. Dit zijn dus twintig jaren die verloren zijn gegaan. Het mariene milieu krijgt die jaren niet meer terug, maar dit benadrukt alleen maar hoe belangrijk het is dat wij in het Parlement het proces niet nog langer moeten laten duren. Ik hoop derhalve dat er, zoals toen we deze kwestie behandelden in de commissie, onder de leden van het Parlement brede steun zal zijn en ik dank u hartelijk voor uw steun.

6.6. Consumentenbescherming (A7-0024/2010, Anna Hedh) (stemming)

6.7. SOLVIT (A7-0027/2010, Cristian Silviu Buşoi) (stemming)**6.8. Veterinairrechtelijke voorschriften voor het niet-commerciële verkeer van gezelschapsdieren (A7-0082/2009, Bairbre de Brún) (stemming)****6.9. Verkeer van personen met een visum voor verblijf van langere duur (A7-0015/2010, Carlos Coelho) (stemming)**

Vóór de stemming

Carlos Coelho, rapporteur. – (PT) Mijnheer de Voorzitter, een paar woorden om eraan te herinneren dat de gemeenschappelijke visumcode al de volgende maand, op 5 april, in werking treedt. Daarom is het essentieel dat deze nieuwe verordening vóór die datum van kracht wordt.

Daar de Raad afwezig is wil ik dat in de notulen wordt opgenomen dat het Europees Parlement die wens heeft, mocht, zoals ik hoop, mijn verslag worden aangenomen.

De Voorzitter. – De Raad is inderdaad afwezig en dat is betreurenswaardig.

6.10. Verslag over het mededingingsbeleid 2008 (A7-0025/2010, Sophia in 't Veld) (stemming)**6.11. Scorebord van de interne markt (A7-0084/2009, Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein) (stemming)****7. Stemverklaringen****Mondelinge stemverklaringen****Verslag-Hedh (A7-0024/2010)**

Siiri Oviir (ALDE), schriftelijk – (ET) In de loop der jaren is men in het communautair beleid inzake consumentenbescherming veel meer rekening gaan houden met de veranderende behoeften en verwachtingen van mensen. Bovendien is dankzij de snelle ontwikkeling van e-handel de grensoverschrijdende dimensie van de consumentenmarkten in de Europese Unie aanzienlijk gegroeid, waardoor consumentenbescherming des te belangrijker is en dan vooral hoogwaardige consumentenbescherming.

Naar mijn mening zijn een scherper toezicht op de markt en handhavingsmechanismen, alsmede de doeltreffende en omvattende tenuitvoerlegging ervan, van wezenlijk belang voor het vergroten van het consumentenvertrouwen. Daarom heb ik de aanneming van het verslag en de amendementen daarin gesteund.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik heb dit verslag gesteund. Een effectief beleid voor de handhaving van de consumentenwetgeving vormt het hart van het functioneren van de interne markt.

We hebben behoefte aan een echte, goed functionerende interne markt met een hoog niveau van bescherming voor de consument, wat helaas nu nog niet het geval is. We hebben wel de regelgeving, maar deze wordt in de lidstaten niet naar behoren uitgevoerd. Het allerbelangrijkst is dat onze consumenten zich niet veilig voelen omdat ze de regels niet kennen en omdat in veel gevallen de compensatiemechanismen niet werken zoals ze zouden moeten werken.

De Commissie moet zich er meer voor inspannen dat de lidstaten richtlijnen correct toepassen en dat burgers voorlichting krijgen over hun rechten en, wat het allerbelangrijkst is, dat zij in de praktijk van die rechten gebruik kunnen maken.

Verslag-Buşoi (A7-0027/2010)

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Rapporteur, dames en heren, ik ben het zeker eens met dit initiatief. Ik ben het in het bijzonder eens met de versterking van het SOLVIT-netwerk en de verbreding van zijn activiteiten.

We mogen kosten noch moeite sparen om informatie over de activiteiten en mogelijkheden van deze Europese instelling te verspreiden in de nationale media, op het internet en in televisieprogramma's. Ik kan u echter vertellen dat er met twee maten wordt gemeten, dat de wetgeving niet op uniforme wijze wordt toegepast en dat er zelfs verschillende straffen gelden voor dezelfde activiteiten. Dank u, dat is precies wat ik wilde onderstrepen.

Alfredo Antonozzi (PPE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb voor het verslag-Bușoi gestemd, omdat ik van mening ben dat de dienst die door SOLVIT wordt verleend van fundamenteel belang is voor een duidelijke en transparante betrekking tussen de instellingen, de burgers en het bedrijfsleven, die een van de hoekstenen van de Europese Unie vormt.

SOLVIT heeft bewezen dat het een nuttig instrument is voor het oplossen van de problemen van burgers en bedrijven die de mogelijkheden van de interne markt ten volle willen uitbuiten. Veel landen in de EU hebben nog hindernissen in hun nationale wetgeving, en die moeten worden weggenomen. Daarom vind ik dat we onze steun moeten geven aan de toewijzing van extra middelen, de werving van meer deskundig personeel en de verbetering van de zichtbaarheid van deze dienst, ook op het niveau van lokale autoriteiten, waar SOLVIT zeer nuttig zou kunnen zijn.

Zuzana Roithová (PPE). - (CS) Als schaduwrapporteur zou ik graag alle collega's willen bedanken voor het feit dat het Parlement met zo'n enorme meerderheid ons verslag over het SOLVIT- netwerk goedgekeurd heeft. Dit is een duidelijk signaal aan de Raad en de Commissie om onze aanbevelingen serieus te nemen, die een beter gebruik beogen van dit voor burgers en ondernemers nuttige instrument. Het enige dat nodig is, is dat ondernemingen en burgers bekend zijn met het bestaan ervan. Ik zou graag geloven dat de Commissie het Parlement volgend jaar een volwaardig jaarverslag overleggen zal, waarmee het algemeen publiek inzicht krijgt in de klachten omtrent de ontzegging van de rechten die normalerwijze zouden moeten worden gegarandeerd door de Europese wetgeving.

Verslag-De Brún (A7-0082/2009)

Jarosław Kalinowski (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik zou graag mijn stem over het verslag van mevrouw De Brún willen toelichten. Ik dank u hartelijk voor het opstellen van het verslag. We stellen eisen aan het transport van dieren, niet alleen om ze te beschermen, maar vooral uit zorg voor de veiligheid en gezondheid van de mens. Ik wil mijn steun uitspreken voor maatregelen die gericht zijn op verlenging van de geldigheidsduur van de overgangsprocedures met als resultaat de eliminatie van rabiës in de Europese Unie. Uiteraard moeten we voorzichtig en verstandig omgaan met het vrije verkeer van huisdieren in de Europese Unie en rekening houden met de adviezen van wetenschappelijke experts.

Zuzana Roithová (PPE). - (CS) Ik heb voor verlenging van de overgangsperiode waarbinnen een aantal lidstaten kunnen afwijken van de veterinaire voorschriften gestemd, en wel omdat deze lidstaten beloofd hebben dat zij de volgende keer niet nog eens om verlenging van deze uitzonderingen vragen zullen. Ik heb, gezien de hogere eisen die zij stellen aan de papieren van huisdieren die met hun eigenaren naar andere landen reizen, alle begrip voor de zorgen van Ierland, Malta, Zweden en het Verenigd Koninkrijk. De belangrijkste risico's in verband hiermee zijn hondsdoelheid, echinokokkose en door teken overgedragen ziektes. Daarbij dient echter te worden aangetekend dat de verschillen die nu aanleiding geven tot een overgangsperiode voor een aantal lidstaten in de toekomst ongedaan gemaakt dienen te worden en ook dat het absoluut noodzakelijk is dat we gemeenschappelijk optreden en onszelf voorzien van geharmoniseerde wetgeving.

Peter Jahr (PPE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, ik kan mij voorstellen dat de afzonderlijke lidstaten aandringen op verlenging van de bijzondere regeling voor de invoer van huisdieren. Anderzijds moeten we altijd toezien op een goede verhouding tussen kosten en baten. Dat is in dit geval onvoldoende gebeurd. Daarom heb ik mij van stemming onthouden. Wat we nodig hebben, is een adequate en effectieve externe bescherming wat de invoer binnen de Europese Unie betreft. Tegelijkertijd moeten we streven naar meer harmonisatie binnen de EU, daar is de consument tevens bij gebaat. Anders raakt men het overzicht kwijt doordat bij de invoer in land A weer andere voorschriften gelden dan bij de invoer in land B.

Nicole Sinclair (NI). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik heb tegen het voorstel gestemd, vooral omdat ik uit het Verenigd Koninkrijk kom. Ik denk dat we daar al goede wetten hebben om dit aan te pakken en we willen niet zo'n situatie creëren dat het risico van hondsdoelheid ons eiland bereikt.

Ik begrijp ook helemaal niet waarom er in dit voorstel alleen naar honden, katten en fretten wordt verwezen en ik wil erop wijzen dat wijlen Screaming Lord Sutch, leider van de zogeheten Official Monster Raving

Loony Party, dit voorstel al 25 jaar geleden heeft gedaan en hij zal vandaag ongetwijfeld zeer tevreden naar beneden kijken.

Maar ja, veel van mijn kiezers in de West Midlands van het Verenigd Koninkrijk zullen sowieso veel van het beleid dat uit dit Parlement komt 'Monster Raving Loony'-beleid vinden.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, het doet me genoeg en hier weer als Voorzitter te zien.

We krijgen af en toe dit soort boodschappen van de Commissie dat de EU voldoende doet. Ze zou minder moeten doen, maar dan wel beter en zich moeten concentreren op de echt belangrijke zaken.

We hebben nu al deze moties over zaken als welke huisdieren we waar mee naartoe mogen nemen. Ik denk dat dit een kwestie van proportionaliteit is, denkt u ook niet? Landen hebben verschillende nationale omstandigheden. Ons land is een eiland zonder grenzen en wij zijn heel goed in staat om verstandige proportionele bilaterale of multilaterale afspraken met elkaar te maken.

Menen we werkelijk dat we beter af zijn als we een nieuwe administratieve bureaucratie creëren die in handen komt van dezelfde genieën die ons het gemeenschappelijk landbouwbeleid, het gemeenschappelijk visserijbeleid, de ongecontroleerde begrotingen en de hele rest van het EU-acquis hebben gebracht? Dit is iets wat heus wel aan de lidstaten kan worden overgelaten.

Verslag-Coelho (A7-0015/2010)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Het doel van de Schengenzone is vrij verkeer. Het is onlogisch dat veel houders van langlopende visa aanzienlijk minder bewegingsvrijheid in de Schengenzone hebben dan degenen met kortlopende visa. De EU-Visumcode moet over een maand van kracht worden, hoewel, zoals de analyse van de maatregelen van de lidstaten met betrekking tot langlopende visa en de toekenning van verblijfsvergunningen aantoont, er sprake is van diverse interpretaties en tenuitvoerleggingen, met als gevolg dat er fundamentele burgerrechten worden geschonden.

Met behulp van de voorstellen van de Commissie kan worden voorkomen dat zich praktische problemen en vertragingen voordoen met betrekking tot het toekennen van verblijfsvergunningen. Dergelijke problemen en vertragingen komen, zoals ik zei, tot nu toe in veel lidstaten voor. Dit is een zeer urgente kwestie: de Visumcode moet zeer snel van kracht worden en ik steunde de voorstellen in het verslag.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Ik heb voor de verordening ter verbetering van het verkeer van personen met een visum voor langdurig verblijf in de Schengenruimte gestemd. Het is niet meer dan logisch dat studenten, onderzoekers en ondernemers uit derde landen zich met een in ongeacht welke lidstaat uitgegeven visum in de hand vrij bewegen kunnen binnen de hele Europese Unie.

Ik wil nu echter de lidstaten opnieuw oproepen hun solidariteit te betonen met Tsjechië, dat vergeefs vecht tegen invoering van de visumplicht door Canada, een nog nooit eerder vertoonde ongelijke behandeling van EU-burgers. Canada denkt op dit moment eveneens na over invoering van de visumplicht voor andere lidstaten, waaronder Hongarije. Dat mogen we toch niet over onze kant laten gaan? Het probleem ligt in de gulle en daardoor zeer aantrekkelijke voorwaarden voor asielzoekers. Deze voorwaarden vragen er letterlijk om misbruikt te worden. Canada heeft weliswaar toegezegd ze te wijzigen, maar doet ondertussen niets. Mijn excuses dat ik opnieuw van de gelegenheid gebruik heb gemaakt om deze kwestie onder de aandacht te brengen.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Zoals ook in het debat te horen was, is dit voorstel bedoeld om het reizen binnen de Europese Unie te vergemakkelijken voor onderdanen van derde landen met een zogenaamd D-visum dat ze het recht geeft op verblijf voor langere duur in een lidstaat. Dit is nodig omdat bepaalde lidstaten om verschillende redenen niet in staat zijn op tijd een verblijfsvergunning af te geven, of de kaders van de Schengenregelgeving niet adequaat toepassen. De Hongaarse delegatie van de partij Fidesz heeft zich bij de eindstemming over deze wet onthouden van stemming, aangezien Hongarije tot nu toe de wetgeving ook al correct had omgezet en dit geen problemen opleverde. Door de mogelijkheden die door Schengen werden geboden op de juiste wijze te benutten, hebben we dit op efficiëntere wijze kunnen bewerkstelligen. Tegelijkertijd willen we benadrukken dat het in het elementaire belang is van onderdanen van derde landen die grenzen aan de Europese Unie, zo ook van de leden van de Hongaarse minderheden, om de mogelijkheid te krijgen zonder bureaucratische lasten rechtmatig op het grondgebied van EU-lidstaten te verblijven.

Daarvoor zijn zowel op communautair als op nationaal niveau wetten nodig die elkaar niet tegenwerken, maar onze doelstellingen versterken.

Verslag-In 't Veld (A7-0025/2010)

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, er staan veel goede dingen in dit verslag, maar ik kan geen steun geven aan paragraaf 35 waarin wordt gevraagd om invoering van een gemeenschappelijke geconsolideerde heffingsgrondslag voor de vennootschapsbelasting (de CCCTB).

Een van de dingen die er over de CCCTB worden gezegd is dat hij efficiënter zal zijn en dat hij een vereenvoudiging teweegbrengt. Maar aangezien bedrijven, zoals het er nu voor staat, er wel of niet voor kunnen kiezen, zouden we uiteindelijk 28 belastinggrondslagen hebben in plaats van de huidige 27. Dat kun je toch moeilijk een vereenvoudiging noemen.

Bovendien zou de CCCTB in de huidige vorm een herverdeling van Europese winsten over Europa inhouden. Een land als het mijne, Ierland, dat een groot deel van wat het produceert exporteert, zou dus worden gestraft, omdat de winsten natuurlijk aan de verkoopkant worden gemaakt. Het lijkt een beetje vreemd omdat het vrije verkeer van goederen in de EU centraal staat, terwijl we met het gebruik van de CCCTB in een situatie zouden komen waarin we exporterende landen straffen.

Ten slotte ben ik ook van mening dat de invoering hiervan schadelijk zou zijn voor het vermogen van Europa om directe buitenlandse investeringen aan te trekken, omdat de regels niet van toepassing zouden zijn op de lidstaat waar deze zouden plaatsvinden, maar alleen duidelijk zouden worden door middel van een of andere ingewikkelde formule die alleen achteraf kan worden toegepast. Ik denk dus dat dit ons vermogen om buitenlandse directe investeringen aan te trekken zeker zou schaden.

Verslag-Thun Und Hohenstein (A7-0084/2009)

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, om te beginnen wil ik mijn collega bedanken voor het opstellen van dit verslag, dat van wezenlijk belang is voor de economische groei. Ik sta volledig achter de waarnemingen en opmerkingen van de auteur over de omzetting en handhaving van de communautaire wetgeving in de lidstaten. Een efficiënt functionerende interne markt is een onmisbare voorwaarde voor de stabiele economie die we in tijden van crisis hard nodig hebben. Effectieve benutting van de mogelijkheden van deze markt is afhankelijk van doeltreffende samenwerking tussen instituten op nationaal en Europees niveau. Vermindering van bureaucratie, efficiënte communicatie tussen de bevoegde instanties, vereenvoudiging van procedures en harmonisatie van de voorschriften zullen resulteren in snelle en doeltreffende omzetting van de richtlijnen in de lidstaten. Publicatie van actuele gegevens en effectieve informatievoorziening aan burgers en ondernemers over hun rechten en de marktsituatie verbeteren de marktfunctie en maken de regels transparanter, waardoor eerlijke concurrentie gewaarborgd is.

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Mevrouw de Voorzitter, rapporteur, dames en heren, ik ben het eens met het initiatief en ik heb er vertrouwen in dat het mensen en bedrijven op nationaal niveau kan helpen. Ik betwijfel echter of het zonder duidelijk en streng gereguleerd toezicht op de situatie van de interne markt en het rechtsstelsel mogelijk zal zijn deze marktspelers effectief te redden, ongeacht hun grootte en de gebruikte diensten. Er moeten strenge straffen worden uitgedeeld als na analyse duidelijke overtredingen worden vastgesteld. Er moet absoluut naar de werkwijze worden gekeken bij het onderzoeken van klachten op internationaal niveau en voor het bepalen van criteria. Helaas wijzen de trieste statistieken in mijn land uit dat er in acht op de tien internationale zaken die op dit moment worden onderzocht, wordt geconstateerd dat staatsinstellingen of rechtbanken onjuist hebben gehandeld. Daarom denk ik dat het zonder een duidelijke regulering van de straffen niet mogelijk zal zijn het gewenste resultaat te behalen. Daar wil ik graag de aandacht op vestigen.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Om een stabiele en innovatieve economische omgeving te creëren, is het absoluut noodzakelijk om een goed functionerende interne markt te hebben. De interne markt zal echter alleen goed kunnen functioneren als de voorschriften van de Europese Unie die van invloed zijn op het functioneren ervan door al haar lidstaten worden aangenomen. Die aanneming kan alleen succesvol zijn als de parlementen van de lidstaten betrokken zijn bij het proces van het aannemen van de wetgeving. De aanneming ervan is ook van wezenlijk belang vanuit het oogpunt van het parlementaire toezicht. Aangezien deze standpunten ook in het verslag stonden, steunde ik de aanneming van het verslag van ganser harte.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Het Parlement heeft zoals verwacht alle drie verslagen over de werking van de interne markt goedgekeurd. De socialisten en de groenen keerden zich echter fel tegen het voorstel in het

verslag van collega Von Thun Und Hohenstein om op reguliere basis te testen of de interne markt goed werkt. Zij zeggen dat dit een aanslag zou betekenen op de huidige sociale en ecologische normen. Maar we weten toch allemaal wel dat deze normen inherent iets kosten? We weten toch drommels goed dat Europa zichzelf hiermee een hogere levenskwaliteit biedt? Tijdens het debat heeft links niet uitgelegd waarom zij zo bang is voor objectivering van deze waarden. Ik van mijn kant heb in ieder geval voor gestemd.

Schriftelijke stemverklaringen

Verslag-Dehaene (A7-0022/2010)

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het voorstel van de Commissie betreft de procedures voor de toerekening van indirect gemeten diensten van financiële intermediairs (IGDFI) voor de vaststelling van het bruto nationaal inkomen (BNI) van de lidstaten ten behoeve van de begroting en het stelsel van eigen middelen van de Europese Unie.

IGDFI vertegenwoordigen een deel van de opbrengst van financiële instellingen dat niet voortkomt uit de directe verkoop van diensten met een vaste prijs maar uit het hanteren van een hogere rentevoet voor leningen dan voor deposito's.

De Commissie stelt voor de toerekening van IGDFI voor de vaststelling van het BNI met terugwerkende kracht in te voeren, namelijk vanaf 1 januari 2005, de datum van inwerkingtreding van Verordening (EG) nr. 1889/2002. Dat voorstel leidt evenwel tot problemen met betrekking tot de exacte invulling van de terugwerkende kracht van het besluit.

Daarom zijn we het eens met het standpunt van de rapporteur dat de toerekening van de IGDFI voor het vaststellen van het BNI pas van start moet gaan op 1 januari 2010. Op die manier kunnen we verzekeren dat de toerekening van IGDFI vanaf 2010 op een correcte manier gebeurt, zodat het BNI nauwkeuriger kan worden berekend.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De toerekening van indirect gemeten diensten van financiële intermediairs (IGDFI) voor de vaststelling van het bruto nationaal inkomen (BNI) van de lidstaten ten behoeve van de begroting en het stelsel van eigen middelen van de Europese Unie is een oud voorstel dat al in 2005 had moeten worden toegepast. Het was evenwel noodzakelijk om deze methode op nauwkeurigheid te testen en na te gaan of de methode wel degelijk betrouwbare resultaten zou opleveren om de beoogde economische activiteiten correct te kunnen meten. Dat heeft gezorgd voor vertraging bij de invoering van de methode. Ik ben het ermee eens dat de methode niet met terugwerkende kracht wordt toegepast, zodat conflicten tussen lidstaten en eventuele juridische betwistingen worden voorkomen.

Verslag-Böge (A7-0020/2010)

Alfredo Antoniazzi (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Het gebruik van het Fonds voor aanpassing aan de globalisering als nuttig instrument om de gevolgen van de economische en financiële crisis op te vangen is een zeer goed initiatief dat een concreet antwoord biedt waar het gaat om financiële steun. Het is belangrijk erop te wijzen dat de mobilisering van dit fonds een prikkel moet zijn om ontslagen werknemers opnieuw aan het werk te krijgen.

Ik hoop dat er ook gehoor wordt gegeven aan de verzoeken van andere landen, zoals Italië, die een beroep moeten doen op dit speciaal fonds om de werknemers te steunen van de bedrijven die voor de gevolgen van de crisis opdraaien en gedwongen zijn om in hun personeelsbestand te snijden. In dit opzicht wil ik de Commissie echter vragen flexibeler te zijn bij het beoordelen van de subsidiabiliteitscriteria van het Fonds, dat ook geactiveerd moet worden in geval van structurele problemen in kleine en middelgrote lokale industriegebieden.

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG) is opgericht om extra steun te geven aan werknemers die de gevolgen van grote structurele veranderingen in de wereldhandelspatronen ondervinden. Het EFG staat sinds 1 mei 2009 ook open voor aanvragen om bijstand voor werknemers die zijn ontslagen als rechtstreeks gevolg van de wereldwijde financiële en economische crisis.

Ik steun dit voorstel om een bedrag van 6 199 341 euro ter beschikking te stellen ten behoeve van Duitsland. Deze beschikbaarstelling is het antwoord op de Duitse aanvraag van 13 augustus 2009 voor steun aan ontslagen werknemers in het autoproductiebedrijf Karmann Group.

In 2008 hebben de drie instellingen het belang bekrachtigd van een snelle procedure voor de goedkeuring van besluiten voor de beschikbaarstelling van EFG-middelen, zodat werknemers tijdig geholpen zouden kunnen worden. Er zijn zeven maanden verstreken voordat dit besluit werd goedgekeurd. Ik hoop dat de procedure om het EFG te activeren sneller kan worden afgewikkeld, zodat we het hoofd kunnen bieden aan rampen waarop onmiddellijk gereageerd moet worden. Als voorbeeld kan ik de recente tragedie op Madeira noemen.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) De Duitse Karmann-groep, ooit een welvarend en concurrerend bedrijf, is getroffen door de crisis in de automobielsector. Het faillissement van Karmann is aangevraagd en Volkswagen heeft onlangs een deel van het bedrijf overgenomen. Er wordt gevraagd 6 199 341 euro ter beschikking te stellen uit het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG), zodat steun kan worden gegeven aan 1 793 werknemers die door dit bedrijf zijn ontslagen.

Volgens de Commissie voldoet de aanvraag aan de subsidiabiliteitscriteria voor de beschikbaarstelling van middelen uit dit fonds. Het valt dan ook volledig te rechtvaardigen dat de Europese Unie deze werknemers in moeilijkheden steun verleent.

Ik hoop dat niettegenstaande deze moeilijke fase in hun bestaan de ontslagen werknemers hun vaardigheden en scholingsniveau kunnen verbeteren en zo weer snel kunnen terugkeren op de arbeidsmarkt.

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) Het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG) is opgericht om extra steun te geven aan werknemers die ontslagen zijn als gevolg van grote structurele veranderingen in de wereldhandelspatronen. Op die manier wordt gezocht naar oplossingen om hen weer te integreren in de arbeidsmarkt.

Het Interinstitutioneel Akkoord van 17 mei 2006 staat uitgaven uit het EFG toe tot een jaarlijks maximum van 500 miljoen euro. Het onderhavige voorstel betreft de beschikbaarstelling van 6 199 341 euro uit het EFG ten behoeve van Duitsland ter financiering van steun aan ontslagen werknemers in het autoproductiebedrijf Karmann Group.

Het EFG moet in overeenstemming met artikel 6 van de EFG-verordening de re-integratie van elke afzonderlijke ontslagen werknemer in een nieuwe baan garanderen. EFG-steun mag niet in de plaats komen van acties waartoe bedrijven verplicht zijn krachtens nationale wetgeving of collectieve overeenkomsten of aangewend worden voor de herstructurering van bedrijven of bedrijfstakingen.

We benadrukken opnieuw dat in het kader van de beschikbaarstelling van middelen uit het EFG de Commissie niet op systematische wijze betalingskredieten uit het Europees Sociaal Fonds moet overschrijven, aangezien het EFG is opgericht als een op zichzelf staand specifiek hulpmiddel met eigen doelstellingen en termijnen.

João Ferreira (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) De aanvragen voor de activering van het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG) volgen elkaar op. In dit geval moest worden gereageerd op een aanvraag van Duitsland voor steun aan ontslagen werknemers van het autoproductiebedrijf Karmann Group.

Op de allereerste plaats dient opgemerkt te worden dat het EFG slechts ten dele bepaalde gevolgen van de ernstige economische en financiële crisis kan verzachten. De middelen van het fonds zijn immers beperkt (maximaal 500 miljoen per jaar), en er gelden strenge subsidiabiliteitscriteria. Al een tijd lang ligt het aantal ontslagen werknemers ten gevolge van zogenaamde herstructureringen ruimschoots boven de aanvankelijke ramingen van de Commissie betreffende het aantal werknemers dat in aanmerking zou kunnen komen voor steun uit het EFG.

Er moet duidelijk gebroken worden met het neoliberale beleid dat in de landen van de Europese Unie tot de economische en sociale ramp leidt die we met onze eigen ogen kunnen zien. Er moet veel meer gedaan worden dan het verstrekken van louter lapmiddelen voor deze ramp, hoewel die ook nodig zijn. Ook moeten we wijze op het onrechtvaardige karakter van de verordening, waardoor landen met hogere inkomens – met name hogere lonen en werkloosheidsuitkeringen – beter begünstigd worden.

We blijven hameren op de urgente noodzaak van een echt steunplan voor de productiesector en het scheppen van banen met rechten in de landen van de Europese Unie.

Peter Jahr (PPE), schriftelijk. – (DE) Ik stel het zeer op prijs dat het Europees Parlement vandaag heeft ingestemd met het verlenen van EU-steun aan de ontslagen medewerkers van het autoproductiebedrijf Karmann voor een bedrag van 6,2 miljoen euro. Van het beschikbare bedrag van in totaal 9 miljoen euro draagt de Europese Unie nu 65 procent bij. Deze gelden moeten worden aangewend om ca. 1 800 mensen extra omscholing

en trainingsmaatregelen aan te bieden, zodat zij zo snel mogelijk weer een baan zullen vinden. Het gaat hier om een concrete bijdrage van de Europese Unie om mensen in de crisis te helpen. De EU laat daarmee duidelijk zien dat zij bereid en in staat is ook individuen in noodsituaties de helpende hand te bieden. Het is nu zaak dat het geld soepel en direct beschikbaar wordt gesteld, zodat deze mensen snel op de reguliere arbeidsmarkt kunnen terugkeren. De EU moet echter, in aanvulling op deze steun in individuele gevallen, tevens extra maatregelen treffen om de gevolgen van de financiële crisis het hoofd te bieden. Globalisering in de zin van internationale arbeidsverdeling (verdeling van welvaart) is zinvol en belangrijk. De Commissie, het Europees Parlement en de lidstaten moeten zich in de toekomst echter meer inspannen voor eerlijke concurrentievoorwaarden in de internationale economische betrekkingen, om benadeling van bepaalde landen of sectoren te voorkomen.

Alan Kelly (S&D), schriftelijk. – (EN) Dit voorstel voor de beschikbaarstelling van middelen uit het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG) voor Duitse werknemers zou – evenals het voorstel van de Litouwse koelsector – een van de eerste begunstigden van het fonds in 2010 opleveren. Dit zijn allebei goede toepassingen. Ik ben verheugd dat de nieuwe Commissie zich inzet voor de handhaving van het fonds dat mensen niet slechts een beetje geld geeft na gedwongen ontslag maar hen echt helpt. Mijn eigen kiesdistrict heeft ook van dit fonds geprofiteerd en ik hoop dat het dit in de toekomst kan blijven doen. Door de mondiale economische neergang is de vraag naar luxeartikelen sterk gedaald en hoewel de huidige problemen in de auto-industrie hierdoor te begrijpen zijn, zijn ze daarom niet minder triest. De situatie in Duitsland is extra pijnlijk vanwege de aantallen. Er zijn binnen dezelfde industriële sector 2 476 ontslagen gevallen. Ik hoop dat de 6,199 miljoen euro ertoe zullen bijdragen dat de werknemers, hun gezinnen en de sector een weg uit de crisis vinden.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) De EU is een ruimte van solidariteit waar het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG) deel van uitmaakt.

Deze steun is essentieel om werklozen en slachtoffers van bedrijfsverplaatsingen in onze gemonialiseerde economie de helpende hand te bieden. Steeds meer bedrijven verplaatsen hun activiteiten, waarbij zij profiteren van de lage loonkosten in verscheidene landen, met name in China en India. Landen die de rechten van werknemers eerbiedigen, ondervinden daar de schadelijke gevolgen van.

Het EFG is bestemd voor steun aan werknemers die het slachtoffer zijn van bedrijfsverplaatsingen. Het is essentieel hen via dit fonds te helpen, zodat ze in de toekomst weer werk vinden. In het verleden is het EFG gebruikt door andere EU-landen, met name Portugal en Spanje. Deze keer moet steun worden verleend aan Duitsland.

Andreas Mölzer (NI), schriftelijk. – (DE) Ik heb vóór het verslag betreffende de beschikbaarstelling van middelen uit het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering gestemd. Duitsland had om steun gevraagd in verband met ontslagen in de auto-industrie – bij de Karmann Group. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het geld uit het fonds moet bijdragen tot de re-integratie van elke afzonderlijke ontslagen werknemer in de arbeidsmarkt en niet mag worden gebruikt ter compensatie van maatregelen om bedrijven of sectoren te herstructureren. Ik ben van mening dat wij, uit solidariteit met ons buurland en met de werknemers in kwestie, onmiddellijk moeten overgaan tot verstrekking van de gelden, die helaas nodig zijn wegens de voortschrijdende globalisering en de economische en financiële crisis die door speculanten aan deze en gene zijde van de Atlantische Oceaan veroorzaakt is.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor de resolutie van het Europees Parlement gestemd betreffende de beschikbaarstelling van middelen uit het EFG, ter ondersteuning van de 2 476 ontslagen werknemers in de Duitse autoproduktiesector. De periode van werkloosheid zal door de Duitse overheid worden gebruikt voor een brede vergroting van vaardigheden, niet alleen met betrekking tot beroepsopleidingen en hoger onderwijs, maar ook om geïmmigreerde en laagopgeleide werknemers basisvaardigheden aan te leren voor re-integratie op de arbeidsmarkt.

Op Europees niveau hebben we in de autoproduktiesector te maken met vergelijkbare situaties in Zweden, waar 2 258 werknemers zijn ontslagen, in Oostenrijk, waar 774 ontslagen zijn gevallen in bedrijven die motorfietsen, aanhangwagens en semiaanhangwagens bouwen, en in België, waar in de sector meer dan 2 500 werknemers overtuollig zijn geworden. In heel Europa zullen meer dan 8 000 arbeidsplaatsen verdwijnen vanwege de herstructurering van de autoproduktiesector.

De aan ontslagen werknemers geboden financiële hulp moet zo snel mogelijk en zo efficiënt mogelijk beschikbaar worden gemaakt. Het gaat hier echter om een maatregel op korte termijn, die het probleem van

verdwijnende arbeidsplaatsen niet zal oplossen. De EU heeft een sterk industriebeleid nodig voor de autoproductiesector, om arbeidsplaatsen te behouden en zelfs nieuwe te creëren.

Verslag-Böge (A7-0021/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), schriftelijk. – (LT) We hebben vandaag gestemd over drie verzoeken om hulp van het Europees fonds voor aanpassing aan de globalisering. Ik heb alle drie die verzoeken gesteund, aangezien ik van mening ben dat onze burgers de hulp die dit fonds biedt op dit moment bijzonder nodig hebben. In mei 2009 stond de Europese Commissie in uitzonderlijke gevallen afwijking van de bepalingen in de verordening toe en gaf zij, rekening houdend met de situatie die is ontstaan door de economische en financiële crisis, toestemming om de hulp te richten op werklozen.

Ik vind het heel erg dat sommige lidstaten waar de werkloosheid en het armoedepijl erg hoog zijn, niet op tijd hulp konden aanvragen en daardoor niet konden profiteren van de mogelijkheden die dit fonds biedt om hulp te bieden aan werklozen. Ik vind dat de Europese Commissie ook moet toelichten of de hulp die vanuit dit fonds wordt geboden effectief wordt gebruikt en of deze hulp werkelijk toegevoegde waarde heeft voor de mensen voor wie hij is bedoeld.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), schriftelijk. – (LT) Ik heb voor dit verslag gestemd, omdat financiële hulp van het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG) ontslagen werknemers zal helpen terug te keren naar en te integreren in de arbeidsmarkt. Tijdens de financiële en economische crisis is het werkloosheidspeil in Litouwen in twaalf maanden tijd aanzienlijk gestegen en het is daarom noodzakelijk om ons aan te passen aan de effecten van de crisis en te zorgen voor op zijn minst tijdelijke financiële steun om banen te creëren voor de ontslagen werknemers van het bedrijf Snaigė. In dit geval hebben we het niet over een paar werknemers die door het bedrijf zijn ontslagen, maar over een enorm aantal mensen, ongeveer 651 werknemers, in de leeftijdscategorie van 25-54 jaar. Ik ben blij dat de langverwachte stemming over de toekenning van tijdelijke financiële hulp vandaag heeft plaatsgevonden, want deze gevoelige kwestie met betrekking tot het Litouwse bedrijf en zijn ontslagen werknemers was vertraagd en enkele van de werknemers van het betreffende bedrijf zijn hun baan al in november 2008 kwijtgeraakt. Ik hoop dat de fondsen die door de stemming van vandaag zijn goedgekeurd doelmatig en effectief zullen worden besteed.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) Een van de kenmerken van het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering is het bevorderen van de ondernemingsgeest. De Europese instellingen en de regeringen van de lidstaten dienen dat te zien als een essentiële bijdrage om de Europese industrie in staat te stellen het hoofd te bieden aan de uitdagingen waar ze voor staat.

Ik meen dat overheidsbeleid zich niet moet beperken tot het bevorderen van die ondernemingsgeest en zich vooral ook bezig moet houden met het verwijderen van kunstmatige en bureaucratische barrières voor ondernemingsactiviteiten. Op dat vlak dient er nog veel te gebeuren.

Het is natuurlijk terecht dat er maatregelen worden genomen die tot doel hebben werknemers die ten gevolge van de globalisering werkloos zijn geworden een baan te bezorgen, te herplaatsen of te herscholen, zoals in dit geval de ontslagen werknemers bij een koelkastenfabriek in Litouwen, AB Snaigė, en bij twee toeleveringsbedrijven. Maar het is eveneens terecht maatregelen te nemen die met het oog op het handhaven van rechtvaardigheid en gezonde concurrentie bedrijven en hun leidinggevend kader sterker proberen te maken in de context van een open economie waar de concurrentie voortdurend toeneemt.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) De EU is een ruimte van solidariteit waar het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG) deel van uitmaakt.

Deze steun is essentieel om werklozen en slachtoffers van bedrijfsverplaatsingen in onze gemonialiseerde economie de helpende hand te bieden. Steeds meer bedrijven verplaatsen hun activiteiten, waarbij zij profiteren van de lage loonkosten in verscheidene landen, met name in China en India. Landen die de rechten van werknemers eerbiedigen ondervinden daar de schadelijke gevolgen van.

Het EFG is bestemd voor steun aan werknemers die het slachtoffer zijn van bedrijfsverplaatsingen. Het is essentieel hen via dit fonds te helpen, zodat ze in de toekomst weer werk vinden. In het verleden is het EFG gebruikt door andere EU-landen, met name Portugal en Spanje. Deze keer moet steun worden verleend aan Litouwen.

Vilja Savisaar (ALDE), schriftelijk. – (ET) De resolutie van vandaag dat de Europese Unie het gebruik van het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering steunt met drie verslagen, waarvan er twee over

Litouwen gaan en één over Duitsland, moet in elk opzicht worden verwelkomd en toont concreet aan dat de Europese Unie direct de situatie kan verlichten van mensen die zijn ontslagen en dat zij kan helpen met hun herscholing. In Estland hebben in de afgelopen achttien maanden meer dan 30 000 mensen in de bouwsector hun baan verloren en ik wil daarom de Estse regering en het ministerie van Sociale Zaken oproepen zonder schroom hulp te vragen uit de Europese fondsen die voor dergelijke situaties zijn opgericht. Het is goed erop te wijzen dat, hoewel vandaag Duitsland en Litouwen steun kregen, de werkloosheid volgens gegevens van Eurostat het hoogste is in Spanje, Letland en Estland en dat die landen dus ook zouden kunnen overwegen hoe de Europese Unie hun directe hulp zou kunnen geven.

Viktor Uspaskich (ALDE), schriftelijk. – (LT) Rapporteur, dames en heren, ik verwelkom dit initiatief voor het steunen van werknemers die getroffen zijn door het globaliseringsproces. Ik steun het van harte en ik ben blij dat in dit geval mensen in Litouwen hulp zullen krijgen. In het algemeen ben ik van mening dat het totaalbedrag van dit fonds vervelvoudigd zou moeten worden door minder geld uit te trekken voor andere zaken. Ik ben ervan overtuigd dat een dergelijk fonds ook zou moeten gelden voor eigenaars van bedrijven. Zij hebben vaak zo veel te lijden dat ze later niet meer kunnen opkrabbelen om een nieuw bedrijf op te zetten. In veel gevallen lijden eigenaars van bedrijven meer dan hun werknemers: om risico's te nemen bij het zaken doen, om banen te creëren en belasting te betalen, zetten ze niet alleen hun eigen aandelen op het spel, maar ook hun persoonlijke bezit. Daarom zou het goed zijn als we – door elk geval afzonderlijk te bekijken – zouden onderzoeken of het mogelijk zou zijn om ook hulp te bieden aan bedrijfseigenaren die getroffen zijn door de globalisering en de wereldwijde economische crisis.

Verslag-Böge (A7-0019/2010)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), schriftelijk. – (LT) Ik ben blij dat we vandaag konden stemmen over de toekenning van fondsen uit het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG), met als doel 1 118 893 euro uit te trekken voor financiële steun aan werknemers die zijn ontslagen bij 128 bedrijven in de bouwsector in Litouwen. De bouwsector in Litouwen maakt zware tijden door, aangezien er als gevolg van de financiële en economische crisis veel minder vraag is naar bouwwerkzaamheden en het in deze recessie voor Litouwse burgers heel moeilijk is om een lening te krijgen voor het bouwen of kopen van een huis. Ik heb voor dit verslag gestemd, omdat deze financiële hulp van de EU mensen die het slachtoffer van globalisering zijn geworden zal helpen werk te vinden en terug te keren naar de arbeidsmarkt en hen zal helpen ontsnappen aan de greep van de recessie. Daarom moeten we in deze situatie solidair zijn met de werknemers die zijn ontslagen als gevolg van veranderingen in de wereldwijde economie en de vermindering van het aantal banen in bepaalde sectoren als gevolg van de financiële crisis.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) Steeds meer Europese landen dienen aanvragen in om geld beschikbaar te stellen uit het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG). Dat maakt duidelijk dat de effecten van de mondialisering zich overal voordoen en dat het fonds de juiste naam draagt.

In het algemeen gesproken zijn de effecten van de mondialisering positief gebleken, maar we moeten wel rekening houden met situaties waarin minder concurrerende sectoren door de mondialisering worden getroffen. Dat geldt ook voor de Litouwse bouwsector.

Het gaat hier om duidelijk afgebakend geval van steunverlening die beperkt is in de tijd. Daarom moeten alle politieke besluitvormers, ondernemers en werknemers zich bezinnen op nieuwe vormen om het verloren terrein op het vlak van het concurrentievermogen terug te winnen en toegang tot nieuwe markten te krijgen. Als dat niet gebeurt, dan is steun zoals verleend door het EFG slechts een lapmiddel dat uiteindelijk ontoereikend zal blijken.

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) Het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG) is opgericht om extra steun te geven aan werknemers die ontslagen zijn als gevolg van grote structurele veranderingen in de wereldhandelspatronen. Op die manier wordt gezocht naar oplossingen om hen weer te integreren in de arbeidsmarkt.

De Europese Unie moet alle beschikbare middelen gebruiken om te reageren op de gevolgen van de mondiale economische en financiële crisis. In dat verband kan het EFG een essentiële rol spelen om werkloze werknemers te re-integreren.

Het Interinstitutioneel Akkoord van 17 mei 2006 staat uitgaven uit het EFG toe tot een jaarlijks maximum van 500 miljoen euro. Het onderhavige voorstel betreft de beschikbaarstelling van 1 118 893 euro uit het EFG ten behoeve van Litouwen ter financiering van steun aan ontslagen werknemers in 128 bouwbedrijven.

We benadrukken opnieuw dat in het kader van de beschikbaarstelling van middelen uit het EFG de Commissie niet op systematische wijze betalingskredieten uit het Europees Sociaal Fonds moet overschrijven, aangezien het EFG is opgericht als een op zichzelf staand specifiek hulpmiddel met eigen doelstellingen en termijnen.

João Ferreira (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) De aanvragen voor de activering van het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG) volgen elkaar op. In dit geval moest worden gereageerd op een aanvraag van Litouwen voor steun aan ontslagen werknemers in 128 bouwbedrijven.

Op de allereerste plaats dient opgemerkt te worden dat het EFG slechts ten dele bepaalde gevolgen van de ernstige economische en financiële crisis kan verzachten. De middelen van het fonds zijn immers beperkt (maximaal 500 miljoen per jaar), en er gelden strenge subsidiabiliteitscriteria. Al een tijd lang ligt het aantal ontslagen werknemers ten gevolge van zogenaamde herstructureringen ruimschoots boven de aanvankelijke ramingen van de Commissie betreffende het aantal werknemers dat in aanmerking zou kunnen komen voor steun uit het EFG.

Er moet duidelijk gebroken worden met het neoliberale beleid dat in de landen van de Europese Unie tot de economische en sociale ramp leidt die we met onze eigen ogen kunnen zien. Er moet veel meer gedaan worden dan het verstrekken van louter lapmiddelen voor deze ramp, hoewel die ook nodig zijn. Ook moeten we wijze op het onrechtvaardige karakter van de verordening, waardoor landen met hogere inkomens – met name hogere lonen en werkloosheidsuitkeringen – beter begünstigd worden.

We blijven hameren op de urgente noodzaak van een echt steunplan voor de productiesector en het scheppen van banen met rechten in de landen van de Europese Unie.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) De EU is een ruimte van solidariteit waar het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG) deel van uitmaakt.

Die steun is essentieel om werklozen en slachtoffers van bedrijfsverplaatsingen in onze gemonialiseerde economie de helpende hand te bieden. In het onderhavige geval gaat het om ontslagen werknemers van meer dan 120 bouwbedrijven die hun poorten hebben moeten sluiten vanwege de zware crisis in de sector.

Het EFG is bestemd voor steun aan werknemers die getroffen worden door de gevolgen van grote structurele veranderingen in de wereldhandelspatronen en begeleiding bij hun re-integratie in de arbeidsmarkt. In het verleden is het EFG gebruikt door andere EU-landen, met name Portugal en Spanje. Deze keer moet steun worden verleend aan Litouwen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), schriftelijk. – (RO) In september 2009 heeft Litouwen om steun verzocht van het Europees Fonds voor aanpassing aan globalisering (EFG), naar aanleiding van de ontslagen bij 128 bedrijven in de bouwsector. Ik heb gestemd voor de resolutie van het Europees Parlement betreffende de beschikbaarstelling van middelen uit het EFG voor de bouwsector in Litouwen.

Ik ben van mening dat een eco-efficiënte economie en het bouwen van energie-efficiënte gebouwen kan bijdragen aan economisch herstel in de EU. Deze sectoren kunnen tot 2020 naar schatting ongeveer twee miljoen arbeidsplaatsen creëren in geheel Europa.

In 2006 waren er ongeveer 2,9 miljoen bedrijven actief in de bouwsector, met een omzet van 510 miljard euro en werk voor 14,1 miljoen mensen in de 27 lidstaten. Als gevolg van de economische en financiële crisis is het activiteitenvolume in de bouwsector in de eerste twee kwartalen van 2009 in Litouwen gedaald met respectievelijk 42,81 procent en 48,04 procent, in vergelijking met het begin van 2008. Dit heeft een negatieve invloed op Litouwen, dat toch al een van de hoogste werkloosheidscijfers in de EU heeft. Met name de bouwsector is zwaar getroffen: alleen al in 2008 was deze sector verantwoordelijk voor een verlies van bijna 10 procent aan arbeidsplaatsen.

Viktor Uspaskich (ALDE), schriftelijk. – (LT) Ik steun dit initiatief van harte en ik stem voor de hulp aan medewerkers van bouwbedrijven die getroffen zijn door de huidige wereldwijde crisis en het globaliseringsproces. Ik weet zeker dat wij er allemaal schuld aan hebben dat het niet gelukt is een einde te maken aan de zeepbel die is opgeblazen door vastgoedhandelaren en bouworganisaties. Het was duidelijk dat het tot een crisis zou leiden. Het is de plicht van politici om de burgers te dienen en tegenslag te voorkomen. Daarom stel ik bij de stemming voor dit project voor de financiële steun te vergroten, aangezien 1 miljoen euro een druppel op een gloeiende plaat is voor de honderden bedrijven die getroffen zijn en die tienduizenden werknemers in dienst hebben. In gesprekken met mensen die voor zulke bedrijven werken, heb ik gehoord dat die mensen niet meer geloven in hun eigen staat of in de Europese Unie. Door dit type hulp uit te breiden

zouden we dan ook het imago van de Europese Unie zelf verbeteren en het vertrouwen in de nationale staten versterken.

Verslagen-Böge (A7-0021/2010), (A7-0019/2010)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Ik sta volledig achter de twee door het Parlement aangenomen verslagen van Reimer Böge over de financiële steun uit het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering aan ontslagen werknemers in Litouwen, en ik ben andere collega's die hun steun hebben verleend dankbaar. Ik was helaas te laat om aan de stemming deel te nemen, omdat de lift niet werkte toen ik op weg was naar de vergaderzaal.

Beide verslagen – over de situatie in de bouwsector en over het bedrijf Snaigė – gaan over de schrijnendste gevallen van werkloosheid in Litouwen. De financiële steun van de EU zal de ellende van de Litouwse werknemers verlichten.

De bouwsector is in Litouwen een van de zwaarst getroffen sectoren. Er zijn nu meer dan honderd bedrijven failliet gegaan. De 1,1 miljoen euro zal ten goede komen aan bijna 1 000 werknemers in deze zeer gevoelige en zwaar getroffen sector.

Bij Snaigė is de situatie niet veel anders – de steun van 258 000 euro uit het EFG is bestemd voor 650 ontslagen werknemers in een stad met een van de hoogste werkloosheidspercentages (nu bijna 20 procent).

Hoewel dit misschien slechts het topje van de ijsberg van het werkloosheidsprobleem in Litouwen is, zal de financiële steun ten goede komen aan degenen die deze het hardst nodig hebben.

Verslagen-Reimer Böge (A7-0020/2010), (A7-0021/2010), (A7-0019/2010)

Regina Bastos (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG) is opgericht in 2006 om extra steun te geven aan werknemers die ontslagen zijn als gevolg van grote structurele veranderingen in de wereldhandelspatronen en om hen te begeleiden bij hun re-integratie in de arbeidsmarkt.

Het EFG staat sinds 1 mei 2009 ook open voor aanvragen om bijstand voor werknemers die zijn ontslagen als rechtstreeks gevolg van de economische en financiële crisis. We worden op dit moment geconfronteerd met deze ernstige economische en financiële crisis, waarvan werkloosheid een van de belangrijkste gevolgen is. Onder die omstandigheden moet de EU alle beschikbare middelen inzetten om te reageren op de effecten van de crisis. Daarbij denk ik met name aan steun voor degenen die van de ene op de andere dag werkloos zijn geworden.

Daarom heb ik voor dit voorstel gestemd betreffende de beschikbaarstelling van EFG-middelen ten behoeve van Litouwen voor steun aan ontslagen werknemers in 128 bedrijven in de bouwsector.

Andrew Henry William Brons (NI), *schriftelijk*. – (EN) Hoewel we tegen het lidmaatschap van de EU zijn en daarom ook tegen EU-fondsen, is het geld in dit fonds al toegekend en daarom geen 'nieuw' geld.

We zouden liever zien dat steun voor ontslagen werknemers wordt verschaft door de nationale regeringen. Zolang de EU echter de bevoegde instantie is, moet de steun voor ontslagen werknemers kennelijk uit dit fonds komen.

Er zal in het Verenigd Koninkrijk kritiek zijn op dit aan Duitse en Litouwse werknemers uitgekeerde geld. Indien er echter een voorstel zou komen om fondsen beschikbaar te stellen voor (bijvoorbeeld) onze staalarbeiders die in dienst zijn van Corus, dan zouden we geen bezwaar kunnen maken tegen een dergelijke bijdrage. Daarom kunnen we, logisch gezien, niet tegen deze bijdragen zijn.

Bruno Gollnisch (NI), *schriftelijk*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, wij stemmen voor de verslagen van de heer Böge betreffende de beschikbaarstelling van middelen uit het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering, waarbij we vooral denken aan de werknemers die moeten afvloeien. Wij voelden ons hierbij echter ook enigszins ongemakkelijk. In werkelijkheid is dit fonds namelijk dweilen met de kraan open gezien de omvang van de sociale gevolgen van uw onverantwoordelijke ultravrijmarktbeleid.

In weerwil van uw ontkenningen geeft het soms de indruk dat het geld van de Europese belastingbetalers wordt gebruikt om beleid te financieren dat gericht is op de relocatie en herstructurering van grote ondernemingen, waarbij het Europa van Brussel tegelijkertijd de goedkope optie krijgt om zich 'solidair' te verklaren met de werklozen die het creëert. Een andere reden voor ons ongemakkelijk gevoel: de drempels om in aanmerking te kunnen komen voor dit fonds, met name in termen van afvloeiingsaantallen. Want

het zijn voornamelijk en wederom – behalve in uitzonderlijke gevallen – de bijzonder grote ondernemingen die hiervan profiteren. Het lijkt erop dat de werknemers van middelgrote, kleine en bijzonder kleine ondernemingen, de kleine ondernemers en onderneemsters die het bijltje erbij neergooien, eens te meer worden vergeten in het economisch en sociaal beleid.

Verslag-Rosbach (A7-0009/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), schriftelijk. – (PT) Wij stemmen voor deze resolutie teneinde de ecologische duurzaamheid van de regio's van de Atlantische Oceaan te verzekeren. Die duurzaamheid betreft in het bijzonder de eilanden van de Unie, die een essentieel element van de maritieme dimensie van de EU vormen en die met specifieke problemen en noden te kampen hebben. Milieuproblemen zijn daar een voorbeeld van.

De Azoren hebben de grootste exclusieve economische zone van de Europese Unie. In het kader van dit debat is het van belang de milieubewaking van de zeeën van de Atlantische Oceaan te garanderen. Het bestaan van de bevolking van die eilanden is afhankelijk van de goede ecologische toestand van de omringende wateren. In dat verband zijn duidelijk omschreven ecologische minimumkwaliteitsdoelstellingen van belang, terwijl we tegelijkertijd voor bewakingsprogramma's moeten zorgen die de goede ecologische staat kunnen garanderen.

Verder is het nodig de door de rapporteur genoemde zaken te behandelen, zoals scheepsongevallen en de zogeheten 'plastic soep'. Beide kunnen vernietigende gevolgen hebben voor de economische, sociale en ecologische duurzaamheid van de regio's van de Atlantische Oceaan. Dat betekent dat we ons niet kunnen onttrekken aan specifieke maatregelen die afgestemd zijn op de ecologische en sociaaleconomische realiteit van de mariene ecosystemen in de Atlantische Oceaan.

Daarom is het sluiten van deze overeenkomsten belangrijk voor de duurzame ontwikkeling van gemeenschappen die afhankelijk zijn van de Atlantische Oceaan.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), schriftelijk. – (PT) Ik verheug me over het afsluiten van dit aanvullend protocol, waarmee een politiek conflict wordt opgelost dat Spanje en Marokko belette de Overeenkomst inzake samenwerking bij de bescherming van de kusten en het aquatische milieu van het Noordoost-Atlantisch gebied tegen verontreiniging te ratificeren (Overeenkomst van Lissabon). Bescherming van kusten en wateren is van strategisch belang voor het sociaaleconomisch welzijn van kustgemeenschappen, lokale ontwikkeling, werkgelegenheid en het behouden en starten van economische activiteiten. We dienen een goede ecologische toestand van alle mariene wateren van de Europese Unie te verzekeren teneinde duurzame ontwikkeling te garanderen. Dit protocol is nauw verbonden met zaken als milieubescherming, klimaatverandering, veiligheid, volksgezondheid, regionale ontwikkeling, betrekkingen met derde landen en ontwikkelingssamenwerking. Dit protocol zal het mogelijk maken de verschillende vormen van verontreiniging van de Atlantische Oceaan te bestrijden. De essentie van het protocol is het garanderen van samenwerking tussen de overeenkomstsluitende partijen bij het bestrijden van verontreiniging of dreigende verontreiniging van water of kust via een speciaal mechanisme. De partijen zijn verplicht tot het opzetten en toepassen van hun eigen structuren en plannen voor noodsituaties.

Diane Dodds (NI), schriftelijk. – (EN) Ik heb tegen dit verslag gestemd met in gedachten goed nieuws over ons mariene milieu. De rapporteur heeft het over de 'plastic soep', de drijvende massa van plastic en rubber in de Stille Oceaan, en wijst op wat als een steeds groter wordend probleem in de Atlantische Oceaan wordt beschreven, namelijk dat van de verloren visnetten. In dit verband kan gewezen worden op het werk van KIMO Internationaal en hun 'vuilvisproject'. Dit project waarmee de Nederlandse regering en Nederlandse vissers in maart 2000 zijn begonnen, was oorspronkelijk bedoeld om met behulp van visnetten het afval uit de Noordzee te halen. KIMO Internationaal heeft dit project sindsdien met financiële steun van de EU uitgebreid naar havens in het Verenigd Koninkrijk, Zweden en Denemarken.

Sinds 2001 hebben EU-vissers honderden tonnen afval uit onze zeeën verwijderd en aan wal gebracht, waar het is verzameld en op een verantwoordelijke manier is opgeruimd. Alle bij dit project betrokken EU-vissers moeten worden geprezen voor hun inzet, waardoor er voortdurend afval uit de zee wordt gehaald, ten gunste van de vissector, de dieren in zee en het milieu.

Robert Dušek (S&D), schriftelijk. – (CS) De EU heeft zowel met de lidstaten als naburige derde landen een reeks verdragen en overeenkomsten gesloten met betrekking tot het maritiem milieu, te weten het Verdrag van Helsinki, de Overeenkomst van Bonn, het Verdrag van Barcelona en de zogeheten Overeenkomst van Lissabon. Deze overeenkomsten en verdragen hadden tot doel individuele en collectieve maatregelen te

treffen in geval van dreigende of reeds plaatsvindende vervuiling van de zee of kustgebieden. De Overeenkomst van Lissabon werd weliswaar reeds in 1990 ondertekend, maar is als gevolg van territoriale twisten tussen Spanje en Marokko nooit daadwerkelijk van kracht geworden. In 2008 ondertekenden alle verdragspartners een aanvullend protocol waarmee dit dispuut werd opgelost en dus staat niets de inwerkingtreding van deze overeenkomst meer in de weg. De rapporteur wees in haar verslag op twee permanente en steeds acutere problemen in verband met de vervuiling van de zee en de kustgebieden. Allereerst is er de enorme drijvende massa plastic en rubberen voorwerpen in de Stille Oceaan, qua oppervlakte 34 keer zo groot als het oppervlakte van een middelgrote lidstaat als Nederland. Het tweede permanente probleem dat Anna Rosbach in het verslag onder de aandacht brengt en waarvoor zij om een oplossing vraagt, betreft de grote hoeveelheid oude, afgedankte en verloren vissersnetten. Dit verslag is het lichtend voorbeeld van constructieve arbeid gericht op de oplossing van de grootste problemen op het gebied van de vervuiling van de zee en kustgebieden, en daarom zal ik voorstemmen.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Twintig jaar na ondertekening kan de Overeenkomst inzake bescherming van de kusten en het aquatische milieu van het Noordoost-Atlantisch gebied tegen verontreiniging, die door Portugal, Spanje, Frankrijk, Marokko en de EU is afgesloten, in werking treden nadat alle overeenkomstsluitende partijen hebben geratificeerd. Nu stelt de Raad namens de Europese Gemeenschap voor een aanvullend protocol af te sluiten, waardoor de overeenkomst eindelijk van kracht kan worden.

Deze overeenkomst is uiterst belangrijk voor Portugal gezien de lengte van de Portugese kust en het belang van de zee voor de nationale economie. Daar ik de rampen met de Erika en de Prestige niet ben vergeten, feliciteer ik de Raad en de lidstaten met het afsluiten van dit aanvullend protocol. Ik hoop dat de overeenkomst snel en op doeltreffende wijze in werking kan treden zodat onze kusten beter beveiligd zullen zijn tegen milieurampen, zoals we die helaas in het recente verleden enkele malen voor onze kusten hebben meegemaakt.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het verheugt mij dat dit verslag is aangenomen, waardoor een netwerk van regionale overeenkomsten inzake verontreiniging van de zee, die tussen de EU, bepaalde lidstaten en enkele derde landen zijn afgesloten, in werking kan treden.

In dit geval gaat het om de Overeenkomst van Lissabon die in oktober 1990 is ondertekend maar nooit in werking is getreden vanwege een territoriaal geschil tussen Spanje en Marokko, twee van de overeenkomstsluitende partijen, over de zuidelijke grens (Westelijke Sahara) die in artikel 3, onder c) van de overeenkomst wordt genoemd.

Via een aanvullend protocol is er een oplossing voor het conflict gevonden en een passende formulering voor artikel 3, onder c). Het protocol is pas in mei 2008 door Portugal, Spanje, Frankrijk en Marokko ondertekend.

Met het afsluiten van dit aanvullend protocol kan de Overeenkomst van Lissabon in werking treden, 20 jaar na ondertekening. Naast veiligheid heeft dit protocol ook de bescherming van het milieu tot doel. We hebben allemaal nog de milieurampen voor ogen die de afgelopen jaren de kusten van onze landen hebben bedreigd. Hopelijk zal dit soort regelgeving een bijdrage leveren aan het voorkomen van ongevallen zoals die met de Erika en de Prestige. De zee kent immers geen fysieke en politieke grenzen en daarom zijn er gezamenlijke inspanningen en actie nodig.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De Europese Gemeenschap is partij bij een reeks regionale overeenkomsten inzake verontreiniging van de zee waardoor wederzijdse bijstand en samenwerking tussen lidstaten gemakkelijker worden gemaakt. Tot die overeenkomsten behoort de Overeenkomst inzake samenwerking bij de bescherming van de kusten en het aquatische milieu van het Noordoost-Atlantisch gebied tegen verontreiniging (Overeenkomst van Lissabon). Portugal was de initiator van de overeenkomst, maar door een territoriaal geschil tussen Spanje en Marokko is de overeenkomst niet in werking getreden. Gezien de milieudoelstellingen waar de EU voor staat en de bereikte overeenstemming over het aanvullend protocol kan volgens mij de Overeenkomst van Lissabon eindelijk in praktijk worden gebracht.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Het aanvullend protocol bij de Overeenkomst inzake samenwerking bij de bescherming van de kusten en het aquatisch milieu van het Noordoost-Atlantische gebied tegen verontreiniging maakt deel uit van een serie regionale mariene overeenkomsten die de EU met een aantal afzonderlijke lidstaten en derde buurlanden heeft gesloten. De bescherming van de zeeën, die fungeren als voedingsbasis voor miljoenen Europeanen, is ook voor de EU een belangrijke taak. Ik heb dan ook zonder voorbehoud voor dit verslag gestemd. Hierbij dient opgemerkt te worden dat behalve de hier behandelde Overeenkomst van Lissabon, ook de Overeenkomst van Helsinki, de Overeenkomst van Bonn en de Overeenkomst van Barcelona onder de serie vallen.

Elke overeenkomst heeft betrekking op een ander deel van de zee rond de EU-landen en beoogt individuele of gezamenlijke maatregelen van de overeenkomstsluitende partijen in geval van verontreiniging of dreigende verontreiniging van water of kust. De Overeenkomst van Lissabon is in oktober 1990 ondertekend maar is nooit in werking getreden vanwege een territoriaal geschil tussen Spanje en Marokko, twee van de overeenkomstsluitende partijen, over de "zuidgrens" (westelijke Sahara). Het aanvullend protocol waarin het geschil is beslecht en een passende formulering is gevonden, is pas in mei 2008 door Portugal, Spanje, Frankrijk en Marokko, en ten slotte op 25 maart 2009 door de Europese Gemeenschap ondertekend.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *schriftelijk*. – (PT) In de Europese Unie woont bijna 50 procent van de bevolking in kustregio's. Dat feit alleen al vereist dubbel zoveel aandacht voor het behoud en het geïntegreerd beheer van deze regio's. Daarom is het verzekeren van het geïntegreerd beheer van de kustgebieden in de EU, zoals de Europese Commissie trouwens heeft bepleit in een mededeling die zij over dit onderwerp heeft gepubliceerd, van fundamenteel belang.

Ook dient erop te worden gewezen dat 80 procent van het afval en de verontreiniging op zee zijn oorsprong vindt aan land. Daarom is een gezamenlijke strategie van belang, waarin ook de bestrijding van deze plaag aan land een plaats moet hebben.

De vervuiling van de oceaan en de achteruitgang van de Europese kust zijn niet alleen een ecologisch maar ook een economisch probleem. In een aantal landen, waaronder Portugal, zijn bepaalde vormen van toerisme die gericht zijn op maritieme activiteiten – zoals *whale watching*, duiken, enzovoort – een belangrijke bron van inkomsten voor bepaalde regio's, met name de Azoren, Madeira en de Algarve.

Net als overbevissing heeft verontreiniging van het aquatische milieu op significante wijze bijgedragen aan de achteruitgang van een aantal belangrijke visbestanden. Daarom is in het bijzonder volledige toepassing van de richtlijn betreffende het mariene milieu vereist. Die richtlijn vormt de milieupijler van de strategie voor een geïntegreerd maritiem beleid.

Oceanen en kustgebieden moeten voor Europa een strategische prioriteit vormen. Daarom steun ik dit verslag van het Europees Parlement volledig.

Rovana Plumb (S&D), *schriftelijk*. – (RO) Ik heb voor dit verslag gestemd om te helpen het aanvullend protocol bij de Overeenkomst van Lissabon van kracht te laten worden. Deze overeenkomst creëert een mechanisme voor samenwerking tussen de overeenkomstsluitende partijen in het geval van verontreinigende ongevallen, en verplicht hen om hun eigen noodstructuren en -plannen op te stellen en uit te voeren.

Deze overeenkomst vormt onderdeel van een netwerk van regionale mariene overeenkomsten die de EU met een aantal afzonderlijke lidstaten en derde buurlanden heeft gesloten. Hieronder vallen het Verdrag van Helsinki, de Overeenkomst van Bonn, het Verdrag van Barcelona en in dit geval de Overeenkomst van Lissabon. Elke overeenkomst heeft betrekking op een ander deel van de zee rond de EU-landen en beoogt individuele of gezamenlijke maatregelen van de overeenkomstsluitende partijen in geval van verontreiniging of dreigende verontreiniging van water of kust, ter bescherming van het milieu en de volksgezondheid.

Verslag-Hedh (A7-0024/2010)

Regina Bastos (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het consumentenbeschermingsbeleid heeft tot doel de gezondheid, veiligheid, economische en juridische belangen en het recht op informatie van de consument te bevorderen. Consumentenbescherming is een fundamenteel horizontaal beleid van de Europese Unie. Het is gericht op het waarborgen van gezonde markten, waarin de consument veilig en met vertrouwen kan optreden en innovatie en grensoverschrijdende handel worden aangemoedigd.

Ik heb voor dit verslag gestemd, omdat ik van mening ben dat het essentieel is het Europees consumentenbeleid te versterken en tastbaarder te maken voor de burgers. Zelfbewuste, goed voorgelichte en weerbare consumenten zijn onmisbaar voor het correct functioneren van de interne markt. De interne markt moet als doel hebben de consumenten een ruime keuze aan hoogwaardige producten en diensten aan te bieden tegen scherpe prijzen. Tegelijkertijd moet de interne markt de consumenten een hoog beschermingsniveau bieden, waarmee de markt een belangrijke rol speelt in het weer concurrerend, dynamisch en innoverend maken van de EU op wereldschaal.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) De interne markt van de Europese Unie is in de afgelopen jaren aanzienlijk uitgebreid, met op dit moment bijna 500 miljoen consumenten in 27 lidstaten. Het harmoniseren van principes en regels betreffende consumentenbescherming op Europees niveau, en het

verbeteren van de mechanismen die de uitvoering daarvan ondersteunen is een haalbare doelstelling, zonder dat hierbij verondersteld wordt dat de producten en diensten in alle 27 lidstaten op korte of middellange termijn dezelfde kwaliteit zullen hebben.

De moeilijke economische situatie van dit moment, waar heel Europa mee te maken heeft, blijkt uit een daling van inkomens en een stijging van werkloosheid, hetgeen in de hele Gemeenschap leidt tot de concrete noodzaak om de huishoudportemonnee beter te beheren. De houding van Europese consumenten, die direct beïnvloed wordt door de effecten van de economische recessie, is vooral duidelijk in relatie tot de goederen en diensten die zij kopen, en waar ze een goede kwaliteit voor willen zodat ze er zoveel mogelijk van kunnen consumeren. Als gevolg daarvan worden consumentenbeschermingsmaatregelen steeds belangrijker. Het consolideren van deze structuren ter controle van de markt in alle lidstaten, om te zorgen dat de verkochte producten aan de hoogste veiligheidsnormen voldoen, is een oplossing die goed bij de huidige situatie past.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *schriftelijk*. – De consumenten van de EU spelen een fundamentele rol bij het vergroten van groei, werkgelegenheid en concurrentievermogen. Consumentenbelangen zijn een fundamentele prioriteit bij het formuleren van kernbeleidsterreinen als gezondheid, ondernemingen en industrie, milieu, energie en vervoer. Wat betreft energie kan de interne markt niet doelmatig en op concurrerende wijze functioneren als gevolg van het bestaan van zogenaamde "energie-eilanden", zoals de Baltische regio die op energiegebied geïsoleerd is van de rest van Europa en voor zijn energievoorziening afhankelijk is van één buitenlandse leverancier. Een elektriciteits- en gasleidingnet dat heel het Europese grondgebied bestrijkt dient een prioriteit te zijn, want Europa is in zeer grote mate afhankelijk van de invoer van energie. Ook voor de elektriciteitsmarkt dient een reeks maatregelen genomen te worden om die markt volledig te openen ten bate van de Europese consument. Er moeten gunstige voorwaarden geschapen worden voor reële en eerlijke concurrentie en voor de totstandkoming van een echte interne markt. De lidstaten dienen de nodige maatregelen te nemen om zeer concrete doeleinden te realiseren, zoals het beschermen van kwetsbare consumenten, het garanderen van fundamentele consumentenrechten, en economische en sociale samenhang.

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het bevorderen van de rechten en het welzijn van de consument is een fundamenteel aspect van de Europese Unie. Ik steun alle inspanningen op dit terrein om burgers weer vertrouwen te geven in de markten. Consumentenbescherming is in de huidige economische crisis, die de druk opvoert op de meest kwetsbare consumenten, de groepen met lage inkomens, nog belangrijker geworden. Er is een gecoördineerde aanpak nodig, waardoor consumenten met vertrouwen hun rechten kunnen uitoefenen. Daarom wijs ik op de noodzaak aan de ene kant werk te maken van bewustmaking en educatie van de consument (door de EU en de lidstaten) via campagnes, infopunten en meer middelen voor de Europese Consumentencentra en aan de andere kant de reeds bestaande regels efficiënt toe te passen, marktcontrole en regelgeving te versterken en de lidstaten onder druk te zetten om het communautair acquis correct om te zetten.

Ik benadruk dat alleen op die manier de consument goed onderbouwde keuzen kan maken, zonder van alle kanten beïnvloed te worden door producenten, en het consumentenvertrouwen in de markt kan worden versterkt. Dat kan leiden tot meer concurrentie, hogere kwaliteit van producten en diensten en stijging van de consumptie (een belangrijke factor voor economisch herstel).

Lara Comi (PPE), *schriftelijk*. – (IT) De bescherming van de consumenten hangt nauw samen met het vermogen van de markt om een breed scala aan producten en diensten van hoge kwaliteit tegen concurrerende prijzen aan te bieden. Het is duidelijk dat meer vertrouwen, bewustzijn en verantwoordelijkheid bij de consument roept om een steeds hogere kwaliteit van producten en diensten. Deze hogere kwaliteit versterkt op zijn beurt de concurrentie tussen leveranciers, die worden gestimuleerd om hun aanbod te verbeteren en hun prijzen op een concurrerend niveau te houden.

Ik ben het eens met de Commissie en de lidstaten dat het belangrijk is een communicatiestrategie op gang te brengen over consumentenrechten via portaalsites, bewustwordingscampagnes, voorlichtingspunten en ook het gebruik van de website "eYouGuide" te bevorderen, waarbij tegelijkertijd moet worden gezorgd voor betrouwbaarheid, geloofwaardigheid en onpartijdigheid van de organisaties die verantwoordelijk zijn voor het beheer en het opzetten ervan.

Ook de vijf indicatoren van het scorebord voor de consumentenmarkten die in de resolutie zijn vastgesteld – zij het niet uitvoerig genoeg – bieden zeker de mogelijkheid nuttige gegevens in te winnen om, indien noodzakelijk, het juridisch referentiekader te verbeteren, op voorwaarde dat de door de lidstaten geleverde gegevens volledig zijn en zodanig bijeen kunnen worden gebracht dat ze eenvoudig te vergelijken zijn. Ik

heb vóór het verslag gestemd, hoewel ik mijn twijfels heb over de invoering van een consumentenombudsman en over de middelen voor collectief verhaal.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), schriftelijk. – (RO) Ik ben van mening dat, nu het Verdrag van Lissabon in werking is getreden en er een economische crisis heerst, de belangen van consumenten krachtig moeten worden beschermd. Consumenten moeten specifieke instrumenten tot hun beschikking krijgen om te zorgen dat hun belangen effectief worden geïntegreerd in al het beleid van de Europese Unie.

Robert Dušek (S&D), schriftelijk. – (CS) De rapporteur baseert zich op de uitkomsten van het scorebord voor de consumentenmarkten, een logische en pragmatische manier van werken. De tevredenheid van consumenten en ook hun problemen kunnen inderdaad goed afgeleid worden uit degelijke, op de inhoud gerichte statistische publicaties. Het is voor een goede identificatie van groot belang dat de betrouwbaar gebleken gegevensbank over consumentenzaken verder wordt uitgebreid. Bij de gegevensvergaringen dient echter gedegen rekening te worden gehouden met de verschillen tussen de uiteenlopende nationale stelsels, want gezien de grote veelzijdigheid zijn die soms extreem. Het grootste probleem zie ik echter op het vlak van het toezicht op de naleving van wettelijke voorschriften en contractuele verbintenissen. Met name op dicht bij landsgrenzen gelegen markten is de mogelijkheid daartoe zo goed als afwezig. Regels op het vlak van de consumentenbescherming in de EU hebben geen enkel nut indien deze niet behoorlijk worden omgezet in nationale recht, indien er niet behoorlijk wordt toegezien op de naleving ervan en ook niet wanneer de lidstaten niet onder druk worden gezet hier iets aan te doen. De rapporteur heeft de hele problematiek van de consumentenbescherming op basis van het scorebord op een bevredigende wijze weergegeven. Ik zou het echter op prijs stellen indien er concrete voorstellen komen ter verbetering van de huidige situatie. Ondanks dit punt van kritiek beschouw ik dit verslag als een goede bijdrage aan de bescherming van de consument in de EU en zal ik dan ook stemmen voor goedkeuring ervan.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) Het consumentenbeleid van de Europese Unie is een essentiële pijler voor de concretisering van de interne markt. Het moet de Europese consumenten en burgers toegang bieden tot hoogwaardige producten en diensten tegen scherpe prijzen. Tegelijkertijd moeten ze kunnen profiteren van een hoog beschermingsniveau van hun rechten.

Educatie en bewustmaking met betrekking tot de rechten en plichten van consumenten en een verantwoorde houding van ondernemingen kunnen bijdragen tot een dynamische ontwikkeling van de grensoverschrijdende handel en derhalve tot een robuuste integratie van de interne markt met positieve effecten voor het Europese concurrentievermogen.

Er moet ook een juist evenwicht worden gevonden tussen rechten en plichten van de consument en de effecten van wetgeving op dit terrein betreffende rechten en plichten van ondernemingen en leveranciers van diensten.

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) Het Verdrag van Lissabon schaaft consumentenbescherming onder de fundamentele horizontale beleidsterreinen en bepaalt dat rekening gehouden moet worden met de vereisten voor consumentenbescherming.

In dit verband is het belangrijk het Europees consumentenbeleid te verstevigen en efficiënter en tastbaarder te maken voor de burgers. Er moeten antwoorden komen voor de verwachtingen en problemen van de Europese burgers.

Daarom worden instrumenten voor marktmonitoring bepleit, zoals het scorebord voor de consumentenmarkten. Een goed consumentenbeschermingsbeleid moet garant staan voor gezonde markten, veiligheid en vertrouwen, en grensoverschrijdende handel en innovatie dienen te worden aangemoedigd.

Ik ben voorstander van een transparant beleid dat de benaming van oorsprong verplicht stelt. De bescherming van consumenten tegen onveilige ingevoerde producten is belangrijk. Met het oog daarop is steeds nauwere samenwerking tussen markttoezichthouders en douaneautoriteiten van belang.

Om de veiligheid van producten die verhandeld worden op de interne markt te waarborgen, is samenwerking met de autoriteiten van derde landen vereist. Daarom sta ik achter het initiatief van de Commissie om de internationale samenwerking te intensiveren en formele akkoorden af te sluiten met de bevoegde autoriteiten van derde landen, in het bijzonder China, de VS en Japan.

Ian Hudghton (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) Ik heb voor het verslag-Hedh gestemd. Schotland heeft momenteel in de EU weinig te zeggen over consumentenaangelegenheden. We hebben geen onafhankelijke vertegenwoordiging in de Raad en de consumentenwetgeving is grotendeels aan Londen voorbehouden.

Gezien onze gescheiden juridische instellingen is het van essentieel belang dat deze bevoegdheden weer bij het Schotse parlement komen te liggen, zodat Schotland een volwaardige rol kan spelen in het permanente EU-debat dat over deze zaken wordt gevoerd.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) Consumentenbescherming is altijd een van de prioriteiten van de EU geweest en door de goedkeuring van het Verdrag van Lissabon is het beleid versterkt. Consumenten die goed geïnformeerd zijn over hun rechten en plichten dragen bij aan een transparantere en concurrerende markt.

Bij de huidige economische crisis is het essentieel kwetsbare consumenten en groepen met lage inkomens te beschermen. Detailmarkten zijn steeds complexer, met name de dienstenmarkten, waardoor het voor de consument steeds moeilijker wordt een keuze te maken.

Om de markten op efficiënte wijze te beoordelen en beleid te voeren met de best mogelijke resultaten voor de consument zijn er instrumenten nodig voor marktmonitoring. In dat opzicht is het scorebord voor de consumentenmarkten uiterst belangrijk.

Franz Obermayr (NI), schriftelijk. – (DE) Om een goed functionerende consumentenbescherming te kunnen waarborgen, moet de voorlichting en informatievoorziening aan de consument worden verbeterd. Het doel is te zorgen voor "weerbare consumenten" in de interne markt. Het verslag gaat evenwel te weinig in op de problemen die gepaard gaan met een volledig ongereguleerde markt: Europese normen worden niet altijd nageleefd, of deze nu betrekking hebben op kwaliteits- en veiligheidsnormen, of milieu- en gezondheidsvoorschriften. Ik heb mij daarom onthouden van stemming.

Czesław Adam Siekierski (PPE), schriftelijk. – (PL) Consumentenbescherming is een bijzonder belangrijke zaak waarmee de Commissie zich moet bezighouden. Uiteraard is alleen het invoeren van doeltreffende maatregelen op dit gebied niet voldoende als de consumenten er zelf niet bij betrokken zijn. Consumenten moeten zich bewust zijn van hun rechten. Maximaal profiteren van de mogelijkheden van de interne Europese markt is een enorme uitdaging voor de Commissie. Om die aan te kunnen gaan moet consumentenbescherming een van de prioriteiten van de EU zijn. Vanuit het oogpunt van de consument is het gebruik van de scoreborden voor de consumentenmarkt – instrumenten voor marktmonitoring – bijzonder gunstig. De scoreborden laten duidelijk zien welke markten niet voldoen aan de behoeften van de consument. Na analyse ervan hebben we onder andere kunnen vaststellen dat consumenten specifieke problemen tegenkomen op de dienstenmarkt en dat de internethandel tussen bepaalde lidstaten aanzienlijk wordt beperkt door grensoverschrijdende barrières. Ik ben verheugd dat er nieuwe scoreborden gepland staan. Ik hoop ook dat zij nog meer gedetailleerde informatie opleveren dan de eerdere edities. Dankzij deze instrumenten begrijpen we de problemen van consumenten beter en wordt het eenvoudiger om aan hun behoeften tegemoet te komen. Het staat buiten kijf dat invoering van EU-voorschriften over consumentenbescherming in de afzonderlijke EU-landen gunstig is voor onze burgers.

Bart Staes (Verts/ALE), schriftelijk. – Ik stemde voor het rapport van collega Anna Hedh over consumentenbescherming. Dit initiatiefverslag erkent terecht de cruciale rol van consumentenorganisaties omdat zij bij uitstek de organisaties zijn die de overheid wijzen op de problemen waarmee consumenten dagelijks te maken hebben. Uiteraard ondersteun ik ook de eis ten aanzien van de lidstaten om consumentenorganisaties in alle stadia van het besluitvormingsproces, de omzetting en de tenuitvoerlegging van consumentenwetgeving naar behoren te raadplegen. Van groot belang is ook de vraag in het scorebord consumentenmarkten ook lange-termijnindicatoren op te nemen met betrekking tot bijvoorbeeld marktaandeel, kwaliteit, reclame, doorzichtigheid en vergelijkbaarheid van aanbiedingen, indicatoren inzake handhaving en consumentenemancipatie, sociale, milieu- en ethische indicatoren, alsmede indicatoren voor het meten van verhaal en consumentenschade.

De enige twee minpunten die ik in dit rapport zie, zijn het niet aanvaarden van het groene amendement om ook lessen te trekken uit het marktfalen van de energiesector alsmede ons amendement met vraag tot herziening van de speelgoedrichtlijn. Dat amendement haalde het niet en dat blijft een jammerlijke zaak. Niettemin wens ik de rapporteur en de collega's van de commissie interne markt en consumentenbescherming te feliciteren met dit degelijk verslag.

Catherine Stihler (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik verwelkom deze bijdrage van het Parlement aan het scorebord voor de consumentenmarkten. Het consumentenscorebord is een belangrijk middel om aan te geven hoe effectief en efficiënt de lidstaten wetgeving van de EU uitvoeren. Ik ben blij met de oproep van de rapporteur tot meer transparantie en zichtbaarheid van de toezichtsmaatregelen en ik steun haar oproep tot instelling van betere collectieve verhaalmechanismen in de EU.

Alf Svensson (PPE), *schriftelijk*. – (SV) De vrije markt in de EU maakt van de Unie een sterke speler, maar betekent ook dat de consument goede en duidelijke informatie moet krijgen over het aanbod op de markt. De positie van de consumenten moet worden versterkt. Daarom heb ik vandaag voor het verslag over consumentenbescherming gestemd. In het verslag staat echter een aantal problematische formuleringen. Het risico bestaat dat het raadplegen van consumentenorganisaties in alle stadia van het besluitvormingsproces een omstandig proces wordt. Het maatschappelijk middenveld speelt een belangrijke rol in de verwezenlijking van relevante consumentenbescherming, maar de vorm waarin dat gebeurt, kan verschillen van lidstaat tot lidstaat zonder dat het resultaat daaronder lijdt. Het subsidiariteitsbeginsel moet gelden wanneer het gaat om het opzetten van consumentenbeschermingsautoriteiten, de invoering van consumentenombudsmannen en in de formulering met betrekking tot het leerplan in scholen. De EU moet minimumniveaus en -doelen vaststellen voor het gemeenschappelijk consumentenbeleid maar mag niet tot in de kleinste details bepalen op welke manier de lidstaten die doelen precies moeten halen. In het verslag worden alle lidstaten opgeroepen om bijzonderheden van ongevallen of verwondingen in te zamelen en te registreren in een gezamenlijk gegevensbestand. Een dergelijk gegevensbestand mag geen grote administratieve last met zich meebrengen. Het beheer ervan moet in redelijke verhouding staan tot het nut voor het individu. Consumentenrechten en consumentenbescherming op de interne markt zijn echter zo belangrijk dat ik ondanks de bovenstaande bedenkingen toch voor het verslag heb gestemd.

Viktor Uspaskich (ALDE), *schriftelijk*. – (LT) Rapporteur, dames en heren, ik ben blij dat we serieus proberen de rechten van consumenten te beschermen. Dit duurt nu echter al enkele jaren en we zijn er nog steeds niet in geslaagd een ideaal mechanisme te creëren en de verplichte voorwaarden te verscherpen door deze taken op nationaal niveau te vervullen. Dit lijkt soms wel een spelletje of hypocrisie. Zolang we de activiteiten van monopolies, op wat voor gebied dan ook, niet streng reguleren om ervoor te zorgen dat hun winsten duidelijk beperkt worden en de exploitatiekosten, salarissen en bonussen strikt gecontroleerd worden – d.w.z. de aanvoer van grondstoffen, fabricage, productlevering – is het moeilijk voor te stellen dat de consumenten goedkope en hoogwaardige goederen of diensten zullen krijgen. Aangezien ik veel ervaring heb op dit gebied, ben ik bereid om aan deze zaak mee te werken.

Derek Vaughan (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ik ben verheugd dat dit verslag is aangenomen. Ik vind het belangrijk dat consumenten worden beschermd en dat meer aandacht wordt besteed aan de versterking van het markttoezicht, zodat de voor de burgers bestemde producten aan de hoogste kwaliteitseisen voldoen. Ik verwelkom het besluit om de internationale samenwerking op het gebied van veiligheidsproducten te intensiveren en om te streven naar formele overeenkomsten met handhavingsinstanties in derde landen. Ik steun de oproep tot instelling van een speciale ombudsman voor consumenten voor buitengerechtelijke geschillenbeslechting en ben van mening dat de consumentenbescherming in de hele EU kan worden verbeterd met effectievere grensoverschrijdende samenwerkingsmechanismen.

Anna Záborská (PPE), *schriftelijk*. – (FR) In artikel 12 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie wordt bevestigd dat eisen in verband met consumentenbescherming in overweging moeten worden genomen als andere vormen van beleid en werkzaamheden van de Unie worden geformuleerd en ten uitvoer gelegd. De Commissie moet zorgen voor daadwerkelijke opnemingen van consumentenbelangen in alle beleid, en in haar effectbeoordeling zo nodig nagaan welke al dan niet rechtstreekse gevolgen nieuwe wetgeving en nieuw beleid kunnen hebben voor de consument. Klachten van consumenten zijn weliswaar belangrijk voor het opsporen van slechte marktwerking, maar het ontbreken van klachten houdt niet altijd in dat de markt goed functioneert, daar de consumenten door andere gebruiken onder consumenten of andere benaderingen van de waarschijnlijkheid van slagen, minder snel geneigd zijn te klagen. Aan consumentenorganisaties komt een cruciale rol toe doordat zij de overheid moeten wijzen op de problemen waarmee de consumenten te maken hebben. De instrumenten moeten worden verbeterd opdat zij op alle niveaus doelmatiger kunnen optreden. Ik verzoek de lidstaten erop toe te zien dat consumentenorganisaties in alle stadia van het besluitvormingsproces, de omzetting en bij de tenuitvoerlegging van consumentenwetgeving naar behoren worden geraadpleegd.

Verslag-Buşoi (A7-0027/2010)

Liam Aylward (ALDE), *schriftelijk*. – (GA) Ik heb voor dit verslag over SOLVIT gestemd. De Europese consumenten moeten volledig op de hoogte zijn van hun rechten en dit netwerk voor het oplossen van problemen moet voor iedereen eenvoudig toegankelijk zijn.

In de Europese Unie als geheel neemt het aantal mensen dat contact opneemt met SOLVIT om advies en hulp te vragen toe en daaruit kunnen we opmaken dat het belang van SOLVIT als instrument voor probleemoplossing voor Europese burgers en bedrijven groeit.

Ik sta volledig achter de oproep in het verslag de diensten van SOLVIT beter en in bredere kring onder de aandacht te brengen en ik ben het ermee eens dat de informatie over de rechten van burgers en bedrijven in de interne markt moet worden verduidelijkt zodat iedereen in zijn dagelijks leven van deze rechten kan profiteren.

Zigmantas Balčytis (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Om de voordelen van de interne markt te kunnen benutten, moeten consumenten na verkeerde toepassingen van internemarktregelgeving over een effectief verhaalmiddel beschikken. Het SOLVIT-netwerk was bedoeld om snelle verhaalmogelijkheden te verschaffen, waarbij geen juridische procedures nodig zijn. Ik denk dat dit netwerk zeer nuttig kan zijn, maar momenteel functioneert het niet goed en wordt het potentieel niet ten volle benut. Veel van onze burgers en kleine bedrijven zijn niet op de hoogte van het bestaan van dit netwerk. Ik meen daarom dat de lidstaten zich meer moeten inspannen en meer middelen beschikbaar moeten stellen voor het geven van voorlichting over SOLVIT aan burgers en bedrijven. Bovendien krijgen sommige SOLVIT-centra door een gebrek aan personeel meer gevallen te behandelen dan ze aankunnen. Ik ben van mening dat de lidstaten de rol van de nationale SOLVIT-centra moeten versterken door te zorgen voor samenwerking tussen nationale, regionale en lokale autoriteiten en door een actieve uitwisseling van ideeën en beste praktijken met andere lidstaten, om het potentieel van het SOLVIT-netwerk volledig te kunnen benutten.

Regina Bastos (PPE), *schriftelijk*. – (PT) SOLVIT is een onlinenetwerk voor de oplossing van problemen dat sinds 2002 bestaat. De lidstaten en de Europese Unie nemen eraan deel en het doel ervan is het geven van pragmatische antwoorden op de moeilijkheden die ontstaan door de onjuiste toepassing van communautaire wetgeving door overheidsinstanties.

Hoewel de interne markt op dit moment vrij goed functioneert, treden er af en toe toch fouten of interpretatieproblemen op betreffende de rechten van burgers en bedrijven die proberen te profiteren van de voordelen die de interne markt hun biedt.

Ik heb voor dit verslag gestemd, daar het SOLVIT-netwerk zeer belangrijk is gebleken voor het oplossen van de meest uiteenlopende problemen. Die kunnen variëren van burgers die naar een andere lidstaat willen voor studie, werk, hereniging met hun partner, enzovoort tot bedrijven die op problemen stuiten van administratieve aard, in verband met teruggave van BTW of andere zaken. Het SOLVIT-netwerk heeft tot doel burgers en bedrijven diensten van hoog niveau te leveren en is gestoeld op hoge kwaliteits- en prestatienormen.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik ben blij met het verslag-Bușoi over SOLVIT. Dit informeel netwerk voor het oplossen van problemen in verband met de interne markt is van essentieel belang gebleken vanwege de gratis bijstand die het verleent aan zowel burgers als ondernemingen bij het oplossen van concrete problemen die zij ondervinden in hun contact met de overheid. Dat belang blijkt uit het groeiend aantal dossiers dat het afgelopen jaar is ingediend. Gezien het horizontale karakter van een reeks problemen die op nationaal niveau zijn vastgesteld, is het essentieel een aantal maatregelen te overwegen voor het verbeteren van de doeltreffendheid van deze centra. Daarom meen ik dat de lidstaten hun inspanningen moeten vergroten bij het voorlichten van burgers en bedrijven over hun rechten in de interne markt. Daarvoor zijn meer financiële middelen nodig, evenals meer personeel en scholing van SOLVIT-medewerkers inzake internemarktwetgeving. Het is eveneens belangrijk dat SOLVIT-medewerkers naast hun moedertaal gedegen kennis hebben van het Engels. Ik doe een oproep tot de lidstaten en de Commissie om met het oog op een effectieve toepassing van de internemarktwetgeving burgers en ondernemingen in contact te brengen met het SOLVIT-netwerk.

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De interne markt is niet louter een bureaucratische constructie en dient dat ook niet te worden. Om daadwerkelijk te profiteren van alle voordelen van de interne markt moeten bedrijven en burgers in Europa hun rechten kunnen uitoefenen via snelle, gestroomlijnde en efficiënte middelen. In dat opzicht is het SOLVIT-netwerk van essentieel belang.

Gezien het groeiend aantal dossiers dat het afgelopen jaar is ingediend bij de SOLVIT-centra, vind ik het essentieel en in het belang van de consument dat een aantal hervormingen en verbeteringen worden doorgevoerd. Het EP doet de volgende voorstellen: sterkere controle door de Europese Commissie op de daadwerkelijke toepassing van de internemarktwetgeving; aanzienlijk meer middelen voor de SOLVIT-centra (aantrekken van deskundigen op het vlak van de interne markt, meer geld voor de nationale centra, opleiding van specialisten en scholing van de bestaande technici, gecoördineerde onlinetoegang tussen lokale centra en Commissiediensten); en een forse investering voor het promoten en bekendmaken van het SOLVIT-netwerk.

door de lidstaten en de Europese Commissie via alle communicatiemedia, waarbij er nauw contact dient te zijn met burgers en bedrijven. Om al die redenen steun ik het verslag-Buşoi over SOLVIT.

Lara Comi (PPE), schriftelijk. – (IT) Het SOLVIT-netwerk heeft bewezen dat het een nuttig instrument is voor het oplossen – zonder gerechtelijke procedures – van problemen die burgers en bedrijven ondervinden ten gevolge van een onjuiste toepassing van de internemarktwetgeving door publieke autoriteiten. Derhalve moet het op verschillende manieren worden ondersteund, door middel van een sterkere samenwerking tussen de Commissie, het Parlement en de lidstaten. Het is bovenal noodzakelijk burgers en het bedrijfsleven beter bewust te maken van het bestaan van SOLVIT en de samenwerking tussen de nationale, regionale en lokale autoriteiten te versterken. Er moet ook meer belang worden gehecht aan het opleiden van ambtenaren die op dit terrein werkzaam zijn, bijvoorbeeld de opleiding van het personeel van het SOLVIT-netwerk, die, zoals de Commissie in haar mededeling benadrukt, ook via het Europees Sociaal Fonds moet worden ontwikkeld.

Ik heb vóór dit verslag gestemd omdat ik van mening ben dat de versterking van het SOLVIT-netwerk daadwerkelijk kan bijdragen aan de verbetering van het juridisch kader van de interne markt die we met man en macht proberen op te bouwen. Het bevorderen van transparantie van gegevens met een interactieve online-databank zorgt ervoor dat normen beter bekend worden, dat problemen sneller worden opgelost en het vertrouwen in aanbieders wordt vergroot.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) Het SOLVIT-netwerk is door de Commissie en de lidstaten opgericht met als doel zonder gerechtelijke procedures problemen op te lossen die burgers en bedrijven ondervinden ten gevolge van de onjuiste toepassing van de internemarktwetgeving.

Dit netwerk is zeer effectief gebleken bij het oplossen van problemen maar wordt door het grote publiek nog weinig gebruikt. Daarom is de Commissie van plan de snelle en volledige toepassing van het SOLVIT-netwerk te bevorderen door het vergroten van de transparantie om de obstakels voor het vrij verkeer weg te nemen en burgers voor te lichten over hun rechten, met het versterken van de interne markt als doel.

Daartoe spoort de Commissie de lidstaten aan naar behoren het SOLVIT-netwerk bekend te maken bij burgers en bedrijven, daarbij de mogelijkheden van het netwerk en de meerwaarde die het vertegenwoordigt in gedachten houdend.

Veel zaken die het SOLVIT-netwerk kan behandelen worden nu aan de rechter voorgelegd, wat burgers en bedrijven meer geld kost. Het SOLVIT-netwerk kan dan ook een alternatief kanaal zijn voor het sneller en efficiënter regelen van geschillen. Daarom acht ik het volwaardig functioneren van het SOLVIT-netwerk heilzaam voor de werking van de interne markt en voor de bescherming van de belangen en rechten van burgers en bedrijven.

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) Het SOLVIT-netwerk is opgericht door de Commissie en de lidstaten en is in juli 2002 gaan functioneren. Het doel is zonder gerechtelijke procedures problemen die burgers en bedrijven ondervinden ten gevolge van de onjuiste toepassing van internemarktwetgeving snel, gratis en doeltreffend op te lossen.

Alle EU-lidstaten, plus Noorwegen, IJsland en Liechtenstein, hebben SOLVIT-centra opgezet. Meestal zijn die centra ondergebracht bij het ministerie van Economische of Buitenlandse Zaken. Via een elektronisch databestand werken die centra direct samen, zodat er snelle en pragmatische oplossingen kunnen worden gevonden voor de problemen die burgers en bedrijven aandragen.

De lidstaten dienen hun inspanningen te vergroten bij het voorlichten van burgers en bedrijven over hun rechten in de interne markt, zodat alle betrokkenen die rechten in de praktijk kunnen uitoefenen. De diensten die SOLVIT aanbiedt moeten efficiënter worden bekendgemaakt bij burgers en bedrijven.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) De "effectieve probleemoplossing in de interne markt", het SOLVIT-netwerk, is een succesvol instrument gebleken bij het oplossen van internemarktproblemen. Het netwerk is in 2002 opgericht als antwoord op de problemen die burgers en bedrijven ondervinden ten gevolge van de onjuiste toepassing van Europese internemarktwetgeving.

Het SOLVIT-netwerk vervangt op doeltreffende wijze, en met minder bureaucratische rompslomp, de rechtbank en slaagt erin binnen een termijn van tien weken tot een oplossing te komen. De stijging van het aantal aan SOLVIT voorgelegde zaken heeft evenwel geresulteerd in een aantal tekortkomingen in de reacties van het netwerk. Daarom is het erg belangrijk een inspanning te verrichten om de financiële en personele

middelen, zoals passende scholing van de medewerkers van het SOLVIT-netwerk, te vergroten, zodat het efficiënter kan reageren op het voortdurend toenemende aantal dossiers dat wordt ingediend.

Rovana Plumb (S&D), *schriftelijk*. – (RO) De interne markt biedt burgers en bedrijven vele mogelijkheden. Over het algemeen werkt de interne markt goed. Er kunnen soms echter ook vergissingen worden gemaakt.

SOLVIT is een netwerk voor het oplossen van problemen, waarin EU-lidstaten samenwerken om zonder juridische procedures problemen op te lossen, die veroorzaakt worden door de onjuiste toepassing van internemarktwetgeving door de overheid. Er is een SOLVIT-centrum in iedere lidstaat van de Europese Unie (en ook in Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Ik heb voor dit verslag gestemd om de SOLVIT-centra een stimulans te geven bij het oplossen van problemen, van zowel burgers als bedrijven.

Robert Rochefort (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) De interne markt met zijn meer dan 1 500 dikwijls ingewikkelde teksten is in de ogen van de Europeanen een tamelijk onbegrijpelijk 'groot ding', dat bovendien niet altijd correct ten uitvoer wordt gelegd in de lidstaten (ik denk met name aan de erkenning van beroepskwalificaties). Daarom is SOLVIT een instrument van onschatbare waarde: als echte bijstandsdienst voor de interne markt voor de consumenten en het bedrijfsleven probeert dit samenwerkingsnetwerk sinds enige jaren informele oplossingen te vinden voor problemen die voortvloeien uit een onjuiste toepassing van de wettelijke internemarktvoorschriften door overheidsinstanties. Ik heb voor het verslag over SOLVIT gestemd.

Maar hoewel het succespercentage uitstekend is (meer dan 80 procent van de gevallen wordt met succes opgelost) en hoewel SOLVIT snel, buitengerechtelijk en gratis oplossingen vindt die verhaal bieden, is het nog steeds tamelijk onbekend bij het grote publiek. Wij moeten meer bekendheid eraan geven. Tot slot betreur ik het dat de SOLVIT-centra in sommige lidstaten, onder andere de mijne, zo slecht bedeeld zijn in termen van budget en personeel. Naar mijn mening is het hoog tijd dat de lidstaten deze centra op juiste waarde schatten en hun de middelen ter beschikking stellen om correct te kunnen functioneren.

Bart Staes (Verts/ALE), *schriftelijk*. – Het rapport van collega Silviu Busoi over SOLVIT is erg belangrijk. In de uitoefening van mijn parlementair mandaat word ik vele malen per week gecontacteerd door burgers die me vaak zeer persoonlijke en erg concrete vragen stellen over de werking van het gemeenschapsrecht. Vaak kan ik hen onmiddellijk helpen door hen door te verwijzen naar SOLVIT.

Het verslag dat we vandaag goedkeurden, geeft duidelijk weer wat de voordelen zijn van dit instrument. Het is een uitermate gebalanceerd werkstuk omdat het zo duidelijk aangeeft welke stappen ondernomen moeten worden ter verbetering van het instrument. Een goede mediastrategie is zeker nodig om de bekendheid van SOLVIT te vergroten. De creatie van een uniek internetadres kan daar toe bijdragen.

Het is duidelijk dat de efficiëntie van SOLVIT nog groter moet worden. Dat kan inderdaad door het versterken van de samenwerking tussen ambtenaren met een voldoende hoog kennisniveau. Cruciaal ook is de aanbeveling aan de lidstaten om aan de SOLVIT-centra meer personeel ter beschikking te stellen voor het opbouwen van administratieve capaciteit in de verschillende ministeries van nationaal niveau. Bedoeling moet zijn dat alle SOLVIT-centra op een snelle manier de vragen beantwoorden en komen met echte oplossingen. SOLVIT is precies daarvoor gecreëerd.

Viktor Uspaskich (ALDE), *schriftelijk*. – (LT) Rapporteur, dames en heren, ik steun dit initiatief en ik ben het volledig eens met de versterking van het SOLVIT-netwerk en de verbreding van zijn activiteiten. We mogen kosten noch moeite sparen om informatie over de activiteiten en mogelijkheden van deze Europese instelling te verspreiden in de nationale media, op het internet en in televisieprogramma's. Ik kan u echter vertellen dat er met twee maten wordt gemeten, dat de wetgeving niet op uniforme wijze wordt toegepast en dat er zelfs verschillende straffen gelden voor dezelfde activiteiten.

Anna Záborská (PPE), *schriftelijk*. – (FR) SOLVIT is opgericht om problemen voor de burgers en het bedrijfsleven op te lossen die ontstaan ten gevolge van een onjuiste toepassing van de internemarktwetgeving. Alle lidstaten, plus Noorwegen, IJsland en Liechtenstein, hebben een nationaal SOLVIT-centrum gecreëerd. Zij werken rechtstreeks samen om snel pragmatische oplossingen te vinden voor de problemen die de burgers en het bedrijfsleven ondervinden. De centra hebben gedegen gespecialiseerd advies nodig over de juridische aspecten van de voorgelegde problemen en de mogelijke oplossingen. Ze hebben toegang tot juridisch advies, zowel binnen hun eigen organisatie, als binnen de verantwoordelijke administratie. In het geval van juridisch divergerende inzichten tussen twee lidstaten die samen een dossier behandelen of ingewikkelde juridische problemen, of indien de SOLVIT-centra geen toegang tot juridisch advies in hun eigen land hebben, wenden

de centra zich vaak tot de Commissie. De lidstaten moeten ervoor zorgen dat de centra binnen hun administratie toegang tot gedegen juridische expertise hebben. De Commissie moet het op verzoek verstrekken van informele juridische beoordelingen aan de SOLVIT-centra versnellen. Ik juich het toe dat de lidstaten zich inzetten voor het monitoren van de Europese wetgeving en de toepassing ervan. Het is geen goede zaak dat de Europese medewetgevers wetten implementeren die meer problemen scheppen dan oplossen.

Verslag-De Brún (A7-0082/2009)

Liam Aylward (ALDE), *schriftelijk*. – (GA) We hebben zeer hoge normen op het gebied van diergezondheid in Ierland en daarom heb ik voor dit belangrijke verslag gestemd, dat de gezondheid van Ierse dieren zal beschermen. De aanbeveling van het verslag met betrekking tot de verlenging van de overgangsregeling voor het verkeer van dieren tot eind december 2011 is noodzakelijk en tijdig.

Deze regels stellen een algemeen systeem in voor het identificeren van huisdieren (katten, honden en fretten) die tussen lidstaten reizen en alle dieren moeten een paspoort bij zich hebben waaruit blijkt dat ze zijn ingeënt tegen hondsdoelheid.

Deze beschermende maatregelen zijn nodig aangezien de gezondheidsnormen in Ierland op dit moment uiterst hoog zijn en het land als gevolg daarvan vrij is van hondsdoelheid, van bepaalde teken en van lintwormen, die de gezondheid van zowel mensen als dieren in gevaar kunnen brengen.

Jan Březina (PPE), *schriftelijk*. – (CS) Mevrouw de Voorzitter, ik heb voor het verslag over het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 998/2003 inzake veterinaire voorschriften voor het niet-commerciële verkeer van gezelschapsdieren gestemd, ook al kan ik mij niet in de volledige inhoud ervan vinden. Wat me het meest stoort, is dat hiermee de duur van de overgangsperiode waarbinnen het vervoer van honden en katten naar Ierland, Malta, Finland, Zweden en het Verenigd Koninkrijk aan strengere eisen is onderworpen, verlengd wordt. Zo verlangen Malta, Ierland en het Verenigd Koninkrijk dat honden en katten die als gezelschapsdieren gehouden worden, extra worden onderzocht op de aanwezigheid van teken, wat als zodanig in het paspoort van het dier bevestigd dient te worden. De overgangsperiode wordt nu al voor de tweede keer verlengd, een ware anomalie in de rechtspraak van de Unie. De Commissie dient zo snel mogelijk in kaart te brengen hoe en wanneer de algemene regeling kan worden uitgebreid tot de lidstaten die momenteel een overgangsregeling hanteren. Daartoe dient zij de Europese Autoriteit voor Voedselveiligheid om een raadgevend advies te vragen. Deze herhaaldelijke verlenging van de overgangsperiode is absoluut niet in het belang van de Europese burger. De verschillen tussen de beschermingsmaatregelen van bovengenoemde lidstaten die hiermee in stand worden gehouden, zoals afwijkende tijdschema's voor inentingen, serologisch onderzoek of antiparasitaire behandelingen, leiden totodeloze complicaties bij het reizen met gezelschapsdieren binnen de EU en maakt hetodeloos duurder.

Robert Dušek (S&D), *schriftelijk*. – (CS) Met de voorschriften van de Gemeenschap voor het niet-commerciële verkeer van gezelschapsdieren binnen de Gemeenschap is een zogeheten algemene regeling in het leven geroepen in het kader waarvan honden, katten en fretten die als gezelschapsdier gehouden worden, uitgerust moeten worden met een identificatiedocument met inlichtingen over zowel de verplichte inentingen tegen hondsdoelheid als de ziektes die het dier in kwestie gehad heeft. Met Verordening (EG) nr. 998/2003 is eveneens een zogeheten overgangsregeling in het leven geroepen waarbinnen lidstaten strengere eisen stellen kunnen aan de toegang tot en het reizen van deze dieren op hun grondgebied. Met name Groot-Brittannië maakt verregaand gebruik van deze uitzonderingsmogelijkheden. De Commissie stelt voor om deze overgangsregeling te verlengen tot 31 december 2011 en ook de rapporteur, mevrouw De Brún, maakt zich hier sterk voor. Aangezien zowel de Raad als de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid tot een compromis zijn gekomen – waar dit verslag onderdeel van uitmaakt – heb ik gestemd voor goedkeuring ervan.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De Commissie stelt voor Verordening (EG) nr. 998/2003 betreffende het niet-commerciële verkeer van gezelschapsdieren in en naar de Europese Unie te wijzigen. Het voorstel bevat een overgangsregeling, waardoor een aantal lidstaten voor bepaalde ziekten, onder meer rabiës, echinokokkose en teken, beperkende voorwaarden kunnen opleggen.

Gezien het belang van het vrij verkeer van gezelschapsdieren in de Europese Unie herhaal ik echter mijn overtuiging dat die dieren aan alle sanitaire voorwaarden dienen te voldoen, zodat ze geen risico vormen voor de gezondheid van mens of dier.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Dit verslag biedt regels voor het verkeer van huisdieren in de Europese ruimte en de voorwaarden waaraan dat verkeer dient te voldoen teneinde de verspreiding van ziekten, met name rabiës, te voorkomen.

Het vrij verkeer is een van de fundamentele pijlers van de Europese interne markt. Dit is een zaak die onze burgers in een Europa zonder grenzen in het bijzonder raakt. Het aantal huisdieren dat mee op reis gaat tussen de lidstaten is daar het bewijs van.

We zijn het er allemaal over eens dat het mogelijk moet zijn te reizen met onze gezelschapsdieren, maar we zijn het er ook allemaal over eens dat daar bepaalde gezondheidscriteria bij in acht moeten worden genomen teneinde een hoog beschermingsniveau van de menselijke en dierlijke gezondheid te verzekeren.

Daarom ben ik ingenomen met de algemene regeling van het paspoort, die zal leiden tot het harmoniseren van sanitaire maatregelen en controles, waardoor het vrij verkeer van gezelschapsdieren gemakkelijker zal worden.

Het verslag bevat ook een overgangsregeling tot eind 2011, zodat een aantal lidstaten voorbereidingen kunnen treffen voor het opzetten van de nodige infrastructuur.

Ian Hughton (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb voor het verslag van mevrouw De Brún gestemd. Aangezien het vrije verkeer een kernaspect is van de interne markt, is dit een kwestie die voor een groot aantal burgers in heel Europa van belang is. De volksgezondheid en de gezondheid van dieren zijn ook van essentieel belang en ik denk dat de rapporteur er goed in is geslaagd om een juist evenwicht te vinden.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De sanitaire voorwaarden voor het niet-commerciële grensoverschrijdend verkeer van huisdieren hebben tot doel een hoog beschermingsniveau te verzekeren van de menselijke en dierlijke gezondheid, evenals gemakkelijk vrij verkeer van gezelschapsdieren die begeleid worden door hun eigenaar. Als aan de geldende regels is voldaan en de dieren tijdens hun reizen in de communautaire ruimte vergezeld gaan van een door een officiële dierenarts afgegeven certificaat waaruit de vaccinatie tegen rabiës en het resultaat van de immunoreactie blijken, moet het niet-commerciële verkeer van gezelschapsdieren dus worden vergemakkelijkt.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (ES) Ik heb voor dit belangrijke verslag gestemd omdat we daarmee het Commissievoorstel tot verlenging van de overgangsregeling voor rabiës ondersteunen, wat inhoudt dat de einddatum van de voorgestelde verlenging beter overeenkomt met de termijn waarbinnen de Commissie in bepaalde lidstaten een einde verwacht te maken aan de EU-financiering van vaccinatieprogramma's tegen rabiës onder in het wild levende dieren, het voornaamste probleem met betrekking tot rabiës in de EU. Verder heeft de Commissie gekozen voor een voorzichtige voorzorgsbenadering, met de nadruk op preventie en aanvullende gezondheidsoverwegingen met betrekking tot de interne markt en het vrije verkeer van gezondheidsdieren. De Commissie heeft de verschillende beleidsopties vergeleken en overwogen, rekening houdende met de diverse adviezen van de Europese Autoriteit voor voedselveiligheid (EFSA). De voorgestelde einddatum voor de overgangsregelingen biedt genoeg ruimte voor aanpassing van de infrastructuur en voor een geleidelijke omscholing van de in dienst zijnde personeelsleden. Ook zullen zij zo de tijd hebben om vertrouwd te raken met de nieuwe situatie.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ik verwelkom dit verslag, waardoor de lidstaten maatregelen kunnen blijven nemen tegen de verspreiding van hondsdoelheid, maar dat ook zal leiden tot een vrij, veilig verkeer van huisdieren in heel Europa na 2011. Door de verlenging van de afwijking voor bepaalde landen tot 2011, kunnen deze doorgaan met testen en gezondheidscontroles voor ziekten als hondsdoelheid. Deze overgangsperiode is een belangrijke stap in de richting van een uiteindelijk vrij en veilig verkeer van huisdieren in de Europese Unie.

Ik wil iedereen feliciteren die aan de overeenkomst over de nieuwe comitologieprocedure heeft meegewerkt. Dit is een goed compromis dat een effectieve reactie mogelijk maakt, indien lidstaten gerechtvaardigde zorgen hebben over de verspreiding van andere ziekten. Het zorgt er ook voor dat de Commissie, wanneer zij gebruikmaakt van gedelegeerde bevoegdheden, verschillende deskundigen raadpleegt – deskundigen van de Commissie, van de lidstaten, van non-gouvernementele organisaties en van het Parlement. We moeten ervoor zorgen dat deze afspraak wordt nagekomen. In een bredere context hebben we schriftelijke verklaringen ontvangen dat dit verslag geen precedent zal scheppen voor toekomstig gebruik van gedelegeerde bevoegdheden. Hierbij wordt rekening gehouden met de zorgen van het Parlement over het scheppen van precedents voor de nieuwe comitologieprocedure krachtens het Verdrag van Lissabon.

Verslag-Coelho (A7-0015/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), *schriftelijk*. – (LT) De EU 2020-strategie is een document dat veel hoop biedt. Er is de afgelopen tijd veel gesproken over het herstel van de EU-economie, maar voor de meerderheid van de lidstaten is de crisis nog niet voorbij. In het openbaar blijft de bespreking van de crisis beperkt tot de situatie van de overheidsfinanciën, hoewel de snel groeiende werkloosheid in sommige lidstaten al een kritiek peil heeft bereikt. Het is vreemd om hoge EU-functionarissen bepaalde regeringen te horen prijzen voor hun uitstekende werk, terwijl het aantal werklozen in die landen elke maand in rampzalig tempo toeneemt, de sociale garanties worden verminderd en het aantal mensen dat onder de armoedegrens leeft stijgt. Het wordt erg moeilijk voor de mensen in die landen om te begrijpen of de Europese Unie een beleid van armoedeverlichting uitvoert of de armoede op sociaal gebied juist vergroot. Naar mijn mening mogen regeringen die er niet in zijn geslaagd de werkloosheid te stabiliseren geen onverdiende complimenten krijgen. De Europese Commissie moet meer verantwoordelijkheid nemen en op verantwoorde wijze toezicht houden op de tenuitvoerlegging van de crisisbeheersingsplannen van de nationale regeringen en tegelijkertijd de gevolgen van dergelijke hervormingen voor de mensen heel duidelijk evalueren.

Regina Bastos (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De Schengenovereenkomst is een akkoord tussen Europese landen betreffende het vrij verkeer van personen in de Schengenruimte. Eenieder die in het bezit is van een document dat bewijst dat hij legaal verblijft in een lidstaat, kan vrij reizen in die ruimte zonder binnengrenzen.

Echter niet alle landen vervullen hun plicht om onderdanen van derde landen die een visum voor verblijf van langere duur bezitten een verblijfstitel te verstrekken. Het is dan ook tegenstrijdig dat een student die een visum heeft om een cursus te volgen in Portugal niet naar bijvoorbeeld België mag gaan om in een gespecialiseerde bibliotheek naar informatie voor zijn proefschrift te zoeken.

Daarom heb ik voor dit verslag gestemd, aangezien het belangrijk is in de Schengenruimte het vrij verkeer te bevorderen van onderdanen van derde landen die legaal in een lidstaat verblijven als houders van een visum voor verblijf van langere duur (D-visum) dat is afgegeven door de desbetreffende lidstaat. Ik feliciteer de rapporteur, de heer Coelho, met het feit dat hij er ook deze keer in is geslaagd een akkoord in eerste lezing te bereiken, waardoor dit probleem kan worden opgelost voordat in april de visumcode van kracht wordt.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb voor de nieuwe amendementen op deze verordening gestemd, gezien het feit dat burgers van derde landen die in het bezit zijn van een visum voor verblijf van langere duur tot nu toe problemen ondervinden met de beperking van hun vrijheid van verkeer. Ze kunnen niet vrij reizen van de ene lidstaat van de Europese Unie naar de andere en hebben zelfs problemen met de terugkeer naar hun geboorteland. Deze verordening breidt het beginsel van gelijkheidwaardigheid van verblijfstitels en visa voor kort verblijf die zijn afgegeven door de lidstaten die het Schengenacquis volledig ten uitvoer leggen, uit tot visa voor verblijf van langere duur. Het moet onderstreept worden dat een visum voor verblijf van langere duur dezelfde effecten zou moeten hebben als een verblijfsvergunning als het gaat om vrij verkeer binnen het Schengengebied zonder binnengrenzen. Ik wil aandacht vragen voor het feit dat het heel belangrijk is dat de veiligheidsgaranties in de lidstaten niet in het geding komen als het verkeer van burgers van derde landen binnen het Schengengebied wordt vereenvoudigd. De tenuitvoerlegging van deze verordening zou de veiligheid niet mogen verminderen, want zij verplicht de lidstaten de gegevens van een persoon te controleren in het Schengeninformatiesysteem voordat een visum voor verblijf van langere duur wordt afgegeven en zo nodig bij andere EU-lidstaten inlichtingen over die persoon in te winnen. Tot nu toe gebeurde dat alleen bij de afgifte van verblijfsvergunningen.

Marielle De Sarnez (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Ik juich het toe dat deze verordening is aangenomen met een zeer grote meerderheid van 562 stemmen voor, 29 tegen en 51 onthoudingen. Voortaan kan een onderdaan van een derde land die houder is van een visum voor verblijf van langere duur dat door een lidstaat is afgegeven, onder dezelfde voorwaarden als de houder van een verblijfstitel gedurende drie maanden per periode van zes maanden naar de overige lidstaten reizen. Op deze maatregel zaten vele studenten en onderzoekers te wachten, zoals degenen die deelnemen aan uitwisselingsprogramma's van de EU (Erasmus Mundus). Met deze stap voorwaarts wordt de Unie een aantrekkelijkere bestemming voor studenten, academici en onderzoekers uit derde landen. Bovendien kunnen wij dit beschouwen als een verwijzing naar het verzoek van het Europees Parlement aan de lidstaten om vooruitgang te boeken met de invoering van een visum dat specifiek bestemd is voor studenten die deelnemen aan een uitwisselingsprogramma. Ik betreur het echter dat het Verenigd Koninkrijk, Ierland en Denemarken deze verordening niet hebben goedgekeurd en niet gebonden zullen zijn aan de toepassing ervan, terwijl juist deze landen een groot aantal buitenlandse studenten en onderzoekers uit het Schengengebied trekken.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) De Schengenovereenkomst heeft een Europese ruimte zonder grenscontroles gecreëerd. Dat was een belangrijke stap vooruit in de richting van een open interne markt met vrij verkeer van personen en goederen.

Essentieel is dan ook het realiseren van het vrij verkeer van personen in een ruimte zonder binnengrenzen, wat de grondslag van de overeenkomst vormt. Daarom vinden wij het onaanvaardbaar dat burgers van buiten de Gemeenschap die in het bezit zijn van een visum voor verblijf van langere duur dat is afgegeven door een lidstaat die deel uitmaakt van de Schengenovereenkomst, niet vrij kunnen reizen in deze ruimte.

De voorbeelden van de rapporteur geven volgens ons duidelijk aan hoe absurd dit systeem is in de praktijk. Ik ben het dan ook eens met het voorstel van de Commissie dat, op basis van de tekst van het Parlement, visa voor verblijf van langere duur gelijkstelt aan verblijfstitels, waardoor het vrij verkeer van de houders van die visa is gegarandeerd.

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) Op de eerste plaats wil ik de uitmuntende kwaliteit van dit verslag prijzen. Op grond van de bestaande communautaire wetgeving mogen onderdanen van derde landen die in het bezit zijn van een visum voor verblijf van langere duur (visum voor een verblijf langer dan drie maanden) gedurende hun verblijf niet naar een andere lidstaat reizen of door een andere lidstaat reizen bij terugkeer naar hun land van oorsprong, daar dat niet geregeld is in de Schengenovereenkomst.

De nieuwe regels bepalen dat een visum voor verblijf van langere duur dezelfde effecten heeft als een verblijfstitel wat het vrije verkeer in de Schengenruimte zonder binnengrenzen betreft. Dat wil zeggen dat een houder van een visum voor verblijf van langere duur dat is afgegeven door een lidstaat naar andere lidstaten mag reizen gedurende drie maanden per half jaar op dezelfde voorwaarden als de houder van een verblijfstitel.

Voor een functionerend systeem moeten er controles worden uitgevoerd die gelijkwaardig zijn aan de al bestaande controles op andere terreinen teneinde correcte communicatie tussen lidstaten te verzekeren, evenals samenhang tussen de afgifte van visa voor verblijf van langere duur en signaleringen in het Schengeninformatiesysteem (SIS).

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Het is een positieve zaak dat een buitenlander die in het bezit is van een visum voor verblijf van langere duur dat is afgegeven door een lidstaat op zijn minst gedurende drie maanden per half jaar naar de andere lidstaten mag reizen op dezelfde voorwaarden als de houder van een verblijfstitel. Daar dit het belangrijkste inhoudelijk punt van de verordening is, hebben we voorgestemd.

Zoals bekend mogen op grond van de bestaande communautaire wetgeving onderdanen van derde landen die in het bezit zijn van een visum voor verblijf van langere duur tijdens hun verblijf momenteel niet naar andere lidstaten reizen of door andere lidstaten reizen bij terugkeer naar hun land van oorsprong, daar dat niet in de Schengenovereenkomst is geregeld. Dat kunnen bijvoorbeeld studenten zijn die een studiereis willen maken naar een andere lidstaat, maar ook wetenschappers, academici en familieleden van onderdanen van derde landen en van EU-onderdanen.

Op grond van de nieuwe regels die nu zijn goedgekeurd heeft de houder van een visum voor verblijf van langere duur (visum voor een verblijf van langer dan drie maanden, oftewel D-visum) wat betreft het vrij verkeer in de Schengenruimte dezelfde rechten als de houder van een verblijfstitel.

Bruno Gollnisch (NI), schriftelijk. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, wij hebben tegen het verslag van de heer Coelho gestemd. Het is namelijk onverantwoord dat personen die houder zijn van een visum voor verblijf van langere duur, dat wil zeggen langer dan zes maanden, automatisch gebruik mogen maken van het vrije verkeer in alle landen van het Schengengebied, alsof zij houder zijn van een verblijfsvergunning. Uw voorbeelden zijn misleidend. Het doet er niet toe of wij spreken over studenten die de Europese hoofdsteden willen bezoeken (met uitzondering van Londen, Dublin en Kopenhagen, die buiten het Schengengebied liggen), over onderzoekers wier onderzoek korter dan een jaar zal duren, of over expats zonder geldige verblijfs- en werktitel – dit is van marginaal belang en slechts een voorwendsel.

In feite wordt met deze maatregel opnieuw het soevereine recht van staten genegeerd om te besluiten wie wel en wie niet, onder welke voorwaarden en voor hoe lang toegang heeft tot hun grondgebied. Doordat rechten worden geüniformeerd, verliezen visa voor verblijf van langere duur uiteindelijk hun betekenis, ten gunste van een soort automatische status van ingezetene. Deze status wordt toegekend zodra iemand voor langer dan drie maanden en voor een ander doel dan toerisme naar Europa wil komen. Dat is onaanvaardbaar.

Sylvie Guillaume (S&D), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb het verslag-Coelho over het vrije verkeer van personen met een visum voor verblijf van langere duur ondersteund. Afgezien van de kwesties op het gebied van administratieve formaliteiten is het naar mijn mening namelijk belangrijk dat bijvoorbeeld jonge buitenlanders die komen studeren in onze landen, niet worden gedwongen om in een land te wonen maar de vrijheid hebben om te reizen van het ene land naar het andere, hetzij om te studeren hetzij om de diversiteit en de rijkdom van de Europese cultuur te ontdekken. In tegenstelling tot hen die het schrikbeeld oproepen van de veiligheid en de strijd tegen illegale immigratie, moeten wij ons hier sterk maken voor de ontwikkeling van een kennismaatschappij in Europa en elders.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb me bij het verslag-Coelho van stemming onthouden, omdat het betrekking heeft op aspecten van Schengen die in Schotland niet van toepassing zijn.

Véronique Mathieu (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Om te beginnen wil ik de heer Coelho bedanken voor de kwaliteit van zijn verslag en voor de echte expertise die hij inbrengt in al zijn werkzaamheden betreffende het visumbeleid. Het is noodzakelijk en urgent dat wij deze verordening aannemen. Noodzakelijk, omdat wij vanwege een zeer laakbare houding van de lidstaten, die visa voor een verblijf van langere duur niet meer omzetten in verblijfsvergunningen, zijn terechtgekomen in de absurde situatie dat een onderdaan van een derde land die zich legaal bevindt op het EU-grondgebied, op basis van een D-visum niet mag reizen binnen de overige lidstaten van het Schengengebied. Dit leidt tot onnodige obstakels voor het verkeer in het Schengengebied en strookt niet met de gedachte die aan het Schengenacquis ten grondslag ligt. Het is tevens urgent dat wij deze tekst aannemen omdat binnenkort de communautaire visumcode in werking treedt waarmee het D+C-visum wordt afgeschaft. Door dit verslag blijft niet alleen de veiligheid binnen de Schengenruimte groot dankzij de verplichting het Schengeninformatiesysteem te raadplegen bij de behandeling van een aanvraag voor een D-visum, maar wordt ook een rechtvaardige en evenwichtige oplossing geboden voor situaties die zich in de toekomst niet meer mogen voordoen.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De oude wetgeving stond een onderdaan van een derde land met een door een lidstaat afgegeven visum voor verblijf van langere duur niet toe te reizen naar een andere lidstaat, wat niet strookte met de behoeften om te reizen van de meerderheid van die burgers. We hebben het hier over studenten, wetenschappers, academici en anderen die in verband met hun beroeps- en/of academische activiteiten genoodzaakt zijn te reizen tussen verschillende lidstaten en dat bij de huidige wetgeving niet konden doen.

Deze wijzigingen corrigeren derhalve deze anomalie, terwijl alle veiligheidsregels voor het verkeer van onderdanen van derde landen binnen de EU gewaarborgd blijven.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Ik heb voor deze verordening gestemd omdat ik van mening ben dat het een welkome verbetering is op een eerdere maatregel, die een beperking aanbracht in de rechten van personen met een visum voor verblijf van langere duur in een van de lidstaten. De samenleving verandert voortdurend, en Europese wetgeving moet ook niet stil blijven staan. We hebben namelijk steeds met nieuwe problemen en uitdagingen te maken. Tegelijkertijd krijgen we de beschikking over nieuwe instrumenten voor het beheersen van kwesties die bijvoorbeeld gerelateerd zijn aan het vrij verkeer van personen.

Franz Obermayr (NI), *schriftelijk*. – (DE) Met dit verslag wordt beoogd het vrije verkeer te vergemakkelijken van onderdanen van derde landen die houder zijn van een D-visum voor verblijf van langere duur op het gehele grondgebied van de Gemeenschap. Wat daarbij volledig buiten beschouwing wordt gelaten, is dat de lidstaten zouden moeten kunnen besluiten of, en zo ja, welke onderdanen van derde landen zij toegang verschaffen dan wel weigeren. Ik heb daarom tegen het verslag gestemd.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb samen met mijn fractie voor dit verslag gestemd, omdat hierin staat dat met de voorstellen die in dit kader zijn gedaan, wordt geprobeerd om het gemakkelijker te maken voor onderdanen van derde landen die legaal in een lidstaat verblijven om zich in het Schengengebied te bewegen op basis van een door dat land afgegeven D-visum voor een verblijf van langere duur. Het is de bedoeling om een antwoord te bieden op situaties waarin lidstaten om verschillende redenen niet in staat zijn om aan onderdanen van derde landen die op hun grondgebied verblijven op tijd een verblijfsvergunning te verstrekken. Dit wordt gedaan door uitbreiding van het bestaande beginsel van gelijkwaardigheid tussen een verblijfsvergunning en een C-visum voor een verblijf van korte duur, naar D-visa voor een verblijf van langere duur.

Een visum voor een verblijf van langere duur zal dus voor het verkeer in het Schengengebied dezelfde status hebben als een verblijfsvergunning. Hierdoor kan iedereen zich met een document dat aantoonst dat hij legaal in een lidstaat verblijft, voor korte perioden van maximaal drie maanden per half jaar vrijelijk in het Schengengebied bewegen.

Nuno Teixeira (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het vrij verkeer van personen is een van de basisprincipes van de Europese Unie. Het creëren van de Schengenruimte beoogt dit doel daadwerkelijk te realiseren. De Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-democraten), waar ik deel van uitmaak, heeft het principe van het vrij verkeer van personen altijd verdedigd op grond van de gedachte dat gemeenschappelijke regels en procedures wat betreft visa, verblijfstitels en grenscontroles deel moeten uitmaken van het Schengenacquis.

In dit verband steun ik de nieuwe maatregelen, omdat het vrij verkeer van onderdanen van derde landen, die verblijven in een lidstaat met een visum voor verblijf van langere duur (D-visum), naar andere lidstaten van de Schengenruimte soms bemoeilijkt wordt daar het visum nog niet is omgezet in een verblijfstitel.

Volgens het verslag zal het principe van gelijkwaardigheid tussen verblijfstitels en visa voor verblijf van kortere duur worden verruimd tot visa voor verblijf van langere duur. Voorts doen de genomen maatregelen, met name in verband met veiligheidskwesties, niets af aan de voorwaarden voor de afgifte van visa en zijn de maatregelen de natuurlijke en noodzakelijke voortzetting van het Schengenacquis. Om al die redenen heb ik voorgestemd.

Verslag-In 't Veld (A7-0025/2010)

Liam Aylward en Pat the Cope Gallagher (ALDE), *schriftelijk*. – (GA) De leden van Fianna Fáil in het Europees Parlement, Pat the Cope Gallagher en Liam Aylward, verzetten zich krachtig tegen wat er in dit verslag wordt voorgesteld met betrekking tot de invoering van een gemeenschappelijke geconsolideerde heffingsgrondslag voor de vennootschapsbelasting (CCCTB in het Engels).

Het Europees Centrum voor Economische Studies heeft onlangs onderzocht hoe praktisch het zou zijn om een gemeenschappelijke geconsolideerde heffingsgrondslag voor de vennootschapsbelasting te introduceren in Europa en uit de resultaten van dat onderzoek bleek duidelijk dat een dergelijk belastingstelsel vanuit politiek oogpunt niet werkbaar, praktisch of wenselijk zou zijn.

Een gemeenschappelijke geconsolideerde heffingsgrondslag voor de vennootschapsbelasting in Europa zou het concurrentievermogen van de Europese Unie of de werking van de gemeenschappelijke markt niet verbeteren en zou daarnaast kleine open economieën zoals die van Ierland in de weg staan. De kwestie van belastingheffing valt onder de bevoegdheid van de afzonderlijke lidstaten en de Ierse regering mag haar vetorecht gebruiken met betrekking tot alle belastingmaatregelen, waaronder de CCCTB. Dit recht is verankerd in de verdragen, waaronder het Verdrag van Lissabon.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Efficiënte concurrentie bij de levering van goederen en diensten leidt tot lagere prijzen, vergroot de kwaliteit en biedt de consument een ruimere keuze. Daarnaast zorgt efficiënte concurrentie voor vooruitgang op het vlak van technologische innovatie. Onderzoek in de energiesector en investeringen in infrastructuur, met name in gas- en elektriciteitsinterconnectie, zijn van fundamenteel belang voor het bevorderen van de concurrentie. Continuïteit van voorziening en doeltreffende concurrentie op de energiemarkt kunnen niet worden verwezenlijkt zonder een goed functionerende energie-infrastructuur met onderlinge verbindingen. Ook in de telecomunicatiesector is een sterke mate van concurrentie belangrijk. Daartoe dienen maatregelen genomen te worden die de concurrentie bevorderen via preferentiële tarieven, waarvoor een relevante marktanalyse noodzakelijk is. Voorts onderstreep ik het belang van controle van het concurrentiegedrag op de brandstoffenmarkten in de Unie. Steunmechanismen als staatssteun moeten niet worden gebruikt om nationale industrieën te beschermen ten nadele van de interne markt en de Europese consumenten. Die mechanismen dienen te worden ingezet voor het herstel van een duurzame kenniseconomie.

Lara Comi (PPE), *schriftelijk*. – (IT) In het verslag over het mededingingsbeleid wordt uiteengezet hoe de werking van de markten ten gunste van de consument en het Europese bedrijfsleven kan worden verbeterd. Er is bijzondere aandacht besteed aan kwesties met betrekking tot kartels en de consumenten. Het bestrijden van kartels is van essentieel belang om ervoor te zorgen dat de voordelen van een mededingingsbeleid ten goede komen aan de eindconsument. Kartels vormen namelijk een van de ernstigste schendingen van het mededingingsrecht: producenten krijgen de mogelijkheid om hun prijzen te verhogen, hun productie te beperken en de markten onderling te verdelen. De rol van de Commissie bestaat uit het opleggen van sancties,

teneinde mededingingsverstoring gedrag te voorkomen. Ze legt leden van een kartel boetes op om elk bedrijf te ervan te weerhouden mededingingsverstoring gedrag te vertonen of voort te zetten.

Tijdens een economische crisis bestaat het risico dat het beschermingsniveau wordt verhoogd. Overheidsingrijpen waardoor de concurrentievoorwaarden in de interne markt kunnen veranderen, moet derhalve worden vermeden, maar tegelijkertijd moet worden erkend dat een beroep op staatssteun soms onontbeerlijk is voor het aanpakken van de crisis. Ik heb vóór gestemd, omdat concurrentieverstorende omstandigheden misbruik van overheersende posities ten nadele van kleine en middelgrote ondernemingen (het MKB) in de hand werken en omdat het derhalve essentieel is dat Europa zich inzet om betere garanties en een betere bescherming te bieden voor producten.

Derk Jan Eppink, *namens de ECR-Fractie, schriftelijk*. – (EN) De ECR-Fractie is groot voorstander van een sterk en effectief mededingingsbeleid als instrument voor bescherming van de consument en ter bevordering van een eerlijke toegang tot markten. Wij geven onze volledige steun aan de op dit doel gerichte maatregelen die de Commissie de afgelopen jaren heeft genomen en vooral aan haar maatregelen tegen oneerlijke staatssteun.

Wij zijn dan ook onthutst dat het verslag, dat aanvankelijk goed was, minder effectief is gemaakt door irrelevante en onwelkome toevoegingen van punten waarin wordt vooruitgelopen op het resultaat van de onderhandelingen over de nieuwe architectuur met betrekking tot het financiële toezicht, waarin wordt gevraagd om een gemeenschappelijke geconsolideerde heffingsgrondslag voor de vennootschapsbelasting en waarin het recht van bedrijven om personeel op contractbasis in dienst te nemen, wordt betwist.

De leden van onze fractie hebben in het verleden vóór verslagen over het mededingingsbeleid van de Commissie gestemd, en wij hopen dat dergelijke verlagen van de Commissie economische en monetaire zaken er in de toekomst beter uit zullen zien. Met onze stemonthouding willen wij uiting geven aan deze zorg en wij betuigen in deze stemverklaring opnieuw onze steun aan het steeds goede werk dat de Commissie op het gebied van mededinging verricht.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Meer concurrentie betekent meer keuzemogelijkheden voor de Europese burgers en een concurrerender omgeving voor de ondernemingen. Daarom moeten het Europees mededingingsbeleid en het Europees consumentenbeleid niet van elkaar worden gescheiden. De activiteiten van de Commissie voor een daadwerkelijk concurrerend milieu op de interne markt zijn dan ook essentieel om die doelstellingen te garanderen. Dat neemt niet weg dat de absolute bevoegdheden die de Commissie zijn verleend kunnen worden aangevochten.

Tijdens de crisis van de afgelopen maanden is het verstrekken van staatssteun, die in het licht van de gebeurtenissen gerechtvaardigd was, van fundamenteel belang geweest voor het herstel van de economie. Ook de bestrijding van kartels en misbruik door ondernemingen van hun dominante positie is essentieel voor het garanderen van een eerlijk concurrentieklimaat op de interne markt, waarbij de verschillende marktdeelnemers profiteren van goede voorwaarden voor het continueren van hun activiteiten.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De economische crisis doet haar effecten tot op de dag van vandaag gelden. De crisis vereist buitengewone maatregelen, bijvoorbeeld staatssteun, die echter niet mogen leiden tot sterke concurrentievervalsing of stijgende begrotingstekorten en overheidsschulden. Daarom moet het verstrekken van staatssteun zorgvuldig worden afgewogen.

De snel groeiende staatsschulden zullen een last voor de komende generaties zijn en economisch herstel en economische groei afremmen. Buitensporige schulden en begrotingstekorten brengen niet alleen de stabiliteit van de euro in gevaar, maar leiden ook tot ernstige beperkingen bij overheidsuitgaven op prioritaire gebieden als onderwijs, gezondheidszorg, innovatie en milieu.

Daarom is een grondige evaluatie van het reddings- en herstellepakket en van de effectiviteit van staatssteun vereist. Protectionisme en fragmentatie van de interne markt dienen vermeden te worden, aangezien de positie van Europa in de wereld economie daardoor wordt verzwakt.

Een goed functionerende interne markt vormt de sleutel tot een gezonde economie en, zonder enige twijfel, tot economisch herstel. Uiteindelijk moet het economisch beleid aan legitimiteit winnen door meer inspraak van het Europees Parlement in het kader van de medebeslissingsprocedure.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het mededingingsbeleid en goede mededingingsregels zijn altijd essentieel geweest voor een gezond samenleven van alle marktdeelnemers in de eurozone. Europa is tamelijk hard getroffen door de recente wereldwijde economische crisis, maar dankzij een sterke munt, een solide interne

markt, gezonde overheidsfinanciën en een goed stelsel voor sociale bescherming konden de gevolgen van de crisis grotendeels worden opgevangen.

Maatregelen voor staatssteun die de lidstaten treffen zonder te denken aan het gemeenschappelijk belang kunnen echter de concurrentie danig verstoren. Daarom is het essentieel de maatregelen van elke lidstaat in het kader van de crisisbestrijding te evalueren, zodat de EU in de toekomst gezamenlijk en harmonieus kan reageren om protectionisme en fragmentatie van de interne markt te voorkomen. Dergelijke ontwikkelingen zouden alleen maar schade toebrengen aan een sterke positie van Europa in de wereldeconomie.

Ślawomir Witold Nitras (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Het mededingingsbeleid behoort tot de belangrijkste communautaire beleidsterreinen en is als een van de eersten vastgesteld. Dit beleid is relevant en noodzakelijk omdat het direct verband houdt met een van de hoofddoelstellingen van de Europese Gemeenschappen, namelijk het creëren van een gemeenschappelijke interne markt in de lidstaten. Het mededingingsbeleid moet garanderen dat de obstakels voor de interne handel die zijn weggenomen in het kader van de gemeenschappelijke markt, niet worden vervangen door mededingingsverstorende maatregelen van ondernemingen of regeringen. Het belang van de consument staat centraal in het mededingingsbeleid, dat moet zorgen dat zij eenvoudig toegang hebben tot de goederen en diensten die aangeboden worden op de interne markt tegen prijzen die zo min mogelijk van elkaar verschillen. Ik wil u alleen wijzen op de ernstige crisis waar Europa mee te maken heeft en ik stel vast dat een goed functionerende interne markt de sleutel is voor een gezonde economie en zeker voor de wederopbouw die ons in de nabije toekomst te wachten staat.

Franz Obermayr (NI), *schriftelijk*. – (DE) Het verslag bevat een aantal goede punten, zoals bijvoorbeeld de verschillende behandeling in het mededingingsrecht van transnationale bedrijven enerzijds en kleine en middelgrote bedrijven anderzijds. Ik ben het echter oneens met het voorstel om de detailhandelsprijzen in de telecomsector te dereguleren of niet te reguleren. De teneur van het verslag vind ik al met al onjuist omdat uitgegaan wordt van een absolute efficiëntie van de vrije markt. Om die reden heb ik tegen het verslag gestemd.

Robert Rochefort (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb voor het verslag van mevrouw In 't Veld gestemd, dat positief staat tegenover het verslag van de Commissie over het mededingingsbeleid 2008. Ik deel dit positieve standpunt: deze wijziging in de aanpak van de Commissie is het vermelden waard.

In dit verslag stelt de Commissie dat zij in haar mededingingsbeleid de consumenten en hun zorgen centraal stelt en dat zij het van essentieel belang vindt dat het mededingingsbeleid inzet op het maximaliseren van de welvaart van consumenten. Ik juich dit toe. Zou de Commissie eindelijk volledig in overeenstemming handelen met artikel 12 van het Verdrag van Lissabon, dat bepaalt dat rekening moet worden gehouden met de consumentenbescherming bij het bepalen en uitvoeren van het beleid van de Unie op andere gebieden?

Ik wil de Commissie tevens aanmoedigen de permanente dialoog voort te zetten die zij besloten heeft op gang te brengen tussen haar diensten, de consumenten en de organisaties die hen vertegenwoordigen. In dit opzicht is het een goede zaak dat in 2008 binnen het directoraat-generaal Mededinging een contactpunt Consumenten is opgericht. Wij verzoeken thans om een volledig verslag over de activiteiten van dat contactpunt teneinde het nut ervan beter te kunnen beoordelen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb samen met mijn fractie, de Verts/ALE, voor het verslag-In 't Veld over het jaarlijks verslag voor het mededingingsbeleid (2008) gestemd, omdat dit het Parlement de gelegenheid biedt om aan te geven wat zijn prioriteiten zijn en hoe het denkt over de manier waarop de Commissie haar mededingingsbeleid voert. Ik ben blij dat het verslag-In 't Veld, overeenkomstig de stemming in de Commissie economische en monetaire zaken, met een grote meerderheid (zoals werd verwacht) is aangenomen (de groenen waren voor, zoals alle grotere fracties).

Czesław Adam Siekierski (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Europa is geraakt door de economische crisis, maar is in staat gebleken om snel te reageren en de gevolgen van de crisis af te zwakken, dankzij de eenheidsmunt, de sterke interne markt en het solide stelsel voor sociale bescherming. Dit betekent niet dat de repercussies niet meer voelbaar zijn, maar de eerste signalen van verbetering tekenen zich af. Helaas worstelen consumenten nog steeds met problemen als ze willen profiteren van de voordelen van de concurrentie. Hun rechten moeten worden beschermd en hun bewustzijn en kennis vergroot. Een soepel functionerende en concurrerende Europese markt betekent dat de consument kan profiteren van het mededingingssysteem door de keur aan producten en diensten en de lagere prijzen. Helaas is er momenteel nog steeds sprake van onvoldoende concurrentie, met name in de farmaceutische sector en de telecommunicatiesector. Gebrek aan concurrentie is schadelijk voor consumenten en voor de economie. Verder bestaat er ook behoefte aan toezicht op het mededingingsgedrag op de brandstoffenmarkten van de Europese Unie. Voor het overtreden van het

mededingingsrecht moeten straffen worden opgelegd die evenredig zijn aan de ernst van de inbreuk en bij herhaalde overtreding zijn sterkere afschrikkende middelen op zijn plaats. De crisis heeft echter vooral de zwakke plekken van de Europese economie blootgelegd en benadrukt welke gebieden moeten worden versterkt. Nog altijd moet het economisch beleid worden onderworpen aan democratische controle en worden uitgevoerd met aandacht voor het algemeen belang en respect voor de rechten van de Europese burgers.

Verslag-Thun Und Hohenstein (A7-0084/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb voor dit verslag gestemd. Een effectief werkende interne markt is van essentieel belang voor het creëren van een stabiel en innovatief economisch milieu. De interne markt kan echter niet effectief functioneren zonder een correcte omzetting, toepassing en handhaving van de communautaire regels. Het aantal inbreukprocedures blijft in de lidstaten helaas te hoog.

Een dergelijke situatie verstoort de interne markt en hierdoor geniet de consument te weinig bescherming. Het Europees Parlement heeft de Commissie in 2008 gevraagd om meer informatie over de richtlijnen die in de lidstaten niet zijn uitgevoerd, en ik hoop van harte dat de Commissie ons die informatie in de zeer nabije toekomst zal kunnen verschaffen.

Regina Bastos (PPE), *schriftelijk*. – (PT) In 1997 heeft de Commissie het eerste scorebord van de interne markt gepubliceerd. De aandacht ging daarbij uit naar de omzetting door de lidstaten van de internemarktregels, daar grote achterstand bij de omzetting burgers en bedrijven belette het potentieel van de interne markt maximaal te benutten.

Met deze meting en publicatie van de omzettingsinspanning heeft het scorebord bijgedragen aan het verkleinen van de achterstand bij het omzetten van richtlijnen door de lidstaten. Ik heb voor dit verslag gestemd, daar ik het noodzakelijk acht dat de lidstaten de internemarktwetgeving tijdig omzetten in nationaal recht. De interne markt kan immers alleen goed functioneren als de regels van de EU voor de werking van de markt correct worden omgezet en toegepast en de handhaving ervan wordt gecontroleerd.

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Hoewel de lidstaten vooruitgang hebben laten zien bij de omzettingstermijnen van de internemarktwetgeving in nationaal recht lijken mij de gegevens van het jongste scorebord van de interne markt niet bevredigend. De totstandbrenging van een stabiele en innoverende markt, die spoort met de behoeften van consumenten en waar bedrijven in sterkere mate nieuwe banen scheppen, gaat niet samen met systematische achterstand bij de omzetting van communautaire wetgeving en niet-toepassing van richtlijnen.

Personen en bedrijven hebben het meest te lijden onder de achterstand bij de omzetting van internemarktmaatregelen, daar er dan minder te kiezen valt, de concurrentie beperkter is en de markten geslotener zijn. Daarom vind ik het belangrijk dat het Parlement druk uitoefent met betrekking tot de toepassing van internemarktregels. De lidstaten zelf hebben de termijnen vastgesteld voor de uitvoering van die richtlijnen. Er wordt van hen minimaal verlangd dat ze de doelstellingen eerbiedigen die ze zelf hebben vastgelegd. Dit is een essentiële doelstelling voor een gezonde interne markt in een periode van economische crisis.

Lara Comi (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Nu we de achterstand in de omzetting van de richtlijnen hebben verminderd en een percentage van 1 procent hebben bereikt, is het van wezenlijk belang dat we ons blijven concentreren op de verbetering van de concrete toepassing van de wetgeving betreffende de interne markt binnen nationale rechtsstelsels. De Commissie, het Parlement en de lidstaten moeten zich in dit opzicht extra inspannen en met elkaar samenwerken.

Van haar kant moet de Commissie de lidstaten tijdens de omzettingsperiode meer steun geven door middel van een dialoog en de uitwisseling van informatie om de problemen vóór de het verstrijken van de omzettingstermijn op te lossen. Zij moet ook een jaarlijks internemarktforum organiseren en nieuwe oplossingen zoeken om de resterende obstakels voor de voltooiing van de interne markt weg te werken, zoals onder meer de vereenvoudiging van wetgeving.

Wij, leden van het Europees Parlement, moeten als vertegenwoordigers van de burgers elke mogelijke gelegenheid benutten om hen te informeren over de Europese wetgeving door studies, workshops, bijeenkomsten en hoorzittingen te organiseren. De nationale volksvertegenwoordigingen moeten op hun beurt actief deelnemen aan Europese wettelijke procedures teneinde bijtijds op de hoogte te zijn van voorgestelde maatregelen en de samenwerking tussen nationale, regionale en lokale autoriteiten te verbeteren.

In dit opzicht bezorgt het Verdrag van Lissabon de gekozen volksvertegenwoordigingen een krachtigere rol die zo goed mogelijk benut dient te worden. Om al deze redenen, die in het verslag duidelijk zijn uiteengezet, heb ik vóór gestemd.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) Uit de jongste publicatie van de uitkomsten van het scorebord van de interne markt (maart 2010) blijkt dat 0,7 procent van de internemarktrichtlijnen niet is omgezet in nationaal recht. Dat cijfer ligt onder het door de rapporteur genoemde percentage van 1 procent van juli 2009.

Tijdige en correcte omzetting van communautaire wetgeving is essentieel voor meer integratie van de interne markt gezien de rechtstreekse effecten voor de rechtszekerheid en het vertrouwen van de Europese burgers. Daarom moeten de lidstaten een verantwoordelijke houding aannemen bij de toepassing van die regels, zodat er in de toekomst geen achterstand meer bestaat bij de omzetting maar juist meer rechtszekerheid en de burgers kunnen profiteren van billijke voorwaarden op de interne markt.

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) De interne markt kan niet goed functioneren als de communautaire voorschriften betreffende het functioneren ervan niet correct worden omgezet, toegepast en gehandhaafd. Daarom is het noodzakelijk dat de lidstaten de internemarktwetgeving tijdig omzetten in nationaal recht.

Voor 22 richtlijnen is de omzettingstermijn al meer dan twee jaar verstreken. Daarnaast is 6 procent van de richtlijnen niet omgezet in alle lidstaten, waardoor 100 internemarktrichtlijnen geen volledig effect sorteren in de hele EU.

De lidstaten en de Commissie moeten samenwerken om deze situatie het hoofd te bieden. Ik ben het eens met het standpunt dat de Commissie de richtlijnen die niet in alle lidstaten zijn omgezet op haar website moet plaatsen, zodat deze stand van zaken algemeen bekend wordt. Het aantal inbreukprocedures blijft te hoog, waarbij enkele lidstaten duidelijk boven het EU-gemiddelde van 47 liggen.

Voorts wordt de lidstaten gevraagd er zorg voor te dragen dat de door de Commissie opgezette grensoverschrijdende netwerken van elektronische informatiesystemen operationeel zijn.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) In tegenstelling tot wat er in het verslag gezegd wordt, is het vandaag duidelijk dat het nog lopende proces van liberalisering van de markten en privatisering van openbare diensten geen enkel zichtbaar voordeel heeft opgeleverd wat betreft prijzen, kwaliteit van de dienstverlening of lagere overheidsuitgaven. Integendeel, organisaties van consumenten en gebruikers van openbare diensten melden prijsverhogingen, slechtere kwaliteit van de dienstverlening en hogere tarieven. Liberalisering heeft in feite bijgedragen aan het schrappen van banen en de totstandkoming van particuliere monopolies. Die monopolies brengen de rechten van werknemers, gebruikers van openbare diensten en consumenten in het gedrang. Dat valt met name vast te stellen in de sectoren posten, telecommunicatie, vervoer en elektriciteit. Die ontwikkeling draagt op haar beurt bij aan het vergeren van de economische en sociale crisis.

Het volharden in dat beleid betekent het blijven aandringen op de verdere verslechtering van de sociaaleconomische situatie van miljoenen mensen. Het betekent het doorgaan met het verspillen van een publiek goed, wat openbare diensten in feite zijn, en het overdragen van die diensten aan particuliere bedrijven. Het betekent het continueren van onbestendigheid, werkloosheid en armoede en het vergroten van de kloof tussen arm en rijk. En het betekent tot slot het blijven pleiten voor een onrechtvaardiger samenleving. Daarom hebben wij tegengestemd.

Bruno Gollnisch (NI), schriftelijk. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, wij hebben tegen het verslag van mevrouw Thun Und Hohenstein gestemd. Dit Parlement staart zich blind op het aantal omgezette richtlijnen, het beroemde scorebord van de interne markt. Niemand denkt ooit na over de intrinsieke kwaliteit van deze wetgeving of zelfs over de werkelijke noodzaak of relevantie van die 90 000 pagina's tekst die uitmaken wat u het "*acquis communautaire*" noemt, of van die ongeveer 1 700 richtlijnen inzake de interne markt. Net zo min trouwens als iemand wil weten of wij de doelstellingen die bij de aanneming van deze teksten zijn onderstreept, hebben bereikt, of de effectbeoordelingen juist blijken te zijn en of het subsidiariteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel zijn gerespecteerd.

De lidstaten worden geacht verantwoordelijk te zijn voor alle tekortkomingen; zij hebben echter steeds minder speelruimte bij de aanpassing van deze teksten aan hun nationale situatie omdat de kleinste details vastliggen, terwijl de verdragen voorzien in een resultaatsverbintenis, maar niet in een inspanningsverbintenis. Een beetje zelfanalyse en zelfkritiek zou de Europese instellingen zeker geen kwaad doen.

Małgorzata Handzlik (PPE), schriftelijk. – (PL) Het scorebord van de interne markt is een bijzonder belangrijk instrument dat informeert over de stand van omzetting van de Europese wetgeving door de lidstaten. Ondanks hun verplichting voeren lidstaten de omzetting van het recht te laat of incorrect uit. Het scorebord laat zien dat de omzetting van de voorschriften door de lidstaten wel steeds beter gaat, maar dat een aanzienlijk aantal van hen het gestelde doel nog steeds niet haalt. We hebben een duidelijke verplichting van de lidstaten nodig om deze indicatoren te verbeteren. In het Europees Parlement spreken we de laatste tijd veel over de noodzaak om de interne markt te versterken. De interne markt kan echter niet goed functioneren als de voorschriften die eraan ten grondslag liggen niet goed en tijdig worden omgezet.

De interne markt moet ook steun krijgen van onze burgers. Daarom ondersteun ik het voorstel van de rapporteur om een jaarlijks internemarktforum te organiseren, evenals het voorstel voor een "internemarkttest" die wetgeving toetst op de vier vrijheden van de interne markt: vrij verkeer van kapitaal, goederen, diensten en personen.

Ian Hughton (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) Het scorebord voor de interne markt biedt een nuttig overzicht van de toepassing van communautaire regels op terreinen die voor Europese consumenten en bedrijven van essentieel belang zijn. Schotland komt helaas nog niet als onafhankelijk land op het scorebord voor. Ik acht het van cruciaal belang dat Schotland bevoegdheid krijgt op die terreinen die nu nog aan Londen zijn voorbehouden. Wanneer dat het geval zal zijn, zal Schotland ongetwijfeld ook maatregelen uitvoeren ten gunste van consumenten en bedrijven.

Alan Kelly (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik sta volledig achter het idee van het scorebord voor de interne markt als meetinstrument voor het succes van de interne markt. Dit instrument is van essentieel belang om mededelingen te kunnen doen over de manier waarop lidstaten met de Europese regelgeving omgaan. Hieruit blijkt ook dat de overregulering, die het beeld van de EU vaak aantast, vaak niet de schuld is van een EU-instelling, maar van de lidstaat zelf. Hier moeten lessen uit getrokken worden en er is in de toekomst meer transparantie nodig.

Eija-Riitta Korhola (PPE), schriftelijk. – (FI) Mijnheer de Voorzitter, een goed functionerende interne markt is afhankelijk van tevreden consumenten die vertrouwen hebben in die markt. De Europese consumenten spelen een sleutelrol bij het omzetten van de recessie in groei. In de verslagen die wij hebben aangenomen, worden belangrijke standpunten naar voren gebracht over het verbeteren van consumentenbescherming en het functioneren van de interne markt, die ik zowel tijdens de behandeling in de commissie als vandaag bij de stemming steunde. Ik zal er drie noemen. Ten eerste is het scorebord van de interne markt een goed instrument. Zijn vijf hoofdindicatoren zijn beslist van cruciaal belang bij het beoordelen van de wijze waarop de interne markt in het algemeen en vanuit het oogpunt van de consumenten functioneert. Ik steun het idee om op het scorebord in de toekomst informatie op te nemen over de tenuitvoerlegging van de internemarktwetgeving in de lidstaten, die nog steeds ontoereikend is. Wij moeten loskomen van de mentaliteit om alleen de krenten uit de pap te eten. Ten tweede ben ik verbaasd over de zeer negatieve houding van de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement tegenover de voorgestelde internemarkttest. Dat komt misschien door een verkeerde conclusie: de test kan namelijk ook worden gebruikt om specifiek sociale en milieudoelen te bevorderen. Daar gaat het bij het hele integratieproces immers om: de economie en een goed functionerende interne markt worden in dienst gesteld van hogere doelen. De geschiedenis heeft de genialiteit van de verklaring van Schuman aangetoond. Ten derde wil ik mijn steun uitspreken voor de ontwikkeling van middelen om de rechtsbescherming van consumenten te waarborgen. Bij ons in Finland werken het systeem voor het buiten de rechtbank oplossen van consumentengeschillen en de instelling Consumentenombudsman zeer goed. De Commissie moet een intensieve dialoog aangaan met de autoriteiten in de lidstaten om de verspreiding van goede praktijken te waarborgen. Wij moeten echter beseffen dat voor het versterken van de consumentenbescherming en de interne markt bewuste en actieve consumenten belangrijker zijn dan overheidscontrole en rechtsbescherming.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) Een goed functionerende interne markt is essentieel voor gezonde concurrentie en economische ontwikkeling. Om dat te realiseren dienen de communautaire richtlijnen zonder uitzondering door alle lidstaten op gelijke wijze te worden omgezet.

Het scorebord van de interne markt en het scorebord consumentenmarkten spelen een cruciale rol bij de verbetering van de werking van de interne markt. Hoewel we op de goede weg zitten, zijn we nog ver verwijderd van het bereiken van alle gestelde doelen betreffende een efficiëntere interne markt. Daarom is een inspanning van iedereen nodig, ook van de nationale parlementen die een zeer belangrijke en doorslaggevende rol spelen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) Ik heb uiteindelijk besloten om tegen dit verslag te stemmen, omdat we ten onrechte paragraaf 10 in de tekst hebben geschrapt. Handhaving van deze paragraaf is essentieel omdat hierin wordt gevraagd om de instelling van systematische 'internemarkttesten' om van tevoren te controleren of EU-wetgevingsvoorstellen in overeenstemming zijn met alle regels voor de interne markt.

Verslagen-Dehaene (A7-0022/2010), **-Böge (A7-0020/2010)**, **(A7-0021/2010)**, **(A7-0019/2010)**, **-Rosbach (A7-0009/2010)**, **-Hedh (A7-0024/2010)**, **-Buşoi (A7-0027/2010)**, **-De Brún (A7-0082/2009)**, **-Coelho (A7-0015/2010)**, **-In 't Veld (A7-0025/2010)** en **-Thun Und Hohenstein (A7-0084/2009)**

Luis Manuel Capoulas Santos (S&D), schriftelijk. – (PT) Daar mijn machine niet werkt, is mijn stem niet geregistreerd.

Daarom verklaar ik dat ik bij alle voorstellen die vandaag in stemming zijn gebracht vóór heb gestemd.

8. Rectificaties stemgedrag/voorgenomen stemgedrag: zie notulen

(De vergadering wordt om 12.35 uur onderbroken en om 15.00 uur hervat)

VOORZITTER: JERZY BUZEK

Voorzitter

9. Goedkeuring van de notulen van de vorige vergadering: zie notulen

10. Vragenuur aan de voorzitter van de Commissie

De Voorzitter. – Aan de orde is het vragenuur aan de voorzitter van de Commissie.

Joseph Daul, namens de PPE-Fractie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, voorzitter Barroso, als mijn fractie en de meeste aanwezigen hier zich de afgelopen jaren onvermoeibaar hebben ingezet voor het Verdrag van Lissabon, en als dat Verdrag nu van kracht is – wat inderdaad al meer dan drie maanden het geval is –, dan is dat omdat we wilden dat Europa op het internationale toneel een volwaardig beleid kon voeren.

Zijn we in dit opzicht op de juiste weg? Dat is de vraag die ik u voorleg, mijnheer de voorzitter. Hoe kunnen we garanderen dat de stem van 500 miljoen Europeanen luid en duidelijk wordt gehoord? De Europese burgers dringen daar nu al jaren op aan, en het is hoog tijd dat Europa zijn idealen en waarden op het hoogste niveau concrete invulling geeft.

De Dienst voor extern optreden zoals die in het Verdrag van Lissabon is voorzien zal de eerstvolgende weken of maanden eindelijk opgericht worden, en het Europees Parlement is van plan die oprichting van nabij te volgen.

Als begrotingsautoriteit met dezelfde rechten als de Raad zal het Europees Parlement in ieder geval over medebeslissing beschikking met betrekking tot zowel de wijziging van het statuut van de betrokken ambtenaren als het financieel reglement.

Mijnheer de Voorzitter, mijn fractie vindt het heel belangrijk dat de Europese Dienst voor extern optreden volledige politieke en budgettaire verantwoording aflegt. Ik zou graag uw standpunt over die kwestie vernemen.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (FR) Zoals u weet, mijnheer Daul, is de te creëren Europese Dienst voor extern optreden een belangrijke innovatie van het Verdrag van Lissabon. Deze dienst zal een cruciale rol spelen bij het ondersteunen van de hoge vertegenwoordiger in haar taak om de consistentie van ons Gemeenschappelijk Buitenlands en Veiligheidsbeleid (GBVB) te verzekeren. Het is de bedoeling om de Unie te versterken door de lidstaten in de gelegenheid te stellen in een sterkere mate bij dit beleid betrokken te zijn en hun bijdragen op dit vlak – die ze nu nog elk apart leveren – te bundelen. Het gaat er dus niet om de Europese mogelijkheden in een intergouvernementeel kader te dwingen, integendeel.

Zoals u weet moet de Commissie instemmen met het besluit van de Raad tot oprichting van deze dienst. Als college zullen wij aanstaande donderdag een speciale vergadering met de Raad over dit onderwerp hebben.

Ikzelf ben voorstander van een sterke dienst, van een werkelijk Europese dienst die kan functioneren als een coördinatie-instrument en als interface tussen de lidstaten en de Europese instellingen op het gebied van het buitenlands beleid.

Om zijn functie naar behoren te kunnen waarnemen zal de dienst zijn rechtmatige plaats moeten vinden binnen de architectuur van de Europese Unie, en dat zal moeten gebeuren onder het leiderschap van de hoge vertegenwoordiger, die als vicevoorzitter van de Commissie volledige verantwoording is verschuldigd jegens dit Parlement en die verder, binnen de Commissie, verantwoordelijk is voor het coördineren van de overige aspecten van het externe optreden van de Unie.

Martin Schulz, *namens de S&D-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Barroso, de eurocrisis is in gang gezet doordat Griekenland onjuiste cijfers had verschaft. Ik wil u graag vragen of u kunt bevestigen dat noch uzelf noch de diensten van de Commissie te eniger tijd op de hoogte waren van de echte cijfers, voordat de Griekse regering de meest recente cijfers met betrekking tot haar begrotingstekort overgelegde.

In de tweede plaats, kunt u bevestigen dat de Directeur-generaal van Eurostat, de heer Rademacher, al in 2004 en 2005 ernstige twijfels had geuit over de gegevens die door Athene beschikbaar werden gesteld? En wat heeft u ondernomen om Eurostat te ondersteunen bij het verzamelen van die gegevens?

In de derde plaats, klopt het dat de auditoren van Eurostat u ervan op de hoogte hadden gesteld dat zij ernstige twijfels hadden over de gegevens die door Athene waren verschaft?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Mijnheer Schulz, het is juist omdat we twijfels over de Griekse cijfers hadden – commissaris Almunia heeft dit dossier de afgelopen vijf jaar met grote competentie, grote onpartijdigheid en grote objectiviteit behandeld – dat we dit punt niet alleen diverse malen bij de Griekse autoriteiten aan de orde hebben gesteld, maar dat we de Raad ook hebben voorgesteld om een verordening aan te nemen die Eurostat meer bevoegdheden zou geven. Helaas werd dit voorstel verworpen door de lidstaten. Die wilden niet dat Eurostat en de Commissie meer bevoegdheden zouden krijgen om de Griekse nationale rekeningen grondig te onderzoeken.

Het doet me veel genoegen u te kunnen vertellen dat het eerste besluit van de nieuwe Commissie was om dat voorstel opnieuw in te dienen, en volgens mijn informatie hebben al zeker enkele landen die toen tegen de verordening hadden gestemd, gezegd dat ze deze keer voor meer transparantie zullen stemmen.

Martin Schulz, *namens de S&D-Fractie*. – (DE) Naar ik begrijp, was de heer Almunia de ter zake bevoegde commissaris. Ik vroeg echter naar uw eigen optreden; dus zou u mij zo dadelijk alsnog kunnen zeggen wat u zelf heeft gedaan?

Heb ik het verder goed begrepen, mijnheer Barroso, dat de schuld voor de Griekse crisis bij de lidstaten gezocht moet worden omdat zij geweigerd hadden uw voorstellen over te nemen? Zou u daarnaast zo vriendelijk willen zijn om ons te vertellen over welke staatshoofden van welke lidstaten wij het hier eigenlijk hebben?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Als u me naar de schuld vraagt – ikzelf gebruik dat woord niet – dan ligt die in de allereerste plaats bij de Griekse autoriteiten, die het Stabiliteits- en groeipact niet hebben gerespecteerd. Dat is de reden waarom we nu een enorm probleem hebben.

Met betrekking tot de Commissie heeft commissaris Almunia, met mijn volledige steun en de steun van het college, zijn werk op een buitengewoon bekwame wijze verricht. De kwestie van de Griekse rekeningen is diverse keren aan de orde gesteld tijdens de vergaderingen van de eurogroep.

Wat betreft de lijst van lidstaten die tegen het voorstel hebben gestemd, kan ik u uit mijn hoofd niet vertellen welke dat precies waren, maar ik weet bijvoorbeeld dat Duitsland tegen heeft gestemd en het is ook Duitsland dat me verteld heeft dat het deze keer vóór zal stemmen.

Guy Verhofstadt, *namens de ALDE-Fractie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, er bestaat vandaag de dag een brede consensus over de behoefte aan sterk economisch bestuur binnen de Europese Unie.

Afgelopen zondag heeft de heer Schäuble gezegd dat hij op dat punt voorstander was van een Europees monetair fonds en van andere daarmee samenhangende voorstellen en opties, zoals het idee om een Europees schuldenagentschap, euro-obligaties en misschien zelfs een Europees kredietbeoordelingsbureau in het leven te roepen.

Volgens een woordvoerder van de Commissie, mijnheer Barroso, zullen de ontwikkelingen elkaar nu snel opvolgen. Ik heb drie gerichte vragen. Om te beginnen: is het waar dat de Commissie op dit moment werkt aan een voorstel voor een Europees monetair fonds? Vraag twee: is het waar, zoals mevrouw Merkel zegt – en ik zet daar wat vraagtekens bij – , dat voor het opzetten van een dergelijk fonds een wijziging van het Verdrag nodig is? Derde vraag: bent u het niet met me eens dat dit fonds een eerste stap zou vertegenwoordigen in de richting van een echte Europese schatkist, iets wat we binnen een economische en monetaire unie beslist nodig hebben?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Het idee voor de oprichting van een Europees monetair fonds is afkomstig van de Duitse minister van Financiën, die daarbij echter niet verder in details is getreden. Het lijkt echter een interessante bijdrage te zijn aan het huidige debat over de eurozone. Het voorstel voor de oprichting van een Europees monetair fonds is echter gericht op de lange termijn en het is heel goed mogelijk dat er een Verdragswijziging voor nodig is.

Op dit moment zijn we echter een aantal initiatieven aan het voorbereiden om de coördinatie van het economisch beleid en het toezicht op landen te kunnen versterken. In deze fase kunnen we niet zeggen hoe dat er uiteindelijk uit zal komen te zien.

Uiteraard steunen we in algemene zin alles wat een sterker economisch bestuur dichterbij brengt, maar we moeten eerst de precieze details bestuderen en het voorstel op het juiste moment naar voren brengen.

Dat gezegd zijnde, moet worden opgemerkt dat een Europees monetair fonds geen oplossing is voor de dringende kwestie van Griekenland. Het gaat hier om een afzonderlijke kwestie die nader moet worden geanalyseerd, en dat is voor de langere termijn.

Guy Verhofstadt, *namens de ALDE-Fractie*. – (FR) Ik wil de voorzitter van de Commissie allereerst bedanken voor zijn antwoord. Ik ben het met hem eens dat een dergelijk fonds niet zomaar alle problemen kan oplossen. Dat is nu juist de reden waarom ik de Commissie vraag om alle opties te bespreken.

Om te beginnen is er de kwestie van een Europees monetair fonds, een langetermijnproject. Dan zijn er de euro-obligaties, een andere manier om bij te dragen tot een oplossing van het Griekse probleem. Verder het idee van de voorzitter van de Eurogroep om een Europees kredietbeoordelingsbureau op te zetten, wat van cruciaal belang is, als we niet eeuwig afhankelijk willen blijven van ratingbureaus uit derde landen. En dan tot slot het idee om een Europees schuldenagentschap in het leven te roepen.

Ik stel voor al deze ideeën tezamen te bekijken om zo een samenhangend voorstel van de zijde van de Commissie te bekomen, en dus niet van deze of gene lidstaat.

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (FR) De reden waarom we niet te hard van stapel willen lopen is nu precies dat we willen verhinderen wat er nu gebeurt. We zitten nu in een situatie waarin iedereen iets anders voorstelt, en waar er binnen één regering soms twee ideeën spelen. We willen onszelf voorbereiden, en we zijn nu – zoals commissaris Olli Rehn al in het openbaar heeft aangegeven – bezig met het opstellen van een mededeling over betere coördinatie op het gebied van het economisch beleid en beter toezicht, in ieder geval per euroland, en misschien zelfs wel over de gehele Europese Unie.

Dat is waar we nu mee bezig zijn. We kunnen onmogelijk elke dag een nieuw voorstel doen. We werken op een verantwoordelijke en objectieve wijze aan dit punt – op die wijze zullen we de beste resultaten behalen.

Rebecca Harms, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (DE) Aangezien er op dit moment geen concrete markt is in de EU en dus ook geen behoefte aan het verbouwen van genetisch gemodificeerde zetmeelaardappelen – daar zijn alternatieven voor beschikbaar – zou ik graag van u willen weten waarom u zo veel druk heeft uitgeoefend om de genetisch gemodificeerde aardappel 'Amflora' middels een zeer korte, en snelle procedure toelating te verlenen. Kunt u mij uitleggen waarom u de nieuwe commissaris voor Volksgezondheid ertoe heeft aangespoord om de bezorgdheid van de Wereldgezondheidsorganisatie met betrekking tot de voedertesten simpelweg te negeren? Daarnaast wil ik ook graag weten waarom u niet heeft gewacht totdat de Europese Autoriteit voor voedselveiligheid (EAV) haar nieuwe richtsnoeren zou hebben gepubliceerd. Die richtsnoeren zijn juist specifiek ontwikkeld om de totale risico's van GGO's voor de biodiversiteit en de biosfeer te kunnen beoordelen. Tot slot zou ik *en passant* ook nog willen weten waarom u de besmettingsdrempel voor voeder- en voedselaardappelen tot 0,9 procent heeft verhoogd. Ik vind dat een riskante strategie die voor onze burgers absoluut onacceptabel zal zijn.

De Voorzitter. – Ook ik wil onze collega's graag bedanken. Wij hebben nota genomen van uw protest. Dank u wel.

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) De Commissie heeft unaniem besloten om over te gaan tot het verlenen van toelating voor dit genetisch gemodificeerd organisme overeenkomstig de bepalingen van de Europese wetgeving. We hebben een institutionele setting die we moeten respecteren en we moesten een standpunt innemen: ‘ja’ of ‘nee’.

Er is veel tijd verstreken sinds de aanvraag werd ingediend, omdat de Europese Autoriteit voor voedselveiligheid, ons onafhankelijk agentschap voor voedselveiligheid, deze toelating grondig moest onderzoeken. We wilden dat alle zorgen over de mogelijke aanwezigheid van een antibioticaresistentieën grondig zouden worden onderzocht.

Na een uitgebreid en volledig onderzoek van deze dossiers was duidelijk dat er volgens het advies van ons bevoegd agentschap – dat onafhankelijk van de Commissie is – geen nieuwe wetenschappelijke feiten verder beoordeeld moesten worden.

Daarom zijn wij van mening dat alle wetenschappelijke kwesties volledig zijn behandeld.

Maar ik verwachtte eigenlijk een felicitatie van u...

(Protesten)

...want ik had aangekondigd dat de Commissie van plan was voor te stellen de lidstaten de mogelijkheid te geven al dan niet te kiezen voor de teelt van GGO's.

Dit is mijns inziens een redelijk standpunt, overwegende dat er grote verschillen zijn tussen de lidstaten, waarvan er enkele vierkant vóór en andere vierkant tegen zijn.

Rebecca Harms, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (DE) Mijnheer Barroso, in de eerste plaats heb ik nog steeds geen antwoord gekregen op de vraag of er wel behoefte is aan deze genetisch gemodificeerde aardappelen, die alleen gebruikt worden voor de productie van industrieel zetmeel. Daar zijn alternatieven voor beschikbaar, dus waarom zou men risico's nemen?

In de tweede plaats is er de besmettingsdrempel. Waarom moet die plotseling tot 0,9 procent verhoogd worden? Tot nu toe hebben wij het hierbij, met name bij voeder- en voedingsmiddelen, over een detectiedrempel gehad. In geval van een aardappel die antibioticaresistent is, vind ik dat zelfs een zeer riskante aanpak, maar u heeft hierover helemaal niets gezegd.

Ik zou daarnaast graag willen weten of u in de nabije toekomst voornemens bent om nog meer toelatingen te verlenen voordat de richtsnoeren en aanbevelingen van de Europese Autoriteit voor voedselveiligheid beschikbaar zijn. Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan geïmporteerde rijst en maïs.

(Applaus)

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Gezien het enthousiasme in uw fractie – en daar wil ik u mee feliciteren – hebt u een krachtig standpunt tegen elke genetisch gemodificeerd organisme. Dat is duidelijk. Dat is uw recht. Ikzelf neem geen standpunt in; ik ben niet vóór en niet tegen. Het hangt af van het advies dat ik krijg van de deskundigen van de Europese Autoriteit voor voedselveiligheid. Ik heb geen vooroordelen met betrekking tot genetisch gemodificeerde organismen.

De Commissie moet bij dit soort kwesties anderen volgen. De Commissie kan geen ideologische discussie voeren over elke genetisch gemodificeerd organisme en over de daarmee gepaard gaande besluiten. De Commissie neemt een standpunt in op basis van een onafhankelijk advies, niet uitgaande van de vraag of er al dan niet behoefte is aan een genetisch gemodificeerd organisme. Als er geen bewijs is dat een GGO een risico vormt voor de volksgezondheid of het milieu, voelen wij ons verplicht om dat advies over te nemen – wat ook strookt ook met onze verplichtingen in het kader van de WTO – mits er wetenschappelijk gezien niets is dat ons verhindert om dat te doen.

(Protesten)

Dat gezegd hebbende respecteren we in de Europese Unie het subsidiariteitsbeginsel volledig.

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Ivo Strejček, *namens de ECR-fractie*. – (CS) Mijnheer de voorzitter, ik beloof u dat ik een eenvoudiger thema zal aansnijden dan genetisch gemodificeerde organismen. Ik vind het geheel juist en terecht dat de huidige economische situatie in het Europees Parlement wordt besproken en ik ben ervan overtuigd dat de burgers

van de EU en de lidstaten meer zijn geïnteresseerd in werk en werkgelegenheid dan in genetisch gemodificeerde aardappelen.

Aan de ene kant horen we in deze zaal sprekers die het bestaan van een groot, centraal en sterk bestuur verdedigen, aan de andere kant – en ik spreek hier namens de Europese Conservatieven – zijn er Parlementsleden die van mening zijn dat sterke regeringen geen arbeidsplaatsen creëren. Arbeidsplaatsen worden gecreëerd door bedrijven.

Ik zou u drie concrete vragen willen stellen: ten eerste, welke mate van vrijheid laat de Commissie over aan de afzonderlijke lidstaten om zelfstandig hun economische problemen op te lossen? Ten tweede, kunt u beloven de Europese wetgeving aanzienlijk te beperken, aangezien deze in sterke mate de economische groei belemmert? En ten derde, bent u het met ons eens dat minder regulering, minder centraal gezag en minder harmonisering momenteel de beste methode is om de economische problemen in de EU op te lossen?

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) In de eerste plaats respecteren we de diversiteit van de onze lidstaten volledig. Daarom maken we dit punt in de EU 2020-strategie heel duidelijk en pakken wij het vraagstuk van de diversiteit heel gericht aan met instrumenten als het sociaal en economisch cohesiebeleid.

Feit is dat onze lidstaten niet allemaal hetzelfde zijn. Maar tegelijkertijd hebben we een sterker economische bestuur nodig, zoals al eerder is gezegd, omdat het ontbreken van coördinatie in de eurozone en in de Europese Unie als geheel niet logisch is. Als de lidstaten dit beleid zelfstandig willen voeren, zullen ze zeker niet op voet van gelijkheid met de Verenigde Staten en China kunnen discussiëren over bijvoorbeeld de grote mondiale uitdagingen waar we nu voor staan. Wij hebben dus een gemeenschappelijke aanpak nodig, maar we moeten tegelijkertijd specifieke maatregelen treffen voor de verschillende lidstaten.

De vermindering van de administratieve lasten was een heel belangrijk punt in mijn programma. Wij vinden dat we op een pragmatische manier moeten nagaan waar een zekere mate van Europese wetgeving nodig is, en waar Europese wetgeving niet nodig is en dus moet worden vermeden.

Lothar Bisky, namens de GUE/NGL-Fractie. – (DE) Mijnheer Barroso, vorige week heeft u uw voorstel gepubliceerd voor een economische strategie. Dat voorstel bevat belangrijke doelstellingen. De Raad heeft Griekenland, een land met een aandeel van 3 procent in het bruto binnenlands product van de EU, nu echter een bezuinigingsprogramma opgelegd dat de verwezenlijking van die doelstellingen naar mijn idee onmogelijk maakt. U blijft echter vasthouden aan het mislukte Stabiliteits- en groeipact. Tegelijkertijd dringen verschillende Europese landen aan op een Europees monetair fonds of zelfs een economisch bestuur.

Tegen die achtergrond heb ik de volgende vragen. Gaat u uw EU 2020-voorstel nog een keer herzien om enerzijds hierin het idee van een monetair fonds en van een economisch bestuur op te nemen en om anderzijds afstand te nemen van de belasting- en loondumping en van de heersende competitieve ideologie? Gaat u daarnaast, samen met de lidstaten, onverwijld maatregelen nemen om speculatie tegen de euro te verbieden door banken, die nota bene nog maar kort geleden gered zijn dankzij het geld van onze belastingbetalers?

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Met betrekking tot de situatie in Griekenland denken we dat Griekenland de nodige stappen heeft gezet om het overheidstekort dit jaar te verlagen. Deze maatregelen laten zien dat de Griekse regering vastbesloten is om de structurele problemen aan te pakken.

Tegelijkertijd doen we wat nodig is om de financiële stabiliteit van de eurozone als geheel te waarborgen. De Commissie heeft actief met de lidstaten van de eurozone samengewerkt om een mechanisme te ontwerpen waar Griekenland in geval van nood gebruik van kan maken. Dat mechanisme zal in overeenstemming zijn met het nieuwe Verdrag van Lissabon, in het bijzonder met de 'no bail-out'-clausule, en dus aan strenge voorwaarden gebonden zijn.

De Commissie staat klaar met een voorstel voor een Europees kader voor gecoördineerde bijstand, waarvoor de steun van de eurolanden nodig is. Dat is wat ik u kan vertellen over Griekenland en over onze reactie om de stabiliteit van de eurozone te waarborgen.

Met betrekking tot de voorstellen voor EU 2020 zien we geen enkele noodzaak om die te wijzigen. We hebben die voorstellen op tafel gelegd. Ze zullen nu door de Europese Raad en het Parlement worden besproken en we hopen dat dit een heel vruchtbare discussie zal worden.

Lothar Bisky, namens de GUE/NGL-Fractie. – (DE) Ik ben niet helemaal tevreden. Het gaat erom dat geld van de belastingbetalers gebruikt wordt om tegen de Griekse staat te speculeren. Een deel van dat geld van die belastingbetalers is afkomstig van Duitse banken en wordt ook door die banken uitgeleend. Hoewel wij

herhaaldelijk te horen krijgen dat er bepaalde maatregelen genomen zullen worden, gebeurt er in de praktijk niets. Ik ben dan ook nogal teleurgesteld dat er zo weinig ondernomen is om bepaalde dingen in de EU te voorkomen en eens en voor altijd een halt toe te roepen aan een dergelijke speculatie, zodat wij ons eindelijk daadwerkelijk op groei en werkgelegenheid kunnen concentreren.

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Met betrekking tot uw opmerking over speculatie moet duidelijk zijn dat de huidige problemen in Griekenland niet zijn veroorzaakt door speculatie. Die zijn hoofdzakelijk veroorzaakt door te hoge bestedingen en het niet respecteren van het Europees kader in de vorm van het Stabiliteits- en groeipact, waardoor een buitensporig tekort is ontstaan, maar in dergelijke situaties kan het vervolgens gebeuren dat speculanten tegen de staatsschuld van dat land gaan speculeren.

Hieruit blijkt ook hoe belangrijk het is dat de derivatenmarkt fundamenteel wordt hervormd en hoe relevant de stappen zijn die de Commissie al heeft gezet. Op 20 oktober 2009 heeft de Commissie een actieprogramma in gang gezet dat moet leiden tot een efficiënte, solide derivatenmarkt. De wetgevingsvoorstellen die commissaris Barnier nog voor de zomer zal presenteren en ook de voorstellen met betrekking tot de richtlijn inzake marktmisbruik, die commissaris Barnier voor het eind van het jaar zal presenteren, zullen de transparantie van de markt vergroten en de risico's beperken.

Na deze reactie op de systemische problemen moet er een ad-hocreflectie plaatsvinden over kredietverzuimswaps op staatsobligaties, waarbij speciale aandacht moet worden besteed aan het probleem van het 'naked short gaan'. Het op louter speculatieve basis kopen van verzekeringen en ongezien kopen van interventies op een risico kan niet worden gerechtvaardigd. Op de korte termijn moeten we de nodige coördinatie tot stand brengen om ervoor te zorgen dat de lidstaten gecoördineerd optreden, vooral op het gebied van het naked short gaan. In dit verband zal de Commissie nauwkeurig onderzoeken in hoeverre een verbod op het om zuiver speculatieve redenen naked short gaan met kredietverzuimswaps op staatsobligaties relevant is.

Tegelijkertijd zullen we aandringen op meer internationale coördinatie. Omdat deze markten ondoorzichtig zijn, zullen we dit onderwerp op de agenda van de G20 zetten, en enkele van deze kwesties zullen we ook aan de orde moeten stellen in onze bilaterale contacten, met name in onze contacten met de Verenigde Staten.

Niki Tzavela, *namens de EFD-Fractie*. – (EL) Voorzitter, het verheugt mij dat u vooruitloopt op de vraag die ik wilde stellen. Allereerst staat u mij toe als Griekse Europarlementariër mede te delen dat Griekenland het gaat redden. De beproeving die wij momenteel doormaken en waarvoor wij verantwoording verschuldigd zijn, is een zeer goede test van het uithoudingsvermogen en de discipline van Griekenland.

Ik was erg blij te horen dat u aan de G20 refereerde als een groep waarin u het vraagstuk van de swaps zult aankaarten. Griekenland heeft fouten gemaakt, maar afgezien daarvan heeft het ook door marktspeculaties zwaar te verduren gehad.

Bent u werkelijk voornemens – en ik zou het op prijs stellen als u dit onderwerp in de G20 zou aansnijden – om het initiatief te nemen voor het invoeren van zeer duidelijke regels voor 'naked short gaan' en voor kredietverzuimswaps?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Zoals ik al eerder heb gezegd is het fundamentele probleem met betrekking tot Griekenland – en het is belangrijk om dit te zeggen – het buitensporige tekort. Het is waar dat er waarschijnlijk ook speculatieve aanvallen hebben plaatsgevonden, maar dat is omdat speculanten daar een kans zagen.

Nu moeten we Griekenland steunen, en Griekenland heeft nu een aantal zeer belangrijke maatregelen aangekondigd. We steunen die maatregelen volledig. Tegelijkertijd moeten we onze blik verbreden. Ik heb al gezegd dat we nauwkeurig zullen onderzoeken in hoeverre een verbod op het zuiver om speculatieve redenen 'naked short gaan' met kredietverzuimswaps op staatsobligaties relevant is. De kwestie van de transparantie tussen regelgevers – met name in verband met de toegang tot informatie over deze praktijken – moet ook in de G20, in andere fora en in bilaterale contacten worden besproken.

Afgelopen vrijdag heeft commissaris Barnier in Brussel een vergadering met de nationale regelgevende autoriteiten georganiseerd, juist om na te gaan wat we weten over het optreden van enkele van deze speculanten tegen de staatsschuld. We moeten de markten voor kredietverzuimswaps tot in detail analyseren om beter te kunnen bepalen hoe deze markten werken en of daarin betwistbare praktijken plaatsvinden.

Indien nodig zal de Commissie in dit verband ook haar bevoegdheden op het gebied van de mededinging gebruiken.

Niki Tzavela, *namens de EFD-Fractie*. – (EL) Voorzitter, bestaat er een tijdschema voor de zaken die u noemde, voor dit mechanisme ter bestrijding van speculatie? Kunt u ons zeggen of er een tijdschema is? Dan weet ik tenminste of we, als wij op de internationale markt gaan lenen, ondersteuning zullen krijgen van dit mechanisme.

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Ik heb dit al gezegd, maar ik kan het nog eens herhalen.

Commissaris Barnier zal nog voor de zomer met enkele wetgevingsvoorstellen met betrekking tot de derivatenrichtlijn komen, en hij zal voor het eind van het jaar met een wetgevingsvoorstel voor de richtlijn inzake marktmisbruik komen. Wij denken dat deze voorstellen de transparantie van de markt zullen vergroten en de risico's zullen beperken.

We zijn van plan om de kwestie van de kredietverzuimswaps in juni voor te leggen aan de G20.

Daniël van der Stoep (NI). – Voorzitter, mijnheer Barroso, openheid en transparantie zijn basiswaarden van elke zichzelf respecterende democratie. Als bestuurders niet kunnen worden gecontroleerd op hun uitgaven door de burgers kan er een sfeer van inheligheid en zelfverrijking ontstaan. Dit hebben we vorig jaar bijvoorbeeld in Engeland gezien. In de Nederlandse pers is bekendgemaakt dat voorzitter Barroso over 2009 een bedrag van 730 000 euro heeft gedeclareerd. Dat is niet alleen belachelijk veel, maar ook nog eens een prestatie van formaat. Krijg het maar eens voor elkaar om elke dag 2 000 euro te declareren. Petje af voor meneer Barroso.

Serieuzer nu, de democratische controle op deze declaraties is natuurlijk treurig. Een interne audit en wat vooraf goedgekeurde mensen mogen hun stempel voor goedkeuring zetten. Ik sta erop dat deze Commissie, en de heer Barroso in het bijzonder, afstappen van deze doofpotcultuur en hun declaraties openbaar en transparant op internet plaatsen, zodat elke Europese burger inzicht heeft in die declaraties. Graag een reactie.

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Ik ben enigszins verbaasd door deze opmerking.

Zogeheten representatiekosten zijn kosten die iemand maakt in dienst van de Europese Unie, namelijk reiskosten van mijzelf en van de andere leden van de Commissie.

Als u deze bedragen vergelijkt met wat staatshoofden en regeringsleiders uitgeven, zult u zien dat deze bedragen in vergelijking daarmee heel laag zijn.

De begroting van het college wordt jaarlijks vastgesteld door de begrotingsautoriteit. Daar maakt u deel van uit, en deze begroting is vijf jaar lang hetzelfde gebleven, behalve dat ze is geïndexeerd voor inflatie.

Wat betreft deze uitgaven zijn we van mening dat ze redelijk zijn en evenredig met het publieke goed dat ze proberen te dienen. We gaan uiteraard volledig transparant te werk. We geven de begrotingsautoriteit en de Europese Rekenkamer alle informatie waar deze ons om vragen.

Daniël van der Stoep (NI). – Volgens de heer Barroso krijgt het Parlement inzicht in de declaraties, maar dat is natuurlijk onzin. Alles gebeurt hier achter gesloten deuren. Alles wordt in de doofpot gestopt. Als de heer Barroso echt verantwoording wil afleggen, dan maakt hij die bonnetjes gewoon openbaar. En als hij dat niet wil, moet hij dat gewoon zeggen en eerlijk toegeven. Mijnheer Barroso, als u gewoon alle regels volgt, zie ik totaal niet in waarom u uw bonnetjes niet op internet zou zetten, of u bent gewoon bang voor de reacties van de burger. Maak ze gewoon openbaar.

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) In een rechtsstelsel respecteren we de rechtsstaat, en het analyseren van de intenties van mensen is op zijn minst onredelijk. U kunt aan mij of de Commissie geen intenties toeschrijven die achter het respecteren van de rechtsstaat liggen. Nogmaals, ik denk dat we onderscheid moeten maken tussen de verplichtingen van de Commissie – of andere openbare organen – ten aanzien van de rechtsstaat en het toegeven aan demagogische aanvallen tegen de Europese instellingen.

De Commissie, het Europees Parlement en de Europese instellingen in het algemeen hebben de hoogste normen op het gebied van transparantie. Dus ik accepteer dit soort gemakkelijke kritiek, die populistisch en demagogisch is, niet.

De Voorzitter. – Hiermee hebben wij de eerste ronde bestaande uit vrije vragen over uiteenlopende onderwerpen afgesloten. Nu zullen we ons richten op het onderwerp van de tenuitvoerlegging van het nieuwe Verdrag en de eerbiediging van de grondrechten.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Mijnheer de Voorzitter, ik hoop dat ik niet afwijk van de vragen die nu moeten worden gesteld. Ik ben er volkomen van overtuigd dat de heer Barroso het met mij eens is dat de eerbiediging van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden binnen de EU en in de contacten van de EU met andere landen het belangrijkste is. De EU geeft bijstand aan Eritrea en voor de periode 2009–2013 is voor Eritrea in totaal 122 miljoen euro begroot.

Ik vraag niet dat de Commissievoorzitter weet waar die middelen voor zijn gebruikt, maar het zou interessant zijn als de heer Barroso zijn houding ten aanzien van de staat Eritrea zou verduidelijken. Wanneer over landen met een totalitair regime wordt gesproken, wordt Eritrea heel vaak niet vermeld, maar wordt wel een aantal andere landen genoemd. Daarom zou het interessant kunnen zijn om het standpunt van de heer Barroso ten aanzien van met name de staat Eritrea te vernemen.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Dank u dat u erkent dat de Commissie de grondrechten verdedigt. Natuurlijk verdedigen we die, niet alleen in de Europese Unie, maar ook in onze externe betrekkingen.

Dit betekent niet we alleen betrekkingen kunnen onderhouden met landen die de grondrechten respecteren. Helaas zijn er in de wereld veel landen die de grondrechten niet respecteren en toch moeten we betrekkingen onderhouden met die landen.

In het geval van Eritrea zijn er zorgen over het respect voor de grondrechten in dat land en ook over de buitengewoon moeilijke situatie waarin dat land zich bevindt. Volgens sommige commentatoren kan Eritrea worden beschouwd als een mislukte staat – een staat waar geen rechtsstaat heerst vanwege de civiele conflicten en het wijdverspreid geweld. Er zijn in dat land veel gebieden waar de autoriteiten geen legitieme democratische macht kunnen uitoefenen.

We volgen de situatie nauwlettend in alle landen die een probleem kunnen vormen voor de eerbiediging van de grondrechten.

Artur Zasada (PPE). – (PL) In de context van het debat van vandaag zou ik uw aandacht willen vestigen op de kwestie van de scanners op de Europese luchthavens.

Een van de meest voor de hand liggende taken van het Europese beleid bestaat erin het leven, de gezondheid en de fundamentele vrijheden van de EU-burgers te beschermen. Daarom zou het niet mogen dat in ruil voor een denkbeeldig gevoel van veiligheid zo gemakkelijk afstand wordt gedaan van respect voor waardigheid, het recht op privacy en bescherming van de persoonlijke gegevens van de bewoners van de Gemeenschap.

Ik heb de indruk dat deze situatie met de scanners veel gelijkenissen vertoont met wat we tijdens de Mexicaanse griep epidemie hebben meegemaakt. Onder druk werden enorme sommen geïnvesteerd in vaccins, wat zoals we inmiddels weten een irrationele en ongegronde beslissing was. Volgens mij zijn de scanners een weinig doeltreffend geneesmiddel waar men heel hard een passende ziekte voor probeert te vinden.

Mijnheer de Voorzitter, ik zou heel graag uw mening hierover willen horen. Bent u voor of tegen de scanners?

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Ik zal daar voorstander van zijn als de lidstaten ermee instemmen, omdat ik denk dat het mogelijk moet zijn om de beveiligings- en veiligheidsregels op onze luchthavens te harmoniseren.

Wat er nu gebeurt, is dat enkele lidstaten bodyscanners invoeren op hun luchthavens. Andere lidstaten doen dat niet. Zoals u weet heeft de Commissie enige tijd geleden een voorstel voor de invoering van bodyscanners ingediend en dat voorstel is verworpen.

Dat leidt uiteraard tot enkele zorgen, maar we moeten proberen om, indien mogelijk, een geharmoniseerd standpunt in te nemen over het gebruik van beveiligingsapparatuur op Europese luchthavens.

Als we dat niet doen, zal er sprake zijn van een soort discriminatie bij de evaluatie van de beveiliging op onze luchthavens.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Het Verdrag respecteert de rechten van lokale autoriteiten en regio's in Europa, en dit zal een belangrijke factor zijn wanneer u bijvoorbeeld besprekingen over de toekomst van

het cohesiebeleid begint. Kunt u ons verzekeren dat u, wanneer u met die besprekingen begint – bijvoorbeeld over het vijfde cohesieverslag –, ook werkelijk overleg zult plegen met de lokale autoriteiten en regio's, en natuurlijk met dit Parlement, over de toekomst van het cohesiebeleid?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Dit heeft geen betrekking op de grondrechten, maar natuurlijk zullen we deze kwesties met de lokale en regionale autoriteiten bespreken.

U weet hoe belangrijk sociale, economische en territoriale cohesie voor ons is. Dit wordt nu ook in het Verdrag van Lissabon erkend als een van de doelen van de Europese Unie. In de nieuwe EU 2020-strategie die ik enige tijd geleden heb gepresenteerd, hebben we duidelijk gemaakt dat cohesie een centraal aspect zal blijven in onze voorstellen, en we willen dat cohesie in aanmerking wordt genomen in al het toekomstige beleid. Dit maakt deel uit van onze dialoog met de regionale en lokale beleidsautoriteiten.

In het document dat ik zojuist heb genoemd heb ik ook gewezen op de noodzaak om het Comité van de Regio's te raadplegen.

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Ik wil een grondrechtenkwestie aan de orde stellen. Onlangs heb ik een bezoek gebracht aan de lagere school van Cairneyhill in Schotland, in de buurt van Dunfermline. Tijdens dat bezoek werd ik aangesproken door een jongen die Douglas heette en die mij wilde wijzen op het geval van een Eritrees meisje met de naam Rima Andmariam. Dit heeft betrekking op wat de eerste spreker heeft gezegd over Eritrea.

De familie van Rima was in Eritrea vervolgd en vermoord omdat ze christenen waren. De vervolging van christenen in Eritrea is een onderwerp dat u, zoals ik weet, bekend is. Rima slaagde erin te ontsnappen naar Italië en vervolgens naar Glasgow, waar Alison en Robert Swinfin haar opvingen en voor haar zorgden alsof ze hun eigen dochter was.

Rima is nu 17 en moet terug naar Italië, waar ze in eerste instantie asiel had aangevraagd, en wij doen wat we kunnen om het geval van Rima onder de aandacht te brengen van iedereen die haar kan helpen. Ze heeft de liefhebbende zorg van Alison en Robert nodig.

Haar geval wordt onder de aandacht gebracht door maatschappelijke organisaties, mensenrechtenorganisaties en kerken overal in Schotland en werd gisteren zelfs genoemd in het programma 'Thought for the day' van Radio Schotland. Wat kan de Commissie doen om de grondrechten van Rima te beschermen?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Het spijt me, maar ik ken dit specifieke geval in Schotland niet.

Ik wil een algemeen punt maken. U kunt in deze politieke debatten niet verwachten dat de voorzitter van de Commissie, ook al is hij een hardwerkende persoon, elk afzonderlijk geval in Europa kent – al zijn dit uiterst gevoelige en buitengewoon serieuze kwesties.

Natuurlijk kan ik u verzekeren dat u onze aandacht hebt en ik wil onze solidariteit uitspreken met elke persoon die zijn of haar rechten geschonden ziet, maar ik heb niet genoeg informatie om iets over dit specifieke geval te zeggen. Ik zal echter met alle plezier schriftelijk reageren op de vraag die u zojuist hebt gesteld.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik spreek namens mijn fractie, de Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa. Op 5 maart jongstleden heeft de president van de Italiaanse Republiek, Giorgio Napolitano, een interpretatief wetsbesluit ondertekend die ook wel "salva liste" wordt genoemd (behoud de kandidatenlijsten).

Dit wetsbesluit maakt het mogelijk om gedurende de verkiezingscampagne de spelregels te veranderen. Op de website van het Quirinale, de zetel van de president, geeft Giorgio Napolitano zelf aan dat, in tegenstelling tot het ontwerp voor een wetsbesluit dat hem op een gespannen vergadering op donderdagavond door de regering was voorgelegd, de daarna door het ministerie van Binnenlandse Zaken en de premier opgestelde tekst geen duidelijke, tegen de grondwet indruisende gebreken bevat.

Artikel 87, lid 5 van de Italiaanse grondwet bepaalt dat de president van de Italiaanse Republiek wetten, decreten die kracht van wet hebben en verordeningen uitvaardigt". De president van de republiek mag absoluut niet betrokken zijn bij de opstelling van procedures en wetsbesluiten. De vorige president van de Republiek, Carlo Azeglio Ciampi, vindt dit een abnormale distorsie van ons democratisch stelsel. Het is duidelijk dat de regering doet wat de grondwet verbiedt. Mijnheer de Voorzitter, dit wetsbesluit heeft de

regels van het spel veranderd terwijl de verkiezingsstrijd al is begonnen en biedt degenen die de wet hebben overtreden de mogelijkheid toch aan de verkiezingen mee te doen.

Ik vraag me af waarom dit Parlement altijd klaar staat om zich uit te spreken tegen landen die de wet overtreden, maar niet erkent dat één van de 27 lidstaten ook de wet overtreedt.

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken).

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (FR) Mevrouw Alfano, vraagt u mij alstublieft niet opnieuw om iets te zeggen over kwesties van binnenlands beleid. De Commissie heeft verantwoordelijkheden voor de eerbiediging van de grondrechten bij de toepassing van het communautair recht door hetzij de Europese instellingen hetzij de lidstaten.

Het heeft er alle schijn van dat het in het door u aangehaalde geval niet gaat om de toepassing van het communautair recht. Als ik u verhaal goed begrijp gaat het hier om probleem dat vooral te maken heeft met de interne politieke discussie. Misschien zijn er vertakkingen naar het recht of zelfs de rechtsstaat, maar het is niet aan de Commissie om zich te mengen in conflicten tussen verschillende politieke stromingen of persoonlijkheden in de lidstaten.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, het Handvest van de grondrechten is tot nu toe het enige internationale document op basis waarvan discriminatie op grond van seksuele geaardheid verboden is. Zelfs in andere delen van de wereld is men er erg trots op dat Europa hierin is geslaagd en men hoopt daar zelf ook iets soortgelijks te kunnen verwezenlijken.

In de EU hebben wij het probleem dat drie landen het Handvest van de grondrechten niet als onderdeel van het Europese rechtstelsel beschouwen, te weten het Verenigd Koninkrijk, Polen en Tsjechië. Ik zou heel graag willen weten wat de Commissie onderneemt, dan wel voornemens is te ondernemen om de grondrechten te handhaven van lesbiennes, homoseksuele mannen, biseksuelen en transseksuelen in alle delen van de EU om duidelijk te maken dat homofobie en discriminatie op grond van seksuele geaardheid niet langer getolereerd wordt. Ik heb het dan niet alleen over werkgerelateerde discriminatie – op dat gebied hebben wij uiteraard al een richtlijn – maar over alle aspecten van onze samenleving zodat mensen zonder angst kunnen leven en seksuele relaties aan kunnen gaan.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Dit zijn twee verschillende vragen. Ik weet niet of ik die in een minuut kan beantwoorden.

Om te beginnen, met betrekking tot discriminatie op grond van seksuele geaardheid, weet u dat de vorige Commissie met een voorstel is gekomen voor een richtlijn tegen elke vorm van discriminatie, met inbegrip van discriminatie op grond van seksuele geaardheid buiten het werk. We zijn vast van plan om ervoor te zorgen dat de Europese wetgeving en de uitvoeringsmaatregelen van de lidstaten het verbod op discriminatie op grond van seksuele geaardheid volledig respecteren. Deze beginselen van non-discriminatie zijn, zoals u weet en ook hebt gezegd, vervat in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft Polen en het Verenigd Koninkrijk schept het protocol duidelijkheid over de toepassing van het Handvest op de wetten en initiatiefmaatregelen van Polen en het Verenigd Koninkrijk en de wijze waarop rechtzoekenden zich in deze lidstaten in rechte op dit Handvest kunnen beroepen.

In het protocol wordt in het bijzonder bepaald dat het Handvest de bevoegdheid van het Hof van Justitie van de Europese Unie of enig hof of enige rechtbank van Polen of het Verenigd Koninkrijk niet uitstrekt tot de mogelijkheid om te bepalen dat de wetten, regelgeving of administratieve bepalingen, praktijken of maatregelen van Polen of het Verenigd Koninkrijk in strijd zijn met de grondrechten, vrijheden en beginselen die in het Handvest zijn herbevestigd.

We moeten nog zien hoe het Europees Hof van Justitie het protocol van deze twee lidstaten zal interpreteren.

Ashley Fox (ECR). – (EN) Voorzitter Barroso, veel landen over de hele wereld hebben fraai klinkende verklaringen over de mensenrechten in hun grondwetten opgenomen. Veel minder landen bieden hun burgers echter werkelijke bescherming. Bent u het met mij eens dat niet zozeer de structuur van de bescherming van de rechten belangrijk is, maar veeleer hoe die bescherming in de praktijk wordt toegepast?

In het Verenigd Koninkrijk hebben we over drie maanden parlementsverkiezingen. Wanneer de conservatieven worden gekozen, zullen we de *Human Rights Act* intrekken en onze eigen wetgeving invoeren. Dit zal

betekenen dat het Europees Verdrag voor de bescherming van de mens niet langer rechtstreeks toepasbaar is in de binnenlandse wetgeving van het Verenigd Koninkrijk.

(Interruptie vanuit de vergaderzaal: "Dat kunt u niet doen!")

Voorzitter Barroso, kunt u uitleggen in hoeverre er in het plan van de EU om het Europees Verdrag voor de bescherming van de mens te ondertekenen rekening zal worden gehouden met afwijkende standpunten van lidstaten?

Mijn partij zal ook streven naar een Verdragswijziging om te waarborgen dat het Handvest van de grondrechten geen betrekking heeft op het Verenigd Koninkrijk. Hoe zult u ervoor zorgen dat de EU zich niet bemoeit met het recht van het Verenigd Koninkrijk om niet mee te doen aan de structuren waarvan we geen deel uit willen maken?

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Ik heb uw vraag al gedeeltelijk beantwoord in mijn antwoord op de vorige vraag.

Het Verenigd Koninkrijk en andere landen hebben een protocol betreffende de toepassing van het Handvest van de grondrechten. Dat recht heeft het Verenigd Koninkrijk. Over dat protocol is onderhandeld en we hebben een intergouvernementeel verdrag dat dit protocol erkent.

Dit gezegd hebbende, heb ik natuurlijk liever dat alle lidstaten het Handvest van de grondrechten aanvaarden, omdat dit Handvest in mijn visie een fundamenteel kompas is voor al het beleid van de Europese Unie.

We zijn nu ook gereed om toe te treden tot het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. Hiermee zal het systeem voor de bescherming van de grondrechten van de Europese Unie worden voltooid.

Ik heb veel respect voor het Verenigd Koninkrijk als democratie en als rechtsstaat. Sterker nog, het Verenigd Koninkrijk is een van de landen die in de loop der eeuwen een zeer grote bijdrage aan de democratie hebben geleverd. Daarom betreur ik het werkelijk dat het Verenigd Koninkrijk niet samen met al zijn partners in de frontlinie wil strijden om de mensenrechten niet alleen op nationaal niveau, maar ook op het niveau van de Europese Unie te beschermen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de voorzitter van de Commissie, de rechten van vrouwen en het recht op een waardig leven zijn fundamentele mensenrechten die door de Europese Unie bevorderd moeten worden.

Gelet op de schrijnende ongelijkheden die nog steeds bestaan en zelfs nog groter worden, inclusief loonverschillen tussen mannen en vrouwen, armoede en onzekere banen, waarvan vooral vrouwen het slachtoffer zijn, volstaat het niet om een overwegend vaag en onduidelijk Europees Handvest van de rechten van de vrouw uit te vaardigen, waaraan niet eens een debat met vrouwenorganisaties en dit Parlement is voorafgegaan.

Daarom wil ik graag van de Commissie vernemen of zij bereid is prioritaire aandacht te besteden aan kwesties zoals de bescherming van de rechten van vrouwen en of zij bereid is daartoe concrete maatregelen te nemen. Ik denk daarbij in de eerste plaats aan de uitwerking van de nieuwe strategie voor de gelijkheid van mannen en vrouwen die hier in het Parlement in voorbereiding is. Hopelijk wordt met ons verslag rekening gehouden.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (PT) Vorige vrijdag heb ik samen met commissaris Reding een handvest van de rechten van de vrouw gepresenteerd waarin de Commissie haar engagement voor de gelijkheid van mannen en vrouwen versterkt en bevestigt dat zij bereid is om aan de slag te gaan en op dit terrein vooruitgang te boeken.

In september zal op het handvest dat wij hier vandaag hebben aangekondigd een nieuwe strategie voor de gelijkheid van mannen en vrouwen volgen. Deze aanpak moet voorzien in een algemeen en omvattend kader voor het optreden van de Commissie ter bevordering van de gelijkheid van mannen en vrouwen op de terreinen die hier door de geachte afgevaardigde zijn genoemd, van de werkgelegenheid tot de andere gebieden waar gelijkheid gegarandeerd en gewaarborgd moet zijn.

Het handvest is niet zomaar uit de lucht komen vallen. Het is onder meer ook bedoeld om het vijftienjarige bestaan van het actieprogramma van Peking te herdenken en het is het resultaat van lang persoonlijk overleg, vooral met de leden van dit Parlement die zich toeleggen op de rechten van vrouwen. Morgenochtend heb

ik overigens nog een vergadering over deze kwestie. Ik heb minstens één keer per jaar vergaderd met de afgevaardigden die van dit probleem een van hun voornaamste prioriteiten hebben gemaakt.

John Bufton (EFD). – (EN) Voorzitter Barroso, de vragen die ik vandaag wil stellen hebben betrekking op de financiële situatie van Griekenland. Artikel 121 van het Verdrag wordt voor het eerst gebruikt om structurele hervormingen af te dwingen in dat land. De goede mensen in Griekenland zitten nu klem, omdat het heel duidelijk is dat u de baas bent in dat land en niet de gekozen regering.

Betekent dit, nu u uw ambtenaren naar Griekenland hebt gestuurd, dat u nu niet alleen kunt worden aangesproken als voorzitter van de Commissie, maar ook als gouverneur van Griekenland? Als de maatregelen die uw ambtenaren aan Griekenland opleggen niet werken, is er dan een plan B? En zo ja, houdt dat plan dan in dat Griekenland de eurozone moet verlaten? Tot slot, bent u van plan om uw ambtenaren ook naar andere landen te sturen die financiële moeilijkheden hebben, zoals Portugal, Spanje en Italië?

De Voorzitter. – Mijnheer Bufton, we hebben het over de tenuitvoerlegging van het nieuwe Verdrag en de eerbiediging van de grondrechten, dus blijft u alstublieft bij het onderwerp.

Mijnheer Barroso, bent u bereid antwoord te geven?

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik probeer altijd klaar te staan om de vragen van de leden van dit Parlement te beantwoorden.

Uw vragen, geachte afgevaardigde, vloeien voort uit een aanname die niet klopt, namelijk dat de reden dat Griekenland problemen heeft, is gelegen in het feit dat Griekenland deel uitmaakt van de eurozone. Maar er zijn ook landen buiten de eurozone die soortgelijke problemen hebben – die in sommige gevallen zelfs veel ernstiger zijn –, zowel binnen als buiten de Europese Unie. Mag ik u bijvoorbeeld herinneren aan de ernstige situatie van IJsland, dat nu tot de Europese Unie wil toetreden, juist omdat IJsland hoopt op een dag ook tot de eurozone te kunnen toetreden.

Dus het is een grote vergissing om te denken dat de problemen in Griekenland het gevolg zijn van het feit dat Griekenland de euro heeft. Het is juist omdat Griekenland de regels van het Stabiliteits- en groeipact niet heeft gerespecteerd dat het nu problemen heeft. Uiteraard zal Griekenland bepaalde kosten moeten dragen voor de moeilijke aanpassingen die het zal moeten doorvoeren.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Mijnheer Barroso, ik zou graag een vraag willen stellen over het probleem van de gegevensopslag, aangezien het Duitse federale constitutionele hof de algemene opslag van alle telecommunicatiegegevens aan het begin van deze maand nietig heeft verklaard. De mate waarin een onbeperkte en ongecontroleerde opslag van, respectievelijk toegang tot dergelijke gegevens verenigbaar is met de grondrechten, is nog steeds controversieel. In dit Parlement hebben wij heel duidelijk 'nee' gezegd tegen de SWIFT-overeenkomst. Naar mijn idee dient ook de Europese richtlijn inzake gegevensbewaring tegen het licht gehouden te worden van het Handvest van de grondrechten dat in het Verdrag van Lissabon is verankerd. Bent u, of is de Commissie voornemens om een en ander te herzien om na te gaan hoe het Handvest van de grondrechten zich verhoudt tot de gegevensopslag?

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) De bescherming van persoonsgegevens is een grondrecht dat expliciet wordt erkend in artikel 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Dankzij het Verdrag van Lissabon kunnen we nu een alomvattend en samenhangend kader voor de bescherming van persoonsgegevens vaststellen. Dit is van essentieel belang voor de bescherming van de privacy van onze burgers en voor een gemeenschappelijke aanpak van alle activiteiten met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens binnen de Europese Unie. Het Parlement zal uiteraard volledig worden betrokken bij de hervorming van het huidige wettelijke kader, aangezien de medebeslissingsprocedure ook van toepassing is op de gebieden die vroeger tot de derde pijler behoorden.

We moeten er ook voor zorgen dat de grondrechten van de Europese burgers beschermd blijven wanneer persoonsgegevens de Unie verlaten. In dit verband kan een overeenkomst tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten over de bescherming van persoonsgegevens belangrijk zijn, en daar werken we aan.

Momenteel houden we raadplegingen om transparantie te waarborgen en de opvattingen van belanghebbende partijen en burgers te verzamelen.

De Commissie is voornemens een ontwerpaanbeveling in te dienen om toestemming te geven voor het beginnen van onderhandelingen met de Verenigde Staten.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) In het afgelopen decennium is de internationale samenwerking in de strijd tegen het terrorisme moeilijker geworden vanwege zorgen over de mensenrechten, bijvoorbeeld over de praktijken van de Amerikaanse regering.

We hadden gehoopt dat we dit met de regering-Obama achter ons hadden kunnen laten. Treurig genoeg horen we dat de niet-neutrale militaire commissies zullen blijven bestaan en het zonder proces voor onbepaalde tijd opsluiten van verdachten zal doorgaan, zelfs als Guantánamo wordt gesloten.

Dit afstand nemen van internationale en binnenlandse wettelijke normen maakt het trans-Atlantisch delen van gegevens nog problematischer dan het al was.

Welke eisen stelt de Commissie aan de Amerikaanse regering om het beginsel dat een verdachte een eerlijk proces verdient overeind te houden, en welke waarschuwingen geeft de Commissie af dat de niet-naleving van dat beginsel de samenwerking zal schaden? Ik hoop dat tegenwoordig, anders dan in het verleden, niet het gevaar bestaat dat de EU of haar lidstaten medeplichtig zijn aan grove schendingen van de grondrechten in de strijd tegen het terrorisme.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Ik ben er trots op dat de Europese Unie voor zover ik weet de eerste is geweest die de noodzaak om de grondrechten en de rechtsstaat te respecteren, ook als het om terrorisme gaat, zoals bij Guantánamo het geval is, bij een president van de Verenigde Staten – een voormalige president – aan de orde heeft gesteld. Ikzelf en de toenmalige voorzitter van de Europese Raad, de heer Schlüssel – die op dat moment premier van Oostenrijk was – hebben die kwestie aan de orde gesteld. En deze kwestie is altijd onderdeel geweest van de dialoog met onze Amerikaanse partners. U kunt er zeker van zijn dat dit punt heel hoog op de agenda zal blijven staan.

Met betrekking tot gegevensbescherming zijn we van mening dat we ook hier met de Verenigde Staten moeten samenwerken om een kader te scheppen. Ik heb dat in een eerder antwoord al gezegd. Tegelijkertijd hebben we dat kader nodig om gezamenlijk het terrorisme te bestrijden. Dus het gaat erom dat we de juiste manier vinden om tegemoet te komen aan twee belangrijke vereisten: de vereiste van vrijheid en respect voor de bescherming van persoonsgegevens, maar ook de vereiste van veiligheid, omdat er zonder veiligheid geen vrijheid kan bestaan.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, een van de belangrijkste punten uit het Verdrag van Lissabon betreft de rol van de Europese Unie in de wereld.

Met dit versterkte buitenlands beleid moeten we als Unie actiever de mensenrechten en de grondrechten in derde landen bevorderen en verdedigen.

Wat zijn u en mevrouw Ashton van plan te doen om het beleid van de EU ter bevordering van de democratie te versterken? Zult u ten tweede de toewijzing van meer financiële middelen aan het Europees Instrument voor democratie en mensenrechten in de volgende begroting steunen?

De mensenrechten lijken in onze dialogen altijd de tweede of de derde plaats in te nemen. Ik denk dat we meer tijd en geld moeten besteden aan het bevorderen van democratie en het opbouwen van een echt Europees fonds voor democratie. Ik zou graag uw mening hierover horen.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) De bepalingen van het Verdrag zijn gericht op het bevorderen de mensenrechten in de hele wereld. De Europese Unie heeft richtsnoeren betreffende mensenrechten aangenomen met betrekking tot kwesties die variëren van de doodstraf tot het voorkomen van marteling en steun voor mensenrechtenactivisten.

Op grond van deze richtsnoeren onderneemt de Europese Unie een breed scala aan activiteiten, variërend van publieke verklaringen of diplomatieke demarches tot het sturen van waarnemers naar rechtszaken. Ikzelf heb de kwestie van de mensenrechten aan de orde gesteld tijdens toppen met staatshoofden en regeringsleiders van derde landen. Onlangs nog, tijdens de top van vorige week met Marokko, hebben we over de grondrechten gesproken.

De Europese Unie heeft ongeveer veertig mensenrechtendialogen ingesteld met partnerlanden overal ter wereld, die als speciale fora voor gedetailleerde discussies over deze kwestie dienen. In het kader van het Europees Instrument voor democratie en mensenrechten programmeert de Commissie elk jaar circa 150

miljoen euro om mensenrechten-NGO's over de hele wereld te steunen. In elke kaderovereenkomst die we met een derde land sluiten proberen we een mensenrechtenclausule op te nemen.

Simon Busuttill (PPE). – (MT) Een van de grondrechten is de vrijheid van verkeer. Mijnheer de voorzitter van de Commissie, door het lopende conflict tussen Libië en Zwitserland kunnen honderden burgers en werknemers uit de Europese Unie Libië niet in om er te werken. Mijn vraag is: wat doet de Europese Unie om dit probleem zo snel mogelijk op te lossen? En acht de voorzitter van de Commissie het aanvaardbaar dat één land, Zwitserland, een eenzijdig besluit neemt dat alle burgers in het Schengengebied raakt en in het bijzonder werknemers treft die in Libië hun dagelijks brood moeten verdienen?

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) We maken ons zeer veel zorgen over deze zaak. Commissaris Malmström heeft al gezegd dat de opschorting door Libië van visa voor burgers uit het Schengengebied een onevenredige maatregel is. Bovendien past deze situatie niet in de positieve trend in de betrekkingen tussen Libië en de Europese Unie.

Er vinden intensieve diplomatieke inspanningen plaats om een oplossing voor de crisis te vinden. Een van de twee Zwitserse burgers heeft Libië al verlaten. Dat is een positieve stap.

De ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken van de Europese Unie hebben deze kwestie op respectievelijk 22 en 25 februari besproken en de voortzetting van de diplomatieke inspanningen gesteund.

Ik denk dat het essentieel is om de dialoog open te houden en dat beide partijen elkaars standpunt proberen te begrijpen om zo snel mogelijk een oplossing te vinden.

Olle Ludvigsson (S&D). – (SV) Mijnheer de Voorzitter, door de ratificatie van het Verdrag van Lissabon is de eerbiediging van de fundamentele mensenrechten en vakbondsrechten versterkt. Uit de arresten van het Europees Hof van Justitie in de voorbije jaren blijkt echter dat fundamentele vakbondsrechten verdere versterking behoeven. In de zaken Laval, Rüffert, Viking en Luxemburg heeft het Hof de vakbondsrechten consequent een ondergeschikte waarde toegekend.

Door die arresten is gelijke behandeling van loontrekkers, ongeacht hun nationaliteit, onmogelijk gemaakt. Vakbonden kunnen ter beschikking gestelde arbeidskrachten niet langer dezelfde lonen en arbeidsvoorwaarden garanderen als binnenlandse arbeidskrachten. Daarom ben ook ik ingenomen met de belofte die de heer Barroso in dit Parlement heeft gedaan voordat hij opnieuw tot voorzitter van de Commissie werd verkozen.

Mijn vraag aan de heer Barroso luidt als volgt: wanneer mogen wij van de Commissie een wetgevingsvoorstel verwachten voor de aanpak van de problemen die zijn ontstaan na de arresten van het Europees Hof van Justitie? Kan de voorzitter van de Commissie ons die informatie vandaag al geven?

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Toen deze arresten openbaar werden gemaakt, hebben we ons standpunt heel duidelijk gemaakt. Ikzelf en commissaris Špidla, die verantwoordelijk was voor werkgelegenheid en sociale zaken, hebben heel duidelijk gemaakt dat die arresten in onze visie de grondrechten, zoals het stakingsrecht, het recht om vakbonden op te richten en enkele specifieke kwesties met betrekking tot mechanismen voor het regelen van de arbeidsrelaties in onze landen, niet mogen aantasten.

We werken aan enkele voorstellen om een oplossing voor dit vraagstuk te vinden. Ik vrees dat ik u nu geen concrete datum kan geven, omdat ik deze vraag niet verwachtte. Ik kan u echter wel zeggen dat, zoals ik al eerder heb gezegd, de nieuwe Commissie – en de verantwoordelijke commissaris heeft dit ook gezegd – op korte termijn met dit vraagstuk aan de slag zal gaan.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik zou graag een vraag willen stellen over de grondrechten en het nieuwe Verdrag, waaronder ook extern optreden. Volgens een door de Commissie begrotingscontrole uitgevoerd onderzoek was 43 procent van de financiële transacties niet correct. Zullen het nieuwe Verdrag en de nieuwe oplossingen in de context van ons engagement voor de eerbiediging van de grondrechten wereldwijd bijdragen aan een radicale vermindering van de fouten bij de voorbereiding en de uitvoering van de begroting en bij de verslaglegging? Ik wil benadrukken dat die 43 procent een schatting is van het aantal financiële fouten.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Zoals u weet, werken we al jaren aan het terugdringen van het aantal financiële fouten in de rekeningen van de Europese Unie. Veel van deze fouten zijn, zoals u weet, de verantwoordelijkheid van de lidstaten die veel Europese programma's ten uitvoer moeten leggen.

Ik vind bemoediging in het recente advies van de Europese Rekenkamer waarin de tot nu toe geboekte vooruitgang wordt erkend, maar ik denk dat we op dit gebied geen zelfgenoegzaamheid mogen toelaten. We zijn bereid om alle soorten fouten bij de uitvoering van de begroting van de Europese Unie terug te dringen.

David Casa (PPE). – (MT) In het Verdrag zijn beginselen neergelegd voor de bescherming van de fundamentele mensenrechten. Landen die lid willen worden van de Europese Unie moeten ervoor zorgen dat zij aan de voorschriften van de Europese Unie voldoen, zoals Malta heeft gedaan en alle andere landen die tegelijkertijd lid zijn geworden. Wat betreft Turkije: vindt de Commissievoorzitter niet dat Turkije nog veel moet doen op het gebied van de mensenrechten? En wat onderneemt de Commissie om te bewerkstelligen dat Turkije, alvorens zijn economie op orde te brengen en andere eisen te stellen, aandacht besteedt aan de fundamentele mensenrechten? Mijns inziens zouden die prioriteit moeten hebben, maar ik moet tot mijn spijt zeggen dat die in Turkije niet-bestaand zijn.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Ik zou eerlijk gezegd niet willen zeggen dat ze 'niet-bestaand' zijn. Turkije heeft vooruitgang geboekt op het gebied van de rechtsstaat, ofschoon deze volgens ons – wat betreft het niveau van eerbiediging van de grondrechten en de rechtsstaat – nog niet verenigbaar is met het Europese niveau. Dit is precies waar een deel van het werk dat we in de loop der jaren samen met Turkije hebben ontwikkeld betrekking op heeft.

Omdat Turkije een kandidaat-lidstaat van de Europese Unie is, maakt de Commissie elk jaar een zeer objectieve beoordeling van de hervormingen die Turkije heeft doorgevoerd op het gebied van de rechtsstaat en bij alles wat te maken heeft met de grondrechten.

Eerlijk gezegd is er op enkele gebieden vooruitgang geboekt. Op andere gebieden vragen we de Turkse autoriteiten om meer inspanningen.

Ik geloof dat de voortzetting van deze dialoog – of liever gezegd van deze onderhandelingen – over de toetreding van Turkije inderdaad de juiste weg is om vooruitgang te boeken bij de eerbiediging van de grondrechten, en meer in het algemeen bij de rechtsstaat en de democratische hervormingen in Turkije.

De Voorzitter. – Heel hartelijk bedankt, mijnheer Barroso, voor dit zeer interessante debat. Dit was ons vierde vragen uur in de plenaire vergadering. Het volgende vragen uur is over een maand tijdens de volgende vergaderperiode in Straatsburg.

Daarmee is het vragen uur gesloten.

IN THE CHAIR: SILVANA KOCH-MEHRIN

Ondervoorzitter

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, zojuist zijn in dit Parlement beschamende woorden gesproken over de president van de Italiaanse Republiek. Ik denk dat het Bureau van dit Parlement niet zou mogen toestaan dat hier wordt gesproken over nationale politieke kwesties, met name wanneer het gaat om zeer belangrijke institutionele en politieke zaken.

Ik wil u en alle afgevaardigden eraan herinneren dat de Italiaanse Republiek niet te koop staat, dat de president van de Republiek, Giorgio Napolitano, de hoeder van de Italiaanse grondwet is. Namens de Italiaanse delegatie van de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement nodig ik het Bureau van dit Parlement uit om behoedzamer te zijn ten aanzien van de onderwerpen en toespraken in het debat.

Het spijt me dat Voorzitter Buzek niet het woord heeft genomen om een einde te maken aan een interventie waarin de president van de Republiek werd aangevallen, die nog maar een week geleden op bezoek was bij het Europees Parlement.

(Applaus).

De Voorzitter. – Zowel de opmerking waarnaar u verwees als uw verklaring worden in de notulen opgenomen. Ik zal als voorzitter proberen rekening te houden met uw verzoek bij het volgende agendapunt. Ik hoop dat het lukt.

11. Internationaal klimaatbeleid na Kopenhagen: een nieuwe impuls voor de internationale onderhandelingen dankzij onmiddellijk handelen

De Voorzitter. – Aan de orde is de verklaring van de Commissie: Internationaal klimaatbeleid na Kopenhagen: een nieuwe impuls voor de internationale onderhandelingen dankzij onmiddellijk handelen.

Connie Hedegaard, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, dit is de eerste keer dat ik in dit Parlement het woord voer. Het doet me genoeg dat ik u vandaag, nog geen vier weken na in functie getreden te zijn, een mededeling over het internationale klimaatbeleid na Kopenhagen mag presenteren. Deze mededeling heeft de Commissie vandaag tijdens haar vergadering aangenomen.

De mededeling heeft de titel 'De wereldwijde actie tegen klimaatverandering moet onmiddellijk nieuw leven worden ingeblazen', en dat is precies wat we van plan zijn te doen. Uiteraard hebben we bij het opstellen van de mededeling de resolutie van het Parlement van 10 februari over de resultaten van de conferentie van Kopenhagen over de klimaatverandering (COP 15) volledig in aanmerking genomen.

Kopenhagen was een veel kleinere stap vooruit dan de Europese Unie had gewild, maar desalniettemin was het een stap vooruit. 109 landen – zowel geïndustrialiseerde als ontwikkelingslanden, die samen verantwoordelijk zijn voor meer dan 80 procent van de mondiale broeikasgasemissies – hebben nu officieel hun emissiereductiedoelstellingen en de daarvoor te nemen maatregelen in de overeenkomst opgenomen. Met andere woorden, nu hebben wij de kans om voort te bouwen op deze vastbesloten houding en deze te vertalen in internationale actie. We moeten deze kans aangrijpen om de vaart erin te houden bij het streven naar een robuuste en juridisch bindende mondiale klimaatovereenkomst voor de periode na 2012, wat natuurlijk onze doelstelling blijft.

Het uitgangspunt van de Commissie is dat de EU leiderschap moet blijven tonen. We denken dat Europa dat op de meest overtuigende manier kan doen door tastbare en krachtige interne maatregelen te nemen en de meest klimaatvriendelijke regio van de wereld te worden. Dat moeten we doen als onderdeel van de EU 2020-strategie die vorige week is gepresenteerd. Ik wil luid en duidelijk zeggen dat dit in het belang van de EU is. Waarom? Wel, omdat dit – als we het slim aanpakken – ons concurrentievermogen zal versterken, onze energiezekerheid zal vergroten en groenere economische groei zal stimuleren, wat weer nieuwe banen zal opleveren. De Commissie zal daarom nu een route – tot 2050 – uitstippelen voor de overgang van de Europese Unie naar een koolstofarme economie.

Dat houdt in dat we, zoals afgesproken, onze emissies tegen 2050 met 80 à 95 procent zullen moeten hebben teruggebracht. Zoals dit Parlement weet heeft de EU zich ertoe verbonden haar emissies tegen 2020 te verminderen met tenminste 20 procent ten opzichte van de niveaus van 1990 en dit percentage, indien de omstandigheden gunstig zijn, te verhogen tot 30 procent. Ik sluit me volledig aan bij de wens van dit Parlement dat de EU verder moet gaan dan de doelstelling van 20 procent. We moeten onze reductie meer in overeenstemming brengen met hetgeen volgens de wetenschap nodig is om de doelstelling te bereiken die in de overeenkomst van Kopenhagen is vastgesteld voor de beperking van de mondiale opwarming tot twee graden. Zoals u ook in uw resolutie hebt verklaard, heeft de crisis het gemakkelijker gemaakt om de doelstellingen te verwezenlijken. Als we vandaag even ambitieus willen zijn als in 2007 en 2008, toen wij het klimaat- en energiepakket aannamen, moeten we verdergaan dan 20 procent. Het doet me daarom ook genoeg aan te kunnen kondigen dat de Commissie in de aanloop naar de Europese Raad van juni een analyse zal maken van de praktische beleidsmaatregelen die nodig zijn om tegen 2020 een emissiereductie met 30 procent te realiseren. Daarnaast zal de Commissie een analyse maken van de belangrijke mijlpalen op de route naar 2050, waaronder de nodige scenario's voor de ambities voor 2030. Dit betekent dat het noodzakelijk is de juiste strategieën uit te stippelen voor de belangrijkste uitstootveroorzakende sectoren, in overeenstemming met de EU 2020-strategie. De Commissie zal vóór de in de ETS-richtlijn (richtlijn emissiehandel) vastgestelde termijn haar analyse van de situatie van de energie-intensieve industrieën in het geval van koolstoflekkage geven.

Tegelijkertijd moet de EU beginnen met de tenuitvoerlegging van de overeenkomst van Kopenhagen. Dit betekent dat er een robuust en transparant internationaal kader voor de boekhouding van emissies en prestaties van landen moet worden opgezet. Ook betekent dit dat de 7,2 miljard euro voor snelle startfinanciering voor ontwikkelingslanden, waartoe Europa zich heeft verbonden voor de periode 2010-2012, vlot moet worden getrokken. Dit is vooral belangrijk voor onze geloofwaardigheid, maar ook om bij te kunnen dragen aan het waarborgen van de financiering op lange termijn. De Commissie is bereid te helpen bij een goede coördinatie van de EU-bijstand.

Tot slot wordt in deze mededeling een voorstel gedaan voor een routekaart met de volgende stappen in het VN-proces, waarover dit voorjaar bij de hervatting van de onderhandelingen in Bonn overeenstemming moet worden bereikt. De technische vergaderingen in Bonn moeten het begin vormen van een proces dat tot doel heeft de politieke koers van de overeenkomst van Kopenhagen te integreren in de onderhandelings tekst van de VN en de "witte plekken" op te sporen. Heel belangrijk is in mijn visie te onderzoeken welke specifieke maatregelen in Cancún kunnen worden overeengekomen. Dat zal cruciaal zijn om de doelstellingen van de ontwikkelde landen en de maatregelen van de ontwikkelingslanden die in de overeenkomst van Kopenhagen zijn opgenomen, evenals de politieke richtsnoeren voor regelmatige bewaking, rapportage en verificatie, in het formele VN-onderhandelingsproces in te brengen. Hetzelfde geldt voor besluiten over de kwesties die in de overeenkomst onderbelicht zijn gebleven, zoals de ontwikkeling van de internationale koolstofmarkt, de vermindering van de uitstoot door de internationale luchtvaart en het vervoer over zee via de ICAO en de IMO, de kwestie van de landbouwemissies en andere zaken. Er is in de formele onderhandelingen in Kopenhagen substantiële vooruitgang geboekt met betrekking tot het aanpassingskader, het technologiekader en de bosbouw, en deze vooruitgang zou ook deel uit kunnen maken van de specifieke maatregelen die in Mexico kunnen worden overeengekomen.

Niemand zal gelukkiger zijn dan ik als we in Cancún ook een juridisch bindende mondiale overeenkomst kunnen sluiten en het juridische vraagstuk daar kunnen oplossen – en vergis u niet, de Europese Unie is daar gereed voor. We moeten erkennen dat de nog bestaande verschillen tussen de partijen het bereiken van overeenstemming hierover kunnen vertragen tot volgend jaar. Daarom moeten we de verwachtingen zorgvuldig managen. Ik denk dat u allemaal weet dat het zeer riskant is hoge verwachtingen te koesteren voor Mexico zonder specifieke maatregelen en dat dit het proces uiteindelijk de nek zou kunnen omdraaien. Dus voor degenen onder ons voor wie het bereiken van een internationale overeenkomst essentieel is, is het denk ik belangrijk dat we dit stapsgewijs te doen en dat we alles in het werk stellen om ervoor te zorgen dat de wereld een juridisch bindende overeenkomst krijgt vóór 2012.

Tot slot nog enkele woorden over milieu-integriteit. Tijdens de onderhandelingen moet milieu-integriteit ons parool zijn, en ik weet dat het Parlement deze zorg deelt. Daarvoor moeten de tekortkomingen van het Protocol van Kyoto worden aangepakt. Hiermee bedoel ik het beperkte aantal landen waarop dat betrekking heeft – die op dit moment goed zijn voor maar 30 procent van de emissies – en de belangrijkste zwakke punten in dat protocol, zoals de boekhoudregels voor bosbouwemissies en de wijze waarop we omgaan met ongebruikte nationale emissierechten in de periode 2008-2012, iets waarop u ook hebt gewezen in uw resolutie van februari.

Europa moet steun zien te verkrijgen voor de bevordering van het VN-proces en voor de totstandbrenging van het vertrouwen dat noodzakelijk is om een internationale overeenkomst tot stand te brengen. We moeten zowel een beter begrip krijgen van de standpunten van onze partners over belangrijke kwesties als uitleggen wat de EU van een mondiale overeenkomst verlangt. De Commissie zal voor die steun werven, in nauw contact met de Raad en het voorzitterschap van de Raad. De Commissie zal deze maand besprekingen houden in Washington en Mexico en in april staan bezoeken aan onder andere India, de Malediven, China en Japan gepland.

Ook willen we u, het Europees Parlement, aanmoedigen om een bijdrage te leveren via contacten met collega-parlementariërs overal ter wereld. Ik heb al enkele vertegenwoordigers van uw parlementaire delegaties voor de betrekkingen met belangrijke derde landen ontmoet en zal binnenkort andere ontmoeten om te bespreken hoe we onze krachten kunnen bundelen en samen die steun kunnen verkrijgen en hoe de Commissie u bij deze belangrijke taak kan bijstaan.

In de mededeling van de Commissie wordt een strategie uiteengezet die erop gericht is de vaart in de mondiale inspanningen voor de aanpak van de klimaatverandering erin te houden. Deze inspanningen komen tot uiting in de groeiende steun voor de overeenkomst van Kopenhagen. Het leiderschap van de EU zal van cruciaal belang zijn voor succes. Ik hoop dat we op de steun van het Parlement kunnen rekenen.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Ik wil de nieuwe commissaris graag met haar eerste toespraak feliciteren. De mededeling die u aan ons heeft voorgelegd, is eveneens zeer interessant. Staat u mij toe om nu echter op een paar tekortkomingen in te gaan.

Het zou een goede zaak zijn geweest als u in deze eerste mededeling het VN-proces zelfs iets kritischer had geanalyseerd en ook kritiek had geuit op de punten ten aanzien waarvan dat proces concrete zwakheden vertoont. Zoals wij weten, heeft met name panel 2 niet uitgeblonden in wetenschappelijke zorgvuldigheid.

In de tweede plaats had ook de tweetrapsdoelstelling die wij ons gesteld hebben, beter wetenschappelijk onderbouwd moeten zijn. Derhalve dient u meer inspanningen te leveren en intensiever te onderzoeken of dit nog steeds haalbaar is, of dat wij – zoals een aantal mensen reeds heeft opgemerkt – ons hiervan duidelijk moeten distantieren.

In de derde plaats, en dat is waarschijnlijk het belangrijkste punt, moeten wij nu met name de vertrouwenscrisis aanpakken die in de hele wereld en vooral hier in Europa merkbaar is. Zoals u weet, blijkt uit sommige enquêtes dat slechts 30 procent van de Europese burgers gelooft dat CO₂ het klimaat aantast. Elk project dat dit feit niet in aanmerking neemt, is gedoemd te mislukken.

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Mevrouw de Voorzitter, commissaris Hedegaard legde diverse goede verklaringen af, maar ze zei ook twee dingen die mij bijzonder verontrusten: ze heeft het liever over 2050 dan over 2010, wat ik zorgwekkend vind, en ze heeft het meer over de noodzaak om onze verwachtingen te temperen dan over het feit dat we de druk op de ketel moeten houden, opdat onze ambities en verwachtingen voor de al geplande vergaderingen zo hoog mogelijk worden gehouden.

Ik zou willen vragen of de Commissie zich zal inzetten voor de ondertekening in december in Cancún van een echt ambitieuze en juridisch bindende klimaatovereenkomst, of veeleer een proces zal bepleiten waarin Cancún slechts wordt gezien als een stap op weg naar de ondertekening van een overeenkomst in Zuid-Afrika of misschien een ander land in de verre toekomst: 2011, 2012, 2020 of in het slechtste geval nog later?

Chris Davies (ALDE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, in de nasleep van Kopenhagen voelen sommigen van ons zich als de overlevenden van een verslagen leger dat uiteengeslagen en gedemoraliseerd is. Ik ben dan ook blij dat u hier het vaandel weer hebt gehesen en begonnen bent om terug te vechten.

Maar hoewel u monter en positief klinkt, is veel hiervan in de praktijk gebaseerd op wensdenken en bidden dat het goed komt. We zijn sterk afhankelijk van anderen om vooruitgang te kunnen boeken.

Het is me opgevallen dat u het had over het opnieuw oppakken van het idee om onze eigen doelstelling te verhogen tot 30 procent. Heb ik gelijk als ik zeg dat u met een nieuwe en meer subjectieve formule voor het toepassen van die doelstelling bent gekomen? “Onder gunstige omstandigheden”: dat is volgens mij nieuw.

Waarom worden de redenen voor het mislukken van Kopenhagen in het document niet geanalyseerd en worden er geen lessen getrokken? Waarom wordt er niets gezegd over het ontkennen van de klimaatverandering, dat de politieke wil ondermijnt? En waarom wordt er tot slot niets gezegd over de noodzaak om meer bedrijven bij het proces te betrekken?

Er zijn heel veel bedrijven in Europa die op dit gebied met ons willen samenwerken. Ik wens u succes, wij wensen u succes, en in alle eerlijkheid moet ik zeggen dat u daarbij alle vrienden nodig zult hebben die u kunt vinden.

Connie Hedegaard, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, eerst tegen de heer Seeber, over het IPCC en over de vraag waarom we dat niet bekritisieren, of over wat we in dit document ook hadden moeten doen. Ik moet zeggen dat ik, hoewel ik denk dat het voor het IPCC van cruciaal belang is om de kritiek serieus te nemen en de zaken die correctie behoeven te corrigeren, tot nu toe niets heb gezien dat ook maar iets afdoet aan mijn diepe inzicht en overtuiging dat we de klimaatverandering inderdaad moeten aanpakken. Er zijn dingen, details, gelekte e-mails en meer van dat soort dingen maar ik heb afgezien daarvan niets gezien dat dieper gaat en mijn diep gewortelde houding zou aantasten, en ik denk dat dit voor velen geldt, dus dat is heel bewust. Ik denk dat het IPCC zelf op een heel zorgvuldige manier het vertrouwen moet herstellen in hetgeen naar buiten wordt gebracht.

Ik ben het volkomen eens met het punt waarvoor u bijna geen tijd had – het punt van het vertrouwen – en dat is ook de reden waarom we substantiële steun proberen te verkrijgen, wat voor de Europese Unie van essentieel belang is.

Mevrouw Ulvskog, u hebt opgemerkt dat ik meer over 2050 heb gesproken dan over 2010. Dit is een strategie voor de route naar 2012. We hebben in de Europese Unie al beleid voor nu, voor 2010, en daarom is dit een strategie die vooruitkijkt. Een van de nieuwe dingen waar we in mijn visie aandacht aan moeten besteden is het uitstippelen van de route voor de periode 2020 - 2050, en daarom zal ik met iets komen dat in 2030 moet zijn bereikt.

Het jaar 2020 is nog maar tien jaar van ons verwijderd. In deze Commissieperiode moeten we ook de route uitstippelen naar 2030, dus dat is heel bewust zo gedaan en dit is een van die nieuwe dingen.

Ik wil de verwachtingen absoluut niet verlagen, maar ik hoed me voor te hoge verwachtingen. Dan kunnen namelijk degenen die niet willen dat de internationale onderhandelingen welslagen, het proces na Mexico de nek omdraaien als we niets bereiken. Daarom moeten we praktisch zijn. Ik zal tegenover iedereen verdedigen dat het vóór Kopenhagen terecht was om hoge verwachtingen te scheppen, om de druk op de ketel te houden en dit bovenaan de agenda van de staatshoofden te krijgen. Het heeft ze verantwoordelijk gemaakt; het heeft ervoor gezorgd dat de opkomende markten en de Verenigde Staten binnenlandse doelstellingen hebben vastgesteld; het is belangrijk geweest. Maar je kunt zoiets maar één keer doen wanneer je het je doel niet volledig bereikt. Ik vrees dat we dat geen twee keer kunnen doen.

Waarom dan niet een specifieke routekaart maken in Bonn, om te waarborgen dat we de vaart erin houden? Dat is de gedachte.

Tot slot, Chris Davies: ja, u hebt gelijk. We zijn van anderen afhankelijk om vooruitgang te boeken, en dat is ook de reden waarom we het gemiddelde moeten doen en de informatie die we hebben moeten analyseren. Wat gebeurt er in Peking? Wat gebeurt er in Delhi? Wat gebeurt er in Washington? Wat gebeurt er in het Amerikaanse Congres? En vervolgens moeten we door al deze zaken in overweging te nemen ervoor zorgen dat tegelijkertijd onze doelstelling wordt verwezenlijkt, namelijk een juridisch bindende, werkelijk internationale overeenkomst.

U noemde die 30 procent, als de omstandigheden gunstig zijn – ja, u hebt gelijk, dat is een nieuwe manier om dit te zeggen. Er staan ook voetnoten in de EU 2020-strategie over het beleid dat tot dusverre is gevoerd, dat wordt voorzien dat andere landen... enzovoort. Maar ik denk dat als de omstandigheden gunstig zijn en misschien als we dit slim aanpakken, Europa daar ook zelf baat bij kan hebben. Dat moeten we ook doen in onze verschillende strategieën en documenten.

Ik weet dat dit een gebied is waarop op dit moment geen consensus bestaat in Europa. Ik denk dat het belangrijk is om dat op te merken. Zeg dat bijvoorbeeld China geen internationale overeenkomst wil, zouden we dan voor altijd aan die 20 procent vasthouden? Hoe zou dat goed kunnen zijn voor onze economie, voor onze innovatie, voor onze groei? Zouden we dan niet riskeren dat we markten verliezen aan China en andere regio's die ook met deze agenda bezig zijn, ongeacht of en wanneer we een internationale overeenkomst krijgen?

Dit is slechts een opening van de discussie, dat we zeggen: ja, dit zijn troeven in de internationale onderhandelingen. Maar we mogen niet vergeten dat hier ook een interne kant aan zit. Waar zal in de toekomst onze groei vandaan komen? Op dat gebied kunnen we niet zorgvuldig en ambitieus genoeg zijn.

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Dames en heren, mevrouw de commissaris, het is goed te bemerken dat u de resolutie van het Parlement heeft gelezen en dat u ernaar verwijst. Dat is een goed teken bij de aanvang van uw nieuwe baan.

Als de Europese Unie haar leidende rol op het gebied van klimaatbescherming wil behouden, moeten wij ons doel verhogen naar ten minste -30 procent. Dit percentage hebt u zojuist al gemotiveerd. Ik wil hier aan toevoegen dat de veranderingen die de recessie in de situatie heeft aangebracht, betekenen dat -20 procent in feite niet veel verschilt van het *business as usual*-scenario. Als wij ambitieus willen zijn, moeten wij onze doelen aanscherpen naar ten minste -30 procent en liever nog naar -40 procent.

Ten tweede, zoals het Parlement in zijn vorige debat unanime...

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken)

Martin Callanan (ECR). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wil de commissaris bedanken voor haar verklaring en haar verwelkomen in ons Parlement.

De commissaris had het in haar verklaring over het verhogen van onze doelstelling tot 30 procent onder gunstige omstandigheden.

Welk bewijs heeft ze dat, als we dat doen, dit zal helpen om Amerika, India en China of andere landen over te halen om een mondiale, juridisch bindende overeenkomst te sluiten?

Is zij niet met mij van mening dat er bij een gebrek aan een mondiale juridisch bindende overeenkomst een groot risico bestaat dat we onze industrie minder concurrerend maken en onze consumenten opzadelen met steeds hogere elektriciteitsrekeningen, zonder dat daar ook maar enige nettowinst voor het milieu

tegenover staat, omdat die emissiereducties natuurlijk teniet worden gedaan door stijgingen in India, China, de Verenigde Staten, enzovoort?

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Mevrouw de Voorzitter, de EU zal zich volgens de laatste beschikbare wetenschappelijke informatie moeten verplichten tot een emissiereductie van 40 procent in 2020. Een dergelijke verplichting kan men niet aangaan door zich afhankelijk te maken van de daden van anderen.

Welke maatregelen gaat de Commissie nemen om te waarborgen dat de door de EU toegezegde emissiereductie wordt verhoogd tot 40 procent? Wat betreft de noodzakelijke middelen die beschikbaar worden gesteld om ontwikkelingslanden in staat te stellen de klimaatverandering en haar gevolgen te bestrijden, vraag ik mij af wie precies deze middelen aan de ontwikkelingslanden ter beschikking stelt. Hoeveel geld gaat elk ontwikkeld land geven? Hoe en wanneer gebeurt dat?

De commissaris sprak ook over een ambitieuze, wettelijk bindende overeenkomst. Welke stappen gaat de Commissie ondernemen om een overeenkomst te bereiken waarin de gemeenschappelijke maar verschillende verantwoordelijkheden van de geïndustrialiseerde landen en de ontwikkelingslanden worden erkend op basis van hun historische bijdrage aan de broeikasgassen in de atmosfeer en de middelen die beschikbaar zijn om de problemen in verband met emissiereductie en de gevolgen van de klimaatverandering op te lossen?

Connie Hedegaard, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, als ik dat laatste punt goed begrijp, gaat het om de vraag of we datgene wat we overeenkomen ook kunnen afdwingen. Dat is uiteraard een essentiële vraag.

De andere vraag was, als ik het goed heb begrepen, hoeveel we aan de ontwikkelingslanden moeten geven. De criteria daarvoor zijn nog niet vastgesteld, maar ik denk dat het belangrijk is dat we daar niet al te veel voorwaarden aan verbinden. Die belofte is in Kopenhagen gedaan, dat er snelle startfinanciering, 'hier en nu'-financiering, aan de minst ontwikkelde en meest kwetsbare landen wordt gegeven, gedeeltelijk voor aanpassing, gedeeltelijk voor mitigatie.

Ik denk ook dat het alleen maar logisch is ervoor te pleiten dat dit via de bestaande kanalen gebeurt. We kunnen ons qua tijd niet veroorloven om nieuwe systemen of kanalen of wat dan ook op te zetten om dat geld aan het werk te zetten, want dat moet op de snelst mogelijke manier gebeuren.

Ik denk dat de EU klaar is om in Bonn de snelle startfinanciering te geven, en ik denk dat de wereld uiterlijk in Mexico klaar moet staan om de in Kopenhagen gedane toezeggingen over het geven van snelle startfinanciering en het vaststellen van de verschillende criteria en hoe we dat precies moeten doen gestand te doen.

Tegen mevrouw Hassi wil ik zeggen dat het ging om de noodzaak vast te houden aan die 30 procent. In veel opzichten houdt dat ook verband met wat de heer Callanan heeft gezegd.

Het is niet gemakkelijk om te besluiten wanneer we precies naar 30 procent moeten gaan en wat er nodig is om naar die 30 procent te gaan. Daarom zeggen we in deze mededeling dat de Commissie in de aanloop naar de Europese Raad van juni een analyse zal maken van de praktische beleidsmaatregelen die nodig zouden zijn om op een slimme manier tot een vermindering met 30 procent te komen. Wat zou daarvoor nodig zijn?

Natuurlijk mag men niet naïef zijn. Natuurlijk moeten we voor onze industrie opkomen, dat spreekt voor zich. We moeten weten wat we doen en we mogen niet naïef zijn. Mijn punt is simpelweg dat, als we dit op een slimme en samenhangende manier aanpakken, het volgens mij mogelijk moet zijn de instrumenten te kiezen die bijdragen aan tegelijkertijd het beperken van de klimaatverandering, het verminderen van de emissies en het bevorderen van energie-efficiëntie, energiezekerheid, innovatie en het scheppen van banen. Daar zullen we naar streven. Ik zeg niet dat het gemakkelijk gaat worden. We mogen niet denken dat het een fluitje van een cent is om naar 30 procent te gaan. We moeten weten welke mogelijkheden er zijn en welke gevolgen er zouden zijn. Dat zal de analyse inhouden die ik straks aan de Europese Raad van juni zal voorleggen. Vervolgens zullen we later dit jaar de analyse van de route naar 2050 maken, met inbegrip van het perspectief voor 2030 waarover we naar mijn mening moeten beginnen na te denken. De reden daarvoor is uiteraard dat we hebben beloofd om tegen 2050 de emissies met 80 à 95 procent te hebben teruggedrongen. Als we daar niet mee beginnen, zal dat in het laatste decennium of de laatste twee decennia voor 2050 heel erg moeilijk worden.

Paul Nuttall (EFD). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, in tegenstelling tot wat de commissaris denkt, is het debat over de vraag of de klimaatverandering door de mens is veroorzaakt nog lang niet voorbij.

Alleen al de afgelopen maanden hebben we het schandaal van de Universiteit van East Anglia gehad; vervolgens kregen we het debacle met de gletsjers in de Himalaya, en nu zijn er vragen gerezen over de gevolgen die de klimaatverandering op de flora en fauna van het Amazonegebied zal hebben.

Onderzoek heeft aangetoond dat in ten minste twintig passages in het IPCC-rapport wordt geciteerd uit rapporten van het Wereldnatuurfonds en Greenpeace die niet aan intercollegiale toetsing zijn onderworpen en die als autoriteit worden beschouwd. Dat is geen wetenschap. Wat we nodig hebben is deugdelijk wetenschappelijk bewijs dat door collega-wetenschappers is beoordeeld, niet het werk van pressiegroepen die de klimaatverandering gebruiken om hun eigen agenda's na te streven of politici die de klimaatverandering gebruiken om het bestaan van de Europese Unie te rechtvaardigen.

Ik wil u vragen of het nu tijd is om een pauze in te lassen, om de balans op te maken en om goed te kijken naar de implicaties van het almaar voortrazen met beleid dat schadelijk kan zijn voor de economie, dat tot banenverlies kan leiden en dat in een chaos in de energievoorziening kan uitmonden.

Andrew Henry William Brons (NI). - (EN) U zult wel weten dat uit de uitgelekte e-mails van de Universiteit van East Anglia blijkt dat de historische veranderingen in de temperatuur door aanhangers van de hypothese dat de klimaatverandering door de mens wordt veroorzaakt zijn gemanipuleerd door subjectief referentiejaren te kiezen. Die truc is gebruikt om recente temperatuurdalingen te verdoezelen en het probleem van de middeleeuwse warmteperiode weg te moffelen. Uit de e-mails blijkt ook dat wetenschappers die sceptisch over de hypothese zijn uit de intercollegiale toetsingsprocessen zijn geweerd om te voorkomen dat onderzoeksfouten publiekelijk bekend zouden worden gemaakt.

Kan een hypothese die is gestoeld op manipulatie van gegevens een goede basis zijn om het besteden van grote hoeveelheden geld en het sluiten van fabrieken zoals de Corus-fabriek in Middlesbrough te rechtvaardigen? De Europese Unie betaalt enorme subsidies aan milieugroepen die de EU vervolgens adviseren om een beleid te voeren waar de EU zich al aan heeft verbonden. Is het correct dat de EU belastinggeld gebruikt om pressiegroepen te subsidiëren? Dat is een verspilling van belastinggeld, het verschaft een vals draagvlak voor EU-beleid en het compromitteert de onafhankelijkheid van activistische groeperingen.

Karl-Heinz Florenz (PPE). - (DE) Ik heet u van harte welkom in dit Parlement. Een van de grootste problemen waarmee wij geconfronteerd worden, is volgens mij het verlies aan vertrouwen als gevolg van Kopenhagen. Dat zou theoretisch gezien wereldwijd kunnen doorwerken, maar zeker ook binnen de Europese Unie. Ik heb de volgende vraag voor u. Wat gebeurt er met de instrumenten die wij vorig jaar hebben goedgekeurd? Ik maak mij zorgen over het EU-systeem voor de handel in emissierechten (ETS) omdat ik er niet helemaal zeker van ben wat de Commissie in dat verband nu precies gaat doen tegen de achtergrond van het besluit in Kopenhagen. Ik doel daarmee bijvoorbeeld op de benchmarks, maar ook op de *carbon leakage*.

Mijn tweede vraag luidt als volgt: De Franse regering heeft een voorstel gepresenteerd om importeurs uit ontwikkelingslanden in het ETS-systeem te integreren teneinde een grotere markt te kunnen creëren en deze landen de mogelijkheid te geven om aan het systeem deel te nemen. Wat is uw standpunt hieromtrent?

Connie Hedegaard, lid van de Commissie. - (EN) Mevrouw de Voorzitter, eerst tegen de twee heren die de opmerking over het IPCC hebben gemaakt.

In de eerste plaats ben ik hier niet om het IPCC te vertegenwoordigen. Ik weet zeker dat het IPCC uitstekend in staat is om voor zichzelf te spreken.

Als ik u hoor vragen of het nu geen "tijd is om een pauze in te lassen", moet ik zeggen dat de internationale klimaatonderhandelingen in veel opzichten voor vrij lange tijd zijn bevroren. We hebben hier naar mijn mening substantiële vooruitgang nodig. Ik begrijp alleen niet waarom iemand zijn scepticisme uitstrekt tot het hele project wanneer er een paar dingen zijn uitgelekt. Dat is niet mijn aanpak. Ik ben een politicus. Ik kan het werk van wetenschappers niet beoordelen, maar ik kan mijn gezonde verstand gebruiken en ik kan hun belangrijkste conclusies lezen en zien hoe de feiten eruitzien. Vervolgens kan ik zelf afwegen of ik het risico van niets doen wil nemen, met alle gigantische gevolgen van dien, of wil proberen te reageren op de uitdaging.

Wat ik gewoon niet kan begrijpen is dat de personen die sceptisch zijn ten aanzien van de klimaatverandering niet willen inzien dat het altijd goed zal zijn voor de planeet – waarvan de bevolking halverwege deze eeuw de negen miljard zal naderen, of zelfs nog meer – om veel energie-efficiënter te worden en veel efficiënter met hulpbronnen om te gaan.

Wat de instrumenten betreft zouden we het dus met elkaar eens moeten zijn, omdat de toepassing daarvan sowieso goed is voor ons milieu, voor onze burgers en voor onze economieën. En ook voor bedrijven, die zo heel energie-efficiënt kunnen worden in een toekomst waarin energie alleen maar duurder zal worden. Dat zal zich uiteindelijk uitbetalen, in een wereld waarin een strijd om hulpbronnen zal ontstaan. Dus ik begrijp niet waarom we vanuit die invalshoek niet dezelfde agenda kunnen nastreven.

Tegen de heer Florenz: wat doen we met de instrumenten met betrekking tot het ETS? Welnu, zoals ik al heb gezegd, zal er nog voor de zomer een analyse van het probleem van koolstoflekage komen. En wat betreft de benchmark, daar zullen we mee blijven werken. Er is nog veel werk te doen met betrekking tot het ETS. Ook denk ik dat we moeten blijven samenwerken met andere partijen in de wereld die van plan zijn om een of andere vorm van emissiehandelssysteem in te voeren.

Ik denk nog steeds dat dit de meest efficiënte manier zal zijn om dit te proberen te reguleren, maar vervolgens is het natuurlijk erg belangrijk dat we onze eigen systemen hebben en dat die zo efficiënt en zo ondernemingsvriendelijk mogelijk zijn, zodat ondernemingen kunnen zien dat het echt werkt en het uiteindelijk ook goed is voor hun innovatiemogelijkheden.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Ik heet u van harte welkom in dit Parlement, commissaris. Ik heb een brief aan de Voorzitter van het Parlement geschreven om hem mede te delen dat alle delegaties in dit Parlement klimaatbescherming op de agenda hebben staan bij alle besprekingen met onze partners overal ter wereld. Wij moeten nu alleen nog een mechanisme zien te vinden om deze informatie en resultaten te integreren in uw reizen rond de wereld, zodat wij hier in Brussel en Straatsburg precies weten waar wij aan toe zijn.

Ik maak mij nogal bezorgd over het feit dat de klimaatonderhandelingen hetzelfde lot kunnen ondergaan als de Doha-onderhandelingen die jaar in jaar uit telkens weer opnieuw worden uitgesteld. Mijn vraag luidt dan ook: Wat is uw plan B, om wellicht in deelsectoren resultaten te bewerkstelligen? Dan heb ik ook nog een vraag over het Protocol van Kyoto. In Bangkok hebben wij een strategische fout gemaakt toen wij de indruk wekten dat wij van dat protocol af zouden stappen. Wat gebeurt er als wij pas in 2011 of 2012 iets goedkeuren? Kortom, wat is de toekomst van het Protocol van Kyoto?

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik wil mevrouw Hedegaard graag welkom heten in dit Parlement. Mevrouw de commissaris, ik ben heel blij dat ik u hier voor uw eerste optreden mag verwelkomen en mag herhalen wat ik u bij de hoorzitting al heb gezegd, namelijk dat ik het enthousiasme waarmee u aan de debatten deelneemt ten zeerste waardeer. U belichaamt tot op zekere hoogte de klimaatdiplomatie, en u kunt daarbij uiteraard steeds op de steun van ons Parlement rekenen.

Ik ben ervan overtuigd dat Europa een meer offensieve houding moet aannemen. Het moet niet alleen maar zeggen wat het graag zou willen: het moet wat vaker de wapens laten zien. Mijn vraag – die voor u gemakkelijk moet zijn te beantwoorden – lijkt ietwat op die van de voorzitter van de Commissie milieu, volksgezondheid en voedselveiligheid, en heeft te maken met het feit dat ook ik ervan overtuigd ben dat Europa er van nu af aan voor moet zorgen dat in alle handelsovereenkomsten die we met derde landen afsluiten rekening wordt gehouden met de klimaataspecten, en wel via een koolstofbelasting. Dat is voor degenen die de werkelijke omvang van deze uitdaging weigeren in te zien de enige begrijpelijke taal.

Ik heb nog een andere vraag, die wat iconoclastisch mag lijken maar gaat over een voorstel dat hoe dan ook een antwoord van u behoeft: zou het geen goed idee zijn als het Europees Parlement, de Commissie en de overige instellingen het goede voorbeeld gaven door zich *carbon neutral* te verklaren en hun CO₂-uitstoot te compenseren om zo in ieder geval – en dan noem ik maar één voorbeeld – verantwoording te aanvaarden voor de door de verplaatsingen naar Straatsburg veroorzaakte milieuschade?

Claude Turmes (Verts/ALE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, in de eerste plaats denk ik dat ook wij erg uitzien naar die effectbeoordeling. We zijn er min of meer zeker van dat de doelstelling van 30 procent goed zal zijn voor de Europese economie en ook in de race om groene technologieën.

Ik heb twee vragen, commissaris. De eerste heeft betrekking op de snelle startfinanciering. Hoe gaat u dit met de heer Piebalgs afstemmen om ervoor te zorgen dat dit echt wordt besteed aan efficiëntie, hernieuwbare energie en gedecentraliseerde energieproductie, ook in combinatie met energiearmoede? De tweede vraag is hoe u de grote Europese steden en progressieve regio's bij het spel denkt te betrekken, ook internationaal gezien? Ik vond het echt teleurstellend om te zien dat in het document van vorige week over EU 2020 steden en regio's niet lijken te bestaan. Hoe durven we zelfs maar te denken aan vooruitgang in Europa als we de regio's van de burgers in Europa en de impact die deze regio's internationaal zouden kunnen hebben, negeren?

Connie Hedegaard, *lid van de Commissie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, eerst de heer Leinen: ik denk dat het een zeer goed idee is dat wanneer delegaties op reis gaan, zij de tijd nemen om klimaat op de agenda te plaatsen en daarvan een prioriteit te maken. Dat is heel belangrijk, en het kan heel nuttig zijn om aantekeningen te vergelijken, dus wanneer u bepaalde informatie verkrijgt in een land en ik een maand later informatie krijg, kunnen we zo nu en dan bij elkaar komen en onze aantekeningen vergelijken, zodat we echt kunnen voortbouwen op de informatie die we elk ontvangen.

Het risico dat de onderhandelingen op het Dohaproces gaan lijken was precies de reden dat we zo veel druk hebben uitgeoefend met betrekking tot Kopenhagen en ons uiterste best hebben gedaan om die situatie te voorkomen. U hebt ook gelijk als u zegt dat de situatie nu gevaarlijk is: als het in Kopenhagen niet is gelukt, kan het dan een eeuwigheid gaan duren? Daarom zie ik graag dat er een specifieke routekaart komt, met precieze maatregelen voor elke gebeurtenis en een precieze datum waarop we die moeten hebben uitgevoerd. Ik denk dat dat een heel goed punt is.

De laatste vraag ging over het Protocol van Kyoto en de voortzetting van het Protocol van Kyoto. We weten allemaal dat er problemen zijn met het Protocol van Kyoto. We weten allemaal dat er veel landen zijn die daar geen deel van uit willen maken en al deze uitdagingen niet willen aangaan. Uiteindelijk is dit ook een uitdaging voor de Europese unie. We mogen niet alleen staan als het om het Protocol van Kyoto gaat. Ik denk dat het heel belangrijk is dat Europa beter wordt als het erom gaat niet de schuld te nemen als het die schuld niet heeft.

Wij zijn niet het probleem als het om het Protocol van Kyoto gaat. Wij hebben toezeggingen gedaan voordat enige andere partij dat had gedaan. We hebben formele toezeggingen gedaan voor de eerste periode 2008 - 2012 en die zijn we ook nagekomen. We zullen de toezeggingen nakomen die we hebben gedaan en we zijn ook bereid om het Protocol van Kyoto voort te zetten. In dit verband is de EU niet het probleem. Het zijn andere partijen die hier het probleem zijn, en die partijen moeten voor zichzelf bedenken of ze een alternatief willen, als dat er is, en hoe ze anders zullen omgaan met een voortzetting van het Protocol van Kyoto in een tweede periode.

Daarom is dit een open kwestie waarover we moeten debatteren, maar zoals Chris Davies al heeft opgemerkt, zijn we afhankelijk van wat andere partijen doen. We moeten voorzichtig zijn. Waarom zouden wij het moeten zijn die het Protocol van Kyoto de nek omdraaien? We zijn de toezeggingen die we in het kader van het Protocol van Kyoto hebben gedaan nagekomen, en daarom zouden we er in Europa beter in moeten zijn om niet de schuld op ons nemen wanneer die schuld niet bij ons ligt.

Met betrekking tot het voorstel over de instellingen kan ik zeggen dat ik dit al aan de orde heb gesteld in mijn eigen kabinet. Ik denk dat dat normaal is. Ik wil graag samenwerken met het Parlement. Als u binnen het Parlement aan het werk gaat, zal ik dat binnen de Commissie doen. Ik denk dat dat ook tegenover de burgers logisch is.

Claude Turmes had het over de snelle startfinanciering en over de vraag hoe ik dat kan afstemmen met commissaris Piebalgs. U zult hebben gezien dat ik deze mededeling samen met de heer Piebalgs heb opgesteld. Hij is medeondertekenaar omdat we weten hoe belangrijk het is dat we ook bij deze portefeuille samenwerken en bekijken hoe wij deze op een positieve manier kunnen gebruiken. Als commissarissen voeren wij samen al dit soort discussies.

Ik begrijp uw punt over grote steden. Ik denk dat C40 en heel veel andere initiatieven heel goed zijn, en u hebt ook gelijk dat veel van de emissies verband zullen houden met steden en de levensstijl in steden. De uitdaging is dat een groot deel van de planning en andere soorten van instrumenten die echt iets kunnen betekenen, vaak in handen zijn van de lidstaten, maar ik ben het met u eens, en voorafgaand aan Kopenhagen heb ik ook met enkele grote steden samengewerkt. Dat is een aspect waar we rekening mee moeten houden en we moeten zien hoe we dat verder kunnen ontwikkelen. Ook spreekt het bijvoorbeeld voor zich dat, wanneer het gaat over vervoer en het meer koolstofvrij maken van het vervoer, de grote steden een belangrijke rol zullen spelen bij het vinden van oplossingen.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Mevrouw de commissaris, uit de conferentie van Kopenhagen is gebleken dat de volgende Conferentie van de partijen (COP) niet alleen moet worden voorbereid op intern, wereldwijd en technisch niveau, maar ook op politiek niveau. Op intern gebied moet Europa het energie- en klimaatpakket ten uitvoer leggen en investeren in schone energieën, wetenschappelijk onderzoek en energie-efficiëntie.

Europa moet het voortouw nemen, dat is een noodzakelijke voorwaarde, maar in Kopenhagen is bewezen dat een voorbeeldfunctie alleen niet volstaat. Daarom moeten wij hoe dan ook het diplomatische aspect ontwikkelen en bevorderen en de mogelijkheden van het Verdrag van Lissabon benutten om de weg naar de volgende COP met de nodige ambitie te effenen. Wij moeten daarbij met één stem spreken en strategische allianties tot stand brengen met onze mogelijke partners op klimaatgebied, waaronder de landen in Afrika, het Caribisch gebied en de Stille Oceaan.

Verder is het belangrijk om de kwestie van de klimaatverandering ter sprake te brengen op alle topbijeenkomsten en vergaderingen op hoog niveau. Ik zou graag van de Commissie en de commissaris vernemen welke vorderingen er met deze politieke onderhandelingen zijn gemaakt.

Dan Jørgensen (S&D). - (DA) Mevrouw de Voorzitter, welkom, mevrouw Hedegaard. U hebt vele goede dingen gezegd en er staan vele goede dingen in de verklaring. Ik zal me beperken tot de dingen waar ik het niet mee eens ben.

Ik ben het met name oneens met een strategie die erop neerkomt dat we nu reeds accepteren dat we in Mexico niet tot een overeenkomst zullen komen. Daarom zou ik u willen vragen: is dit iets wat u gewoonweg hebt besloten of is het een mandaat dat u hebt gekregen, en zo ja, wie heeft u dit mandaat gegeven? De regeringsleiders? Of gaat het hier om de medebeslissingsprocedure, of waar het gaat eigenlijk om? Ik hoop namelijk dat we deze strategie nog kunnen wijzigen. Het heeft immers geen zin om te zeggen: "Hoe gaan we, nu er een enorm momentum is opgebouwd en er hoge verwachtingen zijn, straks twee fiasco's uitleggen, als het allemaal op niets uitdraait?" Dit is in feite niet iets waar u zich zorgen over hoeft te maken. De Verenigde Staten, China en andere landen zullen er ongetwijfeld voor zorgen dat de verwachtingen voor Mexico niet hooggespannen zullen zijn. Het zou niet de rol van de EU moeten zijn om de verwachtingen te temperen, maar juist om de verwachtingen aan te wakkeren. Als we reeds voor de top zeggen: "We zijn bereid om te accepteren dat er geen bijzonder omvangrijke overeenkomst wordt bereikt" en zo verder, worden de criteria voor succes al voor de start ondermijnd. Dit zou een geheel nieuw uitgangspunt vormen, waardoor de overeenkomst er alleen maar slechter op wordt.

Holger Krahmer (ALDE). - (DE) Mevrouw de commissaris, ik heb twee specifieke vragen voor u.

In de eerste plaats mis ik in uw stuk een analyse van de Europese onderhandelingspositie op internationaal niveau. Beseffen wij eigenlijk wel dat de Europese invloed op het klimaatbeleid verminderd is? Beseffen wij ook dat het politieke en economische gewicht in deze wereld zeer sterk in de richting van Azië is verschoven? Is het mogelijk dat wij onze invloed op dit punt volledig overschat hebben?

In de tweede plaats is uw stuk opmerkelijk. In de twaalf pagina's die u volledig heeft gevuld, staat geen enkele verwijzing naar het IPCC-panel. Is dit een subtiele poging om u van deze instantie te distantieren? Ik wil u er graag aan herinneren dat dit panel de basis heeft gevormd voor alle politieke besluiten met betrekking tot de richtlijnen die wij hier in de afgelopen jaren hebben opgesteld. Is het nu niet tijd om een brede wetenschappelijke benadering te verlangen die tot concrete wetenschappelijke in plaats van politieke oordelen leidt?

Connie Hedegaard, lid van de Commissie. - (EN) Mevrouw de Voorzitter, wat het laatstgenoemde punt over de IPCC betreft, is het antwoord beslist en duidelijk 'nee'. Als ik mij zou distantieren van alles wat niet in dit document staat, zou ik mij van heel veel zaken distantieren. Dit is een manier om als vanzelfsprekend te aanvaarden dat we voor een uitdaging staan, dat we die uitdaging moeten oplossen en dat de EU het voortouw moet nemen bij het vinden van de oplossing. Dat is de gedachte achter het document.

Ik ben het niet eens met de stelling dat de EU geen invloed heeft op internationale onderhandelingen. U hebt gelijk dat we niet zo veel invloed hebben als we zouden willen, dat we niet moeten denken dat we simpelweg kunnen dicteren wat er gebeurt. We zijn afhankelijk van anderen.

Toch hebben we in Kopenhagen iets heel nieuws gezien. In het verleden had de EU vaak maar een paar medestanders als zij aan internationale onderhandelingen begon en zaken gedaan probeerde te krijgen, maar ditmaal hebben regeringsleiders die meer dan 80 procent van de mondiale emissies vertegenwoordigen in Kopenhagen beloofd zich voortaan ook aan het reductieschema te zullen houden. Dat betekent een aanmerkelijke verandering in de dynamiek van het geheel. Mag ik u eraan herinneren dat het jarenlang een prioriteit van Europa is geweest om de opkomende economieën mee te krijgen en medeverantwoordelijk te maken, en dat dit daadwerkelijk is gelukt in Kopenhagen?

Tegen mevrouw Carvalho wil ik het volgende zeggen. Ja, ik ben het er zeer mee eens dat we ons technisch en politiek moeten voorbereiden, en dat we dat beter zullen moeten doen, niet in de laatste plaats omdat we, als we eenmaal aan de onderhandelingstafel zitten, niet gewoon maar kunnen zeggen wat we willen om dan vervolgens, als de rest van de wereld het met ons oneens is, de kluts kwijt te raken omdat we al onze energie hebben gestoken in het bereiken van een gezamenlijk, krachtig en zeer gedetailleerd geformuleerd standpunt. We zullen flexibeler moeten zijn in onze manier van onderhandelen.

(DA) ... en tot slot zou ik tegen Dan Jørgensen willen zeggen dat ik het er uiteraard niet mee eens ben dat we in Mexico niet tot een overeenkomst komen. Waar de discussie om draait is de vraag of we denken dat we over alle details, waaronder de vorm van de overeenkomst, overeenstemming kunnen bereiken. Daar maak ik me zorgen over. Ik ben in dit verband van mening dat we juist de druk op de Verenigde Staten, China en andere landen opvoeren door te zeggen dat er zeer concrete "deliverables", zeer concrete resultaten in Calcún bereikt zullen moeten worden. Dit kunnen we niet gewoonweg uitstellen.

Ik probeer het voor hen moeilijk te maken om in Mexico niet met concrete resultaten te komen. Ik ben van mening dat we, om dat te bereiken, ons niet blind mogen staren op de juridische vorm, aangezien we zo wellicht zouden verhinderen dat we het eens worden over enkele inhoudelijke elementen. Hier spelen vele factoren een rol, zoals bijvoorbeeld: "wat is ons standpunt? Wat horen we? Waar zouden naar ons oordeel de Verenigde Staten mee kunnen instemmen drie weken na hun tussentijdse verkiezingen?" Wat dit aangaat, moeten we met vele factoren rekening houden, maar Dan Jørgensen kent me goed genoeg om te weten dat de reden hiervoor niet is dat wij volgens mij in Mexico niet ambitieus hoeven te zijn. We moeten alleen wel proberen om te definiëren wat maximaal bereikt kan worden in Mexico. Dat is in feite de kernvraag waar de strategie om draait die ik vandaag in het Parlement heb geprobeerd te presenteren.

De Voorzitter. – Dames en heren, het aantal leden dat niet het woord heeft kunnen voeren is groter dan het aantal leden dat dit wel heeft kunnen doen. We hadden te weinig tijd. Ik hoop dat u daar begrip voor hebt. Ik wil u allen bedanken voor dit gedisciplineerde debat. Dank u wel, mevrouw de commissaris. Ik hoop dat wij elkaar vaker hier in de plenaire vergadering zullen treffen. Ik weet zeker dat dat het geval zal zijn.

Het debat is gesloten.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), schriftelijk. – (RO) De EU heeft volop mogelijkheden om voorop te lopen bij het nemen van maatregelen ter vermindering van CO₂-emissies. De Top van Kopenhagen heeft bij velen misschien een gevoel van teleurstelling achtergelaten omdat sommige deelnemers zich niet hebben verplicht tot enig concreet doel ter voorkoming van klimaatverandering. India en China hebben onlangs aan de VN laten weten dat zij vastbesloten zijn de doelen te halen waartoe zij zich met de overeenkomst van Kopenhagen verplicht hebben, hoe vaag die overeenkomst ook moge zijn. Dit is een belangrijk signaal en de EU kan nu wereldwijd het initiatief nemen en alle landen terugbrengen naar dezelfde onderhandelingstafel, vooral de Aziatische landen waarvan de industriële capaciteit met de maand toeneemt. De klimaatverandering is een zekerheid, zo zeker als het feit dat die verandering wordt versneld door verontreiniging. Dit rechtvaardigt de ambities van de EU om een voorbeeld te stellen met haar maatregelen om de verontreiniging te verminderen. In feite kan ons doel om de minst vervuilde regio ter wereld te worden ons alleen maar tot voordeel strekken. Dat voordeel omvat meer dan alleen het directe profijt van een schoner milieu. Ombuiging van het Europees beleid in de richting van een groene economie en industrie zal banen opleveren, nieuwe onderzoeksperspectieven openen en – niet het minste voordeel – in ieder land tot kostenbesparing leiden.

João Ferreira (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Het is waar dat de instandhouding van de aardatmosfeer een gedeelde verantwoordelijkheid van de verschillende landen is, maar het is ook waar dat de invloed die elk van deze landen in de loop van de geschiedenis op de atmosfeer heeft uitgeoefend – en nog steeds uitoefent – sterk varieert. Daarom moet uit elementaire rechtvaardigheid ook op het gebied van de verantwoordelijkheid een onderscheid worden gemaakt. Anderzijds moet bij de vaststelling van de verantwoordelijkheid van elk land, in het kader van de wereldwijde inspanningen om de emissies terug te dringen, uit rechtvaardigheid ook rekening worden gehouden met de respectieve bevolking. De uitstoot per hoofd van de bevolking in China ligt thans vier keer lager dan in de Verenigde Staten en bedraagt ongeveer de helft van de gemiddelde EU-uitstoot. De emissies in India bedragen ongeveer een tiende van de gemiddelde uitstoot van de Europese Unie en liggen twintig keer lager dan die in de Verenigde Staten. In India hebben vooralsnog ongeveer vijfhonderd miljoen mensen – ruwweg de bevolking van de Europese Unie – geen toegang tot elektriciteit. Daarom zijn de pogingen om de mislukking van Kopenhagen aan deze landen toe te schrijven onredelijk en onrechtvaardig, om nog maar te zwijgen van de belachelijke beschuldiging aan het adres van de Bolivariaanse

Alliantie voor de Volkeren van Ons Amerika (ALBA) die hier in een resolutie van het Parlement is geuit. Deze houding getuigt van een volstrekt primitieve partijpolitiek die datgene wat daadwerkelijk in Kopenhagen is gebeurd, vertekent en ondergraaft.

Adam Gierak (S&D), schriftelijk. – (PL) Datgene waar de Commissie en haar voorzitter al sinds jaren zo hard voor lobbyen op het vlak van het „ambitieuze” klimaat- en energiebeleid is niets anders dan een poging om de EU-industrie kapot te maken. Dit beleid is ofwel het resultaat van door de Intergouvernementele Werkgroep inzake klimaatverandering (IPCC) versterkte onwetendheid, ofwel van zuivere domheid, maar het kan ook voortvloeien uit een sterke vorm van cynisme dat economische sabotage als gevolg heeft. Het is jammer dat de linkse partijen niet doorhebben dat dit voor hen alleen maar een valkuil is, want de meeste liefhebbers van de emissiehandel worden gerekruteerd onder hen die al eens een crisis hebben veroorzaakt. Deze keer zal de „financiële zeepbel” aanzienlijk groter zijn. De schade die nu reeds door dit kamikazebeleid is aangericht is enorm, in het bijzonder in mijn land, Polen. We hoeven geen oorlog. Een land is gemakkelijker vernield dan heropgebouwd. Mijn oproep aan de Commissie luidt dan ook: Pas op, want wat jullie doen is niet alleen anti-Europees, maar ook antihumanitair. Het klimaat-energiepakket dient onmiddellijk te worden herzien. Jullie moeten je daarmee bezig en ermee stoppen anderen te overhalen om economische zelfmoord te plegen. Een groene economie, ja, maar dat betekent recyclage van materialen en energie, warmtekrachtkoppeling, verbetering van de thermische toestand van gebouwen, hernieuwbare energie als er geen andere bron voorhanden is, afvalwaterzuivering, kernenergie, grotere energiebesparingen, hogere energie-efficiëntie en dergelijke meer. Hebben de CO₂-emissies daarom ook te maken met een dergelijke „groene” economie? Ja, maar paradoxaal genoeg geldt dit alleen maar bij een verhoging van de emissie... Dat is dus goed...

Eija-Riitta Korhola (PPE), schriftelijk. – (FI) Mevrouw de Voorzitter, ik wil commissaris Hedegaard complimenteren met het feit dat zij heeft laten zien dat zij het basisdilemma van het klimaatbeleid begrijpt: de Europese Unie kan niet als enige reduceren, want niet alleen zullen dan onze eigen resultaten nutteloos zijn, maar creëren wij ook het risico dat het milieu zal lijden. Als de productie niet in Europa kan blijven vanwege de stijgende kosten van de emissiehandel en als daardoor bijvoorbeeld staal of papier wordt geproduceerd in plaatsen waar de emissies groter zijn dan in Europa, dan zullen de emissies in het geheel toenemen. Unilaterale ambitie is geen ambitie: pas als wij samenwerken en ons aan dezelfde spelregels houden, kunnen wij gemakkelijk onze broekriem flink aanhalen. De basis ervan moet een ander soort klimaatbeleid zijn: het consequent reduceren van specifieke emissies. Dat houdt een systeem van decarbonisatie in dat onafhankelijk is van economische schommelingen en altijd de partij beloont die reduceert, in tegenstelling tot ons huidige systeem van emissiehandel. Onder meer China, Japan en de Verenigde Staten zijn geïnteresseerd in dit systeem en daarom moet ook de Europese Unie haar strategie aan de huidige situatie aanpassen. Ik wil vragen of het verstandig is ook na 2012 aan emissiehandel vast te houden, omdat het er nu op lijkt dat er in de wereld geen emissiehandelsystemen ontstaan die aan ons eigen systeem kunnen worden gekoppeld. Als de vaststelling en toewijzing van emissierechten niet proportioneel is, is het onmogelijk concurrentievervalsingen te voorkomen. Toen wij bijna tien jaar geleden begonnen met het opstellen van de richtlijn inzake emissiehandel, werd ons het hele systeem gepresenteerd als een voorbereiding op wereldwijde emissiehandel. Wij zouden kennis en ervaring opdoen. Die ervaring is ons beslist duur komen te staan en het is helemaal niet duidelijk wat het nut voor het milieu is. Emissiereducties zouden op een manier moeten worden uitgevoerd die ze minder kwetsbaar maakt voor marktverstoring en speculatie. Is de Commissie van mening dat het goed is om unilateraal verder te gaan?

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), schriftelijk. – (PL) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw de commissaris, de top in Kopenhagen waar we naartoe zijn getrokken als de leiders van de klimaatverandering, was een mislukking. Deze heeft aangetoond dat Europa de enige is die interesse toont om de CO₂-emissies te beperken. Mevrouw Hedegaard heeft aangekondigd dat de strijd tegen de opwarming van de aarde ondanks het fiasco een kerntaak blijft van het EU-beleid. We werken nu aan een nieuwe strategie voor de aanloop naar de top van Mexico en moeten onszelf daarom afvragen waar we fouten hebben gemaakt. Wij moeten ons standpunt en onze verwachtingen heroverwegen, want de wereld is nog niet bereid om in te stemmen met zulke grote beperkingen. Mevrouw de commissaris, ik wil u daarom drie vragen stellen: ten eerste, hoe gaan we onderhandelen en welke doelen stellen we voor onszelf vast om ervoor te zorgen dat de top in Mexico niet op dezelfde manier eindigt als die in Kopenhagen? Ten tweede, heeft de Commissie de informatie over de opwarming van de aarde en de smeltende ijsbergen wel geverifieerd in de context van de foutieve of onjuiste informatie die door bepaalde wetenschappers is aangevoerd? Ten derde, bent u het niet met mij eens dat de inspanningen van de Europese Unie en de daarmee gepaard gaande kosten helemaal voor niets zullen blijken te zijn als niet ook de Verenigde Staten, China, Rusland en India er mee instemmen om de emissies aanzienlijk te reduceren?

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), *schriftelijk*. – (PL) De fundamentele uitdaging voor de Europese Unie na de top in Kopenhagen is zo snel mogelijk een actieplan op te stellen voor de COP 16 in Mexico. Kopenhagen heeft ons doen beseffen dat goede intenties alleen niet volstaan. Hierdoor kunnen we tot de volgende vier conclusies komen: ten eerste zal de Europese Unie niet volledig doeltreffend zijn als ze alleen maar kaders ontwikkelt die moeten worden gevolgd. Europa zou de ontwikkelingslanden reële steun moeten bieden, steun die de ambitieuze emissiedoelstellingen van de EU ten goede zou komen. Ten tweede moet de Europese Unie opnieuw de discussie aangaan met de Verenigde Staten in het kader van een trans-Atlantisch leiderschap, maar ook met de andere wereldmachten. Ten derde zou de Europese Unie de strategie voor de reductie van de CO₂-emissie rationeler moeten benaderen: men zou de emissies moeten verlagen maar tegelijkertijd hoge adaptatiekosten moeten vermijden. Ten vierde zou de Europese Unie meer pogingen moeten doen om een efficiënte economie met een lage emissie op te bouwen. Mevrouw de commissaris, de vraag is heel eenvoudig: bestaat er in Europa een klimaat voor dergelijke veranderingen?

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Ik juich het toe dat in de mededeling van de Commissie getiteld “Europa 2020 – Een strategie voor slimme, duurzame en inclusieve groei” zo’n prominente plaats is ingeruimd voor klimaatverandering.

Twee aspecten hiervan verdienen nadere aandacht. Ten eerste vormen investeringen in groenere, koolstofarme technologieën een belangrijk instrument. Deze investeringen beschermen het milieu maar scheppen ook nieuwe zakelijke mogelijkheden en nieuwe werkgelegenheid. De Europese Unie kan in deze sector een belangrijke rol spelen op de wereldmarkt. Het tweede aspect is het belang van het kerninitiatief “Efficiënt gebruik van hulpbronnen”. Het verzoek van de Commissie aan de lidstaten om de structuurfondsen te gebruiken voor investeringen in de bouw van energie-efficiënte openbare gebouwen levert zeker een deel van de oplossing op. Ik geloof echter dat we minstens zo veel aandacht moeten besteden aan de woningsector, meer specifiek aan de flatgebouwen met een zeer hoog energieverbruik die in het verleden zijn gebouwd in bepaalde lidstaten, vooral in Oost-Europa.

Rovana Plumb (S&D), *schriftelijk*. – (RO) Ik geloof dat we hebben geleerd van de mislukking van Kopenhagen. Als blijkt daarvan moeten we onze strategie herzien zodat we in Mexico een wettelijk bindende overeenkomst kunnen bereiken.

Er moet onverwijld iets worden gedaan om de bereikte politieke overeenkomst om te zetten in maatregelen, en om de 7,2 miljard euro te gebruiken die is gereserveerd als snelstartfinanciering voor ontwikkelingslanden.

De EU heeft laten weten zich te willen scharen achter de overeenkomst, en heeft bij wijze van informatie de eenzijdige toezegging gedaan de wereldwijde emissies van de EU met 20 procent te zullen verminderen ten opzichte van de niveaus van 1990. Ook heeft zij een verhoging van de reductie tot 30 procent aangeboden, op voorwaarde dat andere grote emissieproducenten toezeggen in gelijke mate bij te dragen aan de mondiale inspanning voor emissiereductie.

Op 18 februari hadden veertig landen hun reductieplannen bekendgemaakt en hadden honderd landen de overeenkomst ondertekend, maar dat is niet genoeg.

Ik verzoek de hoge vertegenwoordiger en de commissaris voor klimaat om ons met spoed een diplomatieke klimaatstrategie te presenteren, en ik verzoek de EU en de lidstaten om beleidsmaatregelen met betrekking tot klimaatverandering op te nemen in alle bilaterale en multilaterale strategische partnerschappen teneinde dit belangrijke doel te bereiken.

Strategische partnerschappen voor de bestrijding van klimaatverandering moeten ook NGO's en het maatschappelijk middenveld omvatten.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ondanks de teleurstelling van Kopenhagen is er enige vooruitgang geboekt, zoals de financiering op korte termijn die we voor de ontwikkelingslanden in de wacht hebben gesleept. Deze levert niet alleen concrete hulp ter plaatse op, maar bevordert ook de opbouw van vertrouwen tussen partners die in Kopenhagen verdeeld waren.

In de komende maanden en jaren moeten we de ontwikkelingslanden laten zien dat we onze toezeggingen voor financiële steun ten behoeve van aanpassing en mitigatie nakomen. Ook moeten we er zeker van zijn dat de financiële middelen op de best mogelijke manier worden aangewend voor de realisering van de doelstellingen.

Wezenlijke vooruitgang is in Kopenhagen ook geboekt ten aanzien van toezicht, verslaggeving en verificatie. Deze aspecten houden rechtstreeks verband met de opbouw van vertrouwen, omdat we met een dergelijk

systeem kunnen zien dat iedereen zijn bijdrage levert en kunnen vaststellen hoe doeltreffend ons beleid is en hoe we het in de toekomst eventueel moeten aanpassen. De Europese Unie moet doorgaan met de tenuitvoerlegging van haar regeling voor de emissiehandel en andere initiatieven, zoals vermindering van het energiegebruik in gebouwen. We zullen onze emissiedoelen moeten bereiken en moeten aantonen hoe we allemaal profijt kunnen hebben van energiebesparingen. De beste manier om anderen over te halen ons voorbeeld te volgen is door een emissiereductiebeleid te laten zien dat zich vertaalt in voordelen voor gewone mensen.

12. Tweede Europese Roma-top (debat)

President. – Aan de orde is de gecombineerde behandeling van de mondelinge vragen aan de Raad en de Commissie over de Tweede Europese Roma-top (B7-0013/2010; B7-0014/2010; B7-0202/2010; B7-0203/2010).

Monika Flašíková Beňová, auteur. – (SK) Alle parlementaire vragen die aan de Commissie en de Raad zijn gesteld over de komende Europese Roma-top hebben diverse gemeenschappelijke noemers.

Ten eerste de ontevredenheid over de huidige situatie van de meeste Roma in de Europese Unie. Dit hangt ook nauw samen met de ontevredenheid over de besteding of het bestedingsniveau van de pretoetredings- en structuurfondsen ter bevordering van de integratie van de Roma in de rest van de samenleving en van hun sociale rehabilitatie. Een ander belangrijk punt is de rol van het maatschappelijk middenveld, met inbegrip van Roma-organisaties, die betrokken moeten worden bij de oplossing van de problemen.

Beide punten zijn van belang, maar ik zou willen opperen dat vooral de manier waarop deze problemen worden opgelost van belang is. Laten we eerlijk zijn: na vele jaren van vage politieke verklaringen en passiviteit voelen velen van ons een acute behoefte om eindelijk over te gaan tot concrete actie. Ik ben een onverzettelijk pleitbezorger van de mensenrechten en al mijn uitspraken in het Europees Parlement zijn de afgelopen zes jaar tegen die achtergrond gedaan. In die zes jaar heb ik ook geluisterd naar vele discussies over de discriminatie van etnische Roma en over de noodzaak hun problemen op te lossen. Ondanks deze overvloed aan debatten is het ons niet gelukt materiële vooruitgang te boeken op weg naar een concrete oplossing en volgens mij komt dat hoofdzakelijk doordat we ons formeel concentreren op de technische term *discriminatie* en niet ingaan op de werkelijke oorzaken van de huidige situatie waarin onze Roma-medeburgers leven.

Als we het Roma-probleem echt willen aanpakken, moeten we ons daarom eerst concentreren op de naleving van de internationale verdragen en de nationale wetgeving. Ik denk daarbij met name aan het Verdrag inzake de rechten van het kind, waarvan de bepalingen door veel Roma-families worden overtreden. Ik heb het nu over Slowakije, waar voorzieningen bestaan voor kosteloze zorg en kosteloos primair en secundair onderwijs. Dat alles wordt geleverd en gefinancierd door de staat. Toch worden ook op deze beide beleidsterreinen de elementaire rechten van het kind niet geëerbiedigd.

Als u echt objectief wilt praten over oplossingen voor de problemen van de Roma, moeten we ingaan op de redenen en de oorzaken die tot discriminatie leiden.

VOORZITTER: ALEJO VIDAL-QUADRAS

Ondervoorzitter

Hélène Flautre, auteur. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, het Bureau voor de grondrechten meldt dat de Roma op eender welk gebied het slachtoffer zijn van alle mogelijke soorten discriminatie, of het nu gaat om de toegang tot gezondheidszorg, onderwijs of huisvesting. Ze vormen derhalve de meest gediscrimineerde minderheid in Europa.

In 2009 bijvoorbeeld was één op de vier Roma tenminste één keer in de voorgaande 12 maanden het slachtoffer geworden van een tegen de persoon gericht delict – inzonderheid aanvallen, bedreigingen en intimidatie. Ook bleek ook dat één op de drie Roma in de voorgaande 12 maanden gemiddeld vier keer door de politie was ondervraagd. De marginalisatie van de Roma wordt nog eens verergerd door het feit dat ze zich van hun rechten niet goed bewust zijn.

Bijna 10 miljoen mensen leven in een dergelijke situatie, binnen een Europese Unie die nu over een Handvest van de grondrechten beschikt en spoedig het Europees Verdrag voor de mensenrechten zal ondertekenen. We moeten dus vraagtekens zetten bij het antidiscriminatiebeleid en de doeltreffendheid van genoemde rechten, zowel in de EU als in de lidstaten. Pas na hevige rassensnellen in Italië in december 2007 is er op

hoogste niveau Europese actie ondernomen, met als resultaat het bijeenroepen van de eerste Europese top over dit onderwerp in december 2008.

Van een oproep tot het opstellen van een Europese kaderstrategie voor de integratie van de Roma – waaronder inbegrepen een richtlijn betreffende de inclusie van de Roma – is het evenwel nog steeds niet gekomen. Al de lidstaten die – zoals onder anderen Frankrijk – vasthouden aan overgangsmaatregelen voor toelating van Bulgaren en Roemenen, treffen daarmee in de eerste plaats de Roma. Als blijk van goede politieke wil moeten die maatregelen dus zo spoedig mogelijk buiten werking worden gesteld.

De lidstaten moeten tot slot afzien van onderhandelingen over bilaterale heropnameovereenkomsten met Kosovo. Die hebben alleen maar tot gevolg dat Roma worden teruggevoerd naar door lood besmette kampen in het noorden van Mitrovica. De heer Hammerberg, de commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa, heeft bewezen dat dit inderdaad gebeurt.

Wat de Commissie betreft: ik wil haar graag herinneren aan de resolutie over de sociale situatie van de Roma die het Europees Parlement op 11 maart 2009 heeft aangenomen. Ik geloof dat we nu, in dit jaar van de armoedebestrijding, eindelijk eens zouden moeten besluiten hoe we onze instrumenten en de structuurfondsen het best kunnen inzetten om aan deze ernstige situatie een einde te maken.

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik zal de vragen beantwoorden die gesteld zijn door mevrouw Flašíková Beňová en mevrouw Flautre en die gaan over een onderwerp dat een directe relatie heeft met de mensenrechten, een onderwerp dat ons allemaal aangaat en dat een belangrijke bevolkingsgroep betreft. Zoals u weet vormen de Roma de grootste etnische minderheid binnen de Europese Unie en hebben zij zeker niet dezelfde levensstandaard als de gemiddelde Europese burger.

De eerste van de mij gestelde vragen betreft de tenuitvoerlegging van de structuurfondsen in dit domein. Daarop zou ik willen zeggen dat de conclusies die het Spaans voorzitterschap beoogt aan te nemen in de Raad die tien basisprincipes bevatten, waaronder de herziening of aanpassing van de huidige operationele programma's van de structuurfondsen, evenals de toekomstige regelgeving voor de periode vanaf 2014.

Wij hebben erop aangedrongen dat ten volle gebruik wordt gemaakt van de structuurfondsen om de integratie van de Roma-bevolking te bevorderen. Meer concreet hebben wij voorgesteld om geïntegreerde acties te ondernemen, zowel in landelijke als in stedelijke gebieden, gebaseerd op de recente aanpassing van artikel 7 van het EFRO. Het doel daarvan is de geïntegreerde ontwikkeling van de Roma-gemeenschap te bevorderen, te beginnen met de verbetering van hun huisvesting en hun sociale situatie.

De tweede vraag heeft betrekking op acties die door lokale autoriteiten ondernomen worden. Wij beseffen dat het voor het toegankelijk maken van de structuurfondsen voor de Roma-bevolking noodzakelijk is de lokale autoriteiten, evenals de Roma-organisaties en de Roma-bevolking zelf actief te betrekken bij alle fasen van het proces, dat wil zeggen bij de planning, het beheer, het toezicht en de evaluatie van de Europese fondsen.

In zijn conclusies zal de Raad ook voorstellen dat de Commissie technische bijstand en begeleiding biedt aan de lidstaten en aan de lokale autoriteiten, en dat zij de horizontale coördinatie tussen lidstaten en de verticale coördinatie tussen het Europese, nationale, regionale en lokale niveau vergemakkelijkt.

Ten derde wordt gevraagd of het trio-voorzitterschap van de Europese Unie een strategisch voorstel, een strategische agenda heeft voor dit onderwerp. Ik kan u zeggen dat in het programma van het trio-voorzitterschap de sociale en economische integratie van de Roma expliciet aan de orde komt en dat deze is verankerd in het unaniem door de Raad Algemene Zaken aangenomen programma. Dat is dus de strategie voor de komende anderhalf jaar, waarop het programma van het trio-voorzitterschap betrekking heeft.

Wij zijn ons ervan bewust dat zowel maatregelen op korte als op lange termijn noodzakelijk zijn. Om een einde te maken aan de ongelijkheid moeten we op de korte termijn voorrang geven aan de instrumenten die ik eerder heb genoemd, en bovendien een actieplan opstellen waarmee we zo snel mogelijk problemen kunnen aanpakken, zoals de problemen van leerlingen op speciale scholen, die in sommige gevallen overwegend of uitsluitend voor Roma-kinderen zijn – waarmee er dus sprake is van een duidelijke segregatie – of de eerder genoemde problemen rond huisvesting, of de problemen op het gebied van gezondheid en toegang tot de arbeidsmarkt.

Op de lange termijn zouden wij op alle terreinen van het Europese beleid ook graag een horizontale, mainstreaming-benadering van Roma-onderwerpen willen realiseren, wat zal moeten gebeuren binnen de context van de zogenaamde open coördinatiemethode en op gebieden zoals dat van de grondrechten, discriminatiebestrijding, regionale ontwikkeling, onderwijs, en toegang tot de arbeidsmarkt en tot de openbare diensten.

Wat ten slotte het onderwerp van non-discriminatie betreft, is het bekend dat het Spaans voorzitterschap en ook het trio-voorzitterschap proberen om tijdens hun termijn te komen tot de aanneming van een richtlijn die al enige tijd te wachten ligt of niet tot een goed einde kon worden gebracht binnen de Europese Unie, en dat is de geïntegreerde richtlijn voor de strijd tegen discriminatie en het bevorderen van gelijke behandeling. Deze richtlijn is essentieel voor de groepen in de samenleving die in het bijzonder te lijden hebben van discriminatie, en dus, om precies te zijn, voor de Roma-gemeenschap.

Viviane Reding, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik dank de heer Swoboda en zijn collega's voor deze mondelinge vraag over de Europese Roma-top. Zij geeft de Commissie de gelegenheid om te zeggen dat zij vastbesloten is enerzijds de bescherming van de grondrechten en anderzijds de volledige sociale en economische integratie in onze samenlevingen te waarborgen. We hebben zojuist een oprecht pleidooi van de Raad gehoord voor de manier waarop de lidstaten deze vraagstukken moeten integreren in heel hun beleid.

Zoals u weet voeren we dit debat slechts enkele weken voor de tweede Roma-top, die in Cordoba door het Spaanse voorzitterschap wordt georganiseerd op 8 en 9 april. De Commissie juicht dit initiatief toe en steunt het actief. Ik denk dat het een welkome gelegenheid biedt om de ontwikkelingen op nationaal, Europees en internationaal vlak sinds 2008 te inventariseren. Zo kan de top bijdragen aan een gemeenschappelijk perspectief op de toekomst.

Twee jaar geleden is de eerste top gehouden. Hoe ver zijn we sindsdien gekomen? Je kunt een glas als halfvol of als halfleeg beschouwen. Natuurlijk zijn er belangrijke verbeteringen maar er gapen ook aanzienlijke kloven. Terecht wordt in uw vraag de centrale rol benadrukt van het instrumentarium en het beleid van de Europese Unie en het belang onderstreept van hechtere samenwerking tussen alle hoofdrolspelers: lidstaten, instellingen op Europees niveau, internationale organisaties en het maatschappelijk middenveld.

De Commissie is vastbesloten de richtlijn te handhaven die discriminatie op grond van ras en etnische afkomst verbiedt, en de discriminatie van Roma valt volledig onder die richtlijn. We beschikken nu over Europese wetgeving en over het kaderbesluit inzake racisme en vreemdelingenhaat, dat een belangrijk hulpmiddel zal zijn bij de bestrijding van het racisme waaronder de Roma te lijden hebben.

Uiterlijk in november 2010 moeten alle lidstaten strafrechtelijke sancties hebben ingevoerd voor racistische en xenofobe misdrijven, zoals voorgeschreven in het kaderbesluit. Zoals ik al heb aangekondigd, zal ik de tenuitvoerlegging van dit kaderbesluit beslist zo nauwgezet mogelijk volgen.

De Commissie is zich volledig bewust van het feit dat dit niet genoeg is en dat krachtige wetgeving moet worden aangevuld met voorlichting over en bewustmaking van rechten en plichten. Met dat oogmerk benadert de Commissie de problemen van de Roma in het kader van de EU-campagne 'Voor diversiteit, tegen discriminatie' en in specifieke opleidingen voor beoefenaars van juridische beroepen.

Zeer terecht zijn de structuurfondsen, de fondsen voor plattelandsontwikkeling en de pretoetredingsinstrumenten aangehaald als belangrijke hulpmiddelen voor verandering, omdat zij de lidstaten de mogelijkheid bieden ambitieuze programma's uit te voeren ten behoeve van de Roma. Het spreekt vanzelf dat deze programma's heel realistisch en pragmatisch moeten zijn, zich in de praktijk bewezen moeten hebben en betrekking moeten hebben op de leefomstandigheden van de Roma in al hun complexiteit.

Dit is niet een probleem dat zich met een simpele slogan laat oplossen. Het vergt een heleboel concrete inspanning. Daarom moedigt de Commissie de lidstaten aan om het volle potentieel van deze fondsen ten behoeve van de integratie van de Roma te benutten. Om dit te bevorderen zijn we begonnen aan een reeks bezoeken op hoog niveau aan lidstaten met een aanzienlijke Roma-bevolking. Deze moeten leiden tot concrete toezeggingen met overeengekomen doelen. Het eerste bezoek heeft met volledige medewerking van de regering in oktober 2009 plaatsgevonden in Hongarije. In de toekomst zullen meer bezoeken worden georganiseerd.

Een ander concreet voorbeeld van de vastbeslotenheid van de Commissie om de structuurfondsen te gebruiken voor de bestrijding van de uitsluiting van Roma is de wijziging die zij heeft voorgesteld voor artikel 7, lid 2 van de verordening inzake het Europees fonds voor regionale ontwikkeling. Een zeer grote meerderheid van

dit Parlement heeft begin deze maand voor het verslag van uw collega, de heer Van Nistelrooij, gestemd: een maatregel die nieuwe beleids- en financieringsmogelijkheden voor huisvesting biedt ten gunste van gemarginaliseerde gemeenschappen, waarmee we ons specifiek – maar niet uitsluitend – op de Roma kunnen richten.

Ten slotte is er dankzij het Europees Parlement een proefproject voor Roma-integratie met een begroting van 5 miljoen euro voor twee jaar. Hierin wordt aandacht besteed aan voor- en vroegschoolse educatie, zelfstandig ondernemerschap met behulp van microkredieten en bewustmaking. De evaluatie van dit proefproject wordt gezamenlijk uitgevoerd door het UNDP en de Wereldbank. Ik zie uit naar deze evaluatie omdat die ons informatie zal opleveren over wat we goed hebben gedaan en waar verbetering mogelijk is, zodat we daarop vervolgens kunnen voortbouwen met heel gerichte actie.

Als gezamenlijk initiatief van de Commissie en het Tsjechische voorzitterschap is in april 2009 het Europees Roma-platform van start gegaan. Doel van het platform is relevante spelers op Europees, nationaal en internationaal niveau en vertegenwoordigers van maatschappelijke organisaties samen te brengen en veel meer samenhang aan te brengen in het geheel van de bestaande beleidsmaatregelen. Dit platform heeft geleid tot de uitwerking van gemeenschappelijke basisbeginselen voor de integratie van de Roma, die als bijlage aan de in juni vorig jaar aangenomen conclusies van de Raad over Roma-integratie zijn gehecht. In deze conclusies wordt de Commissie verzocht rekening te houden met de tien gemeenschappelijke basisbeginselen voor de integratie van de Roma wanneer zij beleid ontwerpt en uitvoert. Onder het Spaanse en Belgische voorzitterschap worden vervolgbijeenkomsten van het platform verwacht, zodat het geen eenmalige actie wordt. Ik juich het krachtige engagement van het trio-voorzitterschap in dezen ten zeerste toe, omdat we elkaar moeten helpen om vooruitgang te kunnen boeken. De Commissie zal met haar beleid en instrumentarium blijven bijdragen aan de stappen van het trio, uiteraard in nauwe samenwerking met de lidstaten en het maatschappelijk middenveld.

Ik wil het Parlement mededelen dat mijn collega, commissaris Andor, en ik in de aanloop tot de Roma-top een mededeling over de sociale integratie van Roma zullen presenteren. Daarin wordt beschreven welke uitdagingen ons wachten en hoe de EU kan bijdragen aan een oplossing daarvan. Deze mededeling kan als basis dienen voor het overleg in Cordoba.

Livia Járóka, namens de PPE-Fractie. – (HU) Naast een effectievere toepassing van de internationale en nationale antidiscriminatie wetten moeten we, zoals de commissaris al zei, in Cordoba grote nadruk leggen op de economische aspecten van de inclusie van de Roma, aangezien de integratie van de Roma op de arbeidsmarkt en in het onderwijs ook een van de primaire economische belangen van de lidstaten is. De afgelopen jaren hebben diverse internationale organisaties toekomstgerichte plannen uitgewerkt, maar deze zijn door een gebrek aan bindende kracht, aan vooruitzicht op eventuele sancties en geschikte begrotingsmiddelen niet verwezenlijkt in de lidstaten.

De Europese Unie kan ervoor zorgen dat er een niet-bindende communautaire strategie, die verder gaat dan zogenaamde *soft law* maatregelen, wordt uitgewerkt, op adequate wijze wordt uitgevoerd en aan de hand van duidelijke indicatoren wordt beoordeeld. Als rapporteur van het Europees Parlement voor de Europese strategie ten aanzien van de Roma vind ik het uitermate belangrijk dat in de strategie de crisisterreinen in de lidstaten worden afgebakend waarop onmiddellijk ingrijpen vereist is. Sociale achterstand is namelijk ongelijk verdeeld over de verschillende geografische gebieden, waarbij diepe armoede en sociale uitsluiting zich concentreren in de microregio's met zeer veel straatarme Roma en niet-Roma. Dit vormt een ernstige belemmering voor de sociale ontwikkeling van Europa. Dergelijke regio's moeten worden onttrokken aan de voor hen kansloze concurrentiestrijd, en met intensieve programma's die zijn afgestemd op hun specifieke behoeften moet een begin worden gemaakt met hun ontwikkeling.

In overeenstemming met het subsidiariteitsbeginsel moeten het toezicht en de controle op de strategie worden uitgevoerd door plaatselijke instanties. Tevens stel ik voor dat we uitvoerige opiniepeilingen houden over de behoeften van de plaatselijke doelgroepen, zoals dat in Ierland bij aanbestedingen in de agrarische sector werd gedaan. Om de resultaten van het programma te kunnen beoordelen is het tevens onontbeerlijk om statistische gegevens te verzamelen die zijn opgesplitst naar etnische groepering en die onafhankelijk worden beoordeeld. Volgens de Europese Volkspartij zijn dit de essentiële punten die op de top in Cordoba aan bod moeten komen.

Claude Moraes, namens de S&D-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, zoals de vorige spreker heeft gezegd, en zoals ook de commissaris heeft gezegd, is dit een enorm complex probleem. Daarom biedt de mondelinge

vraag die we vandaag stellen in elk geval mijn fractie, en naar ik aanneem alle fracties, de gelegenheid om het debat over de Roma-kwestie te heropenen en op te frissen.

De Roma-gemeenschappen in Europa worden nog altijd geconfronteerd met een onaanvaardbare mate van vooroordelen en in veel gevallen met geweld. Zoals wij echter kunnen opmaken uit het initiatief 'Decennium inzake de inclusie van de Roma' heerst er in dit Parlement echt het gevoel dat een meer alomvattende benadering geboden is.

Maar we hebben al eerder over zo'n alomvattende benadering gesproken. We moeten in dit Parlement opnieuw beoordelen wat we hebben gedaan, van microkredieten tot bestrijding van raciaal geweld, en voor al deze complexe problemen hebben we behoefte aan een alomvattende strategie.

Er is steeds meer bewijs dat de situatie in de praktijk niet genoeg verbetert. Het *Open Society Institute* meldt dat de vooroordelen en het geweld tegen Roma-gemeenschappen in Europa niet afnemen. Bovendien blijkt uit onderzoek van het Bureau voor de grondrechten dat de Roma meer worden gediscrimineerd dan enige andere onderzochte bevolkingsgroep.

We zijn het dit Parlement verschuldigd erop toe te zien dat de bestaande wetgeving – de richtlijn inzake rassengelijkheid, het kaderbesluit van de Raad over de bestrijding van geweld – ook daadwerkelijk wordt uitgevoerd, en we zijn het, zoals gezegd, onze alomvattende strategie verschuldigd deze zaak als een complex probleem te beschouwen maar wel als een probleem dat actie, een geïntegreerd beleid en een alomvattende aanpak vereist.

Laat deze mondelinge vraag dus een aanbod zijn om het debat op te frissen, met nieuwe oplossingen te komen en de bestaande wetten uit te voeren die de Roma-gemeenschappen ten goede zouden moeten komen.

Renate Weber, *namens de ALDE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, met het oog op de tweede Roma-top wil ik enkele ideeën met u delen, in de hoop dat deze zo spoedig mogelijk zullen worden uitgevoerd.

Ten eerste geloof ik stellig dat we behoefte hebben aan een brede en samenhangende strategie inzake de integratie van Roma en aan een actieplan met duidelijke ijkpunten en een passende begroting. Mijns inziens moet die strategie niet alleen voor de EU-lidstaten gelden maar ook voor andere landen waar Roma-gemeenschappen bestaan en die deel uitmaken van het uitbreidingsproces of het nabuurschapsbeleid, zodat de EU voor het Roma-beleid de meest geschikte hulpmiddelen kan gebruiken waarover zij beschikt.

Ten tweede ben ik ervan overtuigd dat we de les moeten toepassen die we hebben geleerd van het beleid inzake gendergelijkheid, namelijk mainstreaming. Roma-mainstreaming dient de aanpak te zijn van alle EU-instellingen.

Ten derde moeten we, als het gaat om de expertise met betrekking tot Roma, ook overwegen positieve maatregelen te nemen. Daarbij denk ik met name aan het aantrekken van Roma-deskundigen door de Raad, de Commissie en het Parlement. In dit verband heb ik brieven geschreven aan voorzitter Van Rompuy en voorzitter Barroso en hen gevraagd het goede voorbeeld te geven en Roma-adviseurs in dienst te nemen.

Jean Lambert, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik sluit me graag aan bij de oproep tot een alomvattende strategie in dezen.

Zoals gezegd leven we thans in het Europees Jaar van de bestrijding van armoede en sociale uitsluiting. We weten dat die bestrijding moeilijk is in tijden van recessie en daarom hebben wij gevraagd om sociale voorwaarden te verbinden aan reddingsmaatregelen, zodat degenen die het meest uitgesloten zijn niet nog verder achterop raken.

We hebben al gehoord dat de kloof groter wordt. Daarom moet ook in onze EU 2020-strategie rekening worden gehouden met de noodzaak om de verschillen tussen arm en rijk te verkleinen.

De wijzigingen in het Fonds voor regionale ontwikkeling zijn belangrijk. Wij zijn het met de Raad eens dat lokale overheden belangrijk zijn omdat discriminatie vaak het meest voelbaar is op lokaal niveau, op het gebied van huisvesting en de specifieke behoeften van de Roma, in het onderwijs en bij de politie, die tot taak heeft te beschermen, niet slechts te criminaliseren, zoals in sommige lidstaten de gewoonte schijnt te zijn.

Wat we ook willen zien zijn openbare diensten van goede kwaliteit. De Raad zal zich zijn aanbeveling herinneren over de actieve integratie van hen die het verst van de arbeidsmarkt af staan. In die aanbeveling worden openbare diensten van goede kwaliteit als cruciaal beschouwd.

Wij zouden graag willen weten of de Raad en de Commissie tevreden zijn over het huidige bestedingstempo van de fondsen.

Ik verwelkom verder de door de Commissie zo krachtig vertoonde contextverandering in termen van bestrijding van racisme en vreemdelingenhaat, en hoop dat alle regeringen van lidstaten zich tot die idealen verbinden.

Peter van Dalen, *namens de ECR-Fractie*. – Voorzitter, het is goed en ook nodig dat dit Parlement zich het lot van de Roma aantrekt. In de afgelopen eeuwen was discriminatie soms nog het minst erge wat hen overkwam. Het is noodzakelijk om de Europese fondsen en de Europese richtlijnen in te zetten om de integratie van de Roma te bevorderen en hun achterstand weg te werken. Ik vind het ook belangrijk dat er een goede strategie wordt ontwikkeld om te zorgen dat de Europese miljoenen daadwerkelijk terecht komen bij de mensen die het nodig hebben. De nadruk moet daarbij liggen op het onderwijs. We moeten de Roma-kinderen toerusten om de negatieve cyclus die er helaas is, te doorbreken.

Ik voeg wel twee elementen toe aan deze discussie vandaag. In de eerste plaats vind ik het niet goed dat veel Roma in een slachtofferrol blijven hangen. Ze zullen ook zelf actie moeten ondernemen om de vele misstanden in hun gemeenschappen weg te nemen en weg te werken.

In de tweede plaats, met Europees geld en met Europese regelgeving kan de integratie van de Roma niet worden afgedwongen. Uiteindelijk zullen de lidstaten, waar de Roma vaak al vele generaties wonen, het voortouw moeten nemen om in eigen land het vraagstuk van de Roma-integratie op te pakken. Dit is veel meer een maatschappelijke uitdaging dan een politieke of een financiële. Europees geld kan en mag hooguit dienen als steuntje in de rug.

Cornelia Ernst, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, toen ik in Pristina en Mitrovica zag hoe de mensen in de Mahala, en met name in de met lood vergiftigde kampen leven, was ik behoorlijk van slag, met name vanwege de erbarmelijke situatie waarin de kinderen zich bevonden. In vrijwel elk gesprek dat ik daar heb gevoerd, kreeg ik te horen dat de situatie niet alleen in Kosovo, maar in veel landen in Europa nijpend is voor een van de oudste bevolkingsgroepen in Europa, namelijk de Roma. Ik heb in Pristina Bekim Sylja van het Roma- en Ashkali-documentatiecentrum ontmoet en hij begroette mij met de woorden: “Wij zijn het praten moe”.

Er dient dan ook actie ondernomen te worden en derhalve mag er van de top in Cordoba niet minder verwacht worden dan dat er inderdaad onverwijld actie wordt ondernomen in plaats van dat er alleen maar gepraat wordt. Onverwijld actie betekent dus dat wij niet op onze lauweren mogen rusten. Wij kunnen ons niet langer verschuilen achter de EU-richtlijnen voor het uitvoeren van het beginsel van gelijke behandeling ongeacht ras of etnische afkomst. Wij mogen ons ook niet achter de kaderrichtlijn werkgelegenheid verschuilen want dat lost niets op. Onverwijld actie vereist de erkenning en de veronderstelling dat deze richtlijnen niet toereikend zijn om de Roma in de Europese Unie te beschermen tegen een vernederende en discriminerende behandeling en om boven alles hun permanente integratie mogelijk te maken. Wij hebben dan ook een Europese Roma-strategie nodig die onderdeel is van al onze beleidsterreinen, kortom een integrale component in al ons beleid.

De meerderheid van de regeringen voert echter slechts zo nu en dan projecten of maatregelen uit. Wat wij nodig hebben zijn politieke initiatieven voor de middellange en lange termijn. Wij hebben dringend maatregelen nodig voor de economische ontwikkeling van de Roma-gemeenschappen. De EU mag niet tot 2014 wachten met een flexibeler aanpak van haar structurele en regionale financiering; dat dient nu te gebeuren zodat ook de Roma hiervan kunnen profiteren. Hiertoe behoren microkredieten die op basis van zo min mogelijk bureaucratie verstrekt dienen te worden ten behoeve van bijvoorbeeld de wederopbouw van Roma-nederzettingen. Die financiering omvat ook zeer specifieke maatregelen voor het bevorderen van de gezondheidszorg en het onderwijs, voor opleidingen en de ontwikkeling van de arbeidsmarkt. Ik wil vanaf deze plaats heel duidelijk stellen dat geen enkel kind buiten de boot mag vallen vanwege educatieve of taalbeperkingen. De Confederale Fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links wil geen Roma-scholen, maar wil scholen voor iedereen en omstandigheden waarin ook de Roma kunnen leven en leren.

Sta mij toe om hieraan toe te voegen dat het hierbij niet alleen om geld gaat, maar ook om effectieve maatregelen voor bestrijding van racisme. Discriminatie van zigeuners mag niet beschouwd worden, of blijven worden, als een onbeduidend vergrijp, maar moet als een misdrijf worden bestraft. De EU draagt veel verantwoordelijkheid voor de mate waarin wij er – naar wij hopen – binnenkort in zullen slagen om voor gerechtigheid te zorgen voor de meer dan tien miljoen Roma in Europa. Die gerechtigheid is het beginpunt en die dient gevolgd te worden door gelijkheid. Daarvoor hebben wij echter een luid en duidelijk politiek ‘ja’

nodig en een resolute, krachtige Europese kaderstrategie. Eerlijk gezegd is daarvoor ook van onze kant, als afgevaardigden en als mensen, een gepassioneerde inzet voor deze bevolkingsgroep van Roma en Sinti vereist. Laten wij daarom nu actie ondernemen.

Jaroslav Paška, *namens de EFD-Fractie*. – (SK) De tweede Roma-top van de Europese Unie zal de deelnemers beslist een goede gelegenheid bieden om de ervaringen uit te wisselen die zij hebben opgedaan met de talloze maatregelen voor de bevordering van een succesvolle integratie van de Roma in de samenleving.

Historici zeggen dat de Roma naar Europa zijn gekomen tussen de vijfde en de negende eeuw na Christus, en veel Europese staten hebben sindsdien gezocht naar een manier om zo goed mogelijk samen te leven met de Roma. We moeten objectief vaststellen dat we zelfs na duizend jaar zoeken geen manier hebben gevonden om de Roma goed in onze samenleving te integreren. Ik weet niet of de oorzaak van de aanhoudende problemen bij ons of bij de andere partij ligt, maar uitgaande van de ervaringen in mijn land weet ik zeker dat het geen zin heeft om te helpen door alleen maar te geven.

Onze regering heeft door het belasten van alle werkende mensen aanzienlijke bedragen binnengehaald en die aan Roma-burgers gegeven om hen in staat te stellen een waardig leven te leiden. Er zijn moderne flats gebouwd die hun ter beschikking zijn gesteld, dezelfde flats die andere mensen moeten kopen. Onze regering heeft hun op voet van gelijkheid met alle andere burgers toegang gegeven tot werk, medische zorg en onderwijs. Voor werkloze Roma zijn dezelfde ondersteuning en sociale uitkeringen beschikbaar als voor andere burgers.

En wat is het resultaat? De moderne woningen zijn vernield en de sanitaire voorzieningen en de rest van de inrichting worden ontmanteld en gestolen. Rioolinhoud en afval worden door de bewoners van deze flats zo uit het raam op straat gegooid. Ze willen niet werken, zelfs niet als de lokale overheid hun een baan aanbiedt. Medisch personeel dat hen beschermt tegen infectieziekten, wordt uit de Roma-nederzettingen verjaagd. Kinderen worden verwaarloosd, hebben honger en gaan vaak niet naar school. Daarom ben ik ervan overtuigd dat als we de Roma echt willen helpen, we allereerst moeten proberen de Roma-kinderen een beschaafde, ontwikkelde en fatsoenlijke manier van leven bij te brengen.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Aangezien ik in mijn moedertaal zal spreken, zal ik in plaats van de term Roma het Hongaarse woord 'zigeuner' gebruiken, dat geen pejoratieve betekenis heeft en ook zo voorkomt in onze grondwet.

Dit agendapunt gaat over het optreden tegen uitsluiting en discriminatie van zigeuners. De fundamentele voorwaarde voor een oplossing is de maatschappelijke integratie van zigeuners. Een belangrijk instrument hierbij is onderwijs. In veel gevallen zijn aparte lessen, of als iemand het zo wil noemen: positieve discriminatie, op hun plaats om achterstanden weg te werken. Activisten op het gebied van minderheidsrechten roepen dan meteen het woord segregatie, terwijl het doel juist is om ze zich zo snel mogelijk te laten aanpassen.

In bepaalde regio's in Hongarije groeien generaties zigeuners op in gezinnen die niet van werk, maar van uitkeringen leven. Zonder het creëren van banen is er geen uitweg. Daarom moeten we af van het neoliberale economische beleid. Zelfs een moeilijke sociale situatie kan geen rechtvaardiging zijn voor het overtreden van de wet. In Hongarije wordt een groot gedeelte van de misdrijven begaan door zigeuners. Hiertegen moet streng worden opgetreden, niet alleen door de meerderheid in de samenleving maar ook door de meerderheid van de zigeuners die een fatsoenlijk leven leiden. Ook wij hebben hier nooit etnische of genetische oorzaken voor aangedragen. Er is allerm minst sprake van racisme, we hebben alleen speciale sociaal-culturele omstandigheden genoemd als achtergrond. Dus als we degenen die dit zeggen automatisch als racisten bestempelen, vegen we alleen het probleem onder het tapijt.

We moeten samen een uitweg zien te vinden. Daarvoor hebben de zigeuners leiders nodig – want zonder hen gaat het niet – die geloofwaardig zijn in hun eigen kringen en ook voor de samenleving als geheel. We hebben inderdaad een gemeenschappelijke Europese strategie nodig, maar dan wel een strategie waarin alle aspecten van deze kwestie eerlijk worden belicht en daarvan uitgaande wordt gezocht naar een oplossing.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen wil ik mevrouw Járóka feliciteren met de verdediging van de Roma-bevolking binnen de Europese instellingen. Ik wil u erop wijzen dat zij en de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) de eerste Europese strategie hebben ontwikkeld voor de integratie van de Roma-minderheid, waarbij voorstellen zijn gedaan voor concrete communautaire acties ten behoeve van meer dan negen miljoen Roma-burgers die in de Europese Unie leven. De situatie van de Roma-bevolking is anders dan die van andere nationale minderheden in Europa, en dat is de reden waarom wij speciale maatregelen moeten treffen voor deze groep.

De tweede Europese top over de Roma die in Cordoba zal plaatsvinden moet dienen als een forum waarbinnen de problemen van deze gemeenschap krachtig aangepakt worden en de specifieke financiële en juridische middelen nader geconcretiseerd worden. Dit alles ten behoeve van een minderheid die zelf de hoofdrol moet spelen in het ontwerpen van haar eigen toekomst, en waarbij we een paternalistische benadering achter ons moeten laten. Ik deel de mening dat niemand het recht heeft om politiek gewin te behalen ten koste van deze bevolkingsgroep.

Alleen een gecoördineerd en multidisciplinair optreden van de Commissie, de Raad en de lidstaten kan positieve resultaten opleveren voor de Roma-bevolking. Daarbij moeten de verschillende betrokken Europese commissarissen hun optreden coördineren om op die manier definitief af te rekenen met elke vorm van discriminerend en uitsluitend gedrag. De Raad moet samen met de lidstaten de volledige integratie van de Roma-bevolking bevorderen.

Tenslotte hebben de lidstaten de verantwoordelijkheid om maatregelen te stimuleren tegen de discriminatie waar deze bevolkingsgroep regelmatig mee geconfronteerd wordt. Toegang tot gezondheidszorg, goed onderwijs, na- en omscholing is een noodzakelijke voorwaarde voor de Roma-bevolking om een fatsoenlijke baan te kunnen vinden en volledig aan de maatschappij te kunnen deelnemen. In dit opzicht is de deelname van lokale autoriteiten van essentieel belang, en ik weet heel goed waarover ik spreek. "Alles voor de Roma-bevolking, maar niet zonder hen", en hier in dit Parlement, mijnheer de Voorzitter, hebben we enkele voortreffelijke Roma-parlementsleden.

Kinga Gőncz (S&D). – (HU) Ik denk dat de tweede Roma-top in Cordoba inderdaad een zeer goede gelegenheid is om te evalueren wat er de afgelopen jaren eigenlijk is gebeurd bij de integratie van de grootste en kwetsbaarste gemeenschap van Europa, de Roma. Allereerst wil ik graag benadrukken dat we zeer belangrijke stappen hebben gezet om hier echt een Europese zaak van te maken, geen zaak van Midden- en Oost-Europa alleen, maar van heel Europa. Om oplossingen te kunnen vinden, moeten we deze benadering ook in de toekomst blijven volgen. Het Europees Parlement heeft belangrijke stappen gezet door een resolutie aan te nemen over de noodzaak van een Roma-strategie. Het is betreurenswaardig dat deze tot de dag van vandaag niet tot stand is gekomen, en we hopen van harte dat er belangrijke vooruitgang wordt geboekt tijdens het mandaat van dit trio-voorzitterschap en deze Commissie. Belangrijk was ook het verslag van het Europees Parlement uit 2009 over de sociale omstandigheden en de situatie op de arbeidsmarkt van Roma, en verder was het programma 'Decennium inzake de inclusie van de Roma' belangrijk, waarmee we nu ongeveer halverwege zijn. Om ervoor te zorgen dat de strategie een succes wordt, moeten we bekijken op welke manier de structuur- en cohesiefondsen zijn benut, en of en onder welke voorwaarden ze hebben bijgedragen aan de sociale integratie van de Roma-gemeenschap. Er zijn gegevens nodig, maar we weten dat gegevens over etnische afkomst altijd gevoelig liggen, en dus moeten we voorzichtig zijn als we hiernaar vragen en ermee aan de slag gaan. Er worden weliswaar veel positieve stappen gezet, maar we zien ook dat er veel problemen ontstaan bij de uitvoering van de overnameovereenkomsten. We hebben het hier al over Kosovo gehad. Ik hoop van harte dat de top bij zal dragen aan de oplossing van deze problemen.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, de Roma-problematiek is in mijn regio, Zuidwest-Frankrijk, heel sterk voelbaar. In Nantes zijn duizend Roma van de ene naar de andere plek verdreven omdat er niet genoeg officiële terreinen zijn om ze op te vangen. De vrij schaarse gemeenten in de agglomeratie rond Nantes die wel over zulke faciliteiten beschikken, zoals Rezé en Indre, zitten boordevol en kunnen niet op de steun van de lokale overheden rekenen. Goedwillende burgemeesters die wel bereid zijn de Roma te ontvangen hebben dus met enorme moeilijkheden te kampen. Het antwoord op deze problemen kan echter niet van lokale overheden komen – er moeten algemene oplossingen worden gezocht. Inclusie van de Roma moet in elk beleid van de Europese Unie worden verwerkt, om zo een einde te maken aan de discriminatie waar deze Europese burgers het slachtoffer van zijn.

Ik wil ook graag de aandacht vestigen op de bijzondere situatie van vrouwen. Vooral als het gaat om partnergeweld en ongewenste zwangerschappen hebben de Roma-vrouwen met ernstige problemen te kampen. Volgens Artsen zonder Grenzen heeft 43 procent van de Roma-vrouwen – bijna één op twee dus – tegen de leeftijd van 22 jaar een abortus ondergaan. De gemiddelde leeftijd voor een eerste zwangerschap is 17 jaar. Slechts 10 procent van de Roma-vrouwen gebruikt voorbehoedsmiddelen. De Europese Unie moet daarom in alle onderzoeken naar de Roma en in alle wetgeving voor deze bevolkingsgroep rekening houden met het genderperspectief. We moeten snel handelen en ervoor zorgen dat de Roma-gemeenschappen zich bewust zijn van hun rechten en gemakkelijker toegang krijgen tot openbare diensten.

Ik hoop dat de Europese Unie bij deze tweede top over de insluiting van de Roma zal laten zien dat ze bereid en in staat is een algemene oplossing te vinden voor dit vraagstuk.

Lorenzo Fontana (EFD). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het Roma-vraagstuk wordt steeds complexer en vereist effectieve en urgente oplossingen. Hun vertegenwoordigers, instellingen, organisaties en een deel van het maatschappelijk middenveld dringen aan op integratie van de Roma in het sociaaleconomische leven, maar het essentiële punt wordt slechts zelden naar voren gebracht, namelijk dat integratie een historisch, cultureel en bilateraal proces is.

Zolang de Roma de regels en de cultuur van de landen waarin zij leven niet werkelijk accepteren en afstappen van gedrag dat niet rijmt met vreedzaam samenleven, zullen zij nooit worden opgenomen. In dat geval kunnen wij projecten blijven opzetten en fondsen blijven toewijzen, maar zullen we nooit tot bevredigende resultaten komen.

Dit probleem moet niet met demagogie worden opgelost. Wij verzoeken om deze kwestie op pragmatische wijze te benaderen, rekening houdend met het feit dat de zorgwekkende economische en werkgelegenheidssituatie de opname van Roma op de arbeidsmarkt nog moeilijker zal maken. Wij zijn van mening dat, zoals we ook hebben kunnen leren uit decennialange geschiedenis, de problemen bij de integratie niet alleen te wijten zijn aan de gastlanden en dat de verantwoordelijkheid voor het huidige gebrek aan integratie bij beide partijen ligt.

Simon Busuttil (PPE). - (MT) Ik zou ook mijn steun willen uitspreken voor met name mijn collega Livia Járóka, die onophoudelijk aan dit gevoelige en belangrijke onderwerp heeft gewerkt. Mijnheer de Voorzitter, zoals mijn collega al heeft gezegd gaat de situatie van de Roma-bevolking in Europa niet slechts een klein aantal landen aan. Deze situatie gaat de hele Europese Unie aan omdat de Roma-gemeenschap de grootste etnische minderheid in Europa is. In dat licht is het noodzakelijk te evalueren wat de Europese Unie op het ogenblik doet, zodat we kunnen bekijken hoe het beter kan. Ik ben blij dat de vicevoorzitter van de Commissie, mevrouw Reding, ons uitgebreid heeft geïnformeerd over de kwestie. Ze deed dat op een goed moment, gezien de Roma-top die volgende maand in Cordoba wordt gehouden. Eén ding is zeker: we kunnen de situatie niet laten zoals zij is. Het probleem lost zichzelf niet op en als we niet de nodige stappen zetten blijven deze mensen gemarginaliseerd en gevangen zitten in de armoedeval. We moeten daarom een integratiebeleid vaststellen dat de Roma-gemeenschap werkelijk toegang geeft tot de mogelijkheden die ook anderen ter beschikking staan. Deze mensen moet met name de kans op werk worden geboden, de kans om hun capaciteiten te benutten, opdat ze een waardig leven kunnen leiden en succes kunnen hebben. Daardoor zullen ze in staat zijn om niet alleen in hun eigen onderhoud te voorzien maar ook een bijdrage te leveren aan de maatschappij waarin ze leven. Daartoe moeten we echter wel de nodige stappen zetten en de bestaande belemmeringen wegnemen. Ik hoop dat onze boodschap in deze zaal, in dit Parlement, onze boodschap van solidariteit met het Roma-volk, wordt ontvangen met het oog op de top van volgende maand.

María Muñiz De Urquiza (S&D). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, de tien miljoen Roma in Europa zouden een staat van middelgrote omvang zijn in de Europese Unie, als zij een staat waren. Maar dat zijn zij niet. Het Roma-volk heeft zijn Europese gezindheid altijd verheven boven elke landsgrens. Door de discriminatie waaraan zij in de loop der geschiedenis zijn blootgesteld, zijn zij in feite een soort tweederangsburgers geworden, niet alleen op het gebied van onderwijs, gezondheid of huisvesting, maar ook als migranten. En dat laatste is nu juist de essentie van hun bestaan.

De commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa heeft gezegd dat Roma-migranten in bepaalde landen van de Europese Unie niet dezelfde behandeling krijgen als andere Europese migranten, wat een flagrante schending is van het recht op vrij verkeer van personen.

De Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement zet zich in voor een Europa waarin etnische en culturele minderheden gerespecteerd worden, waarin we op weg zijn naar een inclusief Europees burgerschap en naar een ruimte van gelijkheid, vrijheid en samenleven in diversiteit. Om die reden verwelkomen wij de richtlijn inzake non-discriminatie in alle domeinen, een richtlijn die niet altijd door alle fracties in dit Parlement is gesteund.

Ook verwelkomen wij het programma van het Spaans voorzitterschap op dit gebied. Dit programma is naar onze mening noodzakelijk, omdat er namelijk geen vertraging meer mag zijn als het gaat om het stimuleren van Europese initiatieven voor de erkenning en ondersteuning van het Roma-volk.

De Roma-top in Cordoba, die onder Spaans voorzitterschap plaatsvindt, is een gelegenheid bij uitstek om een alomvattend project in gang te zetten voor het Roma-volk, om op die manier jaren van stilzwijgen en racisme achter ons te laten.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, hieraan is heel weinig toe te voegen – alleen een pleidooi. Zoals gezegd mogen we niet vergeten dat de Roma-top een initiatief van dit Parlement is geweest, dat is voorgesteld tijdens het Sloveense voorzitterschap met de bedoeling de regeringen van de EU te laten samenwerken in kwesties met betrekking tot de Roma.

Dit is een reden te meer voor het Parlement om zich actief met deze zaak bezig te houden. De groenen zijn echter anders, en we zijn pas trots als alle lidstaten toegeven dat we de Roma-kwestie beter kunnen aanpakken. Zaken als deze dienen deel uit te maken van een gezamenlijke oproep voor een Europese strategie voor de integratie van de Roma. We hebben die strategie nodig; we hebben die strategie nodig omdat de Europese Unie haar internationale geloofwaardigheid aan het verliezen is. Veel landen wijzen naar ons vanwege deze kwestie. Dat is veelzeggend, want zelfs in het verleden begrepen we dat dit een kwestie van mensenrechten en sociale integratie was.

We begrijpen ook dat het een kwestie van politiek is. We moeten inzien dat de noodzakelijke oplossing moet worden nagestreefd in het kader van het politieke debat.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Aangezien zij een van de grootste en toch een van de kwetsbaarste minderheden in Europa is, moet de Roma-gemeenschap een nog nadrukkelijker plaats op de Europese agenda krijgen. Werkloosheid, armoede, mishandeling, discriminatie en niet in de laatste plaats beperkte toegang tot onderwijs zijn allemaal problemen waarmee de Roma-minderheid regelmatig wordt geconfronteerd en die uiteindelijk tot sociale uitsluiting leiden. Ik ben van mening dat er een geïntegreerd Europees programma nodig is dat aansluit bij de cultuur en waarden van de Roma en rekening houdt met het feit dat zij vrij rondtrekken.

De Roma-bevolking bestaat voor 46 procent uit kinderen als gevolg van de combinatie van een hoog geboortecijfer en, helaas, een lage levensverwachting. Toegankelijk onderwijs zou de Roma een echte kans bieden. Hoewel toegang tot en recht op onderwijs worden gegarandeerd in Europese wetgeving, gaan de meeste kinderen in arme Roma-gemeenschappen helemaal niet naar school of vallen voortijdig uit. Eén specifieke maatregel zou kunnen zijn deze kinderen en jongeren te laten vallen onder de leerplicht, waardoor voortijdige schooluitval wordt voorkomen. In het schooljaar 2009-2010 heeft het Roemeense ministerie van Onderwijs 7 483 speciale plaatsen in middelbare scholen aan Roma toegewezen, waarvoor zich echter slechts 2 460 leerlingen hebben ingeschreven. Van hen zijn er 2 246 toegelaten.

Toch moeten de inspanningen van beide kanten komen. De Roma-minderheid moet zich verantwoordelijk gedragen om haar levensstandaard te verbeteren. Het gebrek aan onderwijs verhindert dat de Roma actief deelnemen aan het sociale, economische of politieke leven van het land waarin zij wonen. De Europese Unie steunt de integratie van de Roma in de samenleving via verschillende financieringsprogramma's, zoals het Europees Sociaal Fonds, het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling en de programma's van Progress en Youth in Action.

Dank u.

Emine Bozkurt (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de Roma hebben als de grootste Europese minderheid te lijden onder institutionele discriminatie, zigeunerhaat, buitengewoon grote armoede en sociale uitsluiting, en segregatie op het gebied van huisvesting, onderwijs en maatschappelijk welzijn. Kortetermijnoplossingen zijn geen antwoord op de wijdverbreide en diepgewortelde problemen van de Roma. We moeten evalueren wat er in de praktijk goed gaat maar ook de negatieve gevolgen van de bestaande beleidsmaatregelen voor de Roma-bevolking onder ogen zien.

Eén van de gevolgen is dat Roma-kinderen bij hun familie worden weggehaald en naar aparte internaten worden gestuurd. Dergelijke maatregelen lossen geen problemen op, maar leiden juist tot meer segregatie en hebben een diepgaand en negatief effect op de levens van Roma-families. Europa heeft behoefte aan een doeltreffende Roma-strategie voor de lange termijn. Deze top biedt ons een nieuwe gelegenheid voor positieve actie, in tegenstelling tot de eerste Roma-top toen er geen sprake was van echte politieke toezeggingen van de EU. De EU zou om te beginnen het goede voorbeeld moeten geven door de Roma meer functies aan te bieden en door de Roma en het maatschappelijke middenveld op te nemen in de strategie.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de top in Cordoba wordt een test voor ons allemaal, voor de Europese instellingen en de lidstaten. Daar moet duidelijk worden dat Europa echt wil nadenken over een volwaardige, politieke en praktische strategie die ten aanzien van de problemen van de Roma verder gaat dan het voor de hand liggende mensenrechtenperspectief, hoe fundamenteel dat ook is, en dat streeft naar echte economische en sociale integratie.

We hebben behoefte aan een geïntegreerd strategiebeleid en een actieplan dat alle terreinen bestrijkt die relevant zijn voor economische en sociale binding. Er is al veel gedaan en bereikt, maar we hebben ongetwijfeld nog een lange weg te gaan. Daarbij moeten de Commissie, het Parlement, de lidstaten maar ook – zoals minister López Garrido heeft gezegd – de lokale en regionale overheden nauw samenwerken.

We verwachten van de Commissie in dezen een duidelijke verdeling van de verantwoordelijkheden en een doeltreffende coördinatie van alle betrokken diensten. We verwachten dat het proefproject van 5 miljoen euro, dat thans wordt uitgevoerd door de Commissie, de weg effent voor doelmatige en doeltreffende oplossingen op de gebieden die het belangrijkste zijn, namelijk voor- en voerschoolse educatie en economische integratie, en dat het tot een betere kennis en evaluatie van het beleid leidt.

We waarderen de inspanningen van de Commissie en van met name het DG Regionaal beleid, en moedigen haar aan de lokale en regionale betrokkenheid verder te versterken door middel van praktische maatregelen ter bevordering van de economische integratie van de Roma-gemeenschap.

In het Parlement hebben veel collega's uit verschillende fracties hun betrokkenheid getoond, maar het is onze plicht om aan deze kwestie veel meer politiek gewicht toe te kennen.

De integratie van de Roma kan ons de kans bieden om stappen vooruit te zetten op de weg naar een echt geïntegreerde, Europese arbeidsmarkt en om vooruitgang te boeken bij het oplossen van de demografische uitdagingen van Europa.

Laat ik daarom tot slot zeggen dat we de top in Cordoba moeten beschouwen als de laatste oproep tot werkelijke integratie van de Roma.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Als degene die het eerste Europese regeringsprogramma voor de Roma voor de middellange termijn heeft opgesteld en als rapporteur van het verslag over Roma voor het jaar 2002 van de Raad van Europa, ben ik het ermee eens dat dit momenteel een van de meest ingewikkelde kwesties in Europa is. Ik benijd de commissaris niet, want op dit moment bestaat er geen ingewikkeldere kwestie in Europa. Het is evident dat de Roma niet eenvoudigweg een etnische en nationale minderheid vormen, maar een sociale minderheid in een meervoudige achterstandspositie. Het is echter niet evident hoe de verantwoordelijkheden verdeeld moeten worden over de meerderheid en de minderheid. Deze verantwoordelijkheid is asymmetrisch verdeeld over de meerderheid en de minderheid, want de meerderheid heeft een veel grotere verantwoordelijkheid, maar ook de minderheid, in dit geval de Roma, heeft haar eigen verantwoordelijkheid. Het vierde zeer belangrijke aspect is dat er integratie nodig is zonder assimilatie.

Ten slotte is dit niet alleen een begrotingskwestie en een kwestie van beschikbare middelen, maar stelt zich ook de vraag of de juiste personen en mechanismen voorhanden zijn, zowel in de meerderheidsamenleving als bij de Roma. Als voormalig staatssecretaris moet ik zeggen dat de minderheidskwestie succesvol was op plaatsen met een toegewijde lokale vertegenwoordiger van de meerderheid en een geloofwaardige lokale leider van de minderheid die de minderheid wist te mobiliseren en die zich gesteund zag door maatschappelijke organisaties. Het is geen kwestie van geld. We hebben het Europese niveau nodig, maar op landelijk- en plaatselijk niveau worden de zaken beslist en daarom steun ik de strategie van de Europese Unie.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) De economische en sociale ontwikkeling van de Roma-minderheidsgroep is een van de meest gevoelige en omstrede kwesties voor de landen in Midden- en Oost-Europa. We hebben geen nauwkeurige schattingen van het feitelijke aantal Roma in de EU, maar we weten wel dat de Roma-minderheid de grootste en armste grensoverschrijdende etnische minderheid is.

De Europese Unie heeft behoefte aan een samenhangend langetermijnbeleid omdat de nationale beleidsmaatregelen niet toereikend zijn om de situatie van de Roma te veranderen. Elk land is verantwoordelijk voor de verbetering van de levensomstandigheden van de Roma-bevolking. Het succes van dit proces is echter grotendeels afhankelijk van een benadering waarin het probleem in zijn geheel via gecoördineerde acties wordt aangepakt.

Naar mijn mening is het gebrek aan vooruitzichten voor de jongere generatie een van de grootste problemen waarmee we geconfronteerd worden. De Roma-bevolking is een jonge bevolking; een aanzienlijk deel ervan is jonger dan 20 jaar. In de op kennis en innovatie gebaseerde samenleving die Europa wil ontwikkelen, zal de kloof tussen jonge Roma en de rest van de bevolking groter worden als we niet onmiddellijk maatregelen nemen. Kinderen en jongeren komen in weinig van de huidige beleidsmaatregelen en strategieën voor, ondanks het feit dat het grote aantal kinderen en jongeren onder de Roma-bevolking betekent dat zij de generatie van de verandering zijn. Het proces van duurzame ontwikkeling moet beginnen met een generatie

kinderen die toegang heeft tot onderwijs, medische zorg en alle mogelijkheden waarover de kinderen van de meerderheid van de bevolking beschikken.

Daarom wil ik uw aandacht vestigen op het feit dat het Commissievoorstel voor de EU 2020-strategie geen doelstellingen bevat voor het verhelpen van de problemen van de Roma-gemeenschap. Als we geen specifieke maatregelen treffen en als we geen grote veranderingen in het beleid doorvoeren, zullen miljoenen jonge Roma gedurende hun hele leven geconfronteerd blijven worden met sociale uitsluiting en marginalisatie. Het ontbreken van hoop zal hun gemeenschappen veranderen in gebieden van onveiligheid voor hun inwoners en de rest van de bevolking. We moeten de Roma-gemeenschap een echte kans bieden om haar vooruitzichten te verbeteren. Solidariteit is de fundamentele waarde in het hart van het Europese project. Daarom moeten we de stap zetten van de politieke wil om maatregelen te nemen naar de daadwerkelijke uitvoering van die maatregelen in de praktijk.

VOORZITTER: EDWARD McMILLAN-SCOTT

Ondervoorzitter

Olga Sehnalová (S&D). - (CS) Dames en heren, volgens een kortgeleden gehouden opiniepeiling zou 76 procent van de Tsjechen geen Roma als buur willen hebben. De afgelopen tien jaar heb ik me in mijn dagelijkse politieke werk als locoburgemeester bezig gehouden met problemen rond de co-existentie van Roma en niet-Roma in mijn stad en hun onderlinge nabuurschap. Als gevolg daarvan ben ik ervan overtuigd dat financiële maatregelen niet de oplossing zijn, wat overigens ook duidelijk blijkt uit de weinig overtuigende eindresultaten van uit Europese fondsen gefinancierde projecten ter verbetering van de sociaaleconomische situatie van de Roma.

Ik ben van mening dat dit probleem alleen kan worden opgelost door saamhorigheid in de plaatselijke gemeenschappen van steden en dorpen, die Roma als volwaardige burgers in hun midden moeten opnemen, zo goed en zo kwaad als het gaat. Dat geldt echter ook andersom. Roma moeten zich betrokken voelen bij de gemeenschap en de normen en waarden van hun omgeving accepteren. Voor de relatie met de rest van de gemeenschap en de effectiviteit van werk binnen de Roma-gemeenschap zijn positieve voorbeelden en rolmodellen uit de eigen kring ontzettend belangrijk. Maar het belangrijkste is om voortdurend en niet aflatend xenofobie en racisme te bestrijden in de maatschappij als geheel. We moeten op alle mogelijke manieren, in onze standpunten en in ons concrete handelen, duidelijk maken dat xenofobie en racisme voor ons volstrekt onacceptabel zijn. Dat is waar we gezamenlijk naar zouden moeten streven in de toekomst.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). - (RO) Ik wil allereerst de hoop uitspreken dat tijdens de cruciale Roma-top in Cordoba een gemeenschappelijke strategie voor de integratie van Roma wordt overeengekomen.

De levensomstandigheden van deze gemeenschap zijn nog altijd onaanvaardbaar en de discriminatie tegen Roma neemt toe, ondanks het feit dat de laatste jaren bijna 0,5 miljard euro is uitgetrokken voor projecten ter verbetering van hun situatie. Ik denk dat de tijd is aangebroken om de goede bedoelingen om te zetten in daden.

Helaas heeft de Commissie nog niet laten zien dat zij de noodzakelijke wens heeft om de maatregelen te coördineren waarmee de levensstandaard en de sociale integratie van de Roma kan worden verbeterd en waarmee de tegen hen gerichte racistische acties kunnen worden bestreden. Ik geloof dat de Roma-kwestie een speciale, helder gedefinieerde taak moet zijn voor de commissaris voor sociale zaken. Het zou ook bijzonder nuttig zijn als in de groep van deskundigen die de Commissie met deze kwestie heeft belast, ook deskundigen van Roma-afkomst zouden zitten.

Verder geloof ik dat we een sociale en culturele aanpak moeten kiezen waarmee wordt vermeden dat de bestaande ongelijkheden in geletterdheid en arbeidsparticipatie worden vergroot. Vanuit die gedachte verzoek ik de Commissie programma's te stimuleren die de arbeidsmarkt toegankelijker maken voor Roma-migranten, de samenwerking tussen lokale overheden en Roma-gemeenschappen te bevorderen, en na te denken over nauwere samenwerking met niet-gouvernementele organisaties.

Milan Zver (PPE). - (SL) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, mijnheer López Garrido, in de eerste plaats wil ik Spanje feliciteren omdat het deze top aan zijn prioriteiten heeft toegevoegd. Tegelijk feliciteer ik eveneens de Commissie met haar beslissing om een volledig verslag over de situatie van de Roma in Europa voor te bereiden. Dat bewijst dat we ons ervan bewust zijn dat dit een actuele aangelegenheid is. Door de uitbreiding van de Europese Unie is die kwestie echter pas de voorbije jaren actueel geworden.

Ik stel bovendien verheugd vast dat bijna alle fracties – of de meeste ervan – de oplossing van dat probleem ernstig aanpakken. Door het Verdrag van Lissabon hebben we ook een bijkomende rechtsgrondslag gekregen waardoor we de uitwerking van een alomvattende, krachtige strategie voor de oplossing van het Roma-vraagstuk grondiger kunnen aanpakken, ook in het kader van de zogenaamde 'soft law'.

Het is duidelijk dat we geen gemeenschappelijk Roma-beleid op Europees niveau kunnen opstellen omdat in eerste instantie de lidstaten hiervoor bevoegd zijn. We kunnen echter wel indicatoren en een gemeenschappelijke gegevensbank ontwikkelen, we kunnen goede praktijken uitwisselen, en hierbij kunnen de lidstaten elkaar aanzienlijk helpen.

Ik kom uit Slovenië waar we bijvoorbeeld de functie 'Roma-klasassistent' hebben, een bemiddelaar tussen de school en de ouders die beduidend aan de opname van Roma-kinderen in het schoolsysteem bijdraagt.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Op de eerste Europese Roma-top is duidelijk erkend dat de afzonderlijke Europese landen er niet in zijn geslaagd de rechten en de integratie van de Roma te garanderen. Dit was een eerste stap op weg naar de aanneming van een gemeenschappelijke langetermijnstrategie op EU-niveau.

Helaas is er nog steeds een enorme discrepantie tussen enerzijds plannen en studies en anderzijds de tenuitvoerlegging van die plannen voor een merkbare verbetering van het leven van de Roma-gemeenschap, nog altijd de meest kwetsbare etnische groep in Europa, nu deze wordt geconfronteerd met de hoogste mate van armoede en sociale uitsluiting. De vooruitzichten van de Roma zijn bepaald niet rooskleurig als we bedenken dat grofweg de helft van de Roma-bevolking uit minderjarigen bestaat als gevolg van het hoge geboortecijfer en de lage levensverwachting.

Ik geloof dat de eerste stap op weg naar een samenhangende integratiestrategie moet zijn de jongste generatie Roma ongehinderd toegang tot onderwijs te geven. Dit is de enige maatregel die een cruciale rol kan spelen bij het bevorderen van een verandering waardoor de Roma kunnen worden geïntegreerd in de arbeidsmarkt en ontsnappen aan de vicieuze cirkel van sociale uitsluiting.

Iosif Matula (PPE). – (RO) De Roma zijn een grensoverschrijdende etnische en culturele gemeenschap van meer dan 10 miljoen mensen in heel Europa. De sociale problemen van de Roma vereisen eensgezind optreden op lange termijn met betrokkenheid van de Europese Unie en haar lidstaten.

Er zijn op dit gebied belangrijke initiatieven ontplooid, maar ik geloof dat we verder moeten gaan. We moeten een geschikte Europese strategie voor de Roma vaststellen op basis van gerichte acties en een regelmatige beoordeling van de effecten ervan.

Ik kom uit een land met een grote Roma-gemeenschap en tot mijn genoegen erkennen we vandaag dat het Roma-probleem een probleem is dat heel Europa moet oplossen. Er wordt voor de verbetering van de situatie van de Roma in Roemenië een strategie gehanteerd die dateert uit de tijd voordat het land lid werd van de EU. Er worden hun gratis speciale plaatsen aan openbare universiteiten aangeboden, wat in hoge mate bijdraagt tot de verbetering van het onderwijs- en cultureel niveau van de leden van deze gemeenschap. Nationale en lokale overheden doen hun best om de sociale integratie van de Roma te stimuleren, hen op te nemen op de arbeidsmarkt om de bittere armoede te bestrijden, en hun toegang te geven tot gezondheidszorg. Toch is er consistente financiële steun van Europa nodig om de gewenste resultaten te bereiken.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Voor zigeunerkinderen, Roma-kinderen, is er maar één mogelijke uitweg uit de situatie: regelmatig naar school gaan. Het is uitermate betreurenswaardig dat, als uiting van politieke correctheid, regelmatig en op verschillende gronden ouders worden verontschuldigd die het schoolgaan van hun kinderen niet bevorderen of zelfs regelrecht verhinderen. Vanuit dit opzicht zijn zigeunermeisjes in het bijzonder het onderwerp of het lijdend voorwerp van discriminatie, aangezien zij door onverantwoordelijke ouders vaak worden belast met de verzorging van al hun broertjes en zusjes en met huishoudelijke taken, in plaats van dat zij naar school gaan. De enige benadering die voldoet aan de internationale mensenrechtennormen is ervoor te zorgen dat de staat de verplichting op zich neemt om in dergelijke gevallen het kind te beschermen en de ouders te beboeten en als het moet te bestraffen, of de kinderbijslag of andere uitkeringen in te trekken of ouders te verplichten in het belang van het kind de rechten van het kind te waarborgen.

Monika Smolková (S&D). – (SK) De Roma zijn zeker de armste bevolkingsgroep in de Europese Unie. Daarom ben ik voor de inzet van alle middelen om de Roma te integreren in de sociale en economische activiteiten. Ik zie vooral het onderwijs voor kinderen en jongeren als de oplossing.

Ik ben het er ook mee eens dat er een eind moet komen aan de verborgen en openlijke discriminatie van Roma. Toch ben ik er ook voor om heel openlijk te zeggen dat de rechten van Roma-kinderen worden geschonden door hun eigen ouders. Iedereen heeft recht op een waardig leven. Het overgrote deel van de Roma-kinderen heeft dat niet. Laten we tijdens de komende top duidelijk maken dat vooral de Roma zelf in actie moeten komen om hun problemen op te lossen, allereerst als het gaat om onderwijs voor hun kinderen, maar ook als het gaat om hun persoonlijke betrokkenheid bij de verbetering van hun levensomstandigheden. En omdat ik in de toekomst geen commissaris wil worden, wil ik hier in deze zaal zeggen dat we op de komende top ook moeten spreken over de manier waarop de steun voor de Roma wordt misbruikt door de Roma zelf.

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, het debat dat wij gevoerd hebben over de Roma-bevolking en de aankomende top van Cordoba laat nog eens duidelijk zien dat de sociale en economische integratie van de Roma een probleem op Europees niveau is dat daarom een Europese strategie vereist. Na de geringe vorderingen die we de afgelopen jaren hebben gemaakt, is dat precies wat we op de al vaak genoemde top van Cordoba hopen te bereiken.

Wat we nodig hebben is een strategie die gebaseerd is op een actieplan van de Raad. Daarbij moeten we echter tegelijkertijd het totale programma in het oog houden dat is opgesteld door het trio-voorzitterschap. Dit is een verstrekkend programma, een actieprogramma, een werkprogramma, waarvoor zonder enige twijfel de structuurfondsen als het meest essentiële instrument moeten dienen – want dat is Europa's krachtigste middel voor sociale samenhang – en dat door middel van gerichte maatregelen uitgevoerd zou moeten worden.

In mijn ogen moeten enkele van die maatregelen gericht zijn op specifieke problemen van de Roma-bevolking, problemen die voortkomen uit de discriminatie waarmee zij als Roma geconfronteerd worden, zoals het probleem van de toegang tot openbare diensten of tot de arbeidsmarkt. We moeten ons ook verdiepen in de problemen van Roma-vrouwen, die in het bijzonder te lijden hebben van armoede, van problemen bij de toegang tot huisvesting, van discriminatie en geweld. Dan is er nog de situatie van de Roma-jongeren, voor wie het vanwege hun gebrek aan diploma's, in deze tijd van economische crisis, nog moeilijker is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. En tenslotte is er het probleem van de kinderen: er wordt gezegd dat Roma-kinderen een tien jaar lagere levensverwachting hebben dan het gemiddelde Europese kind.

Tegelijkertijd moeten we ook actie ondernemen vanuit een algemeen perspectief, door middel van initiatieven waar de Roma-bevolking als geheel van profiteert. Omdat de Roma één van de meest gediscrimineerde bevolkingsgroepen zijn, zal elke vorm van antidiscriminatiebeleid hen vooruit helpen. Dit geldt ook voor maatregelen tegen gendergeweld, en daarom is het zo belangrijk dat er snel een richtlijn komt die bescherming biedt tegen gendergeweld, waar vooral Roma-vrouwen baat van zullen hebben. Ook de non-discriminatie richtlijn zal vooral de Roma-bevolking ten goede komen.

Onder geen beding moeten wij dit alles proberen te bereiken door middel van een paternalistische benadering, want het allerbelangrijkste is dat wij de identiteit en de culturele kenmerken van de Roma respecteren.

Viviane Reding, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil het Parlement bedanken voor de vele suggesties en voorstellen die zijn gedaan. Ze zullen door commissaris Andor en mij worden meegenomen als we in de aanloop tot de top onze mededeling het licht doen zien. In deze mededeling zal ook heel duidelijk worden gemaakt dat de Commissie niet kan en zal aanvaarden dat de Roma worden gediscrimineerd en van onze samenleving worden uitgesloten vanwege hun etniciteit.

Nu beschikken we wel over instrumenten; we hebben wel beleidsvoornemens. De vraag is alleen hoe we die inzetten. Hoe integreren we de kwestie en de problemen van de Roma in deze instrumenten en voornemens? Ik geloof niet dat we een Roma-richtlijn of een Roma-fonds nodig hebben. Wat we nodig hebben is dat we volledig rekening houden met de vraagstukken met betrekking tot de Roma wanneer we het EU-recht toepassen en de EU-fondsen besteden. De sleutel om dat te bereiken – het is al door velen van u gezegd – is partnerschap en samenwerking van alle belangrijke spelers. De Commissie volgt die lijn met het Europees platform voor Roma-integratie en in haar interne procedures.

Ik wil echter ook heel duidelijk onderstrepen dat de uitsluiting van de Roma weliswaar – uiteraard – veel te maken heeft met de grondrechten, maar toch voornamelijk verband houdt met sociale en economische kwesties. Ik zou bijvoorbeeld de studie van de Wereldbank naar de economische kosten van de uitsluiting van Roma willen aanhalen, waarin heel belangrijk bewijs te zien is waaruit blijkt dat we oplossingen moeten vinden ten behoeve van onze samenleving als geheel. Dus is voor de meest doeltreffende toepassing van onze instrumenten een strategische aanpak nodig, mainstreaming zoals sommigen van u hebben gezegd.

Deze aanpak moet gebaseerd zijn op samenwerking, op mobilisatie van de noodzakelijke middelen en op een strategie waarin niet alleen wordt geleerd van mislukkingen maar ook van successen.

Wat we moeten vermijden is dat we een strategie tot stand brengen die alleen op papier bestaat. Er zijn resultaten nodig, resultaten die leiden tot de integratie van de Roma in reguliere scholen. Ik heb velen van u horen spreken over naar school gaan. Ik zie uit naar de details van onze actie met betrekking tot voorschools onderwijs en ben benieuwd wat de resultaten daarvan zijn. Wat betreft de reguliere arbeidsmarkt zal mijn collega, commissaris Andor, kijken naar precieze doelstellingen, terwijl de reguliere samenleving de verantwoordelijkheid is van ons gehele beleid.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Mijnheer de Voorzitter, er is een technisch probleem. Ik heb zojuist gemerkt dat de computer mij heeft gekloond, want de collega's die hun kaart in hun computer hadden gestoken, zagen overal mijn naam, Tabajdi, verschijnen. Dit viel me op bij mevrouw Gomez, maar ook bij anderen. Er is dus iets mis met de computer. Ook bij mijn collega Kinga Göncz verschijnt de naam Tabajdi op haar kaart. Ik verzoek u dit te controleren, want ik wil niet zo veel klonen hebben in het Europees Parlement. Ik verzoek u dit te melden aan de technische dienst. Dank u wel. Zoli, is dat bij jou ook zo?

De Voorzitter. – Dank u. De technische dienst zal ernaar kijken.

Het debat is gesloten.

De stemming vindt tijdens de volgende vergaderperiode plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), schriftelijk. – (LT) Ik wil onderstrepen dat de Roma-kwestie een onderdeel is geworden van het Europese mensenrechtenbeleid. Wij willen immers de verantwoordelijkheid voor het voorkomen van discriminatie van Roma en voor het bevorderen van hun integratie in de samenleving delen. Daarom moeten we, nu de tweede Europese Roma-top in Cordoba nadert, spreken over de sociale problemen van de Roma en de manier waarop we die problemen kunnen oplossen. Ik ben blij dat het Spaanse voorzitterschap deze top organiseert, want we moeten het bestaan van het Roma-probleem aan de orde stellen en onder ogen zien. Ik wil onderstrepen dat het in een democratische en vrije samenleving onaanvaardbaar is dat een groep mensen wordt geïsoleerd van de maatschappij en dat openlijk inbreuk wordt gemaakt op de grondrechten en vrijheden van mensen. Leden van de Roma-gemeenschap worden geconfronteerd met racistische aanvallen, ongelijke toegang tot openbare diensten en sociale voorzieningen, en een enorme segregatie op het gebied van huisvesting en onderwijs. Bovendien moeten we de aandacht vestigen op het feit dat de Roma niet alleen directe discriminatie ondervinden, maar ook impliciete, indirecte discriminatie, bijvoorbeeld doordat zij geen werk krijgen en niet worden geïntegreerd in het sociale leven. Daarom vind ik ook dat we de Commissie moeten verzoeken de nationale, regionale en lokale overheden van de lidstaten aan te moedigen EU-projecten met betrekking tot Roma beter uit te voeren. Ik verzoek de Commissie ook concrete maatregelen en initiatieven te nemen om de directe en indirecte discriminatie van Roma in Europa te bestrijden.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), schriftelijk. – (EN) Uit de statistieken blijkt dat de Roma helaas de meest gehate en gediscrimineerde etnische minderheid in Europa zijn. We hebben de problemen gezien die verschillende lidstaten, waaronder de mijne, met de sociale integratie van de Roma hebben. Dit toont duidelijk aan dat het om een breder Europees probleem gaat dat we samen moeten aanpakken. Betere toegang tot onderwijs en werk is cruciaal om te vermijden dat de Roma ertoe neigen andere, gemakkelijker maar schadelijker manieren te kiezen om geld te verdienen. We moeten de antidiscriminatiewetgeving volledig toepassen op de Roma-bevolking en meer initiatieven nemen om de Roma in onze samenleving te integreren. Tot nu toe hebben we geen enkele samenhangende strategie gehad. Ik hoop dat deze tweede Europese Roma-top een echte EU-strategie voor Roma oplevert. De structuur- en pretoetredingsfondsen moeten doelmatiger worden besteed om dergelijke initiatieven te financieren. Ik wil ook benadrukken dat deze strategie voor de lidstaten als coördinatiemiddel en stimulans moet fungeren. De initiatieven moeten op lokaal niveau worden genomen met gebruikmaking van de expertise van lokale NGO's en de Roma zelf, die weten wat de grootste moeilijkheden zijn, zodat de strategie werkelijk tegemoetkomt aan de behoeften van de Roma-bevolking.

Vasîlica Viorica Dăncilă (S&D), schriftelijk. – (EN) De Roma vormen nog altijd een van de meest achtergestelde minderheden in heel Europa en zijn onderhevig aan wijdverbreide discriminatie in alle aspecten van het leven.

De laatste tien jaar hebben de Europese Unie en haar lidstaten aandacht en middelen besteed aan de verbetering van de situatie van de Roma. In samenwerking met de beweging voor Roma-rechten zijn enkele lidstaten begonnen een beleid uit te voeren dat moet zorgen voor gelijke toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen. Verdere inspanningen op dit gebied dienen de komende jaren de hoogste prioriteit te houden.

Debeleidsmaatregelen moeten alomvattend zijn om een maximaal systeemeffect te bereiken bij het dichten van de kloof tussen Roma en niet-Roma op elk gebied: onderwijs, werkgelegenheid, huisvesting en gezondheidszorg. De Europese Unie en de lidstaten moeten hun tot nu toe gevoerde Roma-beleid blijven evalueren en naar wegen zoeken om een einde te maken aan de paternalistische benadering van het Roma-probleem, waarin de Roma worden behandeld als afhankelijke, passieve begunstigden van beleidsvoordelen.

Er moet een stageregelings voor jonge Roma worden opgezet, een programma waarin zij hun beroepscompetenties kunnen vergroten bij afdelingen van de Commissie en geschikte overheidsinstellingen.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *schriftelijk*. – (RO) We zijn halverwege de periode van tien jaar (2005-2015) die is gewijd aan de integratie van de Roma. Wat we zien is dat er heel veel wordt gezegd over de Roma-minderheid, dat er verschillende programma's en platforms in het leven worden geroepen, maar dat de resultaten beperkt zijn. De problemen in verband met onder meer onderwijs, werk en regionale ontwikkeling houden aan en worden in sommige lidstaten erger. De tweede Roma-top die dit jaar in Cordoba wordt gehouden, is bedoeld om het Europese aspect nieuw leven in te blazen en nieuwe gedragslijnen vast te stellen. Ook ik vind dat de beginselen opnieuw gedefinieerd moeten worden, maar ik geloof dat we in plaats daarvan een transversale, horizontale strategie moeten formuleren waarmee de problemen van deze minderheid op een geïntegreerde maar niet uitsluitende manier worden benaderd. Het belangrijkste aspect van die strategie is dat de pretoetredingsfondsen en structuurfondsen op de juiste wijze gebruikt worden en de resultaten opleveren die we als beleidsmakers voor ogen hebben – en die de samenleving, met name de Roma-minderheid, wenst.

Marian-Jean Marinescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) De eerste Roma-top heeft in elk geval één positief resultaat opgeleverd: de conclusie op Gemeenschapsniveau dat de Roma onderwijs nodig hebben als eerste stap op weg naar sociale integratie. In dit verband juich ik ook de tweede vergadering van het Europees Roma-platform toe, die geheel was gewijd aan de onderwijsproblemen van de Roma in Europa. Het proces van onderwijshervorming vereist betrokkenheid van niet alleen staatsinstellingen, maar ook niet-gouvernementele organisaties die het niet meer als hun hoofdtaak zien om gevallen van discriminatie te ontdekken maar om etnische groepen te onderwijzen. Bestrijden van het analfabetisme, ervoor zorgen dat kinderen hun schoolopleiding afmaken, voorzien in de behoefte aan beroepsonderwijs en herscholing – het vergroot de kansen op toetreding tot de arbeidsmarkt en bevordert de sociale integratie. Het is duidelijk dat we dringend behoefte hebben aan een positieve ontwikkeling binnen deze minderheid, maar daarvoor zijn zowel de autoriteiten als de Roma zelf verantwoordelijk. De tweede Roma-top zal de Commissie voldoende moeten motiveren om wetgevingsvoorstellen voor te leggen die gericht zijn op tastbare resultaten op dit gebied. De Commissie moet ook het Sociaal Fonds herzien en meer financiering voorstellen voor projecten die zich richten op verbetering van de sociaaleconomische situatie van de grootste minderheid in de Europese Unie.

Franz Obermayr (NI), *schriftelijk*. – (DE) De Roma-top in Cordoba is bedoeld om een open gesprek mogelijk te maken over de parallelle maatschappijen in Europa. Dat gesprek dient gericht te zijn op een efficiënte integratie op alle niveaus en dient zowel op nationaal als Europees niveau gestimuleerd te worden. Er is echter één ding dat wij in dit verband niet uit het oog mogen verliezen en dat is dat beide partijen samen moeten werken om die effectieve integratie te bewerkstelligen. Ook de Roma zelf moeten hun deel doen om die integratie te realiseren en van binnenuit werken om de ontwikkeling van parallelle maatschappijen te voorkomen. Wat dat betreft maak ik mij met name zorgen over het onderwijs voor kinderen, met name voor meisjes. Het zou onaanvaardbaar zijn indien in Midden-Europa kinderen nauwelijks of helemaal niet in het bestaande onderwijsstelsel geïntegreerd zijn of in groten getale vroegtijdig van school gaan. Hun toekomstige positie op de arbeidsmarkt komt hierdoor ernstig in gevaar en als gevolg hiervan vluchten zij naar de zelfkant van de samenleving waardoor zij nog meer geïsoleerd raken. De problemen met betrekking tot de sociale zekerheid en hun leefomstandigheden worden dan als een soort noodlot aangemerkt en dan is de vicieuze cirkel rond. Het is daarom van essentieel belang om de Roma in Europa op te roepen om hun archaïsche houding ten opzichte van onderwijs en vrouwenrechten te laten varen, om actief hun eigen uitsluiting te bestrijden en zich in te spannen voor integratie in de maatschappij en met name de arbeidsmarkt.

Csaba Sógor (PPE), *schriftelijk*. – (HU) Ook al hebben de lidstaten significante Europese en nationale middelen ingezet om langdurig werkloze Roma aan werk te helpen, is er op Europees niveau geen coherente oplossing

gevonden: de lidstaten gaan op zeer verschillende manieren en in zeer afwijkende mate met de situatie om. Ik acht het van belang dat we voor de tot nog toe onopgeloste Roma-kwestie, die een gemeenschappelijke probleem is van de Europese Unie als rechtspersoon en van de lidstaten, een coherente en efficiënte strategie uitwerken. Het belangrijkste thema van de Europese Roma-top die op 8 april in Cordoba wordt gehouden, zou de formulering moeten zijn van de basisbeginselen van de Europese strategie, zodat de Roma-problematiek niet verder 'rondzwerft', maar alle lidstaat op grond van de gemeenschappelijke Europese strategie zelf het probleem oplossen. Ik ben ervan overtuigd dat onderwijs hiervoor het fundamentele instrument is. Ik acht het noodzakelijk dat er een alomvattend programmapakket wordt uitgewerkt waarmee de terugkeer van jonge Roma-intellectuelen in de gemeenschap en hun werk in het kader en in het belang van die gemeenschap wordt bevorderd en aangemoedigd. Het opbouwen van een hecht partnerschap tussen diverse Roma-belangenorganisaties, de verantwoordelijke overheidsinstanties, het maatschappelijk middenveld en de samenwerkende EU-instellingen kan daar in grote mate toe bijdragen. Er moet een grotere rol worden weggelegd voor methodes voor de verstrekking van voordelige microkredieten of renteaflissing door de staat. Binnen het concept van landbouwsubsidies moet als belangrijk doel worden gesteld de Roma-gemeenschappen toegang te geven tot de voorwaarden die hen in staat stellen in hun levensonderhoud te voorzien. De situatie is ernstiger dan we denken: het percentage langdurig werklozen is omhoog geschoten in Roma-kringen en steeds meer mensen belanden aan de zelfkant van de samenleving.

13. Vragenuur (vragen aan de Commissie)

De Voorzitter. – Aan de orde is het vragenuur (B7-0017/2010). Tot mijn spijt zal dit vanavond wat korter duren dan de bedoeling was, omdat het vorige debat 25 minuten is uitgelopen wegens oponthoud eerder vandaag. We hebben tijd tot 19.30 uur of iets later. Ik zal strikt de hand houden aan de spreektijd: iedere spreker krijgt 30 seconden.

Wij behandelen een reeks vragen aan de Commissie.

Eerste deel

Vraag nr. 28 van **Vilija Blinkevičiūtė** (H-0063/10):

Betreft: Reglementering van private pensioenfondsen

Het vermogen van de private pensioenfondsen heeft de laatste jaren sterk aan waarde ingeboet, en de werkgroep op hoog niveau voor financieel toezicht onder leiding van Jacques de Larosière stelt met nadruk dat de sector aan strengere regelgeving onderworpen moet worden.

De financiële crisis maakt duidelijk hoezeer de lidstaten aan gevaren van zeer uiteenlopende aard blootstaan, die een onmiddellijke zorg vertegenwoordigen voor degenen die in dergelijke fondsen investeren, de stabiliteit en integriteit van de Europese financiële markten bedreigen, en in het algemeen de deelnemers op de financiële markten ten eerste aanbelangen. In de lopende periode van economische onzekerheid zijn veel Europese burgers hun vertrouwen in de regelgeving op de private pensioenfondsen verloren.

Vindt de Commissie niet dat ze een algemene wettelijke regeling moet voorstellen die toezichtsnormen vastlegt om de private pensioenfondsen te reglementeren?

Michel Barnier, lid van de Commissie. – (FR) Mevrouw Blinkevičiūtė heeft een belangrijke vraag gesteld over pensioenhervorming, een onderwerp dat de nu volgende jaren steeds belangrijker zal worden, als je bedenkt voor welke uitdagingen we nu samen komen te staan: de vergrijzing van de bevolking, de duurzaamheid van de openbare financiën en de mobiliteit van werknemers – om alleen de belangrijkste factoren te noemen. Daar komt bij dat pensioenfondsen de belangrijkste institutionele beleggers zijn.

De financiële crisis heeft laten zien dat sommige pensioenregelingen zwakke punten bevatten, en daarom gaan wij, dames en heren, in aansluiting op het verslag-Larosière, een aantal initiatieven nemen. Voorzitter Barroso heeft in het Europees Parlement al een aantal richtsnoeren voor het beleid op dit gebied aangekondigd.

In de loop van 2010 zullen we een Groenboek over pensioenen presenteren met de bedoeling om een uitgebreide discussie op gang te brengen over de regulering van de particuliere pensioenfondsen. Het is mogelijk dat we in die context besluiten over te gaan tot een herziening van de richtlijn betreffende de werkzaamheden van en het toezicht op instellingen voor bedrijfspensioenvoorziening. De Commissie zal zich blijven inzetten voor het versterken van de interne markt op het gebied van pensioenfondsen. Bij die herziening van de richtlijn zal ook gekeken worden naar de solventieregels voor pensioenfondsen. Daarmee

komen we tegemoet, mijnheer de Voorzitter, aan een verzoek dat het Europees Parlement bij de onderhandelingen over de Solventie II-richtlijn heeft gedaan.

Om elke ambiguïteit over dit onderwerp, dat voor de burgers van zulk belang is, te vermijden, wil ik hieraan toevoegen dat de Commissie gezien het subsidiariteitsbeginsel heel voorzichtig te werk zal gaan en de keuzes die veel lidstaten hebben gedaan – en dus ook hun optie voor pay-as-you-go-regelingen – zal respecteren.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Dank u voor uw antwoord, mijnheer de commissaris. We hopen beslist dat de Commissie zo spoedig mogelijk een Groenboek over pensioenen presenteert, want in de meeste lidstaten van de Europese Unie is deze zaak bijzonder dringend. In sommige lidstaten, zoals mijn land, Litouwen, zijn de kleine pensioenen nog verder verlaagd wegens de huidige economische en financiële toestand. Ik wil u echter vragen, mijnheer de commissaris, of u mij kunt zeggen waarom de Commissie in de EU 2020-strategie zo weinig aandacht besteedt aan de zekerheid en stabiliteit van pensioenen en aan pensioengaranties. Wij moeten immers rekening houden met de huidige situatie op de arbeidsmarkt, met de huidige bevolkingssamenstelling en zelfs – dit is een van de belangrijkste kwesties – met het soort pensioenen dat mensen over tien jaar zullen ontvangen.

Michel Barnier, lid van de Commissie. – (FR) Mevrouw de afgevaardigde, het spreekt voor zich dat dit document over de 2020-strategie, dat gaat over groene, eerlijke en inclusieve groei, deze onderwerpen niet allemaal kan behandelen. Er zijn andere instrumenten, gelegenheden en kaders die we kunnen gebruiken om onze verplichtingen jegens de burger na te komen en oplossingen te vinden voor fundamentele zaken zoals pensioenen en de afhankelijkheid van Europese burgers.

Ik heb zojuist al aangegeven, mevrouw Blinkevičiūtė, dat pensioenfondsen heel belangrijke institutionele beleggers zijn. Binnen het geheel aan pensioenregelingen spelen de verschillende regelingen op basis van een statutaire, vrijwillige of beroepsbijdrage tegenwoordig in een groot aantal lidstaten een steeds belangrijkere rol.

Ik herhaal dat we het subsidiariteitsbeginsel zullen respecteren en dus ook de pay-as-you-go-regelingen die in veel landen gelden. Met een aantal van die regelingen ben ik vrij goed bekend. Op die basis zullen we dit Groenboek samenstellen; het zou in de nu volgende weken of maanden – niet later – gereed moeten zijn. Ik hoop dat we dan met u en alle andere afgevaardigden die in dit onderwerp belang stellen een zo breed mogelijk debat kunnen voeren.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, in Oostenrijk, het land waar ik vandaan kom, wordt een private pensioenvoorziening met maximaal 210 euro per jaar gesubsidieerd, hoewel gebleken is dat speculaties met pensioenen een van de oorzaken is geweest van de financiële crash in de Verenigde Staten.

Naar mijn idee dient de Commissie zich af te vragen of pensioenvoorzieningen eigenlijk niet een van wezenlijke taken van de staat zijn en of wij dubieuze financiële speculanten op dit punt niet strak aan de teugel moeten houden. Dan is er ook nog de vraag of de Commissie niet van mening is dat het kortzichtig of zelfs nalatig is om zonder kwaliteitsnormen staatssubsidies te verstrekken in situaties waarin het risico bestaat dat de ontvangers van de pensioenen na deze enorme verliezen zelfs een nog grotere behoefte aan steun van de staat zullen hebben.

Michel Barnier, lid van de Commissie. – (FR) De heer Barroso heeft hier zojuist de gelegenheid gehad om antwoord te geven op een aantal vragen over belangrijke onderwerpen inzake het financiële verkeer.

U heeft het over speculatie gehad, mijnheer Obermayr. Als Europees commissaris voor Interne markt en Diensten ben ik verantwoordelijk voor regulering en toezicht, en ik kan u verzekeren dat geen product, markt of gebied zal worden uitgesloten van doordacht toezicht en doeltreffende regulering.

Dat betekent dat iedereen die zich met eender welk product op deze markten begeeft te maken zal krijgen met hetgeen we nu proberen te doen. Dat werk is reeds begonnen met het pakket voor toezicht, dat nu besproken wordt, en met de herziening van een aantal richtlijnen, inzonderheid de richtlijn betreffende instellingen voor bedrijfspensioenvoorzieningen (IBPV). We zullen heel strikte regels voor beleggingen vastleggen.

Ik herhaal dat we geen enkel product en geen enkele markt zullen uitsluiten van toezicht op transparantie en een intelligente, doeltreffende regulering.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Ik geloof dat er een langetermijnstrategie moet worden bedacht voor de hervorming van de pensioenstelsels in zowel de particuliere als de publieke sector. Ik doel hier op het feit

dat het geboortecijfer een hoge vlucht nam in de jaren zeventig van de vorige eeuw. Over dertig jaar gaan de mensen die toen geboren zijn met pensioen, terwijl het geboortecijfer op dit moment heel laag is. Degenen die vandaag geboren worden vormen over dertig jaar de beroepsbevolking en zullen niet in staat zijn de middelen op te brengen die dan nodig zijn voor de pensioenen.

Daarom wil ik u vragen welke maatregelen u neemt om voor de lange termijn de pensioenstelsels duurzaam en ten gunste van de Europese burgers te hervormen?

Michel Barnier, lid van de Commissie. – (FR) Mevrouw Țicău, in het eerste deel van mijn interventie van zojuist – die overeenkomstig de regels heel kort was – heb ik naast mobiliteit ook nog een andere grote uitdaging genoemd: de demografische uitdaging. Nu is het zo dat het bevolkings- en gezinsbeleid niet onder de belangrijkste Europese bevoegdheden valt, maar ik geloof toch dat we allemaal baat zullen ondervinden van een debat over dit onderwerp en het maken van vergelijkingen. En dat geldt, in verschillende gradaties, voor alle Europese landen. Ons werelddeel is één van de weinige continenten waar de bevolking zal afnemen, althans als het geboortecijfer niet aantrekt vergeleken bij dat van andere continenten.

U moet ons werk op het gebied van pensioenen en het vinden van oplossingen voor afhankelijkheid tegen deze extreem zorgwekkende achtergrond zien, mevrouw Țicău. Het gaat dus om meer dan alleen maar pensioenen. Daarom geloof ik dat dit Groenboek een goed instrument is, en dat het precies op het juiste moment komt. U zult niet lang meer hoeven te wachten. We werken nu aan dit onderwerp en we zullen dat werk binnenkort afronden, en dan zullen wij al deze kwesties aanroeren. We zullen daarbij terdege rekening houden met de nationale verantwoordelijkheden op het gebied van pensioenen, en verder zien wat we op Europees niveau kunnen doen, en dan vooral met betrekking tot de particuliere pensioenregelingen die op Europese markten steeds talrijker worden.

Hoe dan ook, we zullen deze onderwerpen zonder uitzondering onderzoeken, en vervolgens in het Groenboek dat ik zojuist genoemd heb en dat binnenkort zal worden uitgebracht een aantal maatregelen en richtsnoeren voorstellen.

De Voorzitter. – Vraag nr. 29 van **Seán Kelly** (H-0068/10):

Betreft: Hoogwaterverzekeringstelsels in de EU

De recente overstromingen hebben in Ierland in de particuliere en publieke infrastructuur voor ongeveer 500 miljoen euro schade aangericht. De Ierse regering heeft een aanvraag ingediend bij het solidariteitsfonds van de EU om een deel van de schade aan de publieke infrastructuur te vergoeden.

Veelal is er echter geen verhaal mogelijk voor particuliere huishoudens en ondernemingen als gevolg van de torenhoge kosten voor een particuliere hoogwaterverzekering. Een van de oorzaken voor de ongekende overstromingen was de ongecoördineerde planning van de ontwikkeling, waarbij in sommige gevallen in overstromingsgebieden werd gebouwd. Bovendien weigeren sommige verzekeraars particuliere huishoudens en ondernemingen te verzekeren.

Kan de Commissie met het oog hierop meedelen of zij wellicht voornemens is wetgevingsvoorstellen in te dienen om de hoogwaterverzekering in de EU te harmoniseren, rekening houdend met het feit dat de markt in sommige lidstaten verzuimd heeft een passende verzekering aan te bieden? Kan de Commissie, als zij dit niet van plan is, meedelen of zij programma's heeft ontwikkeld om beproefde praktijken op dit gebied tussen lidstaten uit te wisselen?

Michel Barnier, lid van de Commissie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de heer Kelly stelt hier een vraag over een recente tragische gebeurtenis: de ramp die Madeira en de Atlantische kust, en dan vooral de kust van mijn land, heeft getroffen. Daarbij zijn tientallen mensen omgekomen. Nu we het over deze ramp hebben, wil ik natuurlijk opnieuw mijn solidariteit met de slachtoffers betuigen. Mijn collega, commissaris Hahn, heeft aan allebei de door mij genoemde regio's een bezoek gebracht.

Ook hier weer worden we geconfronteerd met dezelfde wereldwijde, door klimaatverandering veroorzaakte uitdaging. We zullen steeds vaker door natuurrampen worden getroffen. Er zullen zich trouwens ook steeds vaker rampen voordoen die geen natuurlijke oorzaak hebben, maar toch vergaande gevolgen hebben voor de mensen, het milieu en de economie. Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan industriële rampen, branden en rampen op zee.

Ik houd me al geruime tijd bezig met dit onderwerp. Ik ben hier in 1999 als pas benoemd commissaris voor Regionaal Beleid voor dit Parlement verschenen om antwoord te geven op vragen van Griekse afgevaardigden die bezorgd waren over de gevolgen van de aardbeving die hun land net had getroffen.

Ik heb toen gepleit voor het opzetten van een Solidariteitsfonds en de oprichting van een Europese civiele bescherming. Pas in 2002, toen Duitsland, Oostenrijk en Slowakije door grote overstromingen werden getroffen, is de Commissie erin geslaagd om – binnen drie maanden – met steun van dit Parlement en de Raad het Solidariteitsfonds te creëren dat nu zal worden ingezet om Madeira en de regio's langs de Atlantische kust een helpende hand te bieden, net zoals dat sinds 2002 bij een aantal ernstige rampen elders al is gebeurd.

Mijn collega, mevrouw Georgieva, werkt nu samen met Barones Ashton aan het opzetten van een Europese civiele bescherming. Ik hoop dat er niet eerst een nieuwe ramp hoeft te gebeuren voordat we in staat zullen blijken te zijn onze respons en onze hulpinspanningen te poolen en onder één Europese vlag te brengen om op die wijze hulp te bieden bij rampen zoals de aardbeving in Haïti of de tsunami.

De hier gestelde vraag ging over verzekeringskwesties. Er is immers niet alleen schade veroorzaakt aan onverzekerbare openbare goederen – de schade die door het Solidariteitsfonds wordt gedekt. Ik geloof dat er nog een en andere moet worden gedaan met betrekking tot de risico's die wel door verzekeringspolissen kunnen worden gedekt.

In het Witboek van 2009 over aanpassing aan de klimaatverandering wordt voorgesteld om waar geen verzekering bestaat met openbare middelen verzekeringen op te zetten. In de follow-up op dit Witboek wil ik graag onderzoeken welke rol verzekeringsproducten kunnen spelen bij het sluitend maken van zulke maatregelen. Ik ben van plan te beginnen met benchmarking en heb mijn diensten daarom gevraagd om te onderzoeken wat er in de lidstaten reeds bestaat. Voor gevallen van rampen met grensoverschrijdende gevolgen kan het nuttig zijn Europese verzekeringssystemen op te zetten in plaats van nationale.

Ik ben me bewust van de complexiteit van dit onderwerp, mijnheer Kelly. Ik zal daarom samenwerken met alle belanghebbenden, verzekeringsmaatschappijen, lidstaten en experts, om beste praktijken uit te wisselen en de prioriteiten te rangschikken. Ik ben ervan overtuigd dat we de Europese burgers beter kunnen beschermen tegen de steeds frequenter wordende natuurrampen. Daarom wil ik alle 27 lidstaten betrekken bij de benchmarking en de doorlichting van de verschillende systemen voor verzekeringen tegen natuurrampen.

Seán Kelly (PPE). – (EN) We zijn uiteraard allemaal erg geschrokken van wat er in Madeira en Frankrijk is gebeurd. In mijn eigen land is gelukkig niemand om het leven gekomen maar stak wel al heel snel het verzekeringsprobleem de kop op. Veel huishoudens kunnen zich niet verzekeren en in één stad, Clonmel, waar een aantal jaren geleden overstromingen zijn geweest, is de verzekeringspremie verzesvoudigd. Dat is vanzelfsprekend een groot probleem en ik dank de commissaris dat hij zich erin gaat verdiepen.

Ik wil hem alleen nog iets vragen over landen en regeringen die de overstromingsrichtlijn niet ten uitvoer leggen. Overweegt hij voor hen eveneens sancties in welke vorm dan ook?

Michel Barnier, lid van de Commissie. – (FR) De richtlijn inzake overstromingsrisico's dateert van 2007. In 2009 heeft de Commissie een mededeling uitgebracht over het voorkomen van natuurrampen of door mensen veroorzaakte rampen.

Mijnheer Kelly, u heeft het over betrekkelijk recente richtlijnen, maar ook met deze richtlijnen zal gebeuren wat er met andere richtlijnen gebeurt zodra ze van kracht worden: de Commissie moet nagaan – en dat doet ze ook – of de lidstaten de richtlijn in kwestie al dan niet nakomen, en zo ja, hoe. We hebben het nu over overstromingen. Zoals u in Frankrijk en uw eigen land hebt kunnen zien, is het heel duidelijk wat er in termen van ruimtelijke ordening gebeurt als er zonder enige voorzorg wordt gebouwd in gebieden waar een overstromingsrisico bestaat. De Commissie zal hier optreden op dezelfde wijze als ze altijd doet – ze zal kijken wat de lidstaten doen en nalaten, en vervolgens de nodige actie ondernemen om ervoor te zorgen dat de richtlijnen worden nagekomen, indien nodig via een inbreukprocedure.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Wat betreft de door de heer Kelly aan de orde gestelde zaak, de tenuitvoerlegging van de overstromingsrichtlijn, wil ik het volgende opmerken. Zoals u weet moet deze richtlijn dit jaar, in 2010, in alle 27 lidstaten zijn omgezet in nationale wetgeving. Ik dring er bij de Commissie op aan bij de tenuitvoerlegging de nationale autoriteiten in de gaten te houden. In 1995 had ik als minister in Ierland de verantwoordelijkheid voor overstromingen. We hebben destijds een rapport uitgebracht met als conclusie

dat er geen nieuwe huizen meer mochten worden gebouwd in overstromingsgebieden. En toch zijn veel van de huizen waarvoor nu in delen van Ierland schadevergoeding wordt gevraagd, na die tijd gebouwd.

We zullen dus de overstromingsrichtlijn bijzonder streng moeten uitvoeren en sancties moeten opleggen aan de Ierse regering, aan lokale overheden en aan iedereen die de bepalingen van de overstromingsrichtlijn overtreedt.

Janusz Władysław Zemke (S&D). - (PL) Mijnheer de commissaris, ik wil u een vraag stellen over iets anders. We hebben het over verzekeringstelsels, maar ik denk dat in het geval van rampen twee andere soorten maatregelen nodig zullen zijn. Hieromtrent zou ik u het volgende willen vragen: moet er niet sneller een Europees crisiscentrum komen? We hebben geen enkel centrum dat in het geval van een ramp een waarschuwing kan uitsturen. Ten tweede, moeten er niet meer inspanningen worden geleverd om een grotere civiele capaciteit te creëren (we hebben bijvoorbeeld geen transportvliegtuigen)? Met andere woorden, naast verzekeringen hebben we een centrum nodig en een grotere capaciteit om hulp te bieden.

Michel Barnier, lid van de Commissie. - (FR) Het gaat hier om twee verschillende vragen. Ik begin met de vraag over overstromingen. Ik ben hier als commissaris voor Interne Markt verschenen om een specifieke vraag te beantwoorden, mijnheer Kelly, en die vraag luidde als volgt: hoe kunnen we verzekeringen het best gebruiken, in de eerste plaats om mensen wier goederen schade hebben opgelopen schadeloos te stellen? Ik ga proberen een plaatje te krijgen van de uiteenlopende particuliere verzekeringsmechanismen zoals die, hetzij vrij eenvoudig, hetzij tamelijk gecompliceerd, in de verschillende lidstaten worden gebruikt. Er zijn lidstaten waar nauwelijks enige verzekering tegen dit soort rampen bestaat, en er zijn andere landen, waaronder Frankrijk, die een systeem hanteren dat bij natuurrampen de schade tot 100 procent vergoedt.

Overstromingen vallen niet onder mijn verantwoordelijkheid, mijnheer Kelly. Ik zal de heer Potočník, mijn collega voor Milieuzaken, vragen om u een schriftelijk antwoord te doen geworden over de wijze waarop deze richtlijn al dan niet wordt toegepast. U heeft natuurlijk gelijk als u zegt dat het uiteindelijk de nationale – of regionale dan wel lokale – overheden zijn die beslissen waar wat gebouwd wordt en welke gebieden voor bebouwing geschikt zijn. Je kunt Brussel niet vragen overal zorg voor te dragen. Duidelijk is intussen wel dat er gebieden zijn waar je niet mag bouwen of doorgaan met bouwen. Ik heb in mijn land een wet opgesteld om huizen en fabrieken in gebieden die regelmatig overstromen te verplaatsen. Ik ben erin geslaagd die wet in 1995 goed te laten keuren, en de mensen ontvangen nu compensatie, zodat ze kunnen vertrekken voordat er zich een volgende ramp voordoet.

Dat zijn ideeën die ik graag nog eens zou willen bekijken voordat ik ze in de vorm van voorstellen inzake het verzekeringsvraagstuk aan u voorleg.

Tot slot wil ik graag iets zeggen over civiele bescherming, ook al valt dat onderwerp onder de bevoegdheid van andere commissarissen. Ik heb mij, zoals u weet, in 2006 op verzoek van voorzitter Barroso met dit onderwerp beziggehouden, en het werk dat ik toen heb verricht is in het Europees Parlement goed onthaald. Ik heb op basis van dat werk destijds voorgesteld om een Europese civiele bescherming op te zetten, afkomstig uit de lidstaten, en wel op vrijwillige basis. We zouden dan van onder af aan kunnen beginnen, met versterkte samenwerking, om zo een zekere routine te ontwikkelen bij het voorbereiden van een respons. Als er zich een tsunami voordoet, of een tragedie zoals in Haïti, dan is er nooit gebrek aan goede wil – waar het aan ontbreekt is coördinatie. Als Europese vrijwilligers hun respons zouden voorbereiden per ramptype, zouden er mensenlevens kunnen worden gered, en tijd en geld worden bespaard. En we zouden veel zichtbaarder zijn.

De reactie op een industrieramp kan natuurlijk nooit dezelfde zijn als die op een ramp zoals met de Erika, of de respons op overstromingen in Duitsland of Frankrijk, bosbranden in Griekenland, een tsunami, een pandemie of een terroristische aanslag zoals die van 11 september – want zo'n aanslag kan zich helaas ook in Europa voordoen.

Het idee waar mijn collega's nu aan werken – en we zullen bij u terugkomen met een aantal concrete voorstellen – is gericht op het organiseren van een gemeenschappelijke, geplande respons. Ik blijf erg gehecht aan dit idee – ik heb er veel werk in gestoken en daarbij de steun van het Europees Parlement gekregen.

De Voorzitter. – Vraag nr. 30 van **Silvia-Adriana Țicău** (H-0109/10):

Betreft: Europese maatregelen ter bestrijding van armoede

Volgens Eurostat waren in 2008 circa 85 miljoen Europese burgers, 20% van de kinderen en 19% van de burgers ouder dan 65 jaar, blootgesteld aan het risico van armoede. Op het niveau van de Europese Unie

had 8% van de beroepsbevolking en 44% van de werklozen een inkomen dat onder de armoedegrens lag, en was het hebben van een baan nog geen garantie voor een fatsoenlijk bestaansniveau. De maatregelen van de lidstaten op het gebied van sociale bescherming hebben het risico van armoede voor de EU-bevolking met 32% verkleind. De economische crisis heeft het werkloosheidspercentage evenwel doen stijgen tot circa 10%, waardoor de sociale verschillen nog zijn toegenomen.

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij van plan is te treffen om in de Europese Unie arbeidsplaatsen te creëren en in stand te houden, en alle EU-burgers een fatsoenlijk bestaansniveau te garanderen, via een adequaat en rechtvaardig systeem van sociale bescherming?

László Andor, lid van de Commissie. – (EN) Ik deel de zorgen die uit deze vraag spreken over de welvaart en het welzijn van Europeanen, over de kwesties van werkgelegenheid, sociale bescherming en armoedebestrijding.

Zoals u weet is 2010 het Europees Jaar van de bestrijding van armoede en sociale uitsluiting. De bedoeling hiervan is de bewustmaking van sociale problemen te bevorderen. Hopelijk zal dit jaar niet alleen de discussie over armoede op gang brengen, maar ons er ook toe brengen die armoede te willen bestrijden en deze politieke wil op EU-niveau en in de lidstaten te hernieuwen.

Teneinde dit hernieuwde engagement mogelijk te maken heeft de Commissie in de nieuwe EU 2020-strategie een kerndoel voor armoedevermindering opgenomen dat onze zorgen en de in de afgelopen decennia geleerde lessen weerspiegelt. Het doel is thans om de armoede tot 2020 met een kwart te verminderen.

Armoedebestrijding vergt welvaart, hoogwaardige werkgelegenheid voor iedereen die kan werken en zichzelf kan onderhouden, en solidariteit met hen die behoeftig zijn. Al deze elementen zijn aanwezig in de EU 2020-strategie. De realisering van het kerndoel inzake armoede wordt ondersteund met een speciaal kerninitiatief, het "Europees platform tegen armoede". Er bestaan concrete instrumenten voor het behoud en scheppen van banen op Europees niveau via het Europees Sociaal Fonds, het Europees fonds voor aanpassing aan de globalisering en het recente initiatief voor microkrediet.

Ook de door afzonderlijke lidstaten genomen maatregelen zijn bijzonder belangrijk. Er moet nog meer worden gedaan om te waarborgen dat er überhaupt hoogwaardige banen voor iedereen beschikbaar zijn, maar armoedebestrijding dient verder te gaan dan kwesties van werkgelegenheid. Zoals wordt erkend in de mededeling over EU 2020, is doeltreffende, goed opgezette sociale bescherming onontbeerlijk voor de preventie en bestrijding van armoede en uitsluiting.

De lidstaten zijn verantwoordelijk voor de financiering en organisatie van de stelsels voor sociale bescherming, en worden daarbij gesteund door de Commissie. De Commissie draagt als belangrijke partner in de sociale open coördinatiemethode bij tot het identificeren en bevorderen van heldere beleidsprioriteiten, verschaft een controlekader en maakt wederzijds leren mogelijk. Goede voorbeelden zijn tot nu toe het kader voor actieve integratie, de benchmarkexercitie met betrekking tot kinderarmoede en het monitoren van de sociale effecten van de crisis.

We zullen dit jaar nauw samenwerken met de twee voorzitterschappen: het Spaanse en het Belgische voorzitterschap. Ze nemen beide belangrijke initiatieven. Zo is er de eerste fase van de Roma-top, waarover enkele minuten geleden in dit Parlement is gesproken en die van zeer groot belang is voor de armoedebestrijding, terwijl we met het Belgische voorzitterschap een initiatief ter vermindering van kinderarmoede voorbereiden.

We moeten echter niet alleen samenwerken met regeringen, maar ook met NGO's. Zonder NGO's kunnen we geen programma's maken die geheel succesvol zijn. NGO's die zich bezighouden met armoede, en sociale bescherming in het algemeen, ontvangen steun uit het Progress-programma.

Dit zijn de hoofdzaken wat betreft de verschillende richtingen waarin de Commissie actief is bij de armoedevermindering.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Dank u voor uw antwoord. Toch had ik graag gehad dat wij ook discussieerden over het proces van de-industrialisatie dat in veel lidstaten gaande is en dat een van de oorzaken is van de economische en sociale crisis die we doormaken.

Een ambitieus en intelligent Europees industriebeleid versterkt niet alleen het concurrentievermogen van de Europese Unie, maar levert vooral ook nieuwe banen op. Vandaar mijn vraag: welke maatregelen worden in het kader van een Europees industriebeleid in het huidige werkprogramma van de Commissie opgenomen

om het concurrentievermogen van de Europese Unie te vergroten maar vooral ook nieuwe banen te scheppen, zodat het mogelijk wordt Europese burgers een fatsoenlijk bestaan te garanderen?

Dank u.

László Andor, *lid van de Commissie*. – (EN) Het scheppen van meer en betere banen is inderdaad ook onderdeel van de EU 2020-strategie. Ik wil uw aandacht vestigen op nog twee kerninitiatieven, naast het al genoemde armoede-initiatief. Wat betreft de omvang en kwaliteit van de werkgelegenheid in Europa is er het kerninitiatief “Een agenda voor nieuwe vaardigheden en banen” en in het kader van de duurzaamheidspijler van Europa 2020 bestaat er een kerninitiatief “Industriebeleid in een tijd van mondialisering”.

Ik denk dat dit een cruciaal punt is in verband met deze vraag, omdat we moeten erkennen dat de instrumenten van de Europese Unie, zoals het fonds voor aanpassing aan de globalisering, niet alleen gericht moeten zijn op de gevolgen van het vertrek van bedrijven uit Europa. Dit besef speelt een heel belangrijke rol bij de preventie van armoede, de preventie van het verlies van inkomsten en vaardigheden wanneer ondernemingen besluiten hun activiteiten te verplaatsen naar buiten Europa. Voor het eerst in heel lange tijd komt er nu een kerninitiatief inzake het industriebeleid ten behoeve van een duurzame economie.

Ik denk dat hiermee wordt ingegaan op veel van de problemen rond de industriële ontwikkeling en op de kwestie van de vestigingslocatie. Ik ben het helemaal eens met de implicatie van de vraag, namelijk dat we armoede niet met succes kunnen bestrijden zonder een alomvattend economisch en werkgelegenheidsbeleid.

Franz Obermayr (NI). – (DE) In tijden van economische crisis is het risico op socialezekerheidsfraude extra groot. Is de Commissie zich ervan bewust dat er in Midden-Europa sprake is van socialezekerheidsfraude op grote schaal in landen met een grote sociale ongelijkheid? Zo zijn er door EU-burgers uit negen lidstaten bijvoorbeeld ten onrechte compensatievergoedingen voor minimumpensioenen geclaimd waarbij die compensatievergoedingen duidelijk hoger waren dan de feitelijke pensioenen.

Ik heb dan ook de volgende vraag: is de Commissie voornemens om de individuele lidstaten van instrumenten te voorzien waarmee zij dergelijke grootschalige socialezekerheidsfraude kunnen voorkomen?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, in Griekenland leeft meer dan 20 procent van de bevolking onder de armoedegrens. 34 procent van deze in armoede levende mensen is werkloos en 14 procent werkt in armoede.

Het armoedeprobleem zoals dit door mijn collega in haar vraag over Europa werd beschreven en de gegevens die ik u over Griekenland heb gegeven, zijn naar mijn mening te wijten aan het mislukken van het neoliberaal economisch model dat door het Verdrag van Lissabon wordt bevorderd en dat ook in de tekst van de 2020-Strategie is opgenomen.

Graag zou ik u willen vragen of het mogelijk is het toenemende armoedeprobleem te bestrijden met gefragmenteerd beleid met elementen van liefdadigheid. Is er geen ander economisch beleid nodig, een beleid dat zich concentreert op fulltime banen, hetgeen zou inhouden dat u de tekst van de Europa 2020-Strategie moet herzien?

László Andor, *lid van de Commissie*. – (EN) Als u het niet erg vindt begin ik met de tweede vraag. Het is inderdaad heel belangrijk dat de macro-economische omgeving stabiel wordt.

In mijn vorige antwoord noemde ik het belang van een alomvattend economisch beleid voor het scheppen van een stabielere omgeving. De zogenoemde “neoliberale trend” van de laatste decennia moet beslist worden herzien. In Europa 2020 lanceren we een aantal initiatieven en ik wil met name wijzen op het hoofdstuk over financieel toezicht. Dit betekent een materiële verandering in vergelijking met het vorige regime. Deze verandering komt voort uit de wens om de macro-economische omgeving te stabiliseren en de druk te verlichten op de begrotingsstelsels waarmee de instandhouding van de stelsels voor sociale bescherming en de maatregelen ter bevordering van de werkgelegenheid moeten worden ondersteund.

Wat betreft misbruik en de doeltreffendheid van de stelsels voor sociale bescherming is de crisis zeker een test. Wat de Commissie kan doen is gebruikmaken van de open coördinatiemethode en de analyse- en verslagcapaciteit die haar ter beschikking staat om de lidstaten in staat te stellen zich nog beter te concentreren op de maatregelen voor sociale bescherming.

De uitdaging in tijden van crisis, waarnaar in de vraag wordt verwezen, maar ook in de komende periode waarin verschillende lidstaten zullen worden geconfronteerd met de noodzaak van budgettaire consolidatie,

zal echt een test zijn. We zullen niet gemakkelijk méér middelen voor armoedebestrijding vinden. Daarom moeten we ervaringen uitwisselen om te zien hoe we onze instrumenten doeltreffender kunnen inzetten en kwetsbare groepen beter kunnen bereiken.

De Voorzitter. – Vraag nr. 31 van **Georgios Papanikolaou** (H-0089/10):

Betreft: Beoordeling van het programma "Cultuur 2007-2013"

In het kader van de bevordering en de verspreiding van de Europese cultuur heeft de Europese Unie in 2007 het programma "Cultuur" ingesteld, dat loopt tot 2013 en over een totale begroting van ongeveer 400 miljoen euro beschikt.

Enkele van de doelstellingen zijn meer sensibilisatie voor culturele elementen die van belang zijn voor Europa en de bevordering van de mobiliteit tussen de lidstaten van werknemers uit de culturele sector.

Hoe beoordeelt de Commissie tot op heden de verwezenlijking van deze twee doelstellingen?

Vertonen de lidstaten belangstelling voor en nemen zij deel aan het programma "Cultuur", of is de Commissie van oordeel dat zij nieuwe, krachtigere initiatieven moet nemen om de doelstellingen tegen 2013 te halen?

Androulla Vassiliou, lid van de Commissie. – (EL) Voorzitter, zoals de heer Papanikolaou al zei heeft het Europees programma "Cultuur" tot doel de cultuurervaring van de Europese burgers te verrijken door middel van de promotie van ons gemeenschappelijk cultureel erfgoed. De Commissie bevordert de culturele samenwerking tussen scheppers, culturele instellingen en instituten van de landen die aan dit programma deelnemen om de ontwikkeling van een Europese nationaliteit te kunnen stimuleren.

Het programma "Cultuur" heeft in het bijzonder tot doel de grensoverschrijdende mobiliteit van culturele instellingen te bevorderen en grensoverschrijdende mobiliteit van artiesten en culturele projecten en producten te stimuleren, alsmede de interculturele dialoog te ondersteunen. In 2009 bijvoorbeeld zijn er in het kader van het programma "Cultuur" 749 aanvragen ingediend waarvan er 256 voor financiering zijn geselecteerd. Daarvan waren 127 hoofdzakelijk gericht op mobiliteit van culturele instellingen.

Volgens de rechtsgrondslag is een regelmatige, externe en onafhankelijke evaluatie van het programma vereist. In juli 2009 heeft de Commissie een onafhankelijke contractant ingeschakeld om een evaluatie uit te voeren van de eerste drie jaar van toepassing van het programma "Cultuur" 2007-2009, en – wat nog belangrijker is – van de consistentie tussen de doelstellingen, de eerste resultaten en de initiële impact van het programma.

De contractant maakt de evaluatie uitgaande van gegevens over projectresultaten, recente afzonderlijke evaluaties en onderzoeken en interviews met de begunstigden van die projecten evenals met de belanghebbende culturele instellingen. Zijn uiteindelijke rapport zal in de tweede helft van dit jaar worden ingediend. Op basis hiervan zal de Commissie een verslag maken over de toepassing van het programma en dit uiterlijk op 31 December 2010 bij het Europees Parlement indienen.

Het is belangrijk niet te vergeten dat het programma niet in eerste instantie is gericht op nationale autoriteiten, maar op culturele instellingen. De deelname van culturele instellingen aan projecten is redelijk gelijkmatig verspreid over de lidstaten. De nationale autoriteiten nemen deel aan deskundigengroepen op Europees niveau die vorm moeten geven aan het beleid voor de ontwikkeling van het programma.

Na twee rondes van pilootstudies naar de mobiliteit van artiesten die door het Europees Parlement op stapel waren gezet voor 2008 en 2009, beoordeelt de Commissie nu in dit stadium de tot op heden geboekte voortgang. Daarbij houdt zij rekening met de discussies die reeds gevoerd worden in het kader van de open coördinatiemethode en zoekt zij naar manieren om de toepassing van het huidige programma te verbeteren.

Later dit jaar zal de Commissie een openbare raadpleging starten, zodat de weg kan worden vrijgemaakt voor het nieuwe programma "Cultuur" voor de periode na 2014.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Mevrouw de commissaris, ik dank u hartelijk voor uw antwoord. Het is denk ik de eerste keer dat u bij ons bent in het kader van deze procedure. Ik wil u in uw werk veel succes toewensen en *bon courage*.

Het is inderdaad erg belangrijk om de Europese burgers bewust te maken van de culturele elementen die voor Europa belangrijk zijn en die bakens zijn voor de Europese cultuur en voor onze gemeenschappelijke waarden. Ik denk zelfs dat dit punt de laatste tijd van speciaal belang is geworden voor Griekenland – staat

u mij toe wat verder uit te wijden – waar culturele monumenten worden gebruikt voor doeleinden die niets met cultuur van doen hebben, om met mijn land de spot te drijven. Ik heb het nu over een artikel in het Duitse tijdschrift Focus waarin het beeld van de Venus van Milo is beklad; ik heb het over de internetpublicaties die de Akropolis weergeven als een ruïne.

Ik vrees dus dat deze praktijken niet langer een uitzondering zijn, en daarom vraag ik u, commissaris, of u dergelijke praktijken veroordeelt en of de Commissie, in het kader van het onderhavige programma – maar niet uitsluitend binnen dit kader – voornemens is om een vastberadener, een, als ik het zo mag zeggen, agressiever beleid te voeren voor de promotie van de culturele ...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Androulla Vassiliou, lid van de Commissie. – (EL) Staat u mij toe op dit moment geen opmerkingen te plaatsen over artikelen in diverse bladen. Mijns inziens is het totaal zinloos om op dergelijke artikelen te reageren.

Wat ik wel kan zeggen is dat cultuurmonumenten, zoals de Akropolis en andere monumenten van Griekenland en andere lidstaten, een bron van inspiratie en interculturele rijkdom zijn. Uiterekend vandaag heeft de Commissie een nieuw labelsysteem ingevoerd voor de grote cultuurmonumenten van de Europese Unie, waaronder de Akropolis.

Ik denk dat hieruit duidelijk blijkt hoe Europa over deze monumenten denkt.

De Voorzitter. – Vraag nr. 32 van **Liam Aylward** (H-0090/10):

Betreft: Ondersteuning en financiering van massasport in de EU

Organisaties voor massasport zijn van bijzonder groot belang voor de Europese samenleving, cultuur en volksgezondheid. In het huidige economische klimaat hebben veel van deze organisaties met financiële problemen te kampen. Welke maatregelen overweegt de Commissie om massasport in de lidstaten te ondersteunen en te stimuleren?

De Commissie heeft haar openbare raadpleging over de financiering van massasport onlangs afgesloten. Kan zij nadere informatie verstrekken over de doelstellingen van deze raadpleging en kan zij aangeven wanneer nadere resultaten bekend zullen worden?

Androulla Vassiliou, lid van de Commissie. – (EN) De Commissie erkent ten volle de belangrijke rol van de massasport in de Europese samenleving.

In het in 2007 verschenen Witboek over sport lag daarom de nadruk op de maatschappelijke aspecten van sport en werd een aantal maatregelen voorgesteld, zoals de bevordering van gezonde lichamelijke activiteiten, de educatieve rol van sport voor sociale inclusie in en door de sport, en vrijwilligerswerk in de sport. Die maatregelen zijn of worden momenteel uitgevoerd.

De specifieke aard en de sociale en educatieve functie van de sector, alsmede zijn structuren op basis van vrijwilligerswerk, worden eveneens onderstreept door de nieuwe bevoegdheid van de EU op het gebied van sport die is vastgelegd in artikel 165.

Dit artikel verschaft een kader voor toekomstige maatregelen van de EU en geeft de richting aan voor het stimuleren van sportbeoefening in de hele EU en voor het ontwikkelen van de Europese dimensie in de sport.

De Commissie is van plan later dit jaar initiatieven te ontplooiën voor de tenuitvoerlegging van het Verdrag van Lissabon op het gebied van sport. Daarin zal rekening worden gehouden met de noodzaak om de massasportsector te versterken.

De geachte afgevaardigde wijst er verder terecht op dat de massasportorganisaties in het huidige economische klimaat voor grote uitdagingen staan. De lopende EU-studie naar de hinderpalen voor de financiering van de sport in de interne markt, die was aangekondigd in het Witboek en die gericht is op de financiering van massasport, gaat op dergelijke uitdagingen in. De studie moet een beschrijving geven van de belangrijkste financieringsbronnen, bekijken welke financieringsmodellen er in de lidstaten bestaan voor de verschillende takken van sport, en een analyse maken van de EU-wetgeving en nationale beleidsmaatregelen die gevolgen hebben voor de financiering van de sport.

Ten slotte dient de studie doelmatige bedrijfsmodellen te schetsen waarmee ook het hoofd kan worden geboden aan toekomstige uitdagingen, zoals het effect van de economische crisis op overheidsbudgetten of

sponsoring, en manieren aan te geven waarop de ontwikkeling van de massasport in de hele Europese Unie kan worden versterkt.

De raadgevingen over de financiering van massasport waarnaar de geachte afgevaardigde verwijst, zijn uitgevoerd in het kader van deze studie. De eerste uitkomsten van die raadgevingen zijn aan de belanghebbenden gepresenteerd tijdens een conferentie over duurzame financieringsmodellen voor massasport in de interne markt, die op 16 februari in Brussel is georganiseerd door de contractant van de studie.

De uitkomsten van de conferentie worden binnenkort gepubliceerd op de website van het directoraat-generaal Interne Markt en Diensten.

Liam Aylward (ALDE). – (EN) Ik bedank de commissaris voor haar antwoord. Ik juich het door haar geschetste streven naar de ontwikkeling van massasport toe.

Ik ben blij met het feit dat de Europese Unie dankzij de ratificatie van het Verdrag van Lissabon nu bevoegdheden op sportgebied en een bijbehorende begroting heeft. Kan de Commissie ten eerste aangeven hoe zij vorm denkt te geven aan het Europese sportprogramma en ten tweede vertellen wanneer we daarover haar eerste mededeling kunnen verwachten?

Androulla Vassiliou, lid van de Commissie. – (EN) We zijn van plan de mededeling over sport deze zomer voor te leggen. Met andere woorden, de mededeling zal voor het zomerreces verschijnen. Deze moet een kader voor betere samenwerking, een nieuwe EU-agenda voor sport en een ontwerpbesluit over een tweejarig Europees sportprogramma voor 2012 en 2013 bevatten.

Uiteraard gaan intussen, zoals u heel goed weet, de lopende sportmaatregelen voor 2009, 2010 en 2011 gewoon door. Daarin ligt de nadruk op massasport en op de sociale aspecten van sport. De activiteiten voor 2009 zijn al goedgekeurd en moeten dit jaar worden uitgevoerd. We staan op het punt om de activiteiten voor 2010 goed te keuren, die ook over een paar maanden gereed zullen zijn.

Natuurlijk is de begroting voor 2010 helaas, zoals u heel goed weet, verlaagd van 6 miljoen naar 3 miljoen euro. Met de begroting voor 2011 krijgen we nieuwe activiteiten en nieuw testmateriaal, aan de hand waarvan we ons programma voor 2012 en 2013 kunnen formuleren.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, ik wil u van harte danken voor uw verklaring over de opzet van een nieuwe strategie op het vlak van sport, maar ik wil ook graag een idee voorstellen dat hiermee verband houdt en waar de Commissie cultuur en onderwijs ook over discussieert. Ik bedoel de nieuwe kernbevoegdheden, waartoe nu ook sportieve vaardigheden, kennis over cultuur en de Europese Unie kunnen worden gerekend. Mevrouw de commissaris, bent u van plan deel te nemen aan de discussie over het nieuwe en heel belangrijke aspect van de kernvaardigheden van de jeugd in de hele Europese Unie, om zo ook de kwesties van sport, kennis over de Europese Unie en cultuur, die zo cruciaal zijn voor de vorming van een Europese identiteit, te benadrukken en te beklemtonen?

Androulla Vassiliou, lid van de Commissie. – (EN) Wanneer ik spreek over de maatschappelijke rol van de sport, dan zijn daarin onderwijs- en opleidingszaken zeker heel belangrijk. Ik denk dat onderwijs zelfs nog belangrijker is voor onze gemeenschappelijke Europese identiteit. Hiermee wordt beslist rekening gehouden wanneer we ons meer definitieve programma ten aanzien van sport formuleren.

De Voorzitter. – Vraag nr. 33 van **Jim Higgins (H-0072/10):**

Betreft: Verkeersdoden

Kan de Commissie meedelen hoe zij van plan is de drie belangrijkste oorzaken van dodelijke ongevallen (snel rijden, rijden onder invloed en een ontoereikende wegeninfrastructuur) aan te pakken?

Siim Kallas, vicevoorzitter van de Commissie. – (EN) In het kader van het derde Europese actieprogramma inzake verkeersveiligheid tot 2010 is een aantal acties uitgevoerd ter bestrijding van snelheidsovertredingen en rijden onder invloed en ter verbetering van de wegeninfrastructuur. Bij veel van die acties is het Europees Parlement betrokken geweest op grond van de medebeslissingsprocedure. Maar uiteraard zijn er meer inspanningen nodig.

De Commissie werkt momenteel aan de Europese verkeersveiligheidsstrategie voor de komende tien jaar. Daarin wordt het belang benadrukt van passende handhaving en sancties voor gevaarlijk gedrag, met name rijden onder invloed en overschrijding van de maximumsnelheid. De burgers van de lidstaten begrijpen niet waarom mensen uit andere EU-staten niet worden gestraft voor wetsovertredingen. Daarom moeten we

dringend de discussie hervatten over het voorstel voor een richtlijn inzake grensoverschrijdende handhaving, dat de volledige steun van het Europees Parlement heeft ontvangen maar is geblokkeerd door de Raad. De Commissie is vastbesloten verder te gaan met dit voorstel.

Naast controle en sancties zijn ook voorlichting en bewustmaking gebieden waarop de Commissie sterk de nadruk zal leggen. Er moeten specifieke maatregelen worden voorgesteld ten aanzien van alcohol- en snelheidsovertredingen, zoals alcoholsloten in bepaalde voertuigen of strengere voorschriften voor beginnende bestuurders. Rijden onder invloed van drugs is een toenemend probleem. De Commissie verwacht dat het lopende DRUID-onderzoeksproject ideeën voor concrete actie zal opleveren. Wat de infrastructuur betreft hebben het Europees Parlement en de Raad wetgeving aangenomen inzake veilig beheer van en veiligheidsvoorschriften voor wegen en tunnels in het trans-Europese vervoersnet.

De Commissie zal natuurlijk de juiste tenuitvoerlegging door de lidstaten nauwgezet volgen, maar de veiligheid van de wegeninfrastructuur beperkt zich niet tot de hoofdwegen van het TEN-V, want 56 procent van de verkeersdoden valt op landwegen. Daarom zal de Commissie onderzoeken of de huidige wetgeving inzake veilig beheer niet moet worden uitgebreid naar het secundaire wegennet in de lidstaten. Ten slotte zal de Commissie erop toezien dat bij infrastructuurprojecten die steun of leningen uit EU-fondsen ontvangen, rekening wordt gehouden met de veiligheidsvoorschriften.

Ik moet ook onderstrepen dat verkeersveiligheid een gedeelde verantwoordelijkheid is van EU-instellingen, lidstaten, lokale en regionale instanties, belangenverenigingen en uiteraard burgers. Maximale effectiviteit is alleen mogelijk als met de oplossingen wordt gereageerd op concrete problemen in het veld. Op basis van dit beginsel zullen in de volgende Europese strategie inzake verkeersveiligheid maatregelen worden voorgesteld. Het hoofddoel daarvan is de totstandbrenging van een gemeenschappelijke Europese ruimte van verkeersveiligheid die deel uitmaakt van één Europese vervoersruimte waarin alle burgers van de EU in heel Europa profiteren van hetzelfde veiligheidsniveau.

Jim Higgins (PPE). – (GA) Mijnheer de Voorzitter, ook ik wil de commissaris bedanken. Als ik naar hem luister, stel ik vast dat er veel is gedaan in verband met hoge snelheden en alcohol als veroorzakers van verkeersongevallen. Het is echter ook duidelijk dat we in deze gevallen geen onderzoek doen naar het effect van drugs. Rijden onder invloed van alcohol of drugs is ieder jaar de hoofdoorzaak van bijna 25 procent van de verkeersongevallen in de Europese Unie. Ieder jaar vinden bij die ongevallen 10 000 mensen de dood.

We moeten meer doen in verband met drugs, omdat duidelijk is dat deze een belangrijke oorzaak van verkeersongevallen en van verkeersdoden zijn. Ik wil de commissaris duidelijk maken dat we veel meer moeten doen.

Ik juich het onderzoek toe maar we moeten veel meer doen om het beleid doeltreffend te maken.

Siim Kallas, vicevoorzitter van de Commissie. – (EN) Uiteraard kan ik uw zorgen alleen maar delen. Het probleem met drugs is, zoals u heel goed weet, dat we weliswaar betrekkelijk goed ontwikkelde technologie hebben voor het betrappen van bestuurders die onder invloed van alcohol zijn, maar dat het veel moeilijker is om de invloed van drugs te detecteren. We zullen echt onderzoek moeten doen naar de noodzakelijke technologie, want op het ogenblik hebben we alleen de visuele waarneming van de politie, die mensen vervolgens medisch laat onderzoeken, waarna pas echt duidelijk wordt of er een probleem is. Uiteraard hebben we meer nodig dan dat.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Dank u voor de voorstellen die zijn gedaan om dit probleem op te lossen. Ik wil vragen of u het eens bent met de studies die aantonen dat het gebruik van mobiele telefoons onder het rijden tot een even grote vertraging van het reactievermogen van de bestuurder kan leiden als alcohol of drugs. Mijn andere vraag heeft betrekking op vrachtauto's. Deze vormen een verhoogd risico, vooral in de donkere uren, en beschadigen bovendien zoals u weet de wegen, wat ook bijdraagt tot verhoging van het aantal ongevallen. Vindt u dat we het beleid om het goederenvervoer te verleggen van de weg naar het spoor moeten uitbreiden en maximaliseren?

Nikolaos Chountis, (GUE/NGL). – (EL) Commissaris, het onderwerp waar we het nu over hebben en wat reeds door mijn collega in zijn vraag werd aangekaart is uitermate ernstig. Wat wij "verkeersongevallen" noemen zijn naar mijn mening aanrijdingen waarvoor vele oorzaken zijn te vinden, en die inderdaad de oorzaak zijn van vele sterfgevallen in Europa.

Ik zou u dus twee specifieke vragen willen stellen:

Ten eerste, aangezien de meeste van deze aanrijdingen in de stad plaatsvinden en de meeste slachtoffers voetgangers en fietsers zijn, zou ik willen vragen welke initiatieven volgens u nodig zijn om een zogenaamd "Vision Zero"-beleid in te voeren, dat wil zeggen geen slachtoffers in steden, bijzondere aandacht voor scholen, fietspaden, enzovoort?

De tweede vraag is wat u van plan bent te doen om binnen het kader van dit beleid de slachtoffers en hun familieleden recht te doen wedervaren, zodat we met dit beleid ook verkeersongevallen kunnen voorkomen?

Siim Kallas, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (EN) Natuurlijk heeft de verschuiving in modaliteit, zoals dat heet, dat wil zeggen de voorkeur voor het goederenvervoer per spoor, ook de duidelijke voorkeur van de Commissie, maar dat is al decennia het geval. We moeten nu de knelpunten aanwijzen en opheffen die verhinderen dat we optimaal profiteren van de spoorwegen. Er moet nog veel gedaan worden en ik denk dat we tijdens deze ambtsperiode van de Commissie een beetje vooruitgang kunnen boeken.

Ik wil erop wijzen dat het gebruik van mobiele telefoons onder het rijden in elk geval in een aantal landen – waaronder mijn eigen land – verboden is.

Wat betreft de maatregelen om het aantal doden en gewonden bij verkeersongevallen te verminderen, streefde deze Commissie met het actieplan naar een vermindering van het aantal doden met 50 procent, wat een ambitieuze doelstelling was. Die doelstelling is niet bereikt, maar de verlaging van het aantal dodelijke slachtoffers is aanmerkelijk.

Dit is uiteraard het gevolg van gemeenschappelijke inspanningen van de Europese instellingen en, bovenal, de lidstaten. In mijn eigen land is de daling van het aantal verkeersdoden de laatste tien jaar bijvoorbeeld nog opmerkelijker geweest – er zijn bijna drie keer minder doden, en er is nog ruimte voor verbetering. Ook al zullen we nooit uitkomen op nul ongevallen, kunnen we nog veel doen om het aantal slachtoffers te verminderen. Natuurlijk is dit een heel complexe kwestie die een heleboel zaken omvat: geen alcohol gebruiken, betere wegen, betere omstandigheden, voorlichting, opleiding – alles.

De Voorzitter. – Aangezien de volgende vragen over een soortgelijk onderwerp gaan, worden zij tezamen behandeld: Vraag nr. 34 van **Ivo Belet** (H-0077/10):

Betreft: Treinongeval in Buizingen en elektronisch veiligheidssysteem

Het zware treinongeval in Buizingen (België) van 15 februari wordt in verband gebracht met het ontbreken van een elektronisch veiligheidssysteem, waarbij treinen automatisch worden afgeremd als ze een stoplicht passeren.

Naast de nationale systemen voor automatische treinbescherming (ATP) die in sommige Europese lidstaten al jarenlang bestaan, wordt in Europa volop werk gemaakt van de invoering van het ERTMS systeem (European Rail Traffic Management System).

In welke mate en sinds hoelang hebben de verschillende lidstaten hun spoorlijnen en treinstellen uitgerust met nationale systemen voor automatische treinbescherming?

Hoe staat het met de invoering van ERTMS in de verschillende lidstaten (zowel op het gebied van treinstellen als qua spoorlijnen)?

Is het voor lidstaten die nog geen nationale treinbescherming systemen hebben, zinvol hierin te investeren gezien de op gang zijnde invoering van ERTMS en de grote investering die een omschakeling met zich meebrengt?

Hoe wordt het gevaar vermeden dat de spoorinfrastructuur wel met ERTMS is uitgerust, maar de treinstellen niet of omgekeerd?

Doet dit probleem zich vandaag voor, bijvoorbeeld voor het IC-treinverkeer op de lijn Luik-Aken?

Welke lessen moeten we hier eventueel uit trekken met betrekking tot de vrijmaking van het spoorverkeer in Europa?

Vraag nr. 35 van **Frieda Brepoels** (H-0091/10):

Betreft: Oorzaken van de verschrikkelijke treincrash van maandag 15 februari in Buizingen

Kan de Commissie aangeven of de liberalisering invloed heeft gehad op de veiligheid?

In juni 2008 stelde de Commissie België in gebreke wegens de complexe driedelige NMBS-structuur. Werd intussen tegemoet gekomen aan de bezwaren van de Commissie? Hoe?

Sinds wanneer is de Europese ERTMS-standaard beschikbaar? Was er een vertraging ten opzichte van de vooropgestelde introductiedatum? Zo ja, wat zijn de oorzaken van deze vertraging en welke stappen heeft de Commissie ondernomen om deze te verhelpen?

Belette de discussie over de Europese standaard de spoorwegen een eigen systeem op te zetten om de veiligheid op binnenlandse verbindingen te garanderen? Sinds wanneer zijn de specificaties voor dergelijke nationale systemen beschikbaar? In hoeveel landen van de EU-27 bestaat al een nationaal systeem en sinds wanneer? Welke landen scoren het best?

Wat is de positie van België ten opzichte van de EU-27 inzake veiligheid van het spoornet?

Siim Kallas, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (EN) Het treinongeluk in Buizingen van maandag 15 februari jongstleden was een tragedie die iedereen heeft geschokt. In de nasleep van dit ernstige ongeval kunnen verschillende technische en politieke vragen worden gesteld met betrekking tot de veiligheid op het spoor.

De oorzaken van het ongeval zijn nog niet volledig bekend en er is een technisch onderzoek ingesteld overeenkomstig de bepalingen van de EU-veiligheidsrichtlijn. Het Belgische onderzoeksorgaan is verantwoordelijk voor de uitvoering van dat onderzoek. Binnen enkele uren na het ongeval zijn twee onderzoekers van het Europees Spoorwegbureau toegevoegd aan het Belgische team dat belast is met het onderzoek.

Ik wil benadrukken dat het ongepast is om conclusies te trekken zolang de oorzaken van het ongeval niet zijn opgehelderd.

Zoals maar al te vaak gebeurt bij spoorwegongevallen, zijn er opmerkingen gemaakt waarin een verband wordt gelegd tussen het ongeval en de Europese regels of verordeningen. Allereerst wil ik heel duidelijk zijn over de liberalisering van de markt. Naast het openstellen van het goederenvervoer per spoor voor concurrentie en het vaststellen van voorschriften voor de verticale scheiding van infrastructuurbeheerders en spoorwegondernemingen, is een streng kader ingevoerd voor toezicht op de spoorwegveiligheid en interoperabiliteit. We hebben de liberalisering van de spoorwegsector zorgvuldig gemonitord om negatieve gevolgen voor de veiligheid op het spoor te voorkomen, en de indicatoren wijzen duidelijk uit dat van dergelijke gevolgen geen sprake is.

Ook zie ik geen verband tussen het ongeval en het met redenen omklede advies dat we in 2008 aan België hebben toegezonden wegens een gebrek aan onafhankelijkheid tussen infrastructuurbeheerders en spoorvervoerondernemingen.

Elke uitspraak waarin een verband wordt gelegd tussen de veiligheid van de spoorwegen en de liberalisering van de spoorwegmarkt is naar mijn mening slechts een excuus om het debat af te leiden van de werkelijke oorzaken van het ongeval.

De vraag over het naast elkaar bestaan van nationale en Europese treinbeïnvloedingssystemen kan in deze termen gesteld worden. Op het ogenblik zijn er in Europa meer dan twintig verschillende nationale systemen in gebruik die veilig treinverkeer moeten garanderen. De onverenigbaarheid van de verschillende nationale systemen is een groot probleem voor internationale treinen omdat de locomotieven ofwel bij elke grensovergang moeten worden gewisseld of moeten worden uitgerust met verschillende systemen.

Om deze reden is één systeem ontwikkeld dat op Europees niveau kan worden gebruikt en dat momenteel wordt geïnstalleerd op belangrijke internationale lijnen en treinen in Europa. Het systeem staat bekend als ERTMS (European Rail Traffic Management System).

Wat de tijdfactor betreft: de meeste nationale systemen zijn ontwikkeld in de vroege jaren tachtig, maar de invoering ervan is een langdurig en kostbaar proces. In de meeste landen met zo'n systeem is maar een deel van het nationale spoornet en locomotievenbestand ermee uitgerust; alleen al deze gedeeltelijke installatie heeft circa twintig jaar geduurd.

De ERTMS-specificaties zijn beschikbaar sinds 2000. Tussen 2000 en 2005 is een aantal proefprojecten uitgevoerd. Sinds 2005 zijn verschillende met ERTMS uitgeruste lijnen in gebruik genomen.

Op het ogenblik beschikken tien lidstaten over lijnen met ERTMS en zijn er projecten in uitvoering in bijna alle lidstaten. In België worden bijvoorbeeld de lijn Aken-Luik en de intercitytreinen die erop rijden met het systeem uitgerust.

ERTMS zal dus waarschijnlijk nog twintig jaar blijven bestaan naast nationale systemen. Sommige lidstaten zullen eerder van het Europese systeem profiteren dan andere. We zien bijvoorbeeld dat de hogesnelheidsnetten in Italië en Spanje er al bijna helemaal mee uitgerust zijn, net als het conventionele spoorwegnet van Luxemburg, maar dat er in vijftien lidstaten alleen nog maar proeflijnen en -projecten bestaan.

Ook moet opgemerkt worden dat systemen voor automatische treinbewaking maar één element vormen dat bijdraagt aan de veiligheid van het spoorwegnet. Juiste opleiding, goed onderhoud en betere bewaking van overwegen zijn andere belangrijke onderdelen van de beveiliging.

Als we een breder scala van veiligheidsindicatoren hanteren, wijzen de gegevens uit dat het veiligheidsniveau van de spoorwegen in Europa over het algemeen erg hoog is.

Ivo Belet (PPE). - Voorzitter, commissaris, welke lessen we uit dit drama moeten trekken, dat is inderdaad een vraag voor de Belgische diensten, voor de Belgische overheid. Binnenkort gaat daarover in het Belgische parlement trouwens een speciale onderzoekscommissie aan het werk.

Nog één vraag voor u, commissaris. Hoe kijkt u aan tegen het sociale aspect, het aspect werkdruk voor het treinpersoneel, en met name voor de machinisten? Moeten we dat ook niet onderzoeken, en dringt zich daar geen Europese regeling op, met name omdat de concurrentie op het vlak van het reizigersvervoer de komende jaren toch ook zal toenemen?

Frieda Brepoels (Verts/ALE). - Ik zou de commissaris van harte willen bedanken voor het antwoord dat hij gegeven heeft op een aantal heel precieze vragen. Op een vraag van mij heeft hij niet geantwoord, in verband met de ingebrekestelling van België door de Commissie reeds in 2008. In 2009 is er nog eens vastgesteld dat er een gebrek is aan onafhankelijkheid van Infrabel ten opzichte van de NMBS en de holding. Ik zou willen weten hoeveel tijd de Commissie nog aan de NMBS geeft om de noodzakelijke herstructureringen ook uit te voeren?

Siim Kallas, vicevoorzitter van de Commissie. - (EN) Eerst de vraag over de spoorwegexploitanten en de sociale kwesties. We kunnen daar uitvoerig naar kijken en de situatie analyseren, want als we meer concurrentie en intensiever verkeer hebben, moeten we op deze sociale aspecten natuurlijk ook heel serieus ingaan. Er bestaan al verschillende verordeningen, bijvoorbeeld voor gezagvoerders in de luchtvaart. U zult ook bekend zijn met de rijtijdenrichtlijn in het wegvervoer. Een soortgelijk toezicht op de rijtijden zou moeten gelden voor alle bestuurders, met inbegrip van treinmachinisten.

Ik denk dus dat we heel ernstig naar deze zaak moeten kijken. Er is altijd ook nationale wetgeving, en deze vragen betreffen in eerste instantie de nationale wetgeving, maar we zullen er zeker kijken.

Ik heb gezegd dat de Commissie in 2008 een met redenen omkleed advies aan België heeft toegezonden wegens een gebrek aan waarborgen voor de onafhankelijkheid van infrastructuurbeheerders ten opzichte van spoorwegondernemingen bij de uitvoering van wezenlijke taken, aanwijzing van sporen en facturering. De Belgische autoriteiten hebben hierop gereageerd en de diensten van de Commissie bestuderen thans hun antwoord met het oog op de volgende stap.

Maar om terug te keren naar het spoorwegongeval: dit was een tragische gebeurtenis die voorkomen had moeten worden. Toch zal het aantal ongevallen nooit ofte nimmer nul worden. Dit is een heel complex vraagstuk. Ik neem aan dat het onderzoek concrete antwoorden zal opleveren over de oorzaken van het ongeval. Vaak gaat het om een tragische combinatie van factoren, ook menselijke factoren. Sinds de negentiende eeuw is het duidelijk dat rood licht betekent dat er gestopt moet worden. Toch betekent dat niet dat we één simpel antwoord kunnen vinden op de vraag waarom dit ongeval heeft plaatsgevonden.

Piotr Borys (PPE). - (PL) Mijnheer de commissaris, ik denk dat we uit deze tragedie conclusies moeten trekken. Uiteraard zal een zeer grondig onderzoek uitwijzen of het ongeval te wijten was aan een menselijke fout of aan de apparatuur, of dat het veroorzaakt werd door het feit dat de trein niet was uitgerust met een veiligheidssysteem. Hoe lang zal het volgens u duren voor het ERTMS-systeem wordt ingevoerd, en vindt u niet dat het systeem van duidelijke verificatie van de kwaliteit van diensten en apparatuur bij de liberalisering van zowel het personen- als het goederenvervoer over het spoor afzonderlijk moet worden gehouden van de nationale systemen?

Siim Kallas, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (EN) Het plan is om ERTMS op de Europese hoofdspoorwegnetten in te voeren vóór 2015. Er is dus een datum waarop ons inziens het invoeringsplan zal zijn uitgevoerd, maar dat betekent niet dat alle lijnen, in het bijzonder regionale lijnen, zullen worden uitgerust met zulke hoogwaardige apparatuur. Er zullen altijd ook andere systemen moeten zijn. Het invoeringsplan bestaat, maar het betreft een kostbare operatie en een grote investering.

Een Europees systeem van kwaliteitsmeting is een goed idee. Wanneer ik spreek over het idee om het vervoer als geheel, als een eenheid voor Europa te ontwikkelen, mogelijk onder de naam “gemeenschappelijke Europese ruimte van vervoer”, dan betekent dit natuurlijk dat we ook de kwaliteitseisen moeten harmoniseren en dat de kwaliteit van de dienstverlening op een zeer hoog niveau moet worden gehouden.

De Voorzitter. – Vraag nr. 36 van **Jacek Włosowicz** (H-0103/10):

Betreft: Zomer- en wintertijd

Wordt er onderzoek gedaan naar de omschakeling van zomer- op wintertijd die twee maal per jaar plaatsvindt en die het dagelijks leven van de burgers van de Unie in ernstige mate verstoort?

Siim Kallas, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (EN) Er bestaat uiteraard een richtlijn sinds januari 2001, toen de Raad en het Parlement de huidige richtlijn betreffende de zomertijd in de Europese Unie aannamen. Deze richtlijn harmoniseert de kalender voor de toepassing van de zomertijd in de EU. De richtlijn was de negende over dit onderwerp sinds 1980, toen de eerste zomertijdrichtlijn werd ingevoerd.

Overeenkomstig de genoemde richtlijnen heeft de Commissie in 2007 een verslag over het effect van de huidige zomertijdregeling gepresenteerd. Daarin werd op basis van de beschikbare inlichtingen geconcludeerd dat de zomertijdregeling geen negatief effect had en enige energiebesparing opleverde. De huidige regeling vormt geen onderwerp van zorg in de lidstaten van de Europese Unie. Geen enkele lidstaat heeft sinds de publicatie van het verslag ooit verzocht om aanpassing van de huidige regeling.

De geachte afgevaardigde had deze vraag nauwelijks aan een geschikter persoon kunnen stellen, niet omdat ik verantwoordelijk ben voor vervoer maar omdat ik lid was van de Estse regering die precies heeft gedaan wat u eigenlijk wilt. Eerst besloten we in 1999 om met ingang van 2000 het vooruitzetten van de klok af te schaffen en in het vervolg één en dezelfde tijd aan te houden. In 2002 zijn we daar echter op teruggekomen en hebben we de zomertijd opnieuw ingevoerd. Ik heb dus heel persoonlijke ervaring met dit onderwerp.

Er gebeurden twee onplezierige dingen die de in 2000 genomen maatregel bijzonder onpopulair maakten. Het eerste was dat het daglicht 's avonds verdween. De ochtend was licht maar aan het zonlicht in de ochtend heb je niets. 's Avonds werd het te vroeg donker en als je na je werk nog even wilde joggen of met de kinderen buiten wilde spelen, was het duister al ingevallen. De mensen vonden het helemaal niks.

Ten tweede heerste er – zoals u zich zult kunnen voorstellen – totale verwarring over dienstregelingen en tijdschema's voor reizen naar het buitenland. Daarom hebben we de bestaande zomertijdregeling in ere hersteld en verzetten we de klok weer twee keer per jaar. De mensen zijn er blij mee en de zaak is niet meer ter discussie gesteld.

Jacek Włosowicz (ECR). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, ik heb toch een twijfel. Er zijn namelijk landen in Europa, zoals bijvoorbeeld Engeland, die een andere tijd dan continentaal Europa gebruiken zonder dat daardoor problemen ontstaan. Zou het louter vanuit het perspectief van transport echter niet voordelig zijn om voor heel Europa een standaardtijd in te voeren?

Siim Kallas, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (EN) Zoals gezegd heb ik hier persoonlijke ervaring mee en zie ik geen enkele reden om weer een ander systeem te kiezen of een paar wijzigingen in dit systeem aan te brengen. Het kan alleen maar ingewikkelder worden.

De Voorzitter. – Vraag nr. 37 van **Gay Mitchell** (H-0071/10):

Betreft: Het evenwicht tussen vrijheid en veiligheid

In veel landen in de Europese Unie heeft de paniek naar aanleiding van het terrorisme in de wereld geleid tot een schrikbarende uitholling van burgerlijke vrijheden. Een fundamenteel beginsel dat de basis vormt van het sociaal contract is dat een regering slechts inbreuk mag maken op de rechten van de burgers indien duidelijk en onomstotelijk kan worden aangetoond dat die inbreuk voor de algemene veiligheid van het land noodzakelijk is. Het lijkt er nu op dat de bewijslast verschoven is van de overheid die veiligheidsmaatregelen wil invoeren naar de burgers die eraan worden onderworpen.

Is de Commissie het eens met deze inschatting? Welke stappen wil de Commissie nemen om de onbalans tussen veiligheid en vrijheid aan te pakken?

Viviane Reding, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (EN) De bescherming en bevordering van de grondrechten mag niet worden beschouwd als zijnde in tegenspraak met de maatregelen die zijn gericht tegen de permanente dreiging van het terrorisme: ze moeten juist samengaan. Antiterroristische activiteiten moeten worden uitgevoerd met volledige inachtneming van het beginsel van de rechtsstaat en met volledige eerbiediging van de grondrechten zoals die op het niveau van de Europese Unie zijn vastgelegd in het Handvest van de grondrechten.

Dit is geen kwestie van compromissen of van het afwegen van de ene vereiste tegen de andere; beide moeten worden waargemaakt, uiteraard zonder concessies te doen op het gebied van de grondrechten.

Eerbiediging van de grondrechten betekent niet dat er geen doeltreffende veiligheidsmaatregelen kunnen worden genomen. Dit wordt ook erkend in het programma van Stockholm, waarmee de Europese instellingen worden opgeroepen ervoor te zorgen dat alle middelen die worden ingezet in de strijd tegen het terrorisme volledig in overeenstemming met de grondrechten zijn. Daarom geloof ik dat dit een kwestie van evenwicht is, en niet een kwestie van afwegen van het een tegen het ander.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Wat mij betreft mogen terroristen hard aangepakt worden, en mogen criminelen hard aangepakt worden – daarmee heb ik geen enkel probleem. Waar ik mij echter wel zorgen om maak is dat wij als parlementariërs noch in het Europees Parlement, noch in de lidstaten voldoende benadrukken dat we verwachten dat dit gebeurt op een wijze die gewone mensen beschermt in plaats van hen of hun privacy te schaden, dat gegevens worden beschermd, dat de persoonlijke levenssfeer wordt beschermd en dat onschuldige, oppassende burgers niet worden blootgesteld aan privacybreuk door de staat. Het is absoluut noodzakelijk dat deze voorwaarden ook worden genoemd.

Viviane Reding, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (EN) Ik ben het helemaal met de geachte afgevaardigde eens. U hebt uit mijn hoorzitting en mijn eerdere optreden als commissaris voor telecommunicatie kunnen opmaken dat ik gegevensbescherming heel hoog op de agenda heb staan.

Ik heb toegezegd de richtlijn gegevensbescherming van 1995 te herzien en aan te passen aan de moderne technologie, maar ik heb ook heel duidelijk gemaakt dat we gegevens niet kunnen bekendmaken alleen omdat we de samenleving moeten beschermen. De privégegevens van de individuele burger mogen niet op het spel worden gezet door andere maatregelen.

Ik heb gezien hoe het Parlement heeft gediscussieerd en gestemd over het SWIFT-vraagstuk. De Commissie zal de visie van het Parlement in overweging nemen wanneer zij een nieuw mandaat opstelt voor het sluiten van een nieuwe SWIFT-overeenkomst met onze Amerikaanse partners. Dat zal een overeenkomst moeten zijn waarin het recht op privacy in balans is met de noodzaak om het terrorisme te bestrijden.

De Voorzitter. – Vraag nr. 38 van **Marian Harkin (H-0087/10)**:

Betreft: Groenboek over vrijwilligerswerk

Zou de Commissie, in samenhang met de voorgestelde initiatieven voor de viering van het Europees Jaar van het vrijwilligerswerk, overwegen om een alomvattend groenboek over vrijwilligerswerk op te stellen om het bewustzijn van de waarde van vrijwilligerswerk in de EU te verhogen, en om vrijwilligerswerk te vergemakkelijken, erkennen en van een toegevoegde waarde te voorzien?

Hecht de Commissie, naast de ontwikkeling van een dergelijk groenboek, belang aan de totstandbrenging van synergie met andere internationale organisaties, zoals de Internationale Arbeidsorganisatie en de Verenigde Naties, met het oog op het door de John Hopkins University en de Internationale Arbeidsorganisatie georganiseerde project voor het meten van vrijwilligerswerk en het handboek van de VN betreffende instellingen zonder winstoogmerk?

Viviane Reding, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (EN) Het spijt me zeer, maar ik heb deze vraag niet. Ik heb hier veel vragen, maar deze niet.

(De Voorzitter stelt voor dat de vraag schriftelijk wordt beantwoord)

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Ik heb er geen enkel bezwaar tegen om een schriftelijk antwoord van de commissaris te ontvangen.

Viviane Reding, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (EN) Het spijt me. Er moet iets mis zijn gegaan in de organisatie.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Ik hoop dat de commissaris zorgvuldig wil kijken naar wat ik heb voorgesteld gezien de mogelijkheden van 2011 als Europees Jaar van het vrijwilligerswerk, en misschien ook naar de mogelijkheid van een groenboek naar aanleiding van dat jaar, na overleg met vrijwilligersgroepen en dergelijke. Ik hoop ook dat u het belang meeweegt van het gebruik van het ILO- of het VN-handboek om de hoeveelheid vrijwilligerswerk in de lidstaten te meten.

Viviane Reding, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (EN) Ik kan de geachte afgevaardigde verzekeren dat zij wat betreft vrijwilligerswerk – een belangrijke kwestie waaraan de Commissie momenteel werkt – de juiste antwoorden krijgt op wat zij heeft gevraagd.

De Voorzitter. – Vraag nr. 39 van **Bernd Posselt** (H-0088/10):

Betreft: Traditionele autochtone minderheden

Welke mogelijkheden ziet de Commissie in het Verdrag van Lissabon en het Europese Handvest van de grondrechten om een beleid te ontwikkelen ter bescherming en bevordering van traditionele autochtone bevolkingsgroepen en minderheden, en welke concrete stappen zijn er gepland?

Viviane Reding, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (EN) Zoals u weet is een van de waarden waarop de Europese Unie is gegrondvest de eerbiediging van de rechten van mensen die tot een minderheid behoren. Dit wordt sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon uitdrukkelijk genoemd in artikel 2 van het Verdrag. Artikel 21 van het Handvest van de grondrechten verbiedt uitdrukkelijk elke vorm van discriminatie op grond van taal of lidmaatschap van een nationale minderheid. De Commissie garandeert binnen de reikwijdte van haar mandaat dat deze grondrechten worden geëerbiedigd in het EU-recht, ook wanneer de lidstaten het EU-recht ten uitvoer leggen.

Er zijn ook stukken EU-wetgeving en EU-programma's die kunnen bijdragen tot de verbetering van de situatie van de mensen die tot een minderheid behoren. De Commissie is van plan deze instrumenten te bundelen om bepaalde problemen aan te pakken, zoals discriminatoire handelingen die waarschijnlijk leden van minderheidsgroepen zullen treffen.

U zult ook bekend zijn met de bestaande antidiscriminatiewetgeving van de EU, die wordt gebruikt om gelijke behandeling te garanderen van mensen die tot een minderheid behoren. De Commissie heeft een nieuwe ontwerpverordening goedgekeurd – die momenteel in behandeling is – waarmee de bescherming tegen discriminatie op grond van godsdienst en levensovertuiging, handicap, leeftijd en seksuele gerichtheid wordt uitgebreid tot andere terreinen dan arbeid en beroep.

Het kaderbesluit van de Raad betreffende de bestrijding van bepaalde vormen en uitingen van racisme en vreemdelingenhaat door middel van het strafrecht moet er ook toe leiden dat haat zaaien en haatmisdaden op grond van ras, huidskleur, godsdienst, afkomst en nationaliteit of etniciteit worden bestraft in alle lidstaten. Momenteel ziet de Commissie zo nauwgezet mogelijk toe op de tenuitvoerlegging van dit kaderbesluit. Daarvoor is een groep van nationale deskundigen ingesteld.

Ook hebben wij het Europees Bureau voor de grondrechten dat een belangrijke rol speelt in de ondersteuning van de Commissie bij de handhaving van haar taken, en daarnaast het Handvest voor regionale talen of talen van minderheden van de Raad van Europa en het Kaderverdrag inzake de bescherming van nationale minderheden.

Ik zou de geachte afgevaardigde willen zeggen dat ik hoop dat meer lidstaten het voorbeeld zullen volgen van de lidstaten die deze belangrijke handvesten en verdragen al ondertekend en geratificeerd hebben.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Commissaris, dat laatste punt is nu precies waar ik mij zorgen over maak. Sta mij toe om mijn vraag nogmaals te stellen: zijn er instrumenten beschikbaar voor een positieve discriminatie van traditionele nationale minderheden? Wij zouden voor deze mensen op dezelfde manier strategieën moeten ontwikkelen als voor andere groepen.

In de tweede plaats: is het Bureau voor de grondrechten in Wenen hier ook verantwoordelijk voor en hoe komt het in contact met de maatschappelijke groeperingen? Op dit moment loopt dat proces uiteraard, maar worden ook de traditionele minderheden hierbij betrokken? Er is niets zo oneerlijk als een gelijke behandeling van ongelijke groepen.

Viviane Reding, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (EN) Ik ben het met de geachte afgevaardigde eens. Niets is onbillijker dan ongelijke groepen op dezelfde manier behandelen.

We moeten echt overwegen hoe we de schaarse middelen die we hebben op een heel actieve en intelligente manier kunnen benutten.

Het Europees Bureau voor de grondrechten heeft natuurlijk bepaalde functies te vervullen, maar als het Parlement of de Commissie het Bureau vraagt een bepaalde taak uit te voeren, zal het Bureau dat zeker doen.

Daarom wil ik de geachte afgevaardigde verzoeken mij de vragen te overhandigen die hij aan het Europees Bureau voor de grondrechten zou willen voorleggen. Dan zal ik zien wat er op een positieve manier mogelijk is.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik begrijp heel goed wat de eisen betreffende spreektijd inhouden. Ik wil alleen maar benadrukken hoe belangrijk het is dat we een jaar speciaal aan geweld tegen vrouwen wijden, aangezien dit onderwerp nog steeds met een enorm taboe omgeven is.

Teveel vrouwen zijn het slachtoffer van geweld – vaak is dat natuurlijk fysiek geweld, maar het kan ook verbaal of psychologisch geweld zijn. En dan ook nog eens vaak binnen de gezinssfeer. Vrouwen voelen daarom teveel schaamte om het bestaan van dit soort geweld toe te geven. Maar het is beslist zo dat als we een jaar aan dit probleem wijden, dit tot gevolg heeft dat dit verschijnsel – waar nog steeds een taboe op rust – afneemt. En zo dragen we bij tot het bestrijden van geweld tegen vrouwen.

De Voorzitter. – Vragen die bij gebrek aan tijd niet aan bod gekomen zijn, zullen schriftelijk worden beantwoord (zie bijlage).

Het vragenuur is gesloten.

(De vergadering wordt om 19.50 uur onderbroken en om 21.00 uur hervat)

VOORZITTER: PÁL SCHMITT

Ondervoorzitter

14. Uitvoering van het eerste spoorwegpakket (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de mondelinge vraag (O-0030/2010) van Brian Simpson, namens de Commissie vervoer en toerisme, aan de Commissie: Uitvoering van het eerste spoorwegpakket (Richtlijnen 2001/12/EG, 2001/13/EG en 2001/14/EG) (B7-0204/2010).

Brian Simpson, *auteur*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik denk niet dat ik mij hier vanavond zal inhouden in verband met deze mondelinge vraag over de tenuitvoerlegging van het eerste spoorwegpakket. U zult weten, mijnheer de commissaris, dat de drie richtlijnen waaruit het eerste spoorwegpakket bestaat, zijn aangenomen in 2001 en dat maart 2006 de termijn was waarop ze moesten zijn omgezet in het nationale recht. Als voorzitter van de Commissie vervoer en toerisme heb ik de plicht om deze kwestie nu bij u aan de orde te stellen door middel van deze mondelinge vraag.

Daar zijn we dan, negen jaar later, in debat over het feit dat 21 lidstaten in oktober 2009 deze richtlijnen nog niet hadden omgezet in wetgeving en daarom nu met redenen omklede adviezen hebben ontvangen. Het is onbegrijpelijk dat, nu de herziening van het eerste spoorwegpakket op til is, veel staten – met inbegrip van zogenaamd invloedrijke staten, met inbegrip van staten die ons graag deelgenoot maken van hun pro-Europese overtuiging – dit belangrijke stuk Europese wetgeving niet hebben omgezet. Die lidstaten zouden zich moeten schamen en de verplichtingen moeten onthouden en honoreren die zij in 2001 tegenover dit Parlement zijn aangegaan.

Het is een van de meest verbijsterende politieke feiten dat we in de hele Europese Unie op talloze gebieden de interne markt kunnen realiseren, maar niet in de spoorwegsector. Dat is geen fout van dit Parlement. Dat is een fout van de lidstaten, vaak gesteund door delen van de spoorwegsector, en eerlijk gezegd begint het geduld van het Parlement op te raken.

Deze mondelinge vraag is voortgekomen uit frustratie, de frustratie dat de wet opzettelijk wordt genegeerd en dat de Commissie er tot nu toe niet in is geslaagd de lidstaten tot de orde te roepen. We moeten nu weten welke aspecten van welke richtlijn door welke lidstaat niet zijn omgezet in wetgeving. We moeten weten

waarom bepaalde lidstaten deze richtlijnen niet correct hebben uitgevoerd. We willen weten welke lidstaten zich nog altijd verzetten tegen het concept van eerlijke concurrentie in de spoorwegsector en moedwillig hun eigen nationale ondernemingen beschermen.

We maken ons zorgen over de bevoegdheden en de onafhankelijkheid van regelgevers en infrastructuurbeheerders in sommige van deze lidstaten. We geloven dat het gebrek aan transparantie en harmonisatie in infrastructuurheffingen tot een protectionistische praktijk leidt en een breekpunt vormt voor het realiseren van de interne markt in de spoorwegsector, en bovendien de grensoverschrijdende activiteit belemmert. Als we daarbij de vele nationale maatregelen optellen, zoals belastingen op rollend materieel, moeten we ons afvragen of bepaalde lidstaten eigenlijk ooit van plan zijn geweest deze richtlijnen uit te voeren.

Vandaag moeten we een heleboel te weten komen. We moeten te weten komen hoe de Commissie, via de herschikking, de volledige tenuitvoerlegging van het hele spoorwegpakket mogelijk gaat maken. Vandaag moeten we te weten komen wat de Commissie gaat ondernemen om het Europees recht in dezen te handhaven. Vandaag moeten we te weten komen waarom het zo lang heeft geduurd voordat er actie is ondernomen tegen de lidstaten die in gebreke zijn gebleven.

Wij van de Commissie vervoer en toerisme benadrukken vaak de noodzaak van doeltreffende interoperabiliteit in de spoorwegsector. Zonder die interoperabiliteit en zonder de openstelling van de nationale infrastructuren is het Europese railgoederenvervoer gedoemd te verdwijnen. Grensoverschrijdende Europese reizigerstreinen komen tot stilstand. De gemeenschappelijke markt wordt nooit gerealiseerd en ERTMS zal er nooit komen.

De tijd is gekomen om een echt Europees perspectief voor ons spoorwegnet te ontwikkelen en de eerste stap in die ontwikkeling is het eerste spoorwegpakket. Als die eerste stap niet wordt gezet, kunnen er geen andere volgen. We hebben directe actie nodig en wel nu. Laten we de lidstaten die in gebreke blijven met naam en toenaam noemen, en laten we nu actie tegen hen ondernemen.

Siim Kallas, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag de heer Simpson en de Commissie vervoer en toerisme danken voor de aanzet tot dit debat en voor de bevordering van concurrentie en openheid in de spoorwegsector. Ik heb altijd veel steun in het Parlement gehad en ik hoop dat dit zo zal blijven.

Het verslag over het toezicht op de spoorwegmarkt dat de Commissie eind 2009 heeft gepubliceerd, laat zien dat de geleidelijke achteruitgang van de spoorwegen sinds de jaren zeventig van de vorige eeuw in alle marktsegmenten tot een halt is gekomen na de openstelling van de markt en de aanneming van het eerste pakket. Er zijn dus ook enige positieve punten.

Echter, de economische crisis heeft een ernstige impact gehad op de spoorwegen, waarbij spoorvrachtvervoerders tot 30 procent van hun omzet hebben verloren. Deze crisis heeft de bestaande structurele problemen van de spoorwegen benadrukt en verergerd.

Deze problemen houden enerzijds verband met de economische bedrijfsvoering van de spoorwegen en de voortdurende financiële zwakte van een aantal marktdeelnemers. Een aantal lidstaten verzuimt nog steeds om voldoende financiële middelen te verzekeren voor de infrastructuurbeheerders. Dit leidt niet alleen tot onderinvesteringen die de kwaliteit en prestaties van het spoorwegennetwerk ondermijnen, maar ook tot een verhoging van de schuldenlast.

Anderzijds zijn er nog steeds economische en technische barrières voor de markttoegang. Zeer regelmatig merken nieuwkomers op de markt dat zij gediscrimineerd worden, met name wanneer de bestaande spoorwegondernemingen indirect controle hebben over de beschikbaarheid en het gebruik van de spoorweginfrastructuur.

De onlangs opgerichte regelgevende instanties hebben niet allemaal de noodzakelijke bevoegdheden en onafhankelijkheid om eerlijke en transparante marktvoorwaarden te waarborgen. De Commissie heeft een benadering op twee niveaus gekozen om deze problemen aan te pakken: inbreukprocedures om op te treden tegen incorrecte uitvoering van de regels en wijziging van de regels, indien ze niet duidelijk of precies genoeg waren.

De eerste lijn van deze benadering, inbreukprocedures, vereiste een gedetailleerde analyse van de juridische situatie in alle vijftientig lidstaten die spoorwegsysteem hebben en leidde tot de met redenen omklede adviezen die in 2009 zijn uitgegaan. De belangrijkste problemen zijn, ten eerste, ontoereikende uitvoering van de bepalingen van de richtlijn inzake de heffing van rechten voor het gebruik van de spoorwegen en,

ten tweede, het gebrek aan onafhankelijkheid van de infrastructuurbeheerder ten opzichte van de spoorwegexploitanten en het feit dat niet voldoende onafhankelijkheid, middelen en bevoegdheden zijn verzekerd voor de regelgevende instantie.

De tweede lijn van de benadering bestond erin om bij de aangekondigde herziening van de bestaande spoorwegpakketten de gelegenheid te baat te nemen om verbeteringen in de bestaande regels inzake de toegang tot de markt voor te stellen.

Parallel daaraan zullen we onze holistische benadering voortzetten om een echte interne markt voor de spoorwegen tot te brengen. We zullen de technische harmonisatie van de spoorwegen blijven bevorderen in samenwerking met het Europees Spoorwegbureau.

Mathieu Grosch, *namens de PPE-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, indien de Belgische schilder Magritte de richtlijnen inzake het eerste spoorwegpakket geschilderd zou hebben, had hij onder dat schilderij het volgende geschreven: “Dit zijn geen richtlijnen”. Eigenlijk maakt het hele debat dat wij nu al gedurende enige tijd voeren op mij een bijna surrealistische indruk. In 2003 hebben wij besloten dat de omzetting in 2006 afgerond zou moeten zijn en nu, in 2010, vragen wij ons af waarom eenentwintig landen nog steeds niet doen waartoe zij zich met hun handtekening hebben verplicht.

De liberalisering was bedoeld om nieuwe spelers toegang tot de markt te geven. Dat was de theorie. In de praktijk blijken ook deze dingen behoorlijk anders te hebben uitgepakt. Op dit moment bevinden wij ons in een positie waarin wij – of je nu voor of tegen de liberalisering op dit gebied bent – deze liberalisering moeten beoordelen. Wij worden echter geconfronteerd met het probleem dat de bijbehorende wetgeving grotendeels nog niet is omgezet. Zoals we met betrekking tot een aantal landen hebben moeten constateren, hebben de ondernemingen zelf al, in naam van die de liberalisering – ook al is die nog niet eens omgezet –, besluiten genomen op het gebied van personeelsbezetting en technologie die niet altijd plezierig waren.

Tegen die achtergrond moeten wij concluderen dat de historische begunstigen van de spoorwegen nog steeds de sleutel voor het openstellen van de markt in hun hand houden: toegang tot de sporen, technische interoperabiliteit, opleidingen en certificering, om maar een paar voorbeelden te noemen. Met deze sleutels kunnen zij de deur naar een open markt openzetten, maar zij kunnen die deur ook sluiten. Zo was de situatie in de meeste landen en zo is de situatie vandaag nog steeds.

Dat betekent dat de voorstellen die u hier vandaag heeft gedaan en die wij kort hebben besproken, een eerste stap vormen. Om die liberalisering op juiste wijze te kunnen beoordelen, vind ik het belangrijk dat wij die omzetting snel ter hand nemen. Indien noodzakelijk dient die omzetting afgedwongen te worden via de middelen die de Commissie tot haar beschikking heeft, of op grond van de bevoegdheden die zij zichzelf nog moet toekennen.

Saïd El Khadraoui, *namens de S&D-Fractie*. – Voorzitter, commissaris, om te beginnen stel ik vast dat het marktaandeel van vrachtvervoer per spoor eerst gedaald is, van ongeveer 13 procent in 1995 naar 10,5 procent in 2002, en dan gestabiliseerd werd. Voor personenvervoer, waar de liberalisering eigenlijk ook niet gefunctioneerd heeft of niet toegepast wordt, zien we eigenlijk wel een stijging de laatste jaren.

Daarmee wil ik vooral zeggen dat marktopening slechts een middel kan zijn en dat een geslaagde, eengemaakte Europese spoorwegmarkt eigenlijk een combinatie moet zijn van maatregelen. Maatregelen inzake marktwerking uiteraard, maar ook sociale spelregels, elementen van *human resources*, een doorgedreven interoperabiliteit - ik denk dat we daar nog heel veel werk hebben - en ook wel voldoende instrumenten voor de financiering van infrastructuurprojecten. Enkel als we dat op een samenhangende, coherente manier aanpakken kunnen we slagen in ons opzet.

Commissaris, ik heb nog een vraag. We horen dat er inderdaad een herziening op til is van dat eerste spoorwegpakket. De vraag is: wanneer mogen we dat verwachten en wat is voor u de voornaamste doelstelling die we hiermee moeten bereiken?

Gesine Meissner, *namens de ALDE-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, tijdens de hoorzitting in de Commissie vervoer en toerisme was ik zeer verheugd van u te horen dat de grootste prestatie die wij in Europa hebben geleverd de mobiliteit en het vrije verkeer van mensen is. Met betrekking tot dat vrije verkeer en de interne markt merkte u tevens op dat het niet alleen essentieel voor mensen is om van A naar B te kunnen reizen, maar dat ook goederen vrij vervoerd moeten kunnen worden. In 1992 hebben wij de Europese markt *de facto* hier in het Europees Parlement goedgekeurd. Op basis van het eerste spoorwegpakket hebben wij in 2001 de voorwaarden gecreëerd voor een vrije interne markt in de spoorwegsector. Er is al

eerder gezegd dat het inmiddels 2010 is, en dat dit pakket nog steeds niet functioneert. In feite is het schandalig dat eenentwintig landen nog steeds dwarsliggen. Dit is gewoon een vorm van protectionisme – ook dat is hier al eerder gezegd – en het is bijzonder betreurenswaardig dat wij daarmee geconfronteerd worden.

Uiteraard moeten wij ons nu afvragen waarom dit het geval is. U noemde zelf de verschillende spoorwegsystemen, commissaris, maar dat kan toch niet de enige reden zijn. Er zijn in feite nog steeds veel landen die denken dat ze de dans kunnen ontspringen door terug te keren naar de goede oude tijd en te zeggen dat voorstellen die te maken hebben met een scheiding van infrastructuur en diensten niet serieus genomen moeten worden. Zo gaan we helemaal de verkeerde kant op.

Ik ben ook zeer benieuwd wanneer u in staat zult zijn om de herziening van de richtlijn uit te voeren. Ik zou er bij u graag specifiek op willen aandringen – en dit is ook al door eerdere sprekers gezegd – om een strikte houding ten opzichte van de lidstaten aan te nemen. Wij komen uiteraard uit verschillende lidstaten, maar binnen de vervoerssector zijn wij het er allemaal over eens dat het van groot belang is dat er op dit punt nu eindelijk eens wat orde wordt geschapen. U bent nieuw als commissaris dus kunnen wij u geen verwijten maken over wat er in het verleden gebeurd is of juist niet gebeurd is. Dat betekent wel dat u nu een unieke gelegenheid heeft om relatief snel vooruitgang in de spoorwegsector te boeken en om een echte impuls aan de interne markt, en dus ook aan alle Europese burgers, te geven. Ik reken daar dan ook op en zie ernaar uit wat u in de nabije toekomst gaat ondernemen.

Isabelle Durant, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, het idee om een eerste spoorwegpakket op te zetten dateert van 15 jaar geleden. De doelstelling was toen eerst en vooral – en met die doelstelling ben ik het uiteraard eens – om het spoorvervoer een groter marktaandeel te laten verwerven. Liberalisering, één van de manieren om dat te bereiken, heeft geen werkelijk doorslaggevende resultaten bereikt. Er is al opgemerkt dat het aandeel van de spoorwegen aan de markt voor het vrachtvervoer stagneert, terwijl wegvervoer een steeds groter deel van die markt opeist.

Tegelijkertijd is het aantal reizigers flink gestegen, ook zonder liberalisering, terwijl het hogesnelheidsnetwerk, dat vooral op basis van samenwerking – en dus niet zozeer op basis van mededinging – is opgebouwd, beslist een succes is.

U heeft het ook gehad over nieuwkomers. Dat zijn er veel te weinig, en ze worden veel te vaak door de grotere ondernemingen opgeslokt. Anders gezegd: ik geloof niet dat een monopolie van grote ondernemingen de oorspronkelijke bedoeling was.

Wat de toepassing van de wetgeving betreft: als je naar het aantal inbreuken kijkt, dan kun je objectief gezien zeker van een notoir probleem spreken. Het komt erop neer dat regelgevende en beroepsinstanties onvoldoende onafhankelijk zijn, zelfs als er sprake is van ontvlechting, hetzij institutioneel, hetzij op basis van functie. Die ontvlechting kan overigens weer tot andere problemen leiden, alsook tot extra, met de interne coördinatie samenhangende kosten.

Ik wacht u antwoord af, mijnheer de commissaris, en ik kan u alleen maar aanraden uiterste voorzichtigheid te betrachten. Het is van belang de zaken niet te forceren en een holistische benadering aan te houden – u heeft daar zojuist zelf op gewezen. Het gaat erom alle voorgaande stappen op een zorgvuldige en onbevooroordeelde wijze te beoordelen, en die beoordeling in alle details te analyseren alvorens een volgende stap te nemen. Die analyse moet zeker diep gaan en rekening houden met de arbeidsomstandigheden, de verschillende veiligheidsaspecten, de verplichtingen van openbare diensten en de onvoldoende doorberekening van de externe kosten. Pas dan kan een volgende stap in het liberaliseringsproces worden gedaan.

Ik ben daarom heel benieuwd naar uw prioriteiten op dit gebied. Er is namelijk enige vooruitgang geboekt – we moeten dat toegeven, en anderen hebben daar ook al op gewezen –, vooral als het gaat om de transparantie van de boekhoudkundige verslaglegging, de interoperabiliteit, de harmonisatie van opleidingen en vergunningen, de signalisatie en de veiligheid. Dat is allemaal verbeterd. Maar er moet nog steeds veel gedaan worden. Ik dring daarom aan op een diepgaande, weloverwogen en onbevooroordeelde analyse, om te verhinderen dat we bij het nemen van de volgende stappen overhaast te werk gaan.

Oldřich Vlasák, *namens de ECR-fractie*. – (CS) Dames en heren, toen het Europees regelgevingskader voor de spoorwegen werd goedgekeurd, hoopten we allemaal dat de financiering in deze sector daardoor transparanter zou worden en dat er nieuwe mogelijkheden zouden ontstaan voor nieuwe spoorwegondernemingen. Het leek erop dat de Europese spoorwegsector op de drempel stond van een nieuw tijdperk. In werkelijkheid heeft de zo gehoopte liberalisering van de markt echter niet plaatsgevonden. Zoals we allemaal weten is in eenentwintig lidstaten, waaronder de Tsjechische Republiek, het eerste spoorwegpakket niet naar behoren

doorgevoerd. Vooral met betrekking tot de openstelling van de spoorwegmarkt voor economische concurrentie blijven nog vele vragen onbeantwoord.

De situatie in de Tsjechische Republiek toont aan dat dit echt een probleem is. Hoewel de staat al de eerste stappen heeft ondernomen om de markt toegankelijk te maken voor andere spoorwegmaatschappijen, ontbreekt het in feite aan politieke wil om daadwerkelijk concurrentie op het spoor toe te laten. Dit blijkt ook uit het gedrag van de socialistische vertegenwoordigers van diverse gewesten, die eind vorig jaar een contract van tien jaar hebben afgesloten met de Tsjechische spoorwegmaatschappij České dráhy met een optie voor nog eens vijf jaar voor het verzorgen van het regionale treinvervoer, en dit zonder een openbare aanbestedingsprocedure. De monopoliehouder České dráhy zal zich nu op geen enkele wijze genoopt voelen om zijn diensten te verbeteren en dat zal fatale gevolgen hebben voor het treinvervoer.

Tegen deze achtergrond is het daarom de vraag of het huidige debat over het belasten van uitkeringen dat in de Tsjechische Republiek door de vakbonden is ontketend, en de dreigementen met stakingen in verband hiermee in feite niet slechts een manier zijn om de aandacht af te leiden van de werkelijke problemen. Deze problemen zorgen ervoor dat het spoorwegvervoer steeds meer in de periferie van de maatschappelijke en economische belangstelling terecht komt en het door de groenen zo bekritiseerde wegvervoer logischerwijs steeds geliefder wordt. Ik wil de Commissie daarom graag ertoe aansporen om actiever te worden en de spoorwegsector daadwerkelijk te liberaliseren, en nauwgezet te controleren of het niet-marktconforme gedrag van diverse actoren wel in overeenstemming is met het Europees recht.

Jaromír Kohlíček, *namens de GUE/NGL-fractie.* – (CS) Allereerst wil ik opmerken dat ik het geheel oneens ben met de heer Vlasák, wiens regering zelf heeft bijgedragen tot de situatie die hij nu bekritiseert. En nu ter zake. Aangezien het spoorwegpakket bedoeld was om de markt voor spoorvervoer open te stellen door de infrastructuur, het personenvervoer en het goederenvervoer van elkaar te scheiden, kan betrekkelijk eenvoudig worden vastgesteld of de lidstaten na overgangperiodes van diverse duur formeel aan de eisen van de richtlijn hebben voldaan. Wat moeilijker is vast te stellen, en waar de richtlijnen niet op zijn gericht, is de vraag hoe het is gesteld met de veiligheidsvoorschriften van de afzonderlijke staten, of er althans enige mate van overeenstemming is in de arbeidsomstandigheden voor het treinpersoneel en de werknemers die zorg dragen voor het functioneren van de infrastructuur en waarom er zoveel verschillen zijn in de technische voorschriften. Het ERTMS zou de magische formule moeten zijn voor de technische interoperabiliteit van de infrastructuur en de treinen. Ik wil daarom graag een duidelijk antwoord op de vraag of het spoorwegnetwerk van de Europese Unie voldoet aan de ERTMS-norm. Tot nu toe heb ik daar nog niets over gehoord.

Met deze vraag hangt ook de volgende vraag samen: hoe wordt op dit moment door bedrijven uit binnen- en buitenland gebruik gemaakt van de openstelling van de markt van het spoorwegvervoer in de afzonderlijke lidstaten? Het gaat mij daarbij natuurlijk niet om aan elkaar gelieerde ondernemingen die formeel gezien onafhankelijk in regionaal vervoer voorzien, zoals het geval is in Duitsland, maar om bedrijven die onafhankelijk op de markt opereren.

Tot slot wil ik graag benadrukken dat noch het eerste spoorwegpakket noch volgende maatregelenpakketten de sociale omstandigheden van de werknemers zal oplossen. Dat kan in de nabije toekomst een probleem worden bij het openstellen van de spoorwegmarkt. De laagst mogelijke standaard is namelijk geen acceptabele oplossing.

Mike Nattrass, *namens de EFD-Fractie.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de Britse regering heeft het spoorwegpakket van de EU aangenomen met alle nadelen van dien voor het Verenigd Koninkrijk. De reden hiervoor is hoofdzakelijk dat de politici van de Liberal Democrats, de Labour Party en de Conservative Party in Westminster zich graag laten vertellen wat ze moeten doen, aangezien ze de controle hebben weggegeven aan de EU.

De ontvlechting van spoorwegondernemingen en de ontvlechting van het spoorwegennetwerk leidt tot enorme problemen, met dank aan de EU. Het verbaast me niets dat eenentwintig landen zo wijs zijn om niet verstrikt te raken in een EU-spoorwegenweb dat leidt tot chaos op alle stations naar Brussel.

Ik ben geen socialist, maar voor de behoefte aan een geïntegreerd vervoerssysteem is staatseigendom de beste oplossing, en geen ontvlechting en verdeling over meerdere particuliere eigenaren. Met zes verschillende ondernemingen op het netwerk tussen Birmingham en Berlijn wordt het een enorme chaos.

Als het Europese spoorwegennetwerk wordt ontvlecht om het overschot aan capaciteit door verschillende bedrijven te laten beheren, zullen we geen rollend materieel meer hebben, maar stilstaand materieel.

Brian Simpson, die verantwoordelijk is voor dit debat, is een lid van de Labour Party. Labour was ooit socialistisch en hij werd verkozen door mensen die nog steeds denken dat Labour socialistisch is. Niettemin heeft hij zich hier in de EU verscholen, ver weg van zijn trouwe aanhangers. Waar roept hij toe op? Hij roept op tot privatisering. Sterker nog, hij roept op tot een EU-model dat niet werkt en dat tegen de wensen van zijn eigen stemmers ingaat.

Hij lijkt in feite op het stereotype van de nietsnuttende conducteur en hij creëert riant loonpakketten voor functionarissen die al rijk zijn. Het enige waar we zeker van kunnen zijn, is dat er geen schijn van kans is dat deze EU-richtlijn zal worden aanvaard, aangezien het spoorwegennetwerk van de EU erdoor zou ontsporen.

Georges Bach (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, ik ben voor de beoordeling van de omzetting van het eerste spoorwegpakket en de geplande herschikking. Naar mijn idee had die beoordeling al veel eerder moeten plaatsvinden. Ik betreur echter dat de Commissie geen, of althans te weinig informatie van de lidstaten ontvangt. Dat maakt een efficiënte en eerlijke evaluatie bijzonder moeilijk. Het is echter niet alleen noodzakelijk om een evaluatie uit te voeren, maar wij moeten er ook bij de lidstaten op aandringen dat zij de noodzakelijke stappen daadwerkelijk uitvoeren.

Bij elke evaluatie is het essentieel dat er een groot belang aan het veiligheidsaspect wordt toegekend. Dat hebben wij weliswaar uit de recente negatieve ervaringen geleerd, maar de vraag is of hiermee deze keer daadwerkelijk rekening zal worden gehouden? Dat is mijn vraag. Op dit punt is de commissaris veel te terughoudend naar het publiek toe dat zich heel veel zorgen over dit onderwerp maakt. Dat geldt ook voor de kwaliteit. Ik wil de commissaris dan ook vragen om te overwegen op welke wijze er algemeen bindende kwaliteitscriteria verplicht kunnen worden gesteld. Er is al veel gezegd over de ontoereikende kwaliteit, maar het is nog steeds niet mogelijk om die kwaliteit op een betrouwbare manier te meten. Het is eveneens betreurenswaardig dat er een tekort aan investeringen is. U vestigde reeds de aandacht daarop, commissaris. Ondanks de cofinanciering door het Cohesiefonds wordt er nog steeds een significant hoger bedrag in wegen dan in spoorwegsystemen geïnvesteerd. In dat verband zou ik graag het ERTMS willen noemen. Dit systeem zou eigenlijk onvoorwaardelijk voor het hele Europese netwerk ingevoerd moeten worden, ook voor het rollend materieel, om de veiligheid op de spoorwegtrajecten te verbeteren.

Sta mij toe om een waarschuwend geluid te laten horen met betrekking tot de verdere stappen in de richting van de geplande liberalisering van het nationale passagiersvervoer. Uit de initiatieven die tot nu toe in dit verband zijn genomen, is gebleken dat er nog steeds veel obstakels uit de weg geruimd moeten worden. De Commissie zou er dan ook goed aan doen om allereerst een complete technische harmonisatie uit te voeren en te zorgen dat de reeds aangenomen richtlijnen volledig worden omgezet.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Spoorwegvervoer moet een prioriteit in het vervoerbeleid van de EU tot 2020 zijn. Daarbij moet steun worden gegeven aan doelstellingen zoals openstelling voor concurrentie, verbetering van de interoperabiliteit en de veiligheid van de nationale spoorwegnetten en verdere ontwikkeling van de infrastructuur voor het spoorwegvervoer.

De concurrentie mag echter niet worden uitgebreid ten koste van de veiligheid of de kwaliteit van de spoorwegvervoerdiensten. Ik geloof dat bij de beoordeling van het eerste spoorwegpakket de problemen moeten worden aangegeven die de lidstaten te wachten staan die met redenen omklede adviezen van de Commissie hebben ontvangen, en tevens een methode moet worden gegeven om ze op te lossen.

Ik wil uw aandacht vestigen op het feit dat als gevolg van de crisis duizenden mensen in de spoorwegsector hun baan hebben verloren, wat een negatieve uitwerking kan hebben op het Europese spoorwegvervoer. ERTMS was eind vorig jaar geïnstalleerd langs circa 2 700 km spoorlijnen in de Europese Unie en zal in 2020 zijn geïnstalleerd langs 24 000 km spoorlijnen. Dit vergt een enorme investering en we verwachten, mijnheer de commissaris, nieuwe oplossingen en financiële instrumenten waarmee de noodzakelijke middelen kunnen worden verschaft, alsmede investeringen in de noodzakelijke modernisering van het rollend materieel.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) In mijn land hebben we een gezegde, een spreekwoord, dat zegt dat als iemand je vertelt dat je dronken bent, je je geen zorgen hoeft te maken. Als vijf mensen je zeggen dat je dronken bent, dan kun je beter gaan slapen.

Als alleen maar een of twee lidstaten dit eerste pakket niet hadden ingevoerd, dan hadden we vandaag in het Parlement sancties kunnen opleggen en staan fulmineren, maar als iets meer dan twintig lidstaten dit pakket niet hebben ingevoerd, dan is het – op zijn zachtst gezegd – niet zo geweldig. Misschien is dit de reden of zit hier het probleem. Als ik daarnet van onze collega uit Groot-Brittannië belangrijke kritiek heb gehoord en

als dit nu net een land is dat dit pakket wel heeft ingevoerd, dan kan men zich afvragen of het eigenlijk wel helemaal opportuun is om het te gebruiken.

Er is natuurlijk ook de keerzijde van de medaille, en dan denk ik aan de recente ongevallen, waarover twee uur geleden tijdens het vragen uur aan de Commissie is gesproken. Dan denk ik aan de veiligheid. In dat opzicht neemt de veiligheid inderdaad toe. De vicevoorzitter van de Commissie, de heer Kallas, heeft onze aandacht gevestigd op een belangrijk probleem, toen hij zei dat een aantal lidstaten niet investeren in hun spoorwegen en dat de mogelijkheden om te investeren in infrastructuur niet worden benut. Een van die landen is bijvoorbeeld mijn land, Polen, dat de voorbije twee jaar op het vlak van de spoorwegfinanciering min of meer in elkaar is gestort, met alle gevolgen van dien.

Ten slotte vind ik dat heel eenvoudige begrippen en heel eenvoudige recepten bij definitie verdacht zijn.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, er zijn er hier die zich beklagen over het feit dat de implementatie van de richtlijnen uit het eerste spoorwegpakket zo moeilijk en traag is verlopen. Ik ben daar juist heel tevreden over. In mijn land en mijn regio strijden we samen met de vakbonden van het spoorpersoneel en de belangenorganisaties van de reizigers tegen de implementatie van deze perverse richtlijnen, opdat ze naar de vuilnisbakken van de geschiedenis worden verwezen.

In Frankrijk blokkeren de regionale raden de tenuitvoerlegging van de verordening inzake openbare dienstverplichting. Het is de bedoeling het regionale spoorvervoer op deze wijze voor mededinging open te stellen. Deze kwestie speelt bij de regionale verkiezingen een belangrijke rol. We willen geen spoorvervoer met twee snelheden, waarbij de particuliere sector de markt voor snelle en comfortabele treinen ten behoeve van het zakenleven in handen heeft, met gereserveerde plaatsen die alleen de rijken zich kunnen veroorloven, en de openbare sector zorg draagt voor het vervoer van de armen, in verouderde, onveilige en oncomfortabele tweedeklas treinen.

We worden hier elke dag mee geconfronteerd. De richtlijnen schrijven een scheiding voor tussen de infrastructuur en het eigenlijke vervoer, om het systeem zo open te stellen voor niets ontziende mededinging. Die scheiding is niets anders dan technische en organisatorische flauwekul, waarvoor zowel de belastingplichtigen als de gebruikers een hoge rekening betalen. Ze dient de belangen van de grote ondernemingen, maar ontregelt verder het openbaar vervoer en is zo verantwoordelijk voor het verval van het netwerk en de afnemende veiligheid. De hier genoemde richtlijnen zijn ook verantwoordelijk voor het verdwijnen van banen. Het komt allemaal neer op de ontvreemding van openbare eigendommen ten behoeve van particuliere belangen.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Met de aanneming van drie richtlijnen voor het regelen van het spoorwegverkeer heeft de Commissie de gezamenlijke verantwoordelijkheid overgenomen voor de organisatie van het spoorwegvervoer in de Europese Unie.

Het lijkt geen twijfel dat de omzetting van de nieuwe spoorwegregelgeving in de verschillende nationale rechtsstelsels tot bepaalde problemen en prijsstijgingen kan leiden. Toch is het beslist in ons gemeenschappelijk belang om over goed georganiseerd vervoer en een goed werkende structuur voor het spoorwegvervoer te beschikken als zinvol alternatief voor met name het wegvervoer, dat ons milieu onmiskenbaar zwaar belast. Daarom is het absoluut juist om openlijk te spreken over de problemen die een snellere ontwikkeling van het spoorwegvervoer in de weg hebben gestaan. Het gaat trouwens niet alleen om regels; ook inzicht in de toekomst kan in ons belang zijn.

Europese spoorwegen eindigen in drie windstreken in zeehavens, terwijl de spoorlijnen in oostelijke richting helemaal doorlopen tot aan de Stille Oceaan. Goede verbindingen tussen de Europese spoorwegen aan de oostelijke grens van de EU zouden nieuwe mogelijkheden scheppen voor goederenvervoer door Europese transporteurs. Dus als de hogesnelheidslijnen in de nabije toekomst met succes kunnen worden verlengd van Parijs naar Wenen en Bratislava en tegelijkertijd de breedspoorlijn kan worden verlengd van Čierna en Tisou aan de Oekraïense grens naar Bratislava en Wenen, komen drie verschillende spoorwegsysteemen – conventionele lijnen, hogesnelheidslijnen en breedspoorlijnen – samen op het baanvak tussen Bratislava en Wenen. In combinatie met twee luchthavens, in Wenen en Bratislava, twee Donauhavens, opnieuw in Wenen en Bratislava, en knooppunten van autosnelwegen wordt dan een nieuw belangrijk netwerkknooppunt voor logistiek en transport verwezenlijkt midden in het hart van Europa.

Er is naast het handhaven en specificeren van regels ontegenzeggelijk nog aanzienlijke ruimte voor een doeltreffende vergroting van de dynamiek van het spoorwegvervoer. We hoeven alleen maar naar de investeringsmogelijkheden te kijken, en mogelijk naar een precisering van de regels. We moeten investeren

in nieuwe projecten ter ondersteuning van het spoorwegvervoer, zodat het winstgeverder wordt en de burgers van Europa beter kan bedienen.

Antonio Cancian (PPE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, mijnheer de commissaris, in deze periode hebben wij vaak gesproken over vervoersplanning en zullen dat in de komende periode ook doen. Ik denk dat het, met het oog op wat tot op heden is gebeurd, ontmoedigend zou werken als we begonnen met de herziening van het eerste pakket. We moeten nog moediger zijn en proberen de zaken om te keren. Ik denk dat alles draait om drie hoofdpunten.

Het eerste is volgens mij de liberalisering van het spoorwegvervoer, omdat dit voor concurrentie zorgt en het concurrentievermogen bevordert, mits zoals gezegd voor iedereen duidelijke en transparante regels gelden. Het tweede hoofdpunt is de interoperabiliteit tussen de lidstaten en tussen de verschillende interne vormen van spoorwegvervoer. Uiteraard is het derde punt veiligheid. Veiligheidscertificatie moet een voorwaarde zijn voor het verkrijgen van een exploitatievergunning. Met het oog op veiligheid en met het oog op de interne markt is het niet voldoende om de inefficiëntie van de lidstaten op het gebied van regelgevende instanties te bestraffen. De bevoegdheden van het Europees Spoorwegbureau moeten worden uitgebreid, onder meer met meer bevoegdheden voor inspecties en controles.

Ik denk dat dit de inspanningen zijn die wij moeten leveren in deze periode, waarin we ons bezighouden met een duurzame toekomst voor het vervoer, met de herziening van de trans-Europese vervoersnetwerken, het goederenvervoer, waarmee onze commissie al aan de slag is gegaan, en niet in de laatste plaats met deze herziening. Wij moeten deze ter hand nemen en ten uitvoer moeten leggen, teneinde een ommezwaai te bewerkstelligen in hetgeen tot op heden is gebeurd.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, mijn land was inderdaad, samen met twintig andere, één van de landen die in oktober 2009 een waarschuwing kreeg, en ik kan u verzekeren dat wij sindsdien flink aan de slag gegaan zijn.

Het is niet voor niets dat Spanje de lijst aanvoert van de groei van het spoorwegvervoer van reizigers in de Europese Unie in 2007-2008. Voor het goederenvervoer ligt de zaak echter anders.

Maar ik stel u de volgende vraag, mijnheer de commissaris: als een perifeer gelegen land gescheiden wordt van de rest van Europa door een muur van bergen van meer dan 500 kilometer lang – de Pyreneeën – die per spoor alleen gepasseerd kan worden op de twee uiteinden en waarvoor van elke trein die de grens oversteekt de assen verwisseld moeten worden, vanwege de verschillende spoorbreedte – een situatie die we geërfd hebben via een lange geschiedenis van autarkie – wat kunnen dan de redenen zijn voor andere exploitanten om de grens met Frankrijk over te steken als er zoveel belemmeringen zijn? Ook al heeft Deutsche Bahn Transfesa gekocht, het maakt nog steeds een moeilijke tijd door.

Om die reden geloof ik oprecht dat wij niet alleen een stok nodig hebben – de waarschuwingen en sancties waar mijn collega's bij u op aandringen – maar ook een wortel, namelijk een infrastructuur van Europees kaliber. Wat wij dringend nodig hebben zijn trans-Europese netwerken.

Vandaar de dringende noodzaak om een definitieve impuls te geven aan omvangrijke en grensoverschrijdende spoorwegprojecten zoals de centrale doorgang van de Pyreneeën, met een tunnel op laag niveau bestemd voor het goederenvervoer. Dit zal de meer protectionistische of terughoudende lidstaten noodzaken om aan te sluiten bij het noord-zuid en oost-west spoorwegnetwerk dat Europa nodig heeft voor zijn 2020-strategie.

Brian Simpson, auteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik werd genoemd door een van de leden van het Parlement aan de overzijde. De heer Nattrass maakte enkele persoonlijke opmerkingen over mij alvorens ertussenuit te knippen zonder verder naar het debat te luisteren. Natuurlijk hebben we het over iemand die de voorzijde van een locomotief niet van de achterzijde kan onderscheiden en wiens expertise zich beperkt tot *Thomas de stoomlocomotief*.

Ik kan me voorstellen dat de leden van de UK Independence Party geen idee hebben van manieren en parlementaire procedures, zoals onlangs duidelijk werd in Brussel. Echter, als een democraat die zich aan democratische beginselen en procedures houdt, heb ik deze mondelinge vraag namens de Commissie vervoer en toerisme gepresenteerd, zoals het mijn trotse plicht als voorzitter is. Daarom heb ik mijn toespraak op deze manier gehouden, en ik vind niet dat ik de beledigingen van die groep schurken aan de andere zijde van het Parlement hoeft aan te horen.

Overigens zou ik terloops nog willen opmerken dat onder de labourregering in het Verenigd Koninkrijk de vervoerspatronen in de spoorwegaanpak in de afgelopen jaren met 20 procent zijn toegenomen, zelfs op de route van Londen naar Birmingham!

Herbert Dorfmann (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, sta mij toe om u alleen maar een persoonlijke ervaring te vertellen. Ik woon aan een belangrijke spoorwegverbinding: de route via de Brennerpas naar Verona. De Italiaanse nationale spoorwegen hebben al jaren zowel het goederen- als passagiersvervoer verwaarloosd. De Oostenrijkse spoorwegen rijden inmiddels vijf keer per dag over dit traject. Op Italiaanse treinstations zijn er echter geen dienstregelingen beschikbaar en worden er ook geen kaartjes hiervoor verkocht. Op dit moment wordt de reconstructie van dit traject overwogen waarmee een bedrag van circa 20 miljard euro is gemoeid. Ook de Europese Unie heeft hierin veel geld geïnvesteerd. Dit geeft maar weer eens aan hoe absurd de dingen op dit gebied soms gaan. Het zijn niet altijd de grote zaken die de kwestie ingewikkeld maken; soms gaat het ook om de kleine dingen.

Dat is de reden dat ik er bij u op aandrang, commissaris, om resoluut actie op dit punt te nemen, om sancties op te leggen en om op een actieve wijze te waarborgen dat de richtlijnen van de Commissie nageleefd worden.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, inmiddels is de ware doelstelling van het zogenaamde spoorwegpakket aan het licht gekomen. Het pakket is destijds gelanceerd met het – overigens lovenswaardige – doel om aansluitingspunten op te zetten en op die manier garanties te bieden voor interoperabiliteit. Zoals we toen ook al aan de kaak stelden, waren de maatregelen eigenlijk bedoeld om het spoorwegvervoer, met name van goederen, open te stellen voor concurrentie en privébelangen, als eerste stap op weg naar een volledige liberalisering van de sector in de Europese Unie.

Net zoals bij andere liberalisering is ook in dit geval gretig gebruik gemaakt van iets dat niet goed functioneert om het proces op gang te brengen en is geen aandacht besteed aan de reële oorzaken van het probleem, namelijk de jarenlange tenuitvoerlegging van beleidsmaatregelen die op hardnekkige wijze hebben bijgedragen aan de ontmanteling en de verwaarlozing van de overheidssector, teneinde de weg te effenen voor liberaliserende maatregelen en de voornoemde concurrentie te bevorderen, zonder dat ook maar enigszins is nagedacht over hoe of waarom een dergelijke aanpak de situatie zou kunnen verbeteren. Zoals we hier vandaag hebben kunnen horen, leert de ervaring ons het tegenovergestelde: liberalisering is geen oplossing, integendeel, liberalisering ligt ten grondslag aan de voornaamste problemen van de sector, vooral op het gebied van de kwaliteit en de toegankelijkheid van de dienstverlening en de rechten van werknemers.

Het lijkt geen twijfel dat overheidsinvesteringen in de spoorwegsector uit energie- en milieuoogpunt van strategisch belang zijn. Zij mogen echter niet ten dienste worden gesteld van het winstbejag van de grote privébelangen die de controle over deze vitale overheidssector in de verschillende landen in handen trachten te krijgen via de liberalisering van de sector op het niveau van de Europese interne markt.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Ik wil opnieuw de situatie aan de orde stellen die goed opgeleide en gekwalificeerde werknemers in de spoorwegsector in een tijd van crisis te wachten staat.

In Roemenië vallen in deze periode meer dan 6 000 ontslagen in de spoorwegsector. Het Europees Sociaal Fonds en het Europees fonds voor aanpassing aan de globalisering zullen zeker worden ingezet om de getroffen werknemers bijstand te verlenen, maar ze bieden slechts tijdelijke oplossingen. Daarom hoop ik, mijnheer de commissaris, dat we er samen in slagen een strategie op te stellen waarmee een duurzame ontwikkeling van het spoorwegvervoer wordt bevorderd, een strategie die voorziet in niet alleen veilige en hoogwaardige dienstverlening maar ook veilige en hoogwaardige banen voor gekwalificeerde werknemers in de spoorwegsector.

Siim Kallas, vicevoorzitter van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik zou de geachte leden van het Parlement willen danken voor hun opmerkingen. We zullen nog ruim de mogelijkheid hebben om over de herschikking van het eerste spoorwegpakket te debatteren. Ik wil eerst reageren op een aantal opmerkingen.

Ten eerste is de informatie over de eenentwintig lidstaten en over de concrete redenen waarom de met redenen omklede adviezen zijn uitgestuurd, openbaar, wat betekent dat deze informatie beschikbaar is voor iedereen die erin geïnteresseerd is.

Dit eerste spoorwegpakket heeft zeer goede intenties: het wegnemen van barrières en het verbeteren van de voorwaarden voor een beter functioneren van het vervoer. Met de herschikking van het pakket streven we hetzelfde doel na. Het probleem is niet dat het pakket slecht is, maar dat de uitvoering ontoereikend is. Er zijn nog steeds barrières en er is nog steeds veel weerstand tegen het wegnemen van de barrières. We moeten

het oude systeem van staatsmonopoliën met grote privileges en gebrek aan interoperabiliteit veranderen. We moeten dit systeem veranderen en de interoperabiliteit verbeteren. Dat is het doel van de ontwikkeling van deze spoorweghervorming.

Het probleem is nu juist dat dit nog niet is voltooid. We moeten natuurlijk bij alle maatregelen steeds een evenwicht zien te vinden met kwaliteitsbeheersing. Ook op dit vlak bevat het spoorwegpakket ideeën, zoals over de manier waarop de rol van de regelgevende instanties moet worden verbeterd. Het probleem is dat bij de regelgevende instanties nog altijd een grote mate van vermenging met de belangen van staatsbedrijven een rol speelt. Dit betekent dat een hoog niveau van kwaliteitsbeheersing niet te verwachten valt.

Deze kwesties moeten en zullen aan bod komen bij de herschikking van het spoorwegpakket en wellicht ook in de strategische documenten. Toereikende financiering blijft een zeer groot probleem en we moeten innovatieve manieren zien te vinden om de knelpunten te financieren. Veel leden van het Parlement hebben de behoefte aan investeringen genoemd. We moeten alle mogelijke instrumenten combineren en nieuwe instrumenten vinden om de gelden te vinden voor investering in de spoorwegen, waaronder moderne verkeerscontrolesystemen, reserveringssystemen voor het kopen van vervoersbewijzen op dezelfde manier als in het luchtverkeer, en we moeten ook Oost-Europa beter verbinden met West-Europa, wat een ander groot probleem is.

De gedetailleerde lijst van alle elementen die aan bod komen bij de voorbereiding van deze herschikking van het spoorwegpakket is zeer lang. Ik kom graag bij u terug met concrete voorstellen, zodra we de concrete wetgevingsdocumenten hebben.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Ádám Kósa (PPE), schriftelijk. – (HU) Ik verwelkom het feit dat de Commissie met de aankondiging van het eerste spoorwegpakket een proces in gang heeft gezet dat kan worden beoordeeld als de eerste stap op weg naar harmonisatie van de spoorwegdienstverlening in Europa. Aan de andere kant geeft het feit dat de omzetting van de drie richtlijnen waaruit dit pakket bestaat in nationale wetgeving voor eenentwintig landen ernstige moeilijkheden opleverde, aanleiding tot bezorgdheid, aangezien dit de adequate omzetting van verdere pakketten vertraagt. Ik maak de Commissie attent op de tegenstrijdigheid tussen enerzijds de hoge economische- en efficiëntie-eisen die aan Europese spoorwegnetwerken worden gesteld en anderzijds het positieve effect van de spoorwegen op de regionale ontwikkeling, op de verbetering van de mobiliteit van de plattelandsbevolking en gehandicapten en op het milieu. Ik raad de Commissie aan deze tegenstrijdigheid op te heffen door een juist evenwicht en een goed compromis te bewerkstelligen, waarbij de specifieke invulling van het beginsel van kostenverdeling tussen de lidstaten en de Europese Unie, en het belang van geharmoniseerd communautair vervoer voor ogen moet worden gehouden. Er moet een gezonde concurrentiestrijd ontstaan tussen alle deelnemers van de sector, waarbij de echte concurrentiestrijd niet gaat tussen de verschillende soorten vervoer, maar tussen individueel- en openbaar vervoer.

Artur Zasada (PPE), schriftelijk. – (PL) Een probleem voor de goede werking van de spoorwegmarkt in de nieuwe lidstaten en op zijn beurt een factor die de liberalisering van de markt beperkt, is de verkeerde financiering van de spoorwegen of, met andere woorden, een tekort aan middelen om de spoorweginfrastructuur te onderhouden. Dit resulteert in hoge toegangsprijzen en beperkt vervolgens het concurrentievermogen van deze transporttak gezien de hoge vervoerskosten. Een ander probleem is ook de onderfinanciering van diensten die een openbare dienst zijn, wat de oorzaak is van de schulden van de openbare vervoersmaatschappijen die deze diensten aanbieden en wat tegelijkertijd hun mogelijkheden inperkt om bijvoorbeeld te investeren in nieuw rollend materieel. In de context van een passende regulering voor de Europese spoorwegmarkt is het van groot belang dat de nationale marktregulators worden versterkt. Hiermee bedoel ik de versterking van hun onafhankelijkheid en doeltreffendheid en de verbetering van de kwaliteit van het personeel. Het lijkt ook gegrond om eveneens een Europese marktregulator op te richten die toezicht houdt op de correcte uitvoering van de aan de nationale regulators toegekende functies en die rechtstreeks verslag uitbrengt aan de Commissie over de vastgestelde afwijkingen.

15. Handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak (ACTA) (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de mondelinge vraag (O-0026/2010) van Carl Schlyter, namens de Verts/ALE-Fractie, Daniel Caspary, namens de PPE-Fractie, Kader Arif, namens de S&D-Fractie, Niccolò Rinaldi, namens de ALDE-Fractie, Helmut Scholz, namens de GUE/NGL-Fractie, en Syed Kamall, namens de

ECR-Fractie, aan de Commissie: Transparantie en stand van zaken bij de ACTA-onderhandelingen (B7-0020/2010).

Carl Schlyter, auteur. – (SV) Mijnheer de Voorzitter, elke instelling moet haar rol verdedigen. Het Parlement is de stem van het volk in de EU en moet opkomen voor de belangen van de burgers. De Commissie noemt zichzelf de hoedster van het Verdrag, maar in dit geval zijn het de beginselen van transparantie, mensenrechten en de rechten van het Parlement die u moet verdedigen. Als wij geen toegang krijgen tot documenten zal er geen enkele Europese instelling zijn die haar rol vervult en voldoet aan de verwachtingen van de burgers.

Enkele commissarissen beklemtoonden tijdens hun hoorzittingen dat het Parlement toegang tot documenten moet hebben onder dezelfde voorwaarden als de Raad, en het Parlement verwacht dat de Commissie haar beloften inlost. Veel burgers maken zich zorgen omdat zij van hun vrijheden en rechten worden ontdaan door een constante stroom wetgeving die de privacy schendt, zoals de wetgeving inzake het bewaren van gegevens, Ipred 1, Ipred 2, SWIFT, enzovoort. De EU kan niet doorgaan met onderhandelen over ACTA als haar burgers niet de mogelijkheid krijgen om bij het proces betrokken te zijn.

De centrale kwestie vandaag is transparantie, maar natuurlijk is ook de inhoud gevoelig. De EU moet duidelijk benadrukken dat transparantie, alsmede de verdediging van mensenrechten en vrijheden de voorwaarden vormen voor onze deelname aan het ACTA-proces. Pas wanneer we de onvervreembare rechten hebben vastgelegd die in een vrije en open samenleving bestaan, kunnen we binnen het kader van die rechten criminaliteit bestrijden en bespreken hoe verschillende overeenkomsten eruit moeten zien.

Het is een volkomen absurde en onaanvaardbare situatie als we met gesloten deuren de Commissie naar de inhoud moeten vragen van de overeenkomsten waarover wij verwacht worden een besluit te nemen. Onze burgers willen garanties dat hun elektronische apparatuur aan de grens niet wordt doorzocht, dat ze recht op internettoegang hebben en dat geen strafrechtelijke sancties boven hun hoofden worden opgelegd. Wij verwachten dat u ons vandaag een volledige deelname aan ACTA belooft, anders moet ik mijn interventie beëindigen met de klassieke repliek: *see you in court*.

Daniel Caspary, auteur. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, namaak, smokkel en de schending van intellectuele eigendomsrechten vormen ongetwijfeld een groot probleem, niet alleen voor de Europese Unie als geheel, maar ook voor veel lidstaten. Het is een probleem voor ondernemers, werknemers en consumenten dat er ook steeds meer nagemaakte producten op de Europese interne markt worden aangeboden. Naar schatting wordt onze markt op dit moment overspoeld met vervalste producten met een waarde van circa 250 miljard euro. Tijdens een evenement werd onlangs opgemerkt dat in het beste scenario een vrouw 'gewoon' zwanger wordt indien een geneesmiddel als de anticonceptiepil is nagemaakt, maar niet goed werkt. Indien het geneesmiddel echter niet goed werkt, kan het in het slechtste geval ook een zaak van leven en dood zijn en dat is toch niet in ons belang.

Wij moeten dringend iets doen aan de schending van intellectuele eigendomsrechten, smokkel en namaak. Het is onaanvaardbaar dat wij in 2008 aan onze grenzen 178 miljoen nagemaakte artikelen in beslag hebben genomen, waarvan er 20 miljoen gevaarlijk bleken te zijn. Meer dan 50 procent van deze artikelen is uit China afkomstig. Wij moeten dan ook actie op dit gebied ondernemen. Het probleem is duidelijk: het Verdrag van Lissabon is op 1 december in werking getreden. De onderhandelingen over de ACTA lopen nu al drie jaar en dat betekent dat het Europees Parlement hierbij in het verleden bij lange na niet zo nauw betrokken is geweest als in de toekomst het geval moet zijn.

Ik hoop dan ook dat wij in de komende paar weken en maanden absoluut een grotere transparantie op dit gebied kunnen bewerkstelligen. Wij moeten toegang krijgen tot gegevens die ons duidelijk maken wat er op dit moment in het kader van de onderhandelingen gebeurt en welk standpunt de Commissie daarbij inneemt. Die onderhandelingen moeten voortgezet worden en moeten succesvol afgesloten worden met een adequate overeenkomst. De kritiekpunten van de diverse fracties zijn in dit Parlement in voldoende mate bekend. In het belang van de werknemers, de werkgevers, de industrie en de consumenten hoop ik dat wij dit proces zinvol kunnen afronden. Bij de onderhandelingen die daartoe moeten leiden, dienen wij wel rekening te houden met het bestaand communautair acquis zonder dat wij echter de grenzen van dat acquis overschrijden.

Bernd Lange, ter vervanging van de auteur. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, ik heb drie vragen in mijn hoofd. De eerste vraag is waarom er nog steeds geen transparantie is ofschoon het Verdrag van Lissabon al vanaf 1 december van kracht is en wij op 10 februari al een Interinstitutioneel Akkoord met de Commissie hebben gesloten. Ik begrijp niet waarom de Raad nog steeds als een soort waarnemer aan de onderhandelingsstafel zit, waarom het Parlement hierbij niet betrokken is, en waarom de documenten niet publiekelijk toegankelijk zijn. Hoe komt dat, commissaris?

De tweede vraag die mij bezighoudt, is de volgende: Wie onderhandelt er in de praktijk nu eigenlijk over de ACTA-overeenkomst? Het zijn immers geen onderhandelingen binnen het kader van de Wereldhandelsorganisatie over een soort follow-up op de TRIPS-overeenkomst. Er wordt alleen door individuele landen onderhandeld, zo horen wij van de Verenigde Staten, en door machtige economische belangengroepen. Ik vraag me echt af of daar in feite geen criteria worden ontwikkeld waaraan uiteindelijk iedereen moet voldoen, ook al zit niet iedereen aan de onderhandelingsstafel.

De derde vraag die mij bezighoudt, commissaris, is deze: waar gaan de onderhandelingen inhoudelijk eigenlijk over? Tijdens de hoorzitting heeft u mijn vraag beantwoord en mij verzekerd dat het communautair acquis niet in gevaar komt. Als ik echter naar de afzonderlijke documenten kijk die zijn uitgelekt, heb ik daar helaas mijn twijfels over. Ik begrijp dat er onderhandelingen plaatsvinden, dat er blokkeringen op internet mogelijk zijn, dat providers als het ware als hulp-sheriff gebruikt kunnen worden om het internet te doorzoeken met het oog op economische belangen, dat er soms beperkingen op onderzoek en wetenschap opgelegd mogen worden en dat sommige mensen zelfs proberen om algemene systemen voor toezicht in te voeren. Ik vraag me dan ook af waar in dit verband het communautair acquis is gebleven.

Dan is er ook nog de vraag van de schadevergoeding. Het feit dat onderhandeld wordt over de vraag of ook de *lost profit* in die schadevergoeding moet worden opgenomen, past niet binnen ons beleid.

Tot slot, commissaris, gaat mijn derde vraag over de concrete relatie tussen 'offline' en 'online'. Als ik lees dat zowel de aanduidingen 'online' als 'offline' geacht worden om de digitale wereld te representeren, betekent dat dan in wezen ook dat er aan de grens beperkingen op en doorzoekingen van laptops, iPods en MO3-spelers mogelijk zijn? Zou u zo vriendelijk willen zijn om deze drie vragen te beantwoorden?

Niccolò Rinaldi, rapporteur. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, volgens mij is het vraagstuk dat vanavond ter tafel ligt behept met een erfzonde, namelijk de geheimzinnigheid waarin het overleg tot op heden is uitgevoerd. Deze geheimzinnigheid is mogelijk nog versterkt door een gebrek aan evenwichtigheid, als het waar is dat Amerikaanse industrieën, in tegenstelling tot de Europese publieke opinie en de Europese instellingen, toegang hebben gehad tot een aantal informatiebronnen op basis van een vertrouwelijkheidscontract. Niet-transparante onderhandelingen is een probleem waar we ook in andere gevallen mee worden geconfronteerd – we hebben hier over gesproken in het kader van de overeenkomst met Korea – en iets waar nu, met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon, een eind aan moet komen.

Het lijkt mij dat deze erfzonde tevens het resultaat is van misbruik, namelijk het misbruik dat wordt gemaakt van de strijd tegen namaak om andere 'gevechten' te leveren, alsof het een soort wachtwoord is op basis waarvan alles geoorloofd is. Bovendien is dit een ongelooflijk belangrijke strijd voor een handelsmacht als de Europese Unie. Mijnheer de commissaris, ik kom uit een stad die u goed kent, namelijk Venetië. In die stad zijn de regels inzake het vervalsen van producten, ik denk hierbij bijvoorbeeld aan Muranoglas, zeer streng (ze gaan zelfs zo ver als de doodstraf). Dit is dan ook iets wat we absoluut serieus moeten nemen in onze economie, die steeds meer globaliseert.

Deze overeenkomst leidt echter tot ernstige dreigingen, die onrust wekken onder de publieke opinie. Daar moet de Commissie zich uiteraard bewust van zijn. Deze kwestie, die eigenlijk geheel zou moeten thuishoren in de Commissie internationale handel, verwijdt zich daar steeds verder van, terwijl die commissie anderzijds steeds meer het werk doet van de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken.

Wij zijn bezorgd over vraagstukken die betrekking hebben op de vrijheid van informatie en de vrijheid van meningsuiting via het internet, het recht op privacy en de eventuele strafrechtelijke en civiele gevolgen voor internet service providers. Er is een soort rode lijn die niet mag worden overschreden. Ik wil de Commissie dan ook verzoeken zeer voorzichtig met deze materie om te gaan.

Vanuit een meer commercieel oogpunt zou ik de commissaris willen verzoeken ons te verzekeren dat de Handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak (ACTA) niet kan worden gebruikt om de verkoop van geneesmiddelen tegen lagere prijzen te belemmeren, van veilige, generieke medicijnen die geen auteursrecht overschrijden en die maar een 'misdaad' begaan, namelijk dat ze worden geproduceerd in opkomende landen als India en Brazilië en de westerse farmaceutische industrieën zouden kunnen verstoren.

Helmut Scholz, auteur. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, commissaris De Gucht, wanneer er een bijeenkomst van vertegenwoordigers van tien regeringen in een kleine groep in een achterkamer plaatsvindt om overeenstemming te bereiken over een wereldwijde toezichtregeling met preciaire hoofdstuktitels als 'Handhaving van de wet' en 'Strafmaatregelen in een civiel kader in verband met

grenscontroles en het internet', is het nauwelijks verrassend te noemen als er geruchten de ronde gaan doen en vragen worden opgeworpen waarop de burgers terecht een antwoord verwachten.

Ik sluit mij volledig aan bij de kritiek van mijn collega's. U dient zich echter wel terdege bewust te zijn van de bezorgdheid achter de vragen van de Commissie internationale handel, vragen die overigens door meerdere fracties worden ondersteund. Ik doel daarmee op het feit dat in een overeenkomst die oorspronkelijk bedoeld was voor de bescherming van technische prestaties en octrooien, nu plotseling uitgebreid wordt ingegaan op de burgerrechten, de democratie van de communicatie, het gedecentraliseerde potentieel voor innovatie en culturele ontwikkeling en de bescherming van persoonsgegevens. Op uw onderhandelingen zijn echter ook de hoofdstukken 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten van toepassing en wij zullen u daar voortdurend aan blijven herinneren.

Een dergelijke overeenkomst is op de hele wereld van invloed. U sluit echter niet alleen de opkomende economieën en ontwikkelingslanden van die onderhandelingen uit, maar ook de maatschappelijke organisaties, de vakbonden en de nationale parlementen. Eenvoudig gezegd, u sluit het grote publiek buiten, terwijl u juist geacht wordt uw werkzaamheden ten dienste en onder controle van dat publiek uit te voeren. U onderhandelt zonder een mandaat van het Europees Parlement. U blijft ons afschepen met samenvattingen van twee pagina's over de resultaten van complete onderhandelingsrondes. U weigert om u aan de nieuwe wetgeving te houden en ons toegang te geven tot dezelfde documenten die de lidstaten in het kader van deze onderhandelingen krijgen. Als u nu stelt dat de bezorgdheid van mijn fractie ongegrond is, daag ik u uit om dat te bewijzen. Leg alle onderhandelingsdocumenten nu meteen open op tafel. Als u ervan droomt dat u op een dag de goedkeuring van dit Parlement zult krijgen voor de resultaten van uw onderhandelingen, zou u lering moeten trekken uit de ervaringen van het democratische besluit tegen de SWIFT-overeenkomst. Ik kan u alleen maar aanraden om de democratie te omarmen. Dit Parlement zal niet langer toestaan dat er debatten in achterkamertjes worden gevoerd of dat er stiekem besluiten worden genomen.

Syed Kamall, auteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat de commissaris kan merken hoe hoog wij dit in heel het Parlement opvatten. Wij roepen immers allemaal, eensgezind, op tot meer transparantie, ook al verschillen we van mening over een aantal aspecten van ACTA en de handel in namaakproducten en ook over intellectueel eigendom. Ik hoop dat dit heel duidelijk overgekomen is.

Mijnheer de commissaris, we vrezen allemaal dat wanneer u aan het onderhandelen bent en er niet genoeg transparantie is – we kennen de uitgangspunten en onze onderhandelingspositie tijdens deze gesprekken niet – u een vacuüm creëert, en we weten allemaal dat een vacuüm gevuld wordt met geruchten. We hebben uitgelekte informatie gezien waarvan werd beweerd dat het om officiële documenten ging. We kunnen onmogelijk vaststellen of het inderdaad om officiële documenten ging of dat dit gewoon verzonnen was, maar dit laat wel zien wat er gebeurt als er niet voldoende transparantie is en informatie niet wordt gedeeld.

Ik denk dat een aantal van ons ook echt begrip heeft voor het feit dat er zo nu en dan behoefte is aan vertrouwelijkheid. Zeker als we in onderhandeling zijn, willen we niet al onze onderhandelingsposities prijsgeven, en willen we niet al onze kaarten laten zien.

Waar we echter om vragen, is redelijke transparantie. Waarom kunnen we geen toegang krijgen tot deze documenten? Waarom kunnen we geen toegang krijgen tot de teksten? Als u vindt dat u ons deze toegang niet kunt toestaan om redenen van transparantie en ten behoeve van de onderhandelingen, geef ons dan ten minste een samenvatting van de standpunten en vertel ons wat onze fundamentele uitgangspunten zijn in deze onderhandelingen.

Gaan we bijvoorbeeld voorstellen steunen die, afgaande op informele berichten op internet, op tafel lijken te liggen, zoals het aan de grens in beslag nemen van MP3-spelers en laptops? Zullen er strafrechtelijke sancties komen? Is de EU voornemens om dit te steunen? Ik ben van mening dat we dit moeten weten en dat het tekenend is voor de krachtige gevoelens die heersen in het gehele Parlement dat we in staat zijn gebleken om het eens te worden over een breed gedragen compromis en over een gezamenlijke tekst, hoewel er kleine verschillen en nuances tussen de fracties zijn.

Het is derhalve nu aan u, mijnheer de commissaris, om transparantie te tonen en te laten zien dat u de democratische verantwoording erkent waar we allemaal naar streven.

Karel De Gucht, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik begrijp de bezorgdheid van de leden van het Parlement ten aanzien van de ACTA-onderhandelingen.

Ik zou willen beginnen met in herinnering te brengen dat we over deze overeenkomst onderhandelen om de bescherming te verbeteren van 'in Europa geproduceerde' innovatie op alle gebieden waar inbreuk op intellectuele-eigendomsrechten mogelijk is. Om een concurrerende economie te blijven moeten we kunnen rekenen op innovatie, creativiteit en merkexclusiviteit. Dit is een van onze belangrijkste concurrentievoordelen op de wereldmarkt, en daarom hebben we de instrumenten nodig die ervoor kunnen zorgen dat dit concurrentievoordeel adequaat wordt beschermd op onze belangrijkste exportmarkten.

We hebben enkele jaren lang gepoogd om deze kwestie aan de orde te stellen in multilaterale organisaties, zoals de WTO of de Wereldorganisatie voor de intellectuele eigendom. Deze pogingen zijn systematisch gedwarsboomd door andere landen. Ondanks onze voorkeur voor een werkelijk wereldwijde oplossing hadden we met andere woorden geen andere keus dan een coalitie aan te gaan met bereidwilligen.

De uiteindelijke overeenkomst zal alleen bindend zijn voor de landen die hebben ondertekend, hoewel het ons natuurlijk zou verheugen als meer landen, met name opkomende economieën, zich vervolgens zouden aansluiten.

Zoals ik tijdens mijn hoorzitting heb gezegd, zijn deze internationale onderhandelingen vertrouwelijk en dit is niet ongebruikelijk. Onderhandelingen hebben tot doel om een gedeeld resultaat te bereiken en vereisen een minimum aan vertrouwelijkheid, opdat iedere partij zich vrij voelt om concessies te doen en/of opties uit te proberen alvorens definitief met een overeenkomst in te stemmen.

Aan de andere kant ben ik het ermee eens dat het Parlement adequaat geïnformeerd moet worden over de ontwikkeling van de onderhandelingen. We doen ons uiterste best op twee gebieden: het informeren van het Parlement en het overreden van onze onderhandelingspartners opdat zij instemmen met meer transparantie. Wat betreft het eerste punt, het informeren van het Parlement, hebben we u de beschikking gegeven over de onderhandelingsrichtsnoeren, de volledige verslagen van de onderhandelingsronden en over algemeen gesproken alle relevante documenten van DG Handel, die met de lidstaten zijn gedeeld via het comité handelspolitiek. Dit hebben we gedaan op grond van het kaderakkoord. Ook is in de afgelopen drie jaar meerdere keren over ACTA gedebatteerd binnen de Commissie internationale handel.

Ik zou hieraan willen toevoegen dat de Commissie twee stakeholderconferenties over ACTA heeft georganiseerd, in juni 2008 en april 2009, die toegankelijk waren voor alle burgers, vertegenwoordigers van de sector, NGO's en de media. Een volgende openbare conferentie zal op 22 maart in Brussel worden georganiseerd.

Ik begrijp dat u van mening bent dat dit voor u niet voldoende is om een duidelijk beeld te krijgen van waar we in deze onderhandelingen staan. Ik heb mijn diensten geïnstrueerd om specifieke voorlichtingsbijeenkomsten te organiseren met geïnteresseerde leden van het Europees Parlement over alle aspecten van de onderhandelingen. Zij staan tot uw beschikking voor besprekingen voor en na iedere volgende onderhandelingsronde.

Ten tweede realiseer ik me dat u het beste op de hoogte kunt blijven van hoe het er voor staat met de onderhandelingen door het voorstel voor een onderhandelingsstekst te lezen. Hierdoor zou u een zeer duidelijk beeld krijgen van waar we staan in de onderhandelingen. Zoals u waarschijnlijk weet, bestaat er tussen de ACTA-partijen een akkoord om de onderhandelingsstekst alleen openbaar te maken indien alle partijen daarmee instemmen. De Commissie is er voorstander van om de onderhandelingsdocumenten zo snel mogelijk vrij te geven. Een aantal ACTA-onderhandelingspartners blijven echter tegen een vroege vrijgave. Ik ben het helemaal niet eens met hun benadering, maar ik kan niet eenzijdig een vertrouwelijkheidsbelofte verbreken, aangezien ik daarmee mijn geloofwaardigheid als onderhandelaar op het spel zou zetten.

Niettemin zal ik erop toezien dat de Commissie tijdens de volgende onderhandelingsronde in april haar onderhandelingspartners sterk onder druk zet opdat zij instemmen met openbaarmaking van de tekst. Ook zal ik op bilateraal niveau de bezorgdheid van het Parlement aan de orde stellen bij ACTA-partners, zoals bijvoorbeeld de Verenigde Staten, die ik voorafgaand aan de nieuwe ronde zal ontmoeten. Het is in ons aller belang dat iedereen een duidelijk idee heeft van waar deze onderhandelingen precies over gaan en zelfs belangrijker, van waar ze niet over gaan.

Tot slot zou ik ten aanzien van uw bezorgdheid over de inhoud de belangrijkste beginselen in herinnering willen roepen die het doel vormen van de Commissie bij de onderhandelingen over deze overeenkomst.

Het eerste doel is om grootschalige inbreuken op intellectuele-eigendomsrechten met significante commerciële gevolgen te bestrijden. Dit zal niet leiden tot een beperking van burgerlijke vrijheden of tot intimidatie van consumenten.

Ten tweede gaat ACTA alleen over de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten en omvat de overeenkomst geen bepalingen die de wetgeving inzake intellectueel eigendom inhoudelijk wijzigen, zoals het creëren van nieuwe rechten, de reikwijdte van de bescherming en de duur. De overeenkomst moet echter minimumregels vaststellen voor de manier waarop innovatoren hun rechten kunnen afdwingen voor de rechtbank, aan de grenzen of via het internet. Zo kan bijvoorbeeld een Europese modeontwerper die wordt geconfronteerd met namaak van zijn creaties buiten Europa ervoor zorgen dat zijn rechten in het buitenland toereikend worden gewaarborgd.

Ten derde moet en zal ACTA in overeenstemming blijven met het communautair acquis, met inbegrip van het huidige niveau van harmonisatie van de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten, de richtlijn inzake e-handel, het regelgevingskader voor de telecommunicatiemarkt en, niet in het minst, de toepasselijke EU-wetgeving inzake gegevensbescherming en piraterij. Er zal niet via een achterdeur worden geharmoniseerd of EU-wetgeving worden gewijzigd.

Als zodanig zal ACTA geen invloed hebben op Europese burgers, aangezien de overeenkomst geen nieuwe verplichtingen voor de EU en geen behoefte aan de uitvoering van wetgeving zal creëren. De overeenkomst zal echter onze innovatoren verbeterde bescherming op buitenlandse markten bieden.

Ik ben me bewust van de bezorgdheid die is geuit door enkelen onder u over de invoering van een 'three strike'-regel of *graduated response* ter bestrijding van auteursrechten en internetpiraterij. Ik wil hier heel duidelijk over zijn om iedere ambiguïteit uit te sluiten. De *three strike*-regel of *graduated response* zijn niet verplicht in Europa. Verschillende EU-lidstaten hebben verschillende regels en we willen die flexibiliteit behouden en tegelijkertijd de grondrechten, vrijheden en burgerlijke vrijheden eerbiedigen. De EU steunt niet, en accepteert niet, dat ACTA een verplichting schept om mensen af te sluiten van het internet vanwege illegale downloads.

Op vergelijkbare wijze zullen we ervoor zorgen dat ACTA geen hindernis zal vormen voor de toegang tot generieke geneesmiddelen. Ik weet dat er enige controverse is geweest omtrent de impact van de douanewetgeving van de EU op de handel in generieke geneesmiddelen. Zoals ik reeds heb gezegd tijdens mijn hoorzitting, zal dit probleem worden behandeld tijdens de aanstaande herziening van onze douanewetgeving.

Tot slot vroeg u ook naar een effectbeoordeling voor ACTA. In feite hebben we, gezien het feit dat de Commissie niet verder zal gaan dan het communautair acquis, ons gebaseerd op de onderzoeken die zijn uitgevoerd voor de richtlijn inzake de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten van 2004 en het voorstel voor een richtlijn inzake strafrechtelijke handhaving van intellectuele-eigendomsrechten (dat niet werd aangenomen).

We hebben tevens de conclusies van het onderzoek van de OESO naar de economische impact van namaak en piraterij van 2008 in overweging genomen. Dit onderzoek schat de waarde van de economie van fysieke, internationaal verhandelde namaakproducten op 250 miljard dollar, wat neerkomt op meer dan het individuele BBP van 150 landen. Het onderzoek omvat ook een uitputtende analyse van de piraterij van digitale inhoud.

Kortom, ik ben me bewust van uw zorgen en ik zal ze met alles wat in mijn vermogen ligt verdedigen. Uw vertrouwen en steun zullen me helpen om deze belangrijke taak te volbrengen.

Tokia Saïfi, namens de PPE-Fractie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, we beschikken sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon over nieuwe bevoegdheden en we willen graag dat die van meet af aan worden gerespecteerd. We hebben naar u geluisterd en vragen u om een permanente raadplegingsprocedure op te zetten met betrekking tot ACTA, de handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak. Het Europees Parlement en de daarin vertegenwoordigde burgers moeten regelmatig volledig op de hoogte worden gebracht van de status van de onderhandelingen, één en ander met eerbiediging van de vertrouwelijkheidsclausules die, zoals u zojuist heeft opgemerkt, onlosmakelijk met deze overeenkomst zijn verbonden. Om op volwaardige wijze bij het wetgevingsproces betrokken te worden zouden we nu graag toegang krijgen tot de tekst en een samenvatting van de onderhandelingen.

Mijn fractie en ik willen u graag aanmoedigen om de onderhandelingen voor te zetten en zo een multilaterale overeenkomst tot stand te brengen met strengere normen voor de handhaving van en het respect voor intellectuele eigendomsrechten, waarbij opkomende economieën zoals China zich op den duur zouden kunnen aansluiten. Namaak is een gesel, een ondergrondse activiteit en een belangrijke factor in oneerlijke mededinging. Het is een gevaar voor het lichaam, de maatschappij en de economie – maar ook voor de geest.

Door onderzoekers en ondernemingen die jaren hebben geïnvesteerd in analyse en ontwikkeling de vruchten van hun arbeid te ontzeggen, ontmoedig je anderen om hun voorbeeld van inventiviteit en creativiteit te volgen. En dat is nu juist de essentie van concurrentievermogen van de Europese Unie.

Tot slot geloof ik dat we, gelet op de ontwikkeling van ons digitale milieu, niet langer kunnen beweren dat namaak ongrijpbaar is. Ik ben er dus van overtuigd dat het mogelijk is om internetgebruikers – en zeker gebruikers die auteursrechten schenden – aansprakelijk te stellen, en wel zonder hun grondrechten en vrijheden als burger aan te tasten. Laten we daarom met elkaar samenwerken om dit juiste evenwicht tussen rechten en plichten te vinden.

David Martin, *namens de S&D-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik zou de commissaris willen danken voor zijn bijdrage. Mijnheer de commissaris, u zei aan het einde van uw toespraak dat u zich van onze zorgen bewust bent en dat u erop reageert. Naar mijn mening doet u dat tot op zekere hoogte. Ik ben er niet van overtuigd dat u onze bezorgdheid omtrent de ACTA-onderhandelingen volledig hebt begrepen. Het is waar dat er punten van overeenstemming zijn tussen ons als het erom gaat dat houders van intellectuele-eigendomsrechten voor hun rechten een eerlijke opbrengst verdienen, maar namaakgoederen kunnen de menselijke gezondheid bedreigen en dat gebeurt soms ook.

Evenmin als u zijn wij tegen internationale samenwerking om piraterij te bestrijden en om namaak en ander misbruik van intellectuele-eigendomsrechten aan te pakken. Echter, dit moet – nogmaals – gebaseerd zijn op het bestaand communautair acquis. Als u ons daarover een absolute garantie kunt geven, accepteer ik het, maar u zei dat u het niet via de achterdeur zou doen, wat op mij overkomt alsof u nog de mogelijkheid hebt om het via de voordeur te doen. Als u echter zegt dat er absoluut niets verandert ten opzichte van het communautair acquis, dan zou mij dat verheugen en accepteer ik dat op uw woord.

Ook zei u dat u mensen niet strafrechtelijk zou vervolgen voor downloaden van het internet, maar in dat verband sprak u over de externe grenzen van de Gemeenschap. Wat zou er echter kunnen gebeuren met mensen die de EU verlaten in plaats van de EU binnenkomen? Ook in dat geval willen we niet dat iemand op grond van ACTA strafrechtelijk vervolgd kan worden voor individueel gebruik. Hoewel we persoonlijk gebruik van materiaal waar auteursrecht op rust afkeuren, zou niemand daarvoor gecriminaliseerd mogen worden.

Natuurlijk moet iedere via ACTA getroffen maatregel in verhouding staan tot de doelstellingen. Het is geen blanco cheque voor houders van auteursrechten. Zoals andere leden van het Parlement hebben opgemerkt, is het probleem dat we de situatie niet kennen omdat er zoveel geheimzinnigheid is rond dit onderwerp.

Ik verwelkom uw stellige belofte om het voorstel voor een onderhandelingsstekst beschikbaar te maken en dat u druk zult uitoefenen op de andere partijen. Ik denk echter dat u de andere partijen moet vertellen dat het u als onderhandelaar niet sterker maakt, maar juist verzwakt, als u de ontwerpstekst niet kunt vrijgeven, omdat u – zoals vanavond heel duidelijk bleek – niet de steun van het Parlement zult hebben, als we de ontwerpstekst waaraan u werkt niet mogen zien.

Om positief te eindigen wil ik zeggen dat ik uw opmerkingen over generieke geneesmiddelen verwelkom en dat ik uitkijk naar de herziening van de douaneverordening.

Sophia in 't Veld, *namens de ALDE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, toen ik mij aan het voorbereiden was op dit debat over auteursrecht, intellectuele-eigendomsrechten en over de manier waarop we de creatieve en intellectuele inspanningen van onze medeburgers willen beschermen, moest ik terugdenken aan de diefstal een paar jaar geleden van een vrachtwagen met de nieuwe Harry Potterboeken, vlak voordat deze zouden worden uitgebracht. Vandaag zou de dief niet meer de moeite nemen een vrachtwagen te stelen; hij zou het een en ander eenvoudigweg illegaal downloaden op zijn laptop of MP3-speler en het meenemen over de grens.

Ik ben verheugd over het streven van de Commissie naar transparantie, maar volgens de informatienota die uw diensten welwillend ter beschikking hebben gesteld, was de bewering dat de onderhandelaars een vertrouwelijkheidsakkoord moesten ondertekenen niet juist. U hebt net gezegd dat u, of de vorige Commissie, een dergelijk akkoord hebt ondertekend en dat u daar derhalve aan gebonden bent. Ik wil graag weten welke van de twee beweringen juist is. Als een dergelijke vertrouwelijkheidssclausule niet bestaat, dan moeten alle relevante documenten onmiddellijk openbaar worden gemaakt.

Als een dergelijke clausule daarentegen wel bestaat, moeten we van de commissaris te horen krijgen wat hij zal doen om volledige transparantie te garanderen en ervoor te zorgen dat het publiek, en niet alleen dit

Parlement, volledig geïnformeerd is, omdat beperkte toegang voor alleen Parlementsleden, op voorwaarde van vertrouwelijkheid, niet volstaat. Europese burgers hebben het recht om te worden geïnformeerd over beslissingen die aanzienlijke gevolgen hebben voor hun rechten en vrijheden. In ieder geval moet het afgelopen zijn met dergelijke vertrouwelijkheidssclausules. De EU moet er in de toekomst op aandringen dat de Europese transparantienormen van toepassing zijn.

De democratische legitimiteit van deze onderhandelingen is zwak. Er is geen enkel debat geweest om de doelstellingen en grondbeginselen van de EU vast te stellen. Het mandaat heeft geen enkele parlementaire goedkeuring gekregen. U zult misschien aanvoeren dat daar geen wettelijke eisen voor zijn, maar daar gaat het niet om, want als zevenentwintig personen – nationale ministers – van mening zijn dat zij zichzelf een mandaat kunnen geven om in het geheim over de fundamentele rechten en vrijheden van Europese burgers te onderhandelen, kan ik alleen maar concluderen dat hun opvatting van democratie fundamenteel van de mijne verschilt.

Het is het Parlement ernst. Geen *'three strikes out'*-regeling; er moet een einde komen aan het zonder bevelschrift doorzoeken en in beslag nemen van laptops of mobiele telefoons. Het Parlement moet waterdichte garanties krijgen dat dergelijke clausules niet via een achterdeurtje van een internationale overeenkomst worden ingevoerd.

Tot slot wens ik u een hele goede reis naar Nieuw Zeeland volgende maand, en zorgt u er alstublieft voor dat er geen illegaal gedownload materiaal op uw iPod staat!

Christian Engström, namens de Verts/ALE-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, in de allereerste plaats zou ik de Commissie geluk willen wensen met het feit dat zij uiteindelijk heeft bereikt waar de Europese leiders al tientallen jaren over praten. Ze zijn er zowaar in geslaagd om gewone burgers geïnteresseerd te krijgen in de EU-politiek.

ACTA is een kwestie die de mensen op het net enorm bezighoudt. Maar, dit gezegd hebbende, vind ik nog steeds dat ik de Commissie moet bekritisieren wegens de methode die zij gebruikt. De reden dat zoveel burgers de ACTA-kwestie volgen, is dat ze woedend zijn. Ze zijn woedend over voorstellen die hun vrijheid beperken en een inbreuk vormen op hun privacy alleen maar omdat enkele grote bedrijven daar om vragen.

Ze zijn woedend omdat zij zien hoe hun fundamentele burgerlijke vrijheden worden afgewogen tegen de belangen van de industrie en te licht worden bevonden. Ze zijn woedend over het volkomen gebrek aan transparantie. Zo hoort het niet te gaan in een democratie.

Morgen stemmen we over een resolutie waarin de Commissie wordt opgeroepen het Verdrag na te komen en alle ACTA-documenten op tafel te leggen. Ik hoop dat de resolutie met een overweldigende meerderheid zal worden aangenomen. Het recht op privacy, op vrijheid van informatie en op een eerlijk en behoorlijk proces vormen de hoekstenen van een vrije en open maatschappij.

Morgen zullen we laten zien dat dit een Parlement is dat bereid is voor die rechten in het informatietijdperk op te komen. We zullen de informatie eisen waar we recht op hebben en die ons als gekozen vertegenwoordigers toekomt, en we zullen de Commissie er met alle respect aan herinneren dat dit het Parlement is, en geen deurmaat.

Edvard Kožušník, namens de ECR-fractie. – (CS) Mijnheer de Voorzitter, aanvankelijk wilde ik de heer De Gucht bedanken voor het feit dat hij afwijkt van de aanpak van zijn voorganger, die het Europees Parlement, de enige direct gekozen Europese instelling, buiten sloot en niet informeerde over het onderhandelingsproces voor deze overeenkomst. Ik ben echter enigszins in verlegenheid geraakt, omdat ik ermee ben opgevoed dat men eerbied moet tonen voor belangrijke personen en daarom was ik nogal geschokt door het feit dat de heer De Gucht ostentatief zijn bril stond schoon te maken terwijl mijn collega Kamall hier het woord voerde. Ik zal desalniettemin ter zake komen.

Ik ben er persoonlijk verheugd over dat deze overeenkomst tot stand komt, omdat intellectueel eigendom betere bescherming verdient dan op het moment het geval is. Het baart me echter zorgen dat Rusland en China niet tot de overeenkomstsluitende partijen behoren, aangezien deze landen de grootste bron van het schenden van auteursrecht zijn. Ik heb ook mijn twijfels over de effectiviteit van deze overeenkomst. Aangezien de inhoud van de overeenkomst tot nog toe in nevelen gehuld is, zoals vele collega's hier al hebben opgemerkt, wil ik de Commissie, die als vertegenwoordigster van de lidstaten de onderhandelingen over de overeenkomst voert, er graag toe oproepen om ervoor te waken dat de overeenkomst gaat dienen als middel voor de export

van de Franse digitale guillotine naar andere landen en de Commissie tegelijkertijd importeur van softwarepatenten naar de EU wordt.

Eva-Britt Svensson, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (SV) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, ik ben zowel verbaasd als diep verontrust over het feit dat de Commissie het gebruik van geheime onderhandelingen verdedigt als het gaat om wetgeving met betrekking tot de vrijheden en grondrechten van de burgers, privacy, enzovoort. Dat de burgers informatie wordt onteigend over zulke onderhandelingen, kan nooit worden verdedigd.

Ik eis de onmiddellijke onderbreking van de onderhandelingen. We kunnen ze hervatten wanneer de ACTA-partijen het erover eens zijn dat de onderhandelingen transparant en democratisch zullen verlopen. Ik wil onmiddellijk alle documenten op tafel hebben, en dat voor alle burgers. Transparantie en informatie behoren tot de fundamentele beginselen van een democratie, met name wanneer het gaat om fundamentele vrijheden en burgerrechten. Wij willen dus dat alle documenten onmiddellijk op tafel worden gelegd voor alle burgers, want dat is immers wat van een democratie wordt verwacht.

Laurence J.A.J. Stassen (NI). - Voorzitter, als een dossier achter gesloten deuren bekookt wordt, dan gaan bij mijn fractie alle alarmbellen rinkelen. ACTA is zo'n dossier. Velen in mijn land vroegen zich af waarom de Partij voor de Vrijheid in het Europees Parlement gekozen moest worden, en dit is dus de reden: het bestrijden van de Europese keuren die achter gesloten deuren allerlei onsmakelijke brouwsels zit klaar te maken, zonder dat de burger er iets over te zeggen heeft.

Deze keer is nog niet eens bekend wát er uit die Europese keuren komt. Het Europees Parlement moet dus een mening hebben over iets wat nog als geheim in de keuren staat. Kan het gekker? Dit is een volstrekt minachten van het Parlement en de burger. Wat tot nu toe is uitgelekt over dit ACTA-gerecht stemt ons erg somber. Doelwit zou de consument zijn, waarbij de mogelijkheid bestaat om de burger af te sluiten van internet, en dat is zeer ernstig.

Europa was altijd het werelddeel waar de vrijheid van mensen om kennis te vergaren voorop stond. Die vrijheid komt nu ronduit in gevaar. Dat kan en dat mag niet. Bovendien wordt het subsidiariteitsbeginsel geschonden. De nationale lidstaten hebben totaal geen zeggenschap meer in dit dossier. Mijn fractie staat voor volstrekte openheid van zaken en is fel gekant tegen het criminaliseren van de burger. ACTA kweekt een cultuur van verstikkend toezicht en verdachtmaking. De staat kijkt mee. ACTA gaat buiten alle bestaande internationale instanties, zoals de WTO, om.

Waar is de Commissie toch mee bezig in die geheime keuren? En waarom zitten er bijna uitsluitend Amerikaanse bedrijven bij het overleg? Wat doen zij eigenlijk in die keuren? Is het om hun commerciële belangen veilig te stellen? En hoe zit het dan met de belangen van de burgers in Europa? Zijn die soms minder belangrijk? Hier blijkt het belang van de PVV. Wij strijden voor het belang van de burger, daar waar geheimhouding en achterkamerpolitiek plaatsvindt.

Laat overigens duidelijk zijn dat de Partij voor de Vrijheid tegen namaak van medicijnen en producten is. Daarover gaat deze discussie ook niet. Het gaat over het feit dat de leden van dit Parlement zich niet goed kunnen uitspreken over dit dossier, louter omdat het geheim is en wij de inhoud dus niet kennen. Een grovere schending van het parlementaire mandaat kunnen wij ons niet voorstellen. Wat ons betreft wordt die hele stinkende en geheime keuren gesloten en hangt men een groot bord op de deur: 'gesloten wegens overtreding van de regels'.

Zuzana Roithová (PPE). - (CS) Mijnheer de commissaris, dames en heren, we weten allemaal dat de globalisering, en vooral de toetreding van China tot de WHO, enorme problemen met zich mee heeft gebracht. Europa wordt overspoeld met namaakartikelen, die steeds schadelijker zijn voor de menselijke gezondheid en grote economische verliezen voor bedrijven tot gevolg hebben. Voor burgers en bedrijven is het moeilijk te accepteren dat de controlemogelijkheden van de lidstaten hiervoor volstrekt ontoereikend zijn en zij roepen terecht om effectievere maatregelen op Europees niveau, waaronder hoge boetes voor vervalsers. Deze overeenkomst zou de internationale samenwerking bij het opsporen van vervalsers aanzienlijk moeten verbeteren. Ik denk alleen niet dat het ons doel moet zijn om middelbare scholieren die spelletjes van internet downloaden te vervolgen. De inhoud van de overeenkomst, waarover twee jaar is onderhandeld, is geheim en daarom lekt er alleen informatie door over controversiële artikelen, die van invloed zouden kunnen zijn op de huidige rechten van de Europese burgers, hun privacy en hun persoonlijke gegevens. Daar hebben we de Commissie geen mandaat voor gegeven.

Ik vrees daarom dat deze hoogst noodzakelijke overeenkomst in het Europees Parlement niet geratificeerd zal worden, zoals ook met de SWIFT-overeenkomst gebeurd is, tenzij de Commissie het Parlement regelmatig informeert over de structuur en de overeengekomen limieten in de overeenkomst. Ik wil niet dat het Parlement opnieuw voor een voldongen feit gesteld wordt en de overeenkomst alleen kan aannemen of afwijzen, zonder dat we de tekst gedetailleerd kunnen behandelen en de angsten van onze burgers kunnen wegnemen.

Verder beschouw ik het als een strategische misser dat juist China, de grootste bron van namaakartikelen, niet is uitgenodigd voor de onderhandelingen over deze overeenkomst. Daarom vraag ik u, mijnheer de commissaris, of u mij uit kunt leggen wat voor tactiek u volgt en of u in onderhandeling bent met China, zodat het zich later nog bij de overeenkomst kan aansluiten? Geloof u dat dat gaat gebeuren?

Gianluca Susta (S&D). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de Europese ambities om de grootste economie ter wereld te blijven moeten steeds sterker worden gekoppeld aan de verbetering van het Europese concurrentievermogen, aan de kwaliteit van het Europese productiesysteem en aan zijn capaciteit om nieuwe markten te veroveren.

In dit verband speelt de strijd tegen namaak en commerciële fraude een essentiële rol. De bescherming van handelsmerken, octrooien en intellectuele-eigendomsrechten zijn echter niet slechts niet-financiële instrumenten om het concurrentievermogen van het systeem te vergroten, maar tevens een concreet voorbeeld van de toepassing op de industriële economie van beginselen van een democratische rechtscultuur die is gebaseerd op de naleving van regels die in de afgelopen jaren zijn overtreden in het kader van internationale financiële speculaties.

De handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak (ACTA) is een essentieel instrument in de strijd tegen namaak, een fenomeen waarin jaarlijks het ongelooflijke bedrag van 500 miljard dollar omgaat, dat banden heeft met de georganiseerde misdaad en nadelige gevolgen heeft en zelfs een bedreiging vormt voor fundamentele mensenrechten als het recht op gezondheid, als we alleen al denken aan de namaak van medicijnen. Om te kunnen beoordelen of ACTA noodzakelijk is moeten we deze internationale context in het achterhoofd houden.

Anderzijds moeten we er ook op aandringen dat deze overeenkomst enkele elementaire en fundamentele, op het naleven van regels gebaseerde samenlevingsbeginselen respecteert. We kunnen niet verhullen dat we bezorgd zijn over de rechtsgrondslag van de overeenkomst, over het onderhandelingsmandaat en de transparantie van de overeenkomst. Wie, zoals dit Parlement, 500 miljoen burgers vertegenwoordigt, moet officieel worden geïnformeerd, niet vertrouwelijk. De onderhandelaars van de Commissie moeten in dit Parlement verslag uitbrengen over de voortgang van het werk, en om een gedetailleerd standpunt te kunnen vormen is tevens toegang tot documenten en informatie nodig.

De lastige maar vruchtbare samenwerking tussen het Parlement en de Commissie kan de Europese Unie helpen haar potentieel zo goed mogelijk te verwezenlijken. De ontwerpresolutie ligt in deze lijn en verdient daarom onze steun.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, commissaris De Gucht, u wordt met een zware erfenis belast en indien het onderwerp niet zo serieus zou zijn, zou ik bijna kunnen glimlachen over de speculaties die door de ACTA in gang zijn gezet. Er zijn echter twee redenen waarom ik hier absoluut niet om kan lachen. In de eerste plaats vormen namaak en schendingen van het auteurs- en merkenrecht een bedreiging van zowel de integriteit van de economie als de volksgezondheid.

Het wereldwijde economische verlies als gevolg van die namaak en schendingen van het auteurs- en merkenrecht bedroeg alleen al in 2007 naar schatting 185 miljard euro. Dat is aanzienlijk meer dan de begroting van de Europese Unie. Dit vormt een bedreiging voor onze ondernemingen, bevordert criminaliteit en leidt tot banenverlies. Dat is zeker niet in ons belang.

Daarnaast kunnen nagemaakte geneesmiddelen het leven in gevaar brengen van mensen die deze geneesmiddelen innemen, maar die zich er niet van bewust zijn dat het om namaakproducten gaat. Dat is eveneens een onaanvaardbaar risico.

Het moge duidelijk zijn dat het van groot belang is voor ons om actie op dit punt te ondernemen. In de tweede plaats moet het boven alle twijfel verheven zijn dat het onderhandelingsmandaat van de Commissie strikt beperkt blijft tot het kader van het communautair acquis teneinde te waarborgen dat ACTA in de toekomst niet synoniem is voor *'another crazy treaty agreed'*.

Na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon dient het Europees Parlement ook van uitgebreide en ad-hocinformatie voorzien te worden over de huidige status van de onderhandeling over de ACTA-overeenkomst. Wij krijgen uiteindelijk immers straks ook het verzoek om die overeenkomst goed te keuren. Met andere woorden, het Europees Parlement verwacht volledige transparantie en de publicatie van niet alleen de onderhandelingsdocumenten maar ook alle andere relevante stukken. Indien de Commissie nieuwe geruchten en speculaties rondom de ACTA wil voorkomen, zie ik geen andere optie dan dat zij het geïnteresseerde publiek van uitgebreide informatie voorziet.

Ik heb in dit verband drie belangrijke vragen. In de eerste plaats – ook al bent u hierop al kort ingegaan – de vraag of de Commissie kan garanderen dat er geen *'three strikes and you are out'*-regeling wordt ingevoerd. Dat zou uiteraard in strijd zijn met de nieuwe kaderrichtlijn inzake elektronische communicatie.

Dan mijn tweede vraag: kan de Commissie garanderen dat er geen wettelijke aansprakelijkheid wordt ingevoerd voor service providers voor de content die zij doorgeven? Dat zou uiteraard strijdig zijn met de richtlijn inzake e-Commerce.

Tot slot mijn laatste vraag: kan de Commissie garanderen dat er in het kader van ACTA geen strafmaatregelen ingevoerd worden die buiten de bevoegdheden van de Europese Unie vallen? Ik ben mij er overigens terdege van bewust dat de lidstaten in dit opzicht hun verantwoordelijkheid zullen nemen. Ik ga er echter vanuit dat u, in uw hoedanigheid als hoedster van de Verdragen, zult doen wat er van u verwacht wordt.

Jan Philipp Albrecht (Verts/ALE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer De Gucht, meer dan een jaar geleden heeft het Europees Parlement de Commissie zeer duidelijk gevraagd om de onderhandelingen over de ACTA-overeenkomst in de toekomst op transparante wijze te voeren en om het publiek en de parlementen bij deze onderhandelingen te betrekken. Wij hebben er daarnaast op aangedrongen om de nadruk te blijven beperken tot het bestrijden van namaak, zoals dat ook in de titel tot uitdrukking komt. Wat heeft u sindsdien gedaan? Niets, helemaal niets. Integendeel, samen met uw zogeheten onheilige coalitie van bereidwilligen – en met name de rijke geïndustrialiseerde landen – onderhandelt u door middel van een zeer ondemocratische, zelfs onwettige, geheime diplomatie over het tot stand brengen van een overeenkomst. Op veel gebieden gaat deze overeenkomst bovendien veel verder dan de huidige regelingen voor het handhaven van het intellectuele eigendomsrecht in Europa. Wij kunnen daar uiteraard niet helemaal zeker van zijn omdat wij hierover van u geen informatie hebben ontvangen.

En dan moet het echte schandaal nog komen. Vanaf 1 december vorig jaar bent u op veel gebieden niet langer in staat om ons te negeren en samen met de Raad uw achterkamertjespolitiek voort te zetten, omdat de burgers – vertegenwoordigd door hun Parlement – middels het Verdrag van Lissabon terecht een halt hebben toegeroepen aan een dergelijk gedrag. Ik vraag mijzelf dan ook af waar u op dit punt eigenlijk mee bezig bent? U bent als Commissie de hoedster van de Verdragen. Dat betekent dat u er verantwoordelijk voor bent dat het duidelijk geformuleerde EU-Verdrag ook daadwerkelijk wordt nageleefd. Als u niet in staat bent om een volledige naleving van het Verdrag te waarborgen, kunt u wederom op een 'nee' van dit Parlement rekenen. Als u er niet van overtuigd bent dat u de naleving van de Verdragen in het kader van deze onderhandelingen kunt waarborgen, dient u onmiddellijk met die onderhandelingen te stoppen totdat u daar wel toe in staat bent. Dat is de reden dat de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie zegt: Kom nu in actie. Act on ACTA!

Patrick le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, iedereen hier is tegen namaak en piraterij, maar u heeft ons zojuist toch een verhaaltje verteld, mijnheer de commissaris, om iets goed te praten, namelijk dat u achter onze ruggen om – achter de ruggen van de burgers en hun vertegenwoordigers om – aan het onderhandelen bent over een internationale overeenkomst.

Ik wil u er daarom op wijzen, mijnheer de commissaris, dat artikel 128 van het Verdrag van Lissabon – letterlijk – het volgende bepaalt: “Het Europees Parlement wordt in iedere fase van de procedure onverwijld en ten volle geïnformeerd” als het gaat om het onderhandelen over of het sluiten van internationale overeenkomsten. En dat is het geval met deze ACTA-overeenkomst. Houdt u zich dan aan uw woord en uw Verdrag! Uiteraard zijn wij bezorgd over de grondrechten. Het lijkt er immers op dat het beoordelen en bestraffen van één bepaald delict – piraterij – nu overgelaten wordt aan internetproviders, en niet aan de gerechtelijke autoriteiten.

Alles wijst er verder op dat de landen die deze overeenkomst ondertekenen van nu af aan het recht zullen krijgen om telefoons, laptop computers en draagbare geluidsapparatuur te onderzoeken, en dat alles onder het mom van piraterijbestrijding, precies zoals dat met de SWIFT-overeenkomst, die vooral gericht was op

terrorismebestrijding, het geval was. Bedenk echter wel, mijnheer de commissaris, dat het Parlement het geschil over SWIFT heeft gewonnen. We zullen dat ook doen met ACTA, als dat nodig mocht blijken te zijn.

We halen hier een aantal zaken door elkaar: de bestrijding van namaak en piraterij en de bescherming van privacy, schendingen van het octrooirecht en – als het gaat om medicijnen – het recht op gezondheid. Mijnheer de commissaris: laat ons toch eens zien wat deze overeenkomst werkelijk inhoudt.

Cristiana Muscardini (PPE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, mijnheer de commissaris, de ACTA-overeenkomst is van essentieel belang om te komen tot volledige harmonisatie van de maatregelen voor de bescherming van de Europese handel tegen namaak en piraterij. De ACTA-onderhandelingen hebben betrekking op gevoelige onderwerpen van de Europese wetgeving, zoals het garanderen van de toepassing van intellectuele-eigendomsrechten, gegevensoverdracht en gegevensbescherming. Daarom vragen wij andermaal om meer transparantie.

De Commissie moet zich daar ten volle voor inspannen, overeenkomstig het niveau van vertrouwelijkheid. De huidige onderhandelings teksten dienen aan het Parlement beschikbaar te worden gesteld, zodat het Parlement toezicht op de overeenkomsten kan uitoefenen en eventueel suggesties kan doen aan de ACTA-deelnemers. De woorden van de commissaris vanavond zijn hoopgevend, maar we willen ook dat de daad bij het woord wordt gevoegd.

Het Parlement heeft zich altijd ingespannen om Europese consumenten en producten te beschermen tegen namaak en tegen maatregelen die privacy op het internet schenden. Daarom is het essentieel dat de Commissie een actieve rol blijft spelen in de huidige onderhandelingen en er een groter aantal deelnemers bij betreft. Op dit moment is het aantal namelijk beperkt tot twaalf. We hopen dat steeds meer landen, ontwikkelingslanden en opkomende landen, zich zullen aansluiten bij de onderhandelingen en de uiteindelijke overeenkomst zullen ondertekenen, teneinde een breder perspectief op de zaak mogelijk te maken.

De landen moeten hun gezamenlijke verplichtingen respecteren en zich eraan houden, teneinde een efficiëntere strijd te voeren tegen namaak en piraterij. Deze economische plaag betekent de doodstraf voor een groot aantal productiesectoren die zich houden aan de regels. Daarom moeten de consumenten, die aan behoorlijke gevaren worden blootgesteld, ook met betrekking tot hun gezondheid, kunnen beschikken over duidelijke regels. Mijnheer de commissaris, bij gebrek aan duidelijke en daadwerkelijk toegepaste regels, ook voor het internet, werkt het internet namelijk niet langer als een bron van kansen, maar krijgt het een boemerangeffect. We moeten er gezamenlijk voor zorgen dat dit niet gebeurt, omdat het niet alleen om individuele privacy gaat, maar ook om de veiligheid van onze landen.

Emine Bozkurt (S&D). - Voorzitter, commissaris, een overeenkomst achter gesloten deuren is niet wat de Europese burgers verdienen, noch willen. De Europese Unie onderhandelt momenteel over een heel belangrijk handelsakkoord, ACTA, en dat gebeurt wederom in achterkamertjes. Op geen enkel moment hebben de nationale parlementen noch het Europees Parlement enige democratische controle kunnen uitvoeren op de inhoud en reikwijdte van de onderhandelingen. Nee, de onderhandelende partijen hebben een geheimhoudingsclausule afgesproken.

Het EP en de Europese burgers worden dus opnieuw buitenspel gezet. Het vertrouwen van de burger in Europa wordt weer geschaad. Deze keer gaat het niet over terrorismebestrijding, maar over handelsbelangen. Begrijp me niet verkeerd. De Europese economie moet gestimuleerd worden en het intellectuele eigendom is daar een belangrijk onderdeel van. Maar de onduidelijkheid die momenteel gecreëerd wordt door het geheim houden van de onderhandelingsdocumenten doet vele geruchten ontstaan.

Ik wil vragen hoe de communicatie loopt tussen de commissaris van Handel en de commissaris van Fundamentele Vrijheden in dezen. Gaat mijnheer De Gucht op enig moment zijn collega's inlichten over de inhoud van het akkoord? Gaat mevrouw Reding op enig moment haar collega van handel vragen openheid te verschaffen? Het Europees Parlement verlangt deze openheid. Nu is het moment om die te verschaffen, vooraleer er door het Europees Parlement ingestemd moet worden met dit handelsakkoord.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, tijdens de hoorzittingen van de nieuwe commissarissen was transparantie een van de meest gebruikte woorden. U heeft vandaag wederom gezegd dat alles al transparant en open is. Ik moet u echter in alle eerlijkheid zeggen dat uw definitie van transparantie helaas geen definitie is waarbij ik mij kan aansluiten. Dat geldt overduidelijk ook voor een groot aantal collega's in dit Parlement. Transparantie is meer dan alleen maar een paar stukjes informatie geven en dan vervolgens zeggen: 'Helaas kunnen wij de rest niet openbaar maken, omdat wij iemand beloofd hebben dat die informatie vertrouwelijk blijft.'

Wij zijn een nieuw tijdperk binnengegaan. Het is niet langer mogelijk om internationale verdragen te gebruiken om blinde afspraken met handelspartners te maken die vervolgens in de toekomst invloed uitoefenen op de Europese wetgeving. Nu het Verdrag van Lissabon in werking is getreden, is dat niet meer mogelijk. Dat betekent dat die blinde afspraken, die geheimzinnigheid en dat gebrek aan transparantie stoppen op de drempel van het Europees Parlement. Wij hebben geloofwaardigheid nodig om de innovatie te beschermen: dat is het belangrijkste argument dat u hier naar voren schuift. Die geloofwaardigheid zult u echter niet creëren als u over alles achter gesloten deuren onderhandelt en vervolgens de mensen probeert een hart onder de riem te steken door te zeggen dat het uiteindelijk allemaal zo slecht niet zal uitpakken. Dat, geachte commissaris, is absoluut de verkeerde werkwijze.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, beste collega's, laten we het eens luid en eerlijk zeggen: de wijze waarop de onderhandelingen over de handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak worden gevoerd is voor het Europees Parlement onaanvaardbaar.

We zijn de nieuwe medewetgever over dit onderwerp, en het Verdrag van Lissabon bepaalt dat we het recht hebben ten volle geïnformeerd te worden, en ook dat we die informatie op hetzelfde moment moeten ontvangen als de Raad. De documenten die nu toe zijn "uitgelekt" tonen aan dat dit voorschrift formeel althans niet is nagekomen.

Wat kan er over de inhoud worden gezegd? Het schijnt dat internetproviders de hier volgende oplichtersdeal is voorgesteld: als zij zich bereid tonen mee te werken aan systematisch toezicht op de inhoud zullen ze de vrijstelling van aansprakelijkheid die ze thans genieten behouden. Indien niet, dan stellen ze zichzelf bloot aan gerechtelijke acties door rechthebbenden en zullen ze sancties opgelegd krijgen.

Ik vind een dergelijke concessie heel gevaarlijk. Het communautair acquis wordt op deze wijze op losse schroeven gezet, en dan niet alleen als het gaat om het beginsel van *mere conduit* zoals dat in de richtlijn inzake elektronische handel wordt aangehouden – in het Frans gemakshalve "simple transport" genoemd –, maar ook als het de eerbiediging van de grondrechten van de burgers betreft. We hebben daar tijdens ons debat over het telecommunicatiepakket al op gewezen.

Ik wil u er tot slot aan herinneren dat dit Parlement al heeft aangegeven veel waarde te hechten aan deze beginselen, en wel door de SWIFT-overeenkomst te verwerpen. Ik twijfel er niet aan of we kunnen dat opnieuw doen. Daarom wijs ik er zo nadrukkelijk op dat de resolutie die we nu bespreken enorm belangrijk is. Ik dank onze coördinator, de heer Arif, voor zijn werk, en ik bedank ook al de onderhandelaars van de commissie internationale handel. Zij hebben ervoor gezorgd dat het signaal dat het Europees Parlement morgen zal afgeven een heel sterke symbolische lading zal hebben, omdat het bij unanimité tot stand is gekomen.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Voorzitter, nagemaakte producten zijn niet alleen schadelijk voor het concurrentievermogen van Europese ondernemingen maar kunnen ook gevaarlijk zijn voor de menselijke gezondheid. Het antwoord moet worden gezocht in een wereldwijd sterkere toepassing van de auteursrechten.

Er dienen zo veel mogelijk handelspartners toe te treden tot de onderhavige multilaterale overeenkomst. De in onderhandeling zijnde overeenkomst dient volledig te stroken met het desbetreffende communautair acquis, de fundamentele vrijheden te respecteren en persoonsgegevens te beschermen, het vrije verkeer van informatie te waarborgen en geen obstakel voor legitieme handelstransacties te vormen als daar geen aanleiding toe is.

Tot slot dient het Parlement gedurende alle stadia van de onderhandelingen inhoudelijk volledig op de hoogte te zijn, waarbij vertrouwelijkheid op een redelijke manier in acht wordt genomen.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, in de obscure praktijken van de Commissie kan warempel een lichtpunt worden ontwaard, namelijk het streven naar uitbreiding van het toepassingsgebied en de kosten van de intellectuele eigendomsrechten, zodat de grote groepen nog meer winst kunnen maken.

Om deze doelstelling te kunnen verwezenlijken schrikt men er niet voor terug om, waar nodig, de basisnormen van democratie en transparantie met voeten te treden, informatie achter te houden of zich te onttrekken aan stemmingen en democratische controle. Om deze doelstelling te kunnen verwezenlijken schrikt men er niet voor terug om, waar nodig, de wereldwijde toegang tot essentiële goederen zoals veilige medicijnen, inclusief generieke geneesmiddelen, te beperken en het recht op privacy en op eerbiediging van de vertrouwelijkheid van briefwisseling en het recht op bescherming van persoonsgegevens te schenden.

De alomtegenwoordigheid van de markt en de bescherming van economische belangen die hun eigen sectorale doelstellingen nastreven, zijn onverenigbaar met de bescherming en de bewaking van het algemeen belang. De resultaten van dit beleid zijn duidelijk zichtbaar.

Karel De Gucht, *lid van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik moet zeggen dat ik bij het beluisteren van de toespraken nadat ik het woord had genomen, het gevoel krijg dat velen van u niet goed hebben geluisterd naar wat ik heb gezegd, want ik heb heel duidelijk gemaakt dat we het communautair acquis wel degelijk zullen respecteren, dat ik ervoor zal proberen te zorgen dat de andere partijen bij de overeenkomst instemmen met het vrijgeven van de tekst waarover momenteel wordt onderhandeld. Ik heb duidelijk gemaakt dat het alleen zou gelden voor commerciële schending van intellectuele-eigendomsrechten, en zo zou ik nog wel een tijdje door kunnen gaan. Ik ga dus niet nog eens op al gestelde vragen antwoord geven, omdat ik eerlijk gezegd denk dat ik die al in mijn eerste toespraak beantwoord heb.

David Martin stelde de vraag wat er gebeurt wanneer iemand niet alleen de Europese Unie verlaat, maar een land dat partij is bij de ACTA-overeenkomst. Dat is een interessante vraag omdat dit natuurlijk afhangt van waar hij naar toe gaat. Als hij naar een land gaat dat geen partij is bij de ACTA-overeenkomst, dan zal het afhangen van de douane en de politie van het land in kwestie, maar daar hebben we geen zeggenschap over. Voor zover we daar wel zeggenschap over hebben, zullen we ervoor zorgen dat dit niet gebeurt, maar we kunnen natuurlijk niet voor anderen spreken.

Ik ben het niet helemaal eens met de redenering van mevrouw In't Veld over parlementaire toestemming en parlementaire controle, maar laat mij duidelijk zeggen hoe het Verdrag van Lissabon hier volgens mij in voorziet: de Raad geeft de Commissie een mandaat en de Commissie onderhandelt, en de Raad heeft volgens hun eigen reglement een beslissing over een mandaat genomen. Of een minister in de Raad nu van tevoren de goedkeuring van zijn nationale parlement nodig heeft, is geen kwestie van Europees recht, maar van nationaal recht, en dat verschilt van land tot land. Ik weet dat er bijvoorbeeld in uw land voor veel van dit soort standpunten vooraf goedkeuring nodig is van het parlement – OK, maar er zijn landen waar dat niet het geval is. Ik denk dat we niet moeten oordelen over de manier waarop de Raad een besluit neemt. Voor zover de Raad het Verdrag en zijn eigen reglement eerbiedigt, denk ik dat dit hun zaak is en niet zozeer de onze.

U wilde mij tot op zekere hoogte beschermen voor wat betreft een mogelijke controle van mijn iPod. Ik heb geen iPod, dus er is nog geen probleem. Of eigenlijk, ik heb er een sinds gisteren, maar ik heb hem nog niet gebruikt en ik ga ook niet naar Nieuw-Zeeland. Het is een beetje te ver weg. Dat is meer iets voor ambtenaren die wat meer tijd hebben om daar naar toe te gaan.

... de ganze discussie over de keuken, die laat ik voor mevrouw Stassen ...

(EN) Interessante vraag, hoe zit het met China? Welnu, zoals u weet, mevrouw Roithová, is China geen partij bij de huidige onderhandelingen. China vormt een ernstig probleem omdat, zoals u terecht zegt, dit land de belangrijkste bron van nagemaakte producten is.

Momenteel voeren we op verschillende niveaus onderhandelingen en besprekingen met hen. Ook is er een economische dialoog op hoog niveau. Herhaaldelijk leggen we de nadruk op intellectuele-eigendomsrechten, die een van de belangrijkste problemen zijn, niet alleen binnen de handel via het internet maar ook bij heel veel andere activiteiten. Zodra ACTA een feit is, staat het alle landen vrij om deze te ondertekenen, en ik hoop dat China tot de conclusie komt dat het, ook voor hun eigen industrie, bevorderlijk zou zijn als er een betere bescherming van de intellectuele-eigendomsrechten zou zijn. Vroeg of laat zal die ook er ook wel komen. Kijk maar naar andere landen waar dit in het verleden ook is gebeurd: nu hebben ze veel meer interesse in intellectuele-eigendomsrechten.

Ik ben het niet helemaal eens met de interpretatie van de heer Le Hyaric en mevrouw Trautmann met betrekking tot artikel 218. Wat er in artikel 218 staat, is dat het Parlement over alle stappen in de procedure geïnformeerd dient te worden. Welnu, dat is gebeurd, en zelfs nog meer dan dat. Wat wij doen op het gebied van informatieverstrekking gaat veel verder dan wat in artikel 218 wordt genoemd, veel verder, maar daar heb ik geen probleem mee. Ik heb in mijn inleidende verklaring al duidelijk gemaakt dat we erop zullen aandringen dat andere partijen ermee instemmen dat we de huidige ontwerp tekst openbaar kunnen maken, maar het is onjuist dat we artikel 218 niet zouden eerbiedigen.

Overigens wil ik nog even tegen mevrouw In't Veld zeggen dat we u bijlage 16 van de door alle deelnemers aan ACTA overeengekomen verklaring over het in acht nemen van de vertrouwelijkheid van documenten hebben toegezonden. De directeur-generaal, de heer David O'Sullivan heeft deze op 21 januari 2009 naar

u verzonden. Natuurlijk was dat nog tijdens het vorige Parlement, maar het is nog steeds dezelfde persoon. De heer Sullivan is nog steeds dezelfde en mevrouw In't Veld is nog steeds dezelfde, dus u moet hem gekregen hebben. Dan kunt u mij moeilijk vragen waar het allemaal over gaat.

Tot slot wil ik nog heel duidelijk maken dat wat ik vandaag heb gezegd en dat wat ik tijdens de hoorzitting heb gezegd serieus genomen dient te worden. Ik zal mijn uiterste best doen om met de overeenkomstsluitende partijen overeen te komen dat we u volledig kunnen informeren. Zolang dat niet het geval is, kan ik de ontwerp teksten van de overeenkomst niet aan u openbaar maken omdat dat in strijd zou zijn met de overeenkomst inzake vertrouwelijkheid. Bovendien zou schending van een dergelijke overeenkomst niet alleen gevolgen hebben voor de ACTA-onderhandelingen maar ook voor een groot aantal andere onderhandelingen die we met de betrokken landen voeren. Het zou een schending zijn van de vertrouwelijkheid op zich en dat maakt alle onderhandelingen bijzonder lastig, zo niet onmogelijk, maar ik zal mijn best doen ervoor te zorgen dat u de spullen krijgt.

De Voorzitter. – Tot besluit van het debat zijn er vijf ontwerp-resoluties⁽¹⁾ ingediend, overeenkomstig artikel 115, lid 5, van het Reglement.

Het debat is gesloten.

De stemming vindt woensdag 10 maart 2010 plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Françoise Castex (S&D), schriftelijk. – (FR) Hoewel het Parlement al maanden toegang tot de teksten eist, zijn de onderhandelingen over de handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak (ACTA) in het grootste geheim gevoerd – achter de ruggen van de burgers en hun vertegenwoordigers om. Dat is onaanvaardbaar. De Commissie lijkt de kluts kwijt te zijn. Ze vertelt ons dat ze ons de documenten al gestuurd heeft, en tegelijkertijd dat ze de Raad zal vragen alles openbaar te maken. Wie denkt ze zo voor de gek te houden?

Het gaat om meer dan transparantie alleen. We willen de Commissie en de Raad graag duidelijk maken dat ze voor het einde van de onderhandelingen de instemming van het Parlement zullen moeten zien te verkrijgen. Uit wat ons via lekken heeft bereikt krijgen we de indruk dat we hier met een paard van Troje te maken hebben. Met een verwijzing naar de – overigens volkomen legitieme – bestrijding van namaak, willen de lidstaten, de Franse regering voorop, een tekst goedkeuren die de toegang tot geneesmiddelen zal bemoeilijken, de vrijheid van meningsuiting zal beperken en de neutraliteit van het internet en de wettelijke aansprakelijkheid van de providers zal ondermijnen.

Het is gewoon zo dat het Parlement zich zal verzetten tegen alles wat het communautair acquis schaadt. Als de Commissie en de Raad hun strategie niet wijzigen, zullen wij de individuele vrijheden van onze medeburgers gaan verdedigen door ACTA te verwerpen, precies zoals we met de SWIFT-overeenkomst hebben gedaan.

Ioan Enciu (S&D), schriftelijk. – (RO) Ik verwelkom de vraag die aan de Commissie is gesteld over transparantie en de stand van zaken bij de onderhandelingen over de handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak (ACTA). Naar mijn mening moet er dringend actie worden ondernomen om de situatie waarin we ons thans bevinden te verhelpen. Het is onaanvaardbaar dat het Europees Parlement door de Commissie wordt uitgesloten van de onderhandelingen over de totstandkoming van de ACTA, gezien het feit dat we onze goedkeuring moeten hechten aan de bepalingen van die overeenkomst. Zoals al is gezegd, moet de Commissie zo spoedig mogelijk alle onderhandelingen openbaar maken die zijn gevoerd in verband met de ACTA, en zeggen wat de vooruitzichten zijn voor de vergadering in april. Kwesties zoals het verplichten van internetaanbieders om het verkeer te bewaken en beperkingen op te leggen binnen hun netwerk, kunnen een negatieve uitwerking op de bevolking hebben, zowel vanuit het oogpunt van eerbiediging van hun recht op privacy als door de extra kosten die gebruikers moeten betalen. Over zo'n kwestie moet openlijk worden gedebatteerd en de publieke opinie moet worden geraadpleegd. Het standpunt van de Europese burgers en bedrijven over deze maatregelen moet bekend zijn en geëerbiedigd worden, opdat elke vorm van fout, antidemocratisch gedrag kan worden voorkomen.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), schriftelijk. – (PL) Dames en heren, de ACTA-overeenkomst (Anti-Counterfeiting Trade Agreement) waarover momenteel door de Commissie wordt onderhandeld, gaat verder dan het evenredigheidsbeginsel dat in de Europese wetgeving is verankerd en stelt dat de maatregelen van de Unie niet verder mogen gaan dan nodig is om de doelstellingen van het Verdrag te bereiken. Vooral

⁽¹⁾ Zie notulen.

het hoofdstuk over het internet wekt ongerustheid. Blijkbaar bevat de overeenkomst bepalingen die enerzijds de vrijheid van meningsuiting en anderzijds de commerciële activiteit op het Internet aan banden kunnen leggen. Dit zal het resultaat zijn van het idee dat blijkbaar overwogen wordt om de internetleveranciers verantwoordelijk te houden voor de inhoud van de verzonden gegevens en om strafsancities in te voeren voor het downloaden van bestanden voor privégebruik. Ik gebruik het woord "blijkbaar" omdat de informatie over de bepalingen van de overeenkomst niet afkomstig is van officiële bronnen maar alleen gebaseerd is op roddels en lekken. De Commissie houdt het Parlement immers niet op de hoogte van de stand van zaken van de onderhandelingen. Inmiddels voorziet het Verdrag van Lissabon al in zo'n procedure. Bovendien heeft de Raad de goedkeuring van het Parlement nodig met een meerderheid van zijn leden om een overeenkomst te sluiten. Het nieuwe Verdrag bevat ook een bevoegdheid om maatregelen te nemen op het gebied van intellectuele eigendom, die evenzeer toebehoort aan het Parlement en de Raad. Daarom sluit ik me aan bij de Parlementsleden die meer transparantie eisen bij de gevoerde onderhandelingen en ik vind dat de interinstitutionele samenwerking rond de ACTA-overeenkomst zou moeten aantonen dat alle instellingen het nieuwe Verdrag, dat nu in werking is getreden, ernstig nemen. Momenteel is dat niet het geval.

Alan Kelly (S&D), schriftelijk. – (EN) De handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak behelst een mandaat dat essentieel is voor de bescherming van intellectuele-eigendomsrechten. Na de crisis moet er voor intellectuelen en kunstenaars een stimulans zijn om hun creativiteit te benutten en zonder angst nieuw materiaal online te publiceren. Dit recht moet worden afgewogen tegen het recht van het individu op toegang tot informatie, en sancties dienen bovendien alleen gericht te zijn op de grotere commerciële exploitanten van auteursrechtelijk beschermd materiaal. Maar dat is een kwestie voor een andere keer. Op dit moment maak ik mij het meest zorgen over de mate waarin dit Parlement over de onderhandelingen op de hoogte wordt gehouden. Volgens het Verdrag van Lissabon is voor deze overeenkomst de goedkeuring van dit Parlement nodig en ik kan uit de reacties van mijn collega's wel raden dat de overeenkomst door de wijze waarop deze tot stand komt, een kille ontvangst wacht. Er moet meer openheid komen in de onderhandelingen over ACTA, en de Commissie en de Raad moeten hierbij hun goede wil tonen door ervoor te zorgen dat het Parlement ruime toegang heeft tot de documenten inzake deze kwestie.

Stavros Lambrinidis (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik hoop dat de schriftelijke verklaring over ACTA die ik twee weken geleden samen met mijn collega's Castex, Alvaro and Roithová heb ingediend, en het debat van vandaag als een verlate waarschuwing dienen voor de Raad en de Commissie. Het Parlement gaat niet stilletjes achterover leunen terwijl de grondrechten van miljoenen burgers tijdens de onderhandelingen achter gesloten deuren onderuit worden gehaald. Wij bestrijden iedere vorm van 'witwassen van de wetgeving' op internationaal niveau voor wat anders heel moeilijk door de meeste nationale wetgevende instanties heen zou komen – laat staan het Europees Parlement. Ik verwijs hier natuurlijk naar de beruchte 'three strikes'-wetten. Dit Parlement is vast van mening dat intellectuele-eigendomsrechten beschermd moeten worden, maar niet door particuliere bedrijven verstreckende bevoegdheden toe te kennen om in het wilde weg van iedere burger diens activiteiten op het internet te volgen – iets waarvoor we bij de bestrijding van het terrorisme zelfs onze politie geen toestemming willen geven – en zeker niet door de buitenproportionele straf om hele huishoudens van het internet af te sluiten. Toegang tot het internet is op zich een grondrecht. Het moet als zodanig worden behandeld en beschermd.

Michael Theurer (ALDE), schriftelijk. – (DE) De onderhandelingen van de Commissie over de handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak (ACTA) hebben een aantal vragen opgeworpen. Hoewel de overeenkomst bedoeld is om gerechtvaardigde punten van zorg aan te pakken, te weten het bestrijden van namaak en het smokkelen van producten en merken, dient een en ander veel sterker op onze Europese beginselen gebaseerd te zijn. Die overeenkomst mag niet leiden tot de harmonisatie van het auteursrecht, het octrooirecht en het merkenrecht in de EU. Integendeel, het subsidiariteitsbeginsel dient ons belangrijkste beginsel te blijven. Handelsovereenkomsten mogen niet misbruikt worden om de grondrechten en fundamentele vrijheden van individuen in te perken. Voordat het Parlement de goedkeuring kan geven die vereist is voor de ratificering van de overeenkomst, zijn er nog steeds significante verbeteringen nodig en niet alleen wat de inhoud betreft. Het Parlement dient intensiever bij de onderhandelingen betrokken te worden. Daarnaast dienen de onderhandelingsdocumenten volledig toegankelijk voor ons te zijn.

16. Verordening houdende toepassing van een schema van algemene tariefpreferenties (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de mondelinge vraag (O-0022/2010) van Daniel Caspary, namens de PPE-Fractie, Kader Arif, namens de S&D-Fractie, Niccolò Rinaldi, namens de ALDE-Fractie, Yannick Jadot,

namens de Verts/ALE-Fractie, Joe Higgins, namens de GUE/NGL-Fractie, en Robert Sturdy, namens de ECR-Fractie, aan de Commissie: Regelgeving tot tenuitvoerlegging van een programma van algemene tariefpreferenties (B7-0018/2010).

Daniel Caspary, auteur. – (DE) Mijnheer de voorzitter, commissaris, dames en heren, met het stelsel van algemene preferenties (SAP) verleent de Europese Unie op dit moment 176 landen markttoegang in de vorm van verminderde invoerrechten. Dit zijn voordelen die wij als Europese Unie aanbieden zonder dat wij daarvoor iets van onze partners terugverwachten. Dan is er ook nog het SAP+ voor bepaalde landen die met specifieke uitdagingen worden geconfronteerd en voor landen die aan speciale voorwaarden voldoen.

Wat is onze uitgangspositie? Wij hebben vanaf 1 januari 2012 een nieuwe regeling nodig omdat de oude dan verlopen is. Om een goede procedure te kunnen volgen en eventueel ook ruimte te hebben voor een tweede lezing, is tijd nodig. Namens mijn fractie verwacht ik dan ook dat de Commissie zo snel mogelijk een nieuw voorstel zal overleggen. Zoals gezegd, wij hebben voldoende tijd nodig om een procedure met twee lezingen te kunnen volgen. Het zou onacceptabel zijn als wij als Europees Parlement, in geval van twijfel, onder druk beslissingen zouden moeten nemen. Daarnaast hebben wij een evaluatie van het huidige systeem nodig. Ik hoop dat wij zeer binnenkort feiten, cijfers en gegevens ontvangen waaruit blijkt hoe succesvol het bestaande systeem in de praktijk is geweest. Heeft dat bestaande systeem daadwerkelijk de handel bevorderd in de landen waarvoor het systeem geldt? Zijn de exportcijfers ook gestegen? Profiteren de juiste landen van dit systeem? En de volgende vraag is tot alle aanwezigen hier gericht: is alles in orde met het bestaande systeem? Als landen als Qatar bijvoorbeeld, met een inkomen per hoofd van de bevolking dat hoger is dan dat van vijftientig lidstaten van de Europese Unie, ook onder dit systeem vallen, moeten wij mijns inziens zeker een zeer kritische houding aannemen bij de herziening van het systeem.

Er is één ding dat ik mijn collega's van alle andere fracties zou willen vragen met het oog op de stemming van morgen: wij dienen de resolutie zeer algemeen te houden, zoals dat ook voor het oorspronkelijk ontwerp was afgesproken. Ik zou mijn medeafgevaardigden erg dankbaar zijn als wij in de resolutie geen melding maakten van de specifieke gevallen die hier besproken zijn.

David Martin, ter vervanging van de auteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, net als de heer Caspary ben ik ingenomen met de drie preferentieregelingen die we uit hoofde van het SAP nu hebben – Alles behalve wapens, SAP en SAP+.

Het is terecht dat de 49 armste landen in de wereld voor “alles behalve hun wapens” vrije toegang tot onze markten krijgen. Het is ook terecht, zoals de heer Caspary heeft gezegd, dat de 176 ontwikkelingslanden preferentiële toegang tot onze markt krijgen. Het is ook terecht dat 16 landen zelfs nog betere toegang krijgen, via SAP+, in ruil voor het opzetten en ten uitvoer leggen van 27 gespecificeerde internationale verdragen inzake mensenrechten, arbeidsnormen, duurzame ontwikkeling en goed bestuur.

Het is echter ook terecht dat we van die 16 begunstigde landen verwachten dat ze hun verplichtingen krachtens deze verdragen ook toepassen en respecteren.

Als we toestaan dat landen zich niet aan hun verplichtingen houden of de wetten die uit die verdragen voortvloeien niet eerbiedigen, dan levert het SAP+ niet de stimulans op die het geacht wordt te geven. En dat is nog niet het enige: feitelijk straffen wij dan de andere SAP-landen door hun preferenties uit te hollen en preferenties te geven aan 16 landen die hun rechten niet respecteren.

Daarom ben ik verheugd over het feit dat de Commissie Sri Lanka aan een onderzoek heeft onderworpen en ook heeft voorgesteld om actie te ondernemen tegen Sri Lanka. Daarom ook ben ik absoluut van mening dat de Commissie een onderzoek moet instellen om na te gaan of Colombia de 27 verdragen al dan niet respecteert. Dat betekent niet dat we actie tegen Colombia ondernemen; het betekent alleen dat we het onderzoeken. Wij hebben dat ook gedaan met El Salvador, maar toen besloten wij uiteindelijk dat er geen actie ondernomen hoefde te worden.

Ik heb drie vragen aan de commissaris.

Is de Commissie het er niet mee eens dat het Parlement in de toekomst de bevoegdheid moet krijgen om tot onderzoeken op te roepen in het kader van het SAP+?

In de tweede plaats, kan de Commissie in de tussentijd het gevraagde verslag over de stand van zaken bij de ratificatie en de tenuitvoerlegging van de verdragen door de bestaande SAP+-begunstigden aan het Parlement overleggen?

Tot slot, wanneer denkt de Commissie het Parlement de herziene verordening voor de volgende fase van het SAP toe te zenden? We zouden die uiterlijk in juni krijgen, en we zouden die dan ook graag in juni ontvangen.

Niccolò Rinaldi, auteur. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, mijnheer de commissaris, onmiddellijk nadat dit Parlement was geconstitueerd, werden we geconfronteerd met de opschorting van het stelsel van algemene preferenties (SAP+), en met name met de vraag of dit stelsel al dan niet moest worden toegepast op Sri Lanka en Colombia.

In het eerste geval zijn we getuige geweest van een serie, soms ernstige fouten van de kant van Sri Lanka, van een land waarvoor de verzachtende omstandigheid geldt dat het uit een langdurige burgeroorlog tegen een vreselijke terroristische organisatie komt. Naar mijn mening is de Commissie in dit geval nogal overhaast te werk gegaan, waardoor al snel een voorstel voor de opschorting van SAP+ op tafel kwam. In de Raad had Sri Lanka echter toegezegd geen 'beschermheren' en is het besluit genomen. Het Europees Parlement speelde hierbij geen enkele rol. Niemand heeft ons om onze mening gevraagd.

In het tweede geval gaat het om een land dat een verschrikkelijke guerrillaoorlog voert in eigen land en waar de mensenrechten ernstig worden geschonden, met inbegrip van frequente moorden op vakbondsleden. Tot op heden heeft de Commissie zich niet uitgesproken over de mogelijkheid om een onderzoek in te stellen. Sterker nog, zij is doorgegaan op de weg van het vrijhandelsakkoord, waar ik het persoonlijk mee eens ben. We weten dat in de Raad regeringen zitten die de belangen van de Colombiaanse autoriteiten fel verdedigen en de rol van het Parlement was wederom niet-bestaand: niemand heeft het Parlement om zijn mening gevraagd, terwijl het zelf bijna dagelijks naar de standpunten van anderen moet luisteren.

In beide gevallen is er geen enkele beoordeling gemaakt van de gevolgen op economisch en werkgelegenheidsvlak van een eventuele opschorting. Ondanks de grote mate aan inconsequentie hebben beide gevallen één ding gemeen: de marginale rol van het Europees Parlement. Dit zijn echter duidelijk politieke besluiten, geen technische, en daarom vind ik dit onaanvaardbaar. We hebben dan ook een nieuwe verordening nodig en moeten gebruik maken van het feit dat de huidige verordening eind 2011 afloopt. Ik meen dat deze twee concrete voorbeelden dit wel aantonen. In de tussentijd zou het echter goed zijn om te bespreken wat er in de afgelopen maanden in deze twee landen is gebeurd.

Het zou bijvoorbeeld interessant zijn om te vernemen welke drempel op het gebied van mensenrechtenschendingen volgens de Commissie moet zijn overschreden om een onderzoek in Colombia of in een ander land te starten, en welke concrete stappen de regering van Sri Lanka zou moeten nemen, zoals afschaffing van de krijgswet, om niet-uitvoering van de opschorting te verkrijgen.

Daarom vragen wij, mijnheer de commissaris, het volgende: een nieuw voorstel, het liefst voor eind juni; duidelijke criteria voor de begunstigde landen die in aanmerking komen, rekening houdend met het feit dat het SAP+ een ontwikkelingsinstrument is en dat er op de lijst van begunstigde landen ook landen staan die eerlijk gezegd geen ontwikkelingslanden meer zijn; de ondertekening en tenuitvoerlegging van de 27 verdragen van de Internationale Arbeidsorganisatie in de begunstigde landen; transparantie in de regels over hun gedrag; een systeem waarmee de impact van het SAP+ kan worden gemeten en een mededeling aan het Parlement. Zoals de heer Martin al aangaf, dient het Parlement bij opschorting een volledige rol te spelen aangezien het hier, nogmaals, om een duidelijk politiek besluit gaat.

Nicole Kiil-Nielsen, ter vervanging van de auteur. – (FR) Het debat dat we nu voeren is ingegeven door drie aspecten van het stelsel van algemene preferenties.

Om te beginnen is het zo dat de huidige verordening op 31 december 2011 zal verlopen. Om het Europees Parlement in staat te stellen de bevoegdheden die ze uit hoofde van het Verdrag van Lissabon bezit ook werkelijk uit te oefenen zal de Commissie ons ten laatste in juni 2010 een ontwerp voor een nieuwe verordening moeten voorleggen.

Ten tweede is de wijze waarop het SAP functioneert verre van volmaakt. Wie stelt de lijst met begunstigde landen op? Op basis van welke criteria? Abracadabra! Wie houdt het toezicht op de tenuitvoerlegging van de 27 overeenkomsten inzake sociale en milieukwesties die vastleggen aan welke voorwaarden begunstigde landen moeten voldoen? Dat weten we gewoon niet.

Wat heeft dit stelsel eigenlijk bewerkstelligd? Heeft het geleid tot duurzame ontwikkeling, tot diversificatie van de productie en tot standkoming van behoorlijke banen? Of heeft het nu juist geleid tot een wildgroei van korte termijncontracten, meer verlaten boerenbedrijven en steeds meer grote, op de export gerichte ondernemingen? We weten het niet.

De verordening zal dus drastisch moeten worden herzien, om het democratisch toezicht te herstellen en te verzekeren dat er maatregelen worden genomen om de gewenste doelstellingen te bereiken.

De werkelijke aanleiding voor dit debat vanavond is echter het betreurenswaardige geval van Colombia. De Commissie heeft tot op heden geweigerd een onderzoek in te stellen naar de ernstige mensenrechtenschendingen in dit land. De verordening schrijft evenwel voor dat er een dergelijk onderzoek moet worden uitgevoerd.

Gelet op de waarden die de Europese Unie uitdraagt, is het niet aanvaardbaar dat diezelfde EU met het oog op het verzekeren van de winsten van een aantal sectoren – zuivel, automobielen, geneesmiddelen, telecommunicatie en het bankwezen – afziet van de voorwaarden die waren verbonden aan het stelsel voor algemene preferenties, zoals ze dat de afgelopen paar dagen heeft gedaan door in alle haast een vrijhandelsovereenkomst met Colombia te sluiten. Die overeenkomst is de doodsklap voor de Colombiaanse vakbonden, de kleine boerenbedrijven in dit land, de consumenten en de nationale industriële productie.

Joe Higgins, auteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het stelsel waarmee de EU sommige landen een preferentiële behandeling op handelsgebied toekent, bestaat al sinds 1971. Het moet fungeren als een mechanisme om onevenwichtigheden in de handel tussen de ontwikkelde kapitalistische landen en de armere landen van de wereld weg te werken en bij te dragen aan duurzame ontwikkeling.

Mijnheer de commissaris, bent u het er in dit verband niet mee eens dat dit stelsel echt een complete mislukking is geworden en dat de handelsovereenkomsten van de EU voornamelijk de in de EU gevestigde transnationale ondernemingen hebben bevoordeeld die hun superieure middelen gebruiken om kleine plaatselijke producenten in vele arme landen te vermorzelen, wat tot ernstige ontwrichting heeft geleid, met inbegrip van verlies van plaatselijke werkgelegenheid en verwoesting van het milieu? Is dat niet de werkelijke betekenis van het nog maar drie jaar geleden gepubliceerde strategiedocument van de Commissie 'Europa als wereldspeler: wereldwijd concurreren'?

En, mijnheer de commissaris, welke hoop is er nog voor de werkende bevolking van Afrika, Azië en Latijns-Amerika wanneer uw Commissie de afgelopen weken nog laf door de knieën is gegaan voor de criminele speculatie van avontuurlijke hedgefondsmanagers die uit zijn op snelle winsten via buitensporige speculatie tegen de euro en tegen Griekenland in het bijzonder? U hebt de werkende klasse van Griekenland en de armen van Griekenland overgeleverd aan de welwillende genade van deze parasieten – misdadigers in feite. Welke hoop is er dan voor de arme en werkende bevolking buiten de grenzen van Europa, gezien die situatie?

Nu is de vraag hoe de Commissie beoordeelt of de staten die van de preferentiële handelsovereenkomsten met de EU profiteren de rechten van werknemers en de mensenrechten eerbiedigen. Vertelt u dat ons alstublieft eens.

En hoe kunt u de betrekkingen met de regering van Colombia voortzetten, waar door de regering gecontroleerde instanties, met name het leger, zich continu schuldig maken aan de meest gruwelijke misdaden, zoals nog maar kort geleden werd aangetoond met de afschuwelijke ontdekking van het massagraf van onschuldige slachtoffers van de moordpartij in La Macarena.

En tot slot, wat is het huidige standpunt van de Commissie met betrekking tot het voortzetten van het SAP+ met Sri Lanka, gezien het feit dat na de verkiezingen het beleid van de regering van de heer Rajapaksa nog steeds haaks staat op de mensenrechten en de rechten van werknemers in dat land?

Syed Kamall, ter vervanging van de auteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, iedereen begrijpt mijns inziens dat een van de doelstellingen van het stelsel van algemene preferenties was om armere landen te integreren in het mondiale handelssysteem. Het toekennen van een preferentiële behandeling werd gezien als een positieve manier om een aantal van de onevenwichtigheden in de handelsverhoudingen tussen rijke en arme landen uit de wereld te helpen.

Als iemand die veel vrienden en verwanten heeft in deze arme landen, denk ik dat wij alleen maar hoeven te kijken naar de regeringen van deze landen: problemen met slecht bestuur, staatsmonopolies en corrupte regeringen die ondernemers in deze landen ervan weerhouden vermogen te creëren, het feit dat ondernemers moeilijkheden hebben de materialen te importeren die zij nodig hebben om waarde toe te voegen en vermogen te creëren, en verder het feit dat de meeste burgers in deze landen geen toegang krijgen tot goederen en diensten die wij hier in de EU en in vele overige rijke landen als vanzelfsprekend beschouwen.

Laten wij ook erkennen dat de beste manier om mensen te helpen uit hun armoede te geraken is om ondernemers te helpen. Ondernemers zorgen voor banen en zorgen voor rijkdom; het zijn de ondernemers die de mensen uit de armoede zullen trekken.

Tijdens de recente onderhandelingen over de economische partnerschapsovereenkomsten hebben veel Parlementsleden uit het gehele politieke spectrum zich zorgen gemaakt over de pasklare aanpak van de Commissie ten aanzien van deze overeenkomsten.

In een van de gevallen waar ik bij betrokken was, zei de ambtenaar van de Commissie, in antwoord op een vraag in de commissie, dat de economische partnerschapsovereenkomsten niet alleen om handel gingen, maar ook om regionale integratie en export van het EU-model. Op de vraag of sommige ACS-landen, die specifieke problemen hebben, wellicht een SAP+ als alternatief konden krijgen, kregen wij te horen dat dit niet mogelijk was omdat zij bepaalde verdragen schenden en daarom niet in aanmerking komen voor een SAP+.

In de toekomst zullen wij zeker wat flexibeler moeten zijn bij onze toepassing van het SAP+, wellicht als alternatief voor een economische partnerschapsovereenkomst. Dit kunnen wij op een aantal manier aanpakken. Wij kunnen sancties opleggen aan de landen die niet voldoen aan de normen, of wij kunnen een lopende dialoog opzetten om te zorgen dat de voorwaarden in deze landen worden verbeterd, en begrijpen dat dergelijke zaken niet van vandaag op morgen gebeuren, wat overigens evenmin gold voor de superieure hoge standaarden van de EU. Het is tijd dat wij actief worden en de ondernemers in ontwikkelingslanden helpen in plaats van dat wij deze kwestie te zeer politiseren.

Karel De Gucht, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het huidige SAP loopt af op 31 december 2011. De Commissie werkt momenteel reeds aan een substantiële bijwerking en herziening van het huidige stelsel. Later deze maand zal ik een uitgebreide openbare raadpleging opstarten over de mogelijke verbeteringen en wijzigingen. Deze raadpleging zal dan worden gevolgd door een grondige effecterbeoordeling. Het voorstel van de Commissie voor een nieuwe regeling zal daarom naar verwachting in het eerste kwartaal van 2011 gereed zijn. Dit voorstel zal uiteraard worden onderworpen aan de gewone wetgevingsprocedure, die zich wellicht zal uitstrekken tot na de vervaldatum van de huidige regeling, namelijk 31 december 2011.

U zult het allen met mij eens zijn dat wij een situatie moeten zien te voorkomen waarin alle begunstigden van het SAP op 1 januari 2012 al hun voordelen zouden verliezen. Daarom zullen wij tegelijk met het essentiële voorbereidende werk voor een nieuw SAP een voorstel moeten indienen voor de verlenging van de huidige regeling, zodat deze doorloopt totdat de nieuwe regeling van kracht wordt. Dit geeft u de tijd om op gedegen wijze te werken aan de nieuwe regeling en geeft tegelijkertijd de garantie dat de begunstigden van het SAP niet in de kou komen te staan. U kunt dit document in april verwachten.

Ik heb nota genomen van uw vraag en zorgen over de manier waarop de Commissie toezicht houdt op de naleving door de begunstigde landen van de huidige criteria voor een SAP+-behandeling. Het voornaamste criterium voor het SAP+ is de ratificatie en effectieve uitvoering van 27 internationale verdragen op het gebied van mensenrechten, fundamentele arbeidsnormen, duurzame ontwikkeling en goed bestuur. Het is de taak van de Commissie nauw toezicht te houden op de naleving van deze criteria door alle begunstigde landen.

Het is de plicht maar ook het vaste streven van de Commissie om het SAP op een eerlijke en objectieve wijze toe te passen. In dit opzicht gaan wij bij ons toezicht op en onze beoordeling van de effectieve uitvoering van de SAP+-regelingen zo veel mogelijk uit van de bevindingen en rapporten van internationale organisaties, zoals de Verenigde Naties, de IAO en overige relevante organen, alsmede van de controlemechanismen waarin de verdragen zelf voorzien.

Hierdoor ontstaat een ondubbelzinnig en onpartijdig beoordelingsproces. Daarnaast wordt het toezicht kracht bijgezet door de bilaterale dialoog van de Commissie met de SAP+-landen over uitvoeringsaangelegenheden. Als uit dergelijke rapporten blijkt dat de SAP-criteria niet volledig worden nageleefd, voorziet het SAP in de mogelijkheid dat de Commissie een onderzoek instelt om de feitelijke situatie op te helderen en passende maatregelen voorstelt.

Dit onderzoeksmiddel is een ernstige remedie die moet worden ingezet als de situatie er ook echt om vraagt, maar het instellen van een onderzoek is niet een stap die al te lichtvaardig moet worden genomen, aangezien het consequenties kan hebben voor onze betrekkingen in ruimere zin met de partnerlanden. Denkt u bijvoorbeeld maar eens aan het recente geval van Sri Lanka.

Omdat het doel van het SAP+ is om landen ertoe te stimuleren zich aan de internationale normen voor goed bestuur te houden, moeten de SAP+-landen eerst gelegenheid krijgen aan te tonen dat het hun ernst is met de SAP+-doelstellingen, en dat ze bereid zijn samen te werken met internationale toezichtsorganen en de vastgestelde tekortkomingen aan te pakken.

Door deze aanpak worden de stappen die deze landen al hebben genomen, beloond. Dit is in lijn met de algemene, op aanmoediging gebaseerde aanpak waarop het SAP+ gestoeld is.

Ik wil graag met u debatteren over de toekomst van het SAP en van het SAP+ in het bijzonder. Bij de voorbereiding van de beoordeling van de huidige regeling, waarbij het tevens gaat om de criteria van het SAP+ en het toezicht op de naleving daarvan, zal nauwkeurig worden gekeken naar de door het Europees Parlement aan de orde gestelde vraagstukken.

Aangezien deze beoordeling niet zal worden onderworpen aan de gewone wetgevingsprocedure, is de rol van het Europees Parlement ten aanzien van de uiteindelijke vorm van het nieuwe SAP gelijkwaardig aan die van de Raad.

Laima Liucija Andrikiienė, *namens de PPE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, inhakend op de woorden van mijn collega Daniel Caspary, waar ik mij geheel bij aansluit, zou ik een aantal punten willen benadrukken. Ten eerste krijgt de rol van het Europees Parlement bij de vaststelling van het EU-handelsbeleid in velerlei opzicht een nieuwe vorm met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Het SAP is een van die terreinen waarop het Parlement meer inspraak en invloed krijgt.

Commissaris, ik zou u met klem willen vragen deze versterkte rol van het Parlement op uw werkgebied als positief te begroeten. Ik verzoek u dan ook dringend het Parlement te raadplegen wanneer u de beoordeling van de lijst met begunstigden voor het SAP en het SAP+ afrondt.

Ten derde zou het Parlement ook moeten worden betrokken bij het proces van toezicht op de naleving – dus niet alleen op de ratificatie maar ook op de effectieve uitvoering – van 27 IAO- en VN-verdragen door de begunstigde landen. De Commissie zou in ieder geval het Parlement hierover moet raadplegen en het is uiteraard onze plicht om er hier in het Parlement voor te zorgen dat wij binnen onze relevante organen, onze commissies, mechanismen ontwikkelen om aan dit toezicht bij te dragen. Verder zou ik de oproep willen herhalen die in de morgen in stemming te brengen ontwerp-resolutie wordt gedaan. De Commissie dient de nieuwe SAP-verordening zo snel mogelijk op te stellen.

Tot slot, maar daarom niet minder belangrijk, ben ik het niet eens met wat door sommige collega's is gezegd over Colombia. Colombia is een land als vele andere landen in de regio. Wij mogen onze ogen niet sluiten voor de positieve ontwikkelingen en resultaten op het vlak van de mensenrechten en voor de situatie van de mensenrechtensrijders in dit land. Er is geen reden dit land specifiek aan de schandpaal te nagelen, aangezien onze resolutie slechts over de nieuwe verordening en de noodzaak van een nieuwe verordening gaat.

Vital Moreira, *namens de S&D-Fractie*. – (PT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, het doet goed commissaris De Gucht te horen verzekeren dat de Commissie binnenkort aan het Parlement een wetgevingsinitiatief voor de herziening van het stelsel van algemene preferenties zal doen toekomen, zodat de wetgevingsprocedure kan worden afgerond voordat het huidige stelsel van algemene preferenties eind volgend jaar afloopt.

Het stelsel moet hernieuwd worden, ten eerste omdat het een instrument voor ontwikkelingssteun is dat landen zonder wederkerigheid gunstige toegangsvoorwaarden tot de Europese markt verleent, en ten tweede omdat dit systeem ook een instrument is voor de bevordering van de mensenrechtensituatie en goed bestuur in deze landen. Immers, de toekenning van preferenties is afhankelijk van een reeks voorwaarden waaraan de begunstigde landen moeten voldoen.

Om deze twee redenen moet de Europese Unie het gebruik van dit instrument hernieuwen en de handel in dienst van de ontwikkeling en de mensenrechten blijven stellen. Het is echter noodzakelijk bij de beoogde hernieuwing rekening te houden met de beoordeling van de resultaten van de vorige periode.

Anderzijds moet in de nieuwe verordening een aantal vereisten in acht worden genomen die gebaseerd zijn op de tot dusver opgedane ervaring. Ten eerste is het wenselijk om ook in de toekomst het tijdelijke karakter van het stelsel van algemene preferenties te handhaven, zodat het kan worden ingetrokken wanneer het niet langer nodig is. Ten tweede moet de methode die wordt toegepast om de begunstigde landen te differentiëren en te selecteren uitgediept en verfijnd worden uitgaande van het ontwikkelingsniveau en het externe concurrentievermogen van elk land. Ten derde en ten laatste moeten betere mechanismen worden opgezet

om de naleving van de aan het stelsel van algemene preferenties gekoppelde voorwaarden te controleren, met name voor wat betreft de eerbiediging van de mensenrechten.

Tot slot, mijnheer de commissaris, zou het een goede zaak zijn als in de wetgevingsprocedure van meet af aan rekening werd gehouden met het standpunt van het Parlement.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Voorzitter, een behandeling die voortvloeit uit het stelsel van algemene preferenties is een uitzondering op het principe van het meest begunstigde land van de WTO en moet daarom doelgericht zijn, dat wil zeggen dat de ontvangers ervan ontwikkelingslanden moeten zijn, daar die daaraan het meest behoefte hebben. De nieuwe lijst van begunstigde landen dient de werkelijke economische situatie en het concurrentievermogen van de ontwikkelingslanden weer te geven.

Overigens werkt het gebrek aan differentiatie onder de ontwikkelingslanden uiteindelijk in het nadeel van de minst ontwikkelde landen. Het is logisch dat het herzieningsvoorstel wordt voorafgegaan door een evaluatie van de impact die het stelsel op de begunstigde landen heeft gehad gedurende de voorgaande toepassingsperiode hiervan.

Het handelsbeleid, en met name de conditionaliteit op handelsgebied, zou zonder enige twijfel kunnen bijdragen aan een efficiënter mondiaal bestuur door middel van milde machtsuitoefening. Het zou door middel van stimulansen kunnen bijdragen aan de bevordering van de sociale dimensie van de globalisatie in brede zin: waardig werk, duurzame ontwikkeling, democratische verantwoording.

Het Europese Parlement zou de mogelijkheid moeten hebben tot creatieve deelname in het kader van het nieuwe, herziene stelsel, maar ook tot een effectieve monitoring van de toepassing van de overeenkomsten door de begunstigde landen.

Bernd Lange (S&D). – (DE) Mijnheer de voorzitter, commissaris, dames en heren, wij weten allemaal dat het SAP een goed systeem en dat het SAP+ een zeer goed systeem is. Wij moeten ervoor zorgen dat die systemen verlengd worden, en dus hebben wij een voorstel van uw kant nodig zodat wij in dit Parlement een gepaste discussie kunnen voeren. Trap daarom op het gaspedaal, mijnheer de commissaris.

Zelfs wat het SAP+ betreft, moet het mogelijk zijn om een aantal verbeteringen door te voeren. In dat opzicht wil ik graag vijf aspecten benadrukken met betrekking tot gebieden waarop nog verbeteringen mogelijk zijn. Ten eerste: wie bepaalt op welke wijze de 27 normen concreet worden geïmplementeerd? Ik bedoel dus niet slechts de erkenning in de praktijk, maar de officiële implementatie. Is dat uitsluitend de taak van de ILO of hebben wij een speciaal *assessment committee* nodig om tijdens de implementatie specifieke ondersteuning te verstrekken.

Ten tweede: op welke manier betrekken wij de maatschappelijke organisaties hierbij? Ik zou graag zien dat bij de beoordeling van de implementatie van het SAP+ coördinatie van de maatschappelijke organisaties mogelijk werd, zoals wij dat nu ook in de overeenkomst met Zuid-Korea opgenomen hebben.

Ten derde: wie zet er eigenlijk een onderzoek in gang indien problemen geconstateerd worden? Hierbij dient ook het Parlement betrokken te worden, aangezien ik het gevoel heb dat er in de Raad ook andere belangen een rol spelen dan alleen maar de vraag of er een onderzoek uitgevoerd moet worden of niet. In dit verband zou dus ook het Parlement een onderzoek in gang moeten kunnen zetten.

Wij hebben zonder meer ook duidelijke structuren nodig voor de volgende stappen die wij moeten nemen, evenals duidelijke structuren voor een opschorting, maar wellicht dat wij daar een andere keer uitgebreider over kunnen praten.

Thomas Mann (PPE). – (DE) Mijnheer de voorzitter, in wezen worden via het SAP handelsprivileges verstrekt aan ontwikkelingslanden en opkomende economieën. Dankzij deze moderne vorm van ontwikkelingshulp – van tariefverminderingen tot tariefonthefingen – is veel bereikt. De speciale SAP+-regeling is bedoeld om de implementatie van sociale en milieunormen te realiseren. Die regeling heeft tevens geleid tot een toename van het aantal ondertekeningen van VN- en ILO-overeenkomsten.

Hoe controleert de Commissie de implementatie van die criteria, geachte commissaris? Worden de privileges consequent ingetrokken wanneer er goederen worden uitgevoerd die geproduceerd zijn met dwang- of slavenarbeid, wanneer er oneerlijke handelspraktijken worden ontdekt of wanneer controle van de producten van oorsprong niet gewaarborgd is? Zou de verbetering van de mensenrechten die via het SAP+ verwezenlijkt dient te worden, uiteindelijk ook niet voor de grotere landen moeten gelden? Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan China. Al onze resoluties, onze demonstraties en de bilaterale onderhandelingen tussen de EU en China

hebben geen verbetering in de situatie van de mensenrechten gebracht. Als gevolg daarvan zullen honderdduizenden mensen morgen, op de internationale Tibet-dag, de straat op gaan en zal er in tienduizenden steden en gemeenten in de Europese Unie de Tibetaanse vlag worden gehesen. Wij zullen onze solidariteit tonen met de mensen die vechten voor hun culturele, taalkundige en religieuze autonomie.

Commissaris, deelt u het standpunt dat normen op het gebied van mensenrechten, sociale normen en milieunormen geschrapt dienen te worden uit de speciale regelingen en opgenomen moeten worden in de lijst van SAP-criteria? Samenwerking met onze handelspartners mag niet beperkt blijven tot pure economische uitgangspunten.

Gianluca Susta (S&D). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, dit is in de eerste plaats een belangrijke gelegenheid om het belang van het stelsel van algemene preferenties te benadrukken. Zowel het basis-SAP als het SAP+, die beide verbonden zijn aan het 'Alles behalve wapens'-initiatief, dragen bij aan het bestrijden van armoede met volledige inachtneming van de mensenrechten, wat de belangrijkste verplichting is. De schending van deze elementaire samenlevingsbeginselen heeft ervoor gezorgd dat de Europese Unie, na een gedetailleerd onderzoek van de Commissie, onlangs heeft besloten de voordelen van de tariefpreferenties voor Sri Lanka in te trekken.

Op grond van het nieuwe institutionele kader dient het Parlement echter volwaardig te worden betrokken bij het wetgevingsproces, dat gericht is op de herziening van de bestaande wetgeving. We hopen dan ook dat het gaat om een grondige herziening, overeenkomstig de normale procedures, aangezien de wetgeving vele leemtes heeft, bijvoorbeeld op het gebied van onderzoeken. Vandaar de gezamenlijke resolutie.

De effectiviteit van de verordening hangt ook af van haar geloofwaardigheid, van de objectiviteit van de criteria waarop zij is gebaseerd en van de striktheid waarmee zij wordt toegepast. In een Europa waarin de overgrote meerderheid van de burgers het niet eens is met het opleggen van democratie aan een ander land, zijn handel en handelsgerelateerde hulp een fundamenteel voertuig voor de verspreiding van op respect voor fundamentele mensenrechten gebaseerde samenlevingsbeginselen. Het is onze plicht te voorkomen dat wij in onverschilligheid vervallen – dat zou verkeerd zijn – maar we moeten ook voorkomen dat wij te snel een oordeel klaar hebben over bepaalde partijen, oordelen die klinken als onherroepelijke veroordelingen, zoals met Colombia is gebeurd.

Daarom kan ik geen steun uitspreken voor wat ik beschouw als onwrikbare, eenzijdige meningen over bepaalde staten. Ik ben het wel hartgrondig eens met de noodzaak van een betere monitoring van alle probleemsituaties, in de geest van de huidige wetgeving en volgens de beginselen van de regels waarop wij de door ons verzochte wetsherziening willen baseren.

Christofer Fjellner (PPE). – (SV) Mijnheer de Voorzitter, het stelsel van algemene preferenties dat vandaag wordt besproken, is een ontzettend goed en belangrijk instrument, want het maakt het voor enkele van de misschien armste landen ter wereld gemakkelijker om uit te voeren naar en handel te drijven met Europa. Veel Europese landen hebben op die manier hun welvaart opgebouwd en het is daarom belangrijk dat we dit proberen uit te breiden naar andere landen.

In een debat zoals dit en in de komende werkzaamheden voor de herziening van het stelsel van algemene preferenties moeten we nadenken over en ons toespitsen op de fundamentele taak en het principiële doel van het stelsel van algemene preferenties, namelijk de uitbanning van armoede. Handel is veruit de effectiefste manier om armoede uit te bannen en economische groei te creëren, en het is belangrijk dat we dat niet vergeten.

Het stelsel van algemene preferenties is natuurlijk ook een goede manier om landen onder druk te zetten en ertoe aan te zetten internationale overeenkomsten, verdragen en verbintenissen met betrekking tot mensenrechten, enzovoort, na te leven. We mogen echter niet vergeten dat ontwikkeling het doel is. De EU moet landen die hun verbintenissen niet nakomen deze preferentiële behandeling vanzelfsprekend kunnen weigeren of afnemen, maar het is belangrijk om niet te vergeten dat het een moeilijke evenwichtsoefening is. Voor een land dat meer handelsvrijheid en nieuwe uitvoermogelijkheden worden ontzegd, wordt het er immers niet gemakkelijker op om de verbintenissen na te komen en te voldoen aan de eisen die wij aan hen stellen.

Er bestaat een verband: corruptie, slechte arbeidsomstandigheden en ondermaatse eerbiediging van de mensenrechten dragen bij tot armoede, maar armoede maakt het ook moeilijker om corruptie, mensenrechtenproblemen en slechte arbeidsomstandigheden te bestrijden. Ik zou willen horen hoe de commissaris deze Catch 22-situatie ziet, met andere woorden hoe hij het risico ziet dat intrekking van

handelspreferenties het voor landen moeilijker maakt om bijvoorbeeld iets te doen aan slechte arbeidsomstandigheden.

Vervolgens zou ik ook willen opmerken dat we nu eisen dat een aantal landen 27 IAO- en VN-verdragen ratificeert en ze ook volledig toepast. Ik zou wel eens een echte analyse willen zien van de vraag of alle EU-landen al die VN- en IAO-verdragen volledig hebben toegepast en geratificeerd. Ik acht het op zijn minst onwaarschijnlijk dat ze allemaal tot in de puntjes worden toegepast, en het is belangrijk om dat niet te vergeten wanneer we eisen beginnen te stellen aan anderen.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Ik heb een eenvoudige vraag aan de commissaris. Volgens Verordening (EG) nr. 732/2008 kunnen landen die tariefpreferenties willen verkrijgen in het kader van het SAP+-stelsel aanvragen indienen tot eind april van dit jaar. Nu het einde van deze termijn nadert, wil ik de commissaris vragen of hij weet welke landen tot nu toe aanvragen hebben ingediend en of we tariefpreferenties moeten gunnen aan nieuwe landen nu we van plan zijn de gunningscriteria te wijzigen. Verder steun ik de collega's die hebben benadrukt dat het Europees Parlement moet worden geraadpleegd over de toepassing van het stelsel van algemene preferenties.

Dank u.

Karel De Gucht, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, er zijn diverse vragen gesteld over Sri Lanka en Colombia. Er is gevraagd waarom wij in het ene geval er wel voor hebben gekozen een onderzoek in te stellen en een besluit te nemen, en in het andere geval niet.

In het geval van Sri Lanka werd de aandacht van de Commissie gevestigd op openbaar beschikbare rapporten en verklaringen van de Verenigde Naties en op overige relevante bronnen, met inbegrip van niet-gouvernementele organisaties, waaruit bleek dat Sri Lanka niet afdoende de diverse mensenrechtenverdragen uitvoerde, met name het Internationale Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, en het Verdrag inzake de rechten van het kind.

In tegenstelling tot Colombia bestond de algehele benadering van Sri Lanka erin het bestaan van eventuele problemen te ontkennen en in geen enkele fase van het onderzoek met de Commissie samen te werken.

In het geval van Colombia bleek uit de onderzoeksresultaten van de Verenigde Naties en de IAO dat er vraagtekens zijn bij de mate van effectieve uitvoering van bepaalde VN- en IAO-verdragen, maar dat Colombia tevens contacten onderhoudt met de organen van de IAO en de Verenigde Naties en reeds aanzienlijke wijzigingen heeft aangebracht in zijn rechtsstelsel, en dat de regering stappen zet om de wetgeving te wijzigen en de uitvoering in de praktijk te verbeteren. Er is een lopende dialoog, waar ook de Verenigde Naties en de IAO bij betrokken zijn.

Wat betreft de vraag van de heer Moreira, zou ik willen zeggen dat wij bij de beoordeling van het SAP een evenwicht proberen te vinden tussen de verschillende verzoeken die hier zijn gedaan. Ons is gevraagd dat zo snel mogelijk te doen, en dat zullen wij ook. Ons is gevraagd een effectbeoordeling te verrichten en wij zullen de SAP-gegevens over 2009 pas in juli dit jaar ontvangen, hetgeen uiteraard zal worden gevolgd door een raadpleging van het Parlement.

Ik zou verder willen herinneren aan de toezegging die ik in de Commissie internationale handel heb gedaan tijdens mijn hoorzitting en vervolgens een planning willen voorleggen voor de wetsvoorstellen die wij de komende maanden bij die commissie zullen indienen. Zoals u weet, staat er voor morgen een vergadering op de agenda. Wij zullen proberen om samen tot een oplossing te komen die het Parlement alle gelegenheid geeft in alle openheid de diverse dossiers te bespreken, met inbegrip van die van de nieuwe SAP-verordening en het prolongatiesysteem, dat wij in april al zouden moeten introduceren.

De Voorzitter. – Tot besluit van het debat zijn er twee ontwerpresoluties ingediend⁽²⁾, overeenkomstig artikel 115, lid 5 van het Reglement.

Het debat is gesloten.

De stemming vindt woensdag 10 maart 2010 plaats.

---

(2) Zie notulen.

17. Agenda van de volgende vergadering: zie notulen**18. Sluiting van de vergadering**

(De vergadering wordt om 23.40 uur gesloten)